

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

SARIŞIN VAMPIR

SONSUZ ŞAFAK
NO.3

#ORPPERSEPHONE

Christopher Pike

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

Pegasus Yayınları: 414
Bestseller Roman: 178

SARIŞIN VAMPİR NO. 3

CHRISTOPHER PIKE

Özgün Adı: THIRST NO. 3

Editör: Duygu Bolut
Düzeltili: Sibel Yıldız
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke
Kapak Baskı: Gündüz Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Aralık 2011
ISBN: 978-605 5360 40-5

PEGASUS YAYINLARI © Türkçe Yayın Hakları, 2011

Copyright © Christopher Pike, 2010

Bu kitabın Türkçe baskısı Simon & Schuster Children's Publishing Division'un alt yayın grubu olan Simon Pulse'un İngilizce baskısına göre hazırlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Simon & Schuster, Inc.'tan alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 27/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

CHRISTOPHER PIKE

SARIŞIN VAMPIR

NO. 3

İngilizceden Çeviren:

SEVİNÇ TEZCAN YANAR

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yayıncının Notu:

Bu kitapta bahsi geçen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür.

İlk ve en büyük kahramanım babama...

*Yazar bu romana muhteşem şarkılarıyla katkıda bulunan Paul
Dorado'ya teşekkür eder...*

BİR

Bir vampirin gözlerinden görülen şafağın, acı verici olması gerekir. Oysa ben, türüm hakkında anlatılan mitleri hiçbir zaman benimsemediğim için sabah güneşini neşe verici buluyordum. Her ne kadar gecenin derinliklerinde en ölümcül halimde olduğumu tahmin etsem de, gün doğumundan önceki saat, günün en sevdiğim kısmıydı.

Ne de olsa ben bir karanlık yaratığıydım. Dilediğim zaman öldürüyordum ve böyle dehşet verici bir eylemi tekrar tekrar gerçekleştirip hiç yakalanmayan birisi, pekâlâ dünyayı –ya da en azından bir köşesini– tıpkı benim kendi dünyamı yönettiğim gibi yönetebilir. Can alma gücü, can verme gücünden sonra dünyadaki en büyük ikinci güçtür. Belki de bu sağlıksız ancak tartışmasız doğru bakış açısıyla, sabırla gücümü bir kez daha uygulamaya koymayı bekliyordum.

Sıradaki kurbanım bir tecavüzcüydü. Beş bin yaşında –dürüst olmak gerekirse *zayıf bir cins* olarak sınıflandırılamayacak olan– bir dişi olarak, kadınlara şiddet uygulayan erkeklerden nefret ediyordum. Tarih, bu acımasız eylemi gözümün önünden fazla sık geçirmişti. Henüz birkaç yüzyıl yaşında olduğum zamanlarımı ve bir tecavüzle karşı karşıya kalınca nasıl tepki gösterdiğimi hatırlıyordum. Manzara, saldırganın boynunu kıracak ya da cinsel organlarını koparacak veya her ikisini de yapacak kadar öfkeyle

tutuşmama neden olurdu. Sanırım, aşırı tepki gösterdiğimi söyleyenler olabilir ama o zamanlar böyle hissetmiyordum ve bugün de farklı hissedeceğimden emin değildim.

Kurbanımla oynamak için sabırsızlanıyordum.

Adı David Boford'du. Gerçi arkadaşları ona Delikanlı Danny diye sesleniyorlardı. Klasik tecavüzcü profiline pek uymuyordu. Zengin ve zekiydi, iyi bir aileden geliyordu ve şu anda stadyumunda oturmakta olduğum Truman Koleji'nde son sınıf öğrencisiydi. Danny'nin yetenekli bir top yakalayıcısı ve Amerikan Kolej Sporları Kurumu'nun¹ şampiyon koşucusu olarak aldığı tam sporcu bursu artık kesilmek üzereydi. Ulusal Futbol Ligi bu yıl seçme yapıyordu ve ulusal spor yazarları Danny'nin birinci ya da ikinci turda seçilmesini bekliyorlardı. Delikanlı Danny'nin parlak bir geleceği vardı; ya da eskiden vardı demek daha doğru olabilirdi.

Artık gelecek diye bir şeyi yoktu.

Başlangıçta bu herife dikkatimi çeken şey neydi? Pek çok şey. Bir önceki yılın yerel haberlerinde, adını yeryüzünde nükleer silahların insanlar üzerinde kullanılması emrini veren ilk ve son kişiden, yani Birleşik Devletler'in otuz üçüncü başkanından alan ve Kuzey Missouri'nin küçük bir kasabası olan Truman Köyü'nde gerçekleşen, dikkat çekici sayıda tecavüz haberi rapor edilmişti.

Delikanlı Danny'nin dikkatimi çekmesine neden olan ikinci konu; bir spor kahramanı olarak bilinmesi ve dolayısıyla okulun dışı nüfusu konusunda neredeyse sınırsız bir erişimi olmasıydı. Buna, yanına sokulduğum zaman aldığım kan kokusu da eklenince, neden adamımı bulduğumu düşündüğümü siz de anlayabildiniz.

Ah, kanı nasıl fark ettiğimi ve ona ait olmadığını nereden anladığımı merak ediyor olabilirsiniz. Yapmayın. Ben bir vampirim ve kanla ilgili bilinecek her şeyi bilirim. Bu adam, bu adi suçları işledikten sonra buz gibi bir şelalenin altında yıkanmış

1 NCAA National Collegiate Athletics Association (ç.n.)

olsaydı bile, kurbanının kan kokusunu üzerinde duyabilirdim. Burnum oldukça hassastı. Ayrıca, Delikanlı Danny'nin üstündeki kan kokusunu, aşağıdan, yani kasık bölgesinden almıştım.

Bununla birlikte ne tecavüz raporları, ne Danny'nin kahraman statüsü ne de kan, adamı kesin olarak suçlamak için yeterli değildi. Bunu yapabilmek için kadınlarla nasıl iletişim kurduğunu incelemem gerekiyordu ve bunu –belli bir mesafeden– yapmaya başlamıştım bile. Size pek çok insandan daha iyi gördüğümünden bahsetmiş miydim? Hatta pek çok dürbünden bile. Avlunun diğer ucundan Danny'nin dişilerle flört edişini izlerken, tecavüzcülerle bağdaştırmayı öğrendiğim sayısız işaret gördüm. Göz bebekleri büyüyor, nefesi hızlanıyor, boynu ve yumrukları geriliyordu. Ve bunların hepsi aynı anda oluyordu.

Uzun yıllar boyunca edindiğim tecrübelerime dayanarak, son işaretin en belirgin olanı olduğunu biliyordum. Neden mi? Tecavüzcünün boynu, beyni piştiği için gerilirdi. Ve esas amacı kadını hemen önünde tutmak olduğu için, elleri kısaç misali bir açılıp bir kapanıyordu.

İç geçirdim. FBI'a öğretebileceğim o kadar çok şeyim vardı ki.

Mesela, FBI ajanları tecavüzün cinsel değil, kontrol ve hâkimiyet suçu olduğunu söylerdi. Ben buna, HER TÜR iyi seksin içinde kontrol ve hâkimiyet barındırdığını söyleyerek cevap verirdim. Şahsen, seksi sert sevdiğimi itiraf etmem gerekir ama benimle sevişecek kadar cesur olabilen bir erkeği felce uğratmamak için yatakta dikkatli olmak zorundaydım.

Birden doğuda cılız bir ışık belirdi. Kuşlar şarkı söylemeye ve hızlı adımlar cüruf pistine yaklaşmaya başladı. Ben tribünde, elli metre çizgisinin hizasında, onuncu sırada oturmuş, Danny'nin ağır tempoyla önümdeki bir noktaya, başlama çizgisine doğru koşmasını izliyordum. Yetenekli bir kısa mesafe koşucusu olmasına rağmen, koçu onu yakın zamanda –büyük olasılıkla yeni

bir AKSK unvanı kazanma şansını arttırmak için- çeyrek mile kaydırmıştı. Tahminim, daha kısa mesafelerde daha çok rekabet olduğu yönündeydi.

Sonuç olarak bol bol dayanıklılık çalışması yapması gerekiyordu. Koçu, ona, takımın geri kalan kısmı gelmeden, aralıklarla yüzlerce millik idman yaptırıyordu. Sık sık yüz metrelik hız koşusu, ardından yüz metre yavaş koşu yapıyor, sonra iki yüz metre hız koşusu ve iki yüz metre yavaş koşunun ardından nihayet tam tur hız koşusu yaptıktan sonra, birkaç dakika dinlenip tura sıfırdan başlıyordu. Bir tecavüzcüye kayda değer bir özdisipline sahipti.

Bu sabah beni fark ettiğinde, üç aralıklı idman döngüsünü tamamlamıştı. Beni büyük olasılıkla siyah deri pantolon, palto ve siyah çizmeler giydiğim için daha önce fark etmemişti. Uzun sarı saçlarımın büyük kısmını yakamın altına tıktığım bir atkuyruğuyla saklıyordum. Ve loş ışıktaki neredeyse görünmezdim.

Beni görünce el sallayıp selam verdi. Bana doğru yürürken, göz bebeklerinin büyüdüğünü gördüm. Büyük olasılıkla benim de hayranlarından biri olduğumu düşünüyordu. Sayıca o kadar kalabalıklardı ki.

"Erkencisin," dedi. "Burada ne arıyorsun?"

"Bir arkadaşım sizin takımında. Teri Raine. Onu tanıyor musun?"

"Tabii ki. Teri arkadaşımdır. Bir mili sıkı koşar."

Teri Raine'in de sporcu bursu vardı. Sonbaharda kros, pist sezonu boyunca da uzun mesafe koşardı. Sadece beş bin öğrencisi olmasına rağmen, Truman güçlü bir spor programına sahipti. Teri üzerine düşeni fazlasıyla yapıyordu. Sadece on dokuz yaşında bir birinci sınıf öğrencisi olarak, bütün seneyi yenilgisiz götürmüştü. Tıpta ön lisans eğitimi alıyordu. Cerrah olmak istiyordu ve benim bütün bunları bilmemin ve hatta önemsememin nedeni, akraba olmamızdı.

Onun SÜPER HARİKA büyükannesi olduğumdan adım gibi emindim. Teri, telorcunun olan Laila'dan üç yüz nesil kopuktu

ama yüzyıllar boyunca, aile ağacımın dışı tarafının izini sürebilmek için çok zahmete girmiştim. Tabii ki, erkek tarafı söz konusu olduğunda, bir oğlanın benimle akrabalarının olup olmadığını kesin olarak bilmek, neredeyse imkânsızdı. Bu özel kayıt tutma işini uzun zaman önce bırakmış olsam da, hâlâ zaman zaman sokakta yanından geçtiğim bir adamın –sarı saçlı, mavi gözlü ve belli bir cazibeye sahip– benim soyumdan olup olmadığını merak ettiğimi itiraf etmeliyim.

Her ne kadar ben on iki DNA lifine, o ise sadece alışılmış iki life sahip olsa da, Teri'nin genleri, benimkilere dikkat çekecek kadar benzerlik gösteriyordu. Bununla birlikte, benim DNA'mın insan tarafı onunkilerle neredeyse birebir aynıydı. Bir ay önce, o uyurken –ki bu nefesimi yüzüne üfleyerek derinleştirdiğim bir uykuydu– yanak içinden bir tükürük örneği alıp laboratuara göndermiştim. İpeksi sarı saçlarının, delici mavi gözlerinin ve güçlü esnek uzuvlarının benim soyumun bir sonucu olduğunu görmek beni hiç şaşırtmamıştı.

O bir anlamda benim çocuğumdu ve Danny'nin onu, takım-daki diğerlerinden daha çok el üstünde tuttuğunu gördüğüm için, onu öldürmeyi daha fazla erteleyemezdim. Teri'ye okul yılı sona erer ermez saldıracağından şüpheleniyordum. Ayrıca aptal biri sayılmazdı. Diğer kurbanlarında da olduğu gibi sadece bir maskeyle yetinerek Teri'nin hayatta kalmasına izin veremeyeceğini çok iyi biliyordu. Teri onunla uzun saatler boyunca yana antrenman yapmıştı. Vücudunu çok iyi tanıyordu. Danny ona sadece tecavüz etmekle yetinmeyecekti.

Teri'yle benzerliğimiz, Danny'nin gözünden kaçmamıştı. Adını andığım anda, “Ona kardeşi kadar benziyorsun!” diye atladı.

Ayağa kalktım. “Sana bir kız kardeşi olduğundan hiç bahsetti mi?”

“Hayır.”

“O zaman ben yeni biri olmalıyım.”

"Seni etrafta hiç görmedim. Burada mı okuyorsun?"

"Birkaç ders alıyorum. İnsanlar senin mezun olmak üzere olduğunu söylüyor."

Sırıttı. "Benimle ilgili sorular sorup duruyorsun. Hiç adil değil. Daha adını bile bilmiyorum."

Gülümsedim. "Alisa."

Basamakları tırmandı ve elini uzattı. "Daniel Boford."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Delikanlı Danny."

Birden cennete düşmüş gibi oldu. Göz bebekleri, gözünün bütün beyaz kısımlarını kaplayacak kadar irileşmişti. Hızlı hızlı nefes alıp veriyor, boyun kasları geriliyordu ve avuç içleri, önündeki havayı sıkmaya başlamıştı. Cüretinden etkilenmişim. Çok yakın zamanda bir kıza tecavüz etmişti ve şimdi beni o kadar fena arzuluyordu ki sil baştan kötü olma riskini almaya razıydı. Teri'ye benzerliğim yüzünden olsa gerekti.

"Çok kurnazsın. Hakkımda başka neler duydun?"

"Ah, çapkın olduğunu."

"Pek sayılmaz. Bunu sana kim söyledi?"

"Hiç kimse."

"Cidden, bilmek istiyorum."

"Biz kızları bilirsin, birbirimizi kollarız. Kaynaklarımı ele veremem."

Kollarını göğsünde kavuşturup kalçasını öne çıkardı. Güçlü yapılıydı ve kahverengi saçları bir koşucu için fazla uzundu. Gri tişörtünden ter süzülüyordu ve son kurbanından sonra yıkanmış olmasına rağmen, kızın parfümünün kokusunu alabiliyordum. *Mutluluk ve zevk.* Canını yakmadan önce kurbanına vadettiği bunlar mıydı acaba? Michelle Cornwick hâlâ hastanedeydi; ruhsal yaralarının fiziksel yaralarından daha derin olduğuna hiç şüphe yoktu.

Danny bir adım yaklaştı. Bana çok yakındı; pek çok insan onun, özel alanlarına girdiğini düşünebilirdi. “Bunu kimin söylediğini bilmek istiyorum,” diye ısrar etti.

Omuz silktim. “Önemi yok.”

“Ama var, Alisa. Böyle yalanlar hızla yayılır.”

Durdum ve ona dik dik baktım. “Michelle Cornwick.”

Durdu. “Michelle nasıl?”

“Bildiğim kadarıyla iyi. Neden sordun?”

“Tecavüze uğramıştı. Duymuş olmalısın. Kampüste herkes bunu konuşuyor.”

“Dediğim gibi, ben yarı-zamanlı bir öğrenciyim, buralarda çok fazla takılmıyorum. Aman tanrım, bu Michelle için korkunç bir şey. Polislerin kimin yaptığına dair bir fikri var mı?”

Başını iki yana salladı. “Yok.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Yerel polisleri tanırım. Güz boyunca bütün futbol maçlarına gelirler. Bir çeşit ünlü olduğumu duymuş olmalısın.”

“Böbürleniyor musunuz, Bay Daniel Boford?”

“Ne diyebilirim? İyi olduğumu biliyorum.” Daha da –nefesini yüzümde hissedeceğim kadar– yaklaşmıştı. Beni tutmak ve hemen şimdi almak istiyordu ama içinde, bir şeylerin yanlış olduğuna dair bir his vardı. Geri çekilmemiş, bakışı karşısında irkilmemiştim. Önceki kurbanlarının büyük olasılıkla yapmış oldukları hiçbir şeyi yapmıyordum. Bu, onu hem heyecanlandırıyor, hem de kafasını karıştırıyordu. Gözlerimin içine bakarak, “Adın gerçekten Alisa mı?” diye sorarken ses tonu değişmişti.

“Evet.”

“Ciddi misin?”

“Ciddi görünmüyorum muyum?”

"Emin değilim." Hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafına bakındı. "Sana dair anlamadığım bir şey var." Duraksadı. "Polis falan mısın?"

"Yerel polislerin hepsini tanıdığını sanıyordum."

"Soruma cevap ver."

"Hayır, Daniel Boford. Polis değilim." Yavaşça gülümsedim. "Sadece bir hayranım."

"O zaman yarışlarımın birkaçını izlemiş olmalısın."

"Pek çoğunu izledim." Aslında piste Teri'nin koşusunu izlemek için gelmiştim ama ona bunu söylemedim. "Lynwood Daveti'nde o inanılmaz çifti kazanmanı izledim."

"Yani yüz ve iki yüz metre koştuğum yarış mı kastediyorsun?"

"Hey, şaka mı yapıyorsun? İki yüz metre ve dört yüz metre koşmuştun. İki yarış da kazanmıştın. Ayrıca dört çarpı dört yüz metre bayrak yarışının son koşucusuydun." Duraksadım. "Yoksa beni denemeye mi çalışıyorsun?"

"Belki."

"Şu ana kadar nasıl gidiyorum?"

"Gayet iyi. Kahve içmeye gitmek ister misin?"

"Şu anda mı? Açık bir yer var mıdır ki?"

"Tabii. Bildiğim bir yer var."

"Senin antrenmanını tamamlaman gerekmiyor mu?"

"İşim bitti." Koluma dokundu. "Biraz daha konuşmak istemez misin?"

"Tabii. Ama..."

Çabucak, "Ama ne?" diye sordu ve o anda, antenlerinin hâlâ açık olduğunu fark ettim. Onu hafife almıştım. Gerçi bu nihai sonucu etkileyecek değildi.

"Pekâlâ. Seninle kahve içeceğim. Nereye gitmek istiyorsun?"

Kolumu sıktı. "Sen nereye gitmek istersin?"

"Söyledim ya, ben burada yeni sayılır..."

"Sen polis olmadığından emin misin?" diye araya girdi.

Duraksadım ve endişelenmiş gibi yaptım. "Bunu daha önce de sordun."

"Evet, ama ilkinde bana yalan söylediğin için, tekrar sorayım diye düşündüm."

Rahat bir tavırla silkinip elinden kurtuldum ve arka cebimden kimliğimi çıkardım. "Hayır, aynasız değilim," diyerek kimliği gösterdim. "FBI."

Bu gerçek bir kimlikti. Bunu, hazırlaması için Büro'da, yüksek rütbede birisine sıkı bir para ödemiştim. Böyle oyuncaklar hoşuma gidiyor, işe yarıyorlardı. Ancak, Danny'yi etkilememişti. Kimliği inceledi ama endişelenmemiş gibi davrandı. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Ya çok sakın ve rahat ya da çok aptaldı.

"FBI neden benimle ilgileniyor ki?" diye sordu.

"Michelle Cornwick."

Nihayet bir tepki gösterebilmişim.

"Bu saçmalığın dik âlâsı! Ona tecavüz eden adamın kar mas-kesi taktığını herkese söyledi. Anne ve babasıyla konuştum."

"Ne hoş. Demek annecik ve babacıkla tanıştın."

"Benimle uğraşmaktan vazgeç, küçük bayan." Beni baştan ayağa süzerken, üzerimde silah aradığına hiç şüphem yoktu. Ama ortada bir silah görmemişti çünkü *Smith&Wesson* revolverimi gömleğimin altında, belkemiğime yakın bir yerde taşıyordum. Ayrıca, sağ çizmemin içinde bir de bıçağım vardı. "Ona tecavüz eden adam prezervatif kullanmış," diye ekledi.

"Prezervatifler yırtılabilir."

Sonunda biraz olsun korktuğunu belli ederek kıpırdandı. "Burada yalnız mısınız?" diye sordu.

"Hayır, desteğim var."

"Yalancının tekisin. DNA'mı onunkiyle eşleştirmiş olamazsınız. Benimki kayıtlı değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Hiç tutuklanmadım. Hiç örnek vermedim."

Düz bir sesle, "Lisa Gonzales," dedim.

"Lisa'ya ne olmuş?"

"Başka kızların yanı sıra onu da beceriyorsun. Bunu ona anlattığımda, Lisa bana meni örneğini memnuniyetle verdi."

"Lisa benim dostum! Beni asla sırtımdan bıçaklamaz!"

"Eski, o iyi Delikanlı Danny'yi bıçaklamayacağı kesin. Ama burada bir tecavüzcüden bahsediyoruz. Lisa salak bir kız değil. Örneğinin davamız için ne kadar önemli olduğunu anladı."

"Ne davası?"

"Federal Hükümet'in Daniel E.Boford'a karşı yürüttüğü davası. Başka bir deyişle, tecavüzcünün kim olduğunu biliyoruz. Ve ben buraya seni teslim almaya geldim."

"Beni tutukluyor musun?"

"Evet."

İlginç bir türdü. Korkusu samimiydi ama nefretinin daha güçlü olduğunu hissediyordum. "Destegin nerede? Kimliklerini görmek istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü senin sahte polis olduğunu düşünüyorum. FBI benimle ilgileniyor olsaydı, yerel polis beni uyarırdı."

"Yanıliyorsun. New Orleans'a kadar bir yığın kadına saldırdın. Eyalet sınırlarını aştın. FBI'ın dikkatini çekmene bunlar neden oldu. Kabul et, ahbap, enselendin."

Homurdandı. "Enselendim mi? Önümüzdeki ay Ulusal Futbol Ligi seçmelerinin ilk turunda seçileceğim. Daniel E. Boford budur."

"Aynı zamanda aletini ne zaman pantolonunun içinde tutması gerektiğini bilmeyen götlerden biridir." Durdum ve paltomun

cebinden kelepçelerimi çıkardım. “Arkanı dön. Ellerini arkanda birleştir.”

“Ne için?”

“Çünkü tutuklusun ve seni kelepçeleyeceğim. Söylediğimi yap.”

İtaat etmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Gözleriyle etrafı taramayı sürdürdü. Stadyum boş görünüyordu; ayrıca sessizdi de. *Şakıyan kuşlar dışında, sadece ikimiz varız*, böyle düşünüyordu. Beden dilindeki değişimden, duruşundaki gittikçe artan öz güvenden destek getirdiğime inanmadığını anlayabiliyordum. Beni alt edebileceğini düşünüyordu.

“Hayır,” dedi. Silah çekip çekmeyeceğimi görmek için bekliyordu ve bu bile onu durdurmayacaktı çünkü beni silahsız bırakacak kadar yakında olduğunu düşünüyordu. Fantezisine ayak uydurup silahımı çektim. Özellikle çok ağır hareket etmişim ve ben daha silahı doğrulturken sağ bileğimi kavradı ve revolveri gökyüzüne doğrultup bileğimi sıktı. Gülümsedi.

“Quantico’da sana hiçbir şey öğretmediler mi?” diye sordu.

Debelendim. “Bırak beni! Sanders! Tanner! Tutuklanmaya direniyor!”

Ortaya kimse çıkmayınca sırtışı daha da derinleşti. “Görünüşe bakılırsa, destek birimi uyuyakalmış, Alisa.” Silahı elimden çekip aldı ve bana çevirdi. Beşlik silindiri yandan görmüştü ve yüklü olduğunu biliyordu ama silahın ne tür mermi taşıdığından emin olamamıştı.

Ona bakakalmıştım. “Arkadaşlarım keskin nişancılar ve şu anda kafana nişan almış durumdalar. Yaşamak istiyorsan silahımı bana geri verirsin.”

Silahımı derken, sesim yalvarır gibi çıkmıştı. Kahkaha attı.

“Vazgeç, burada bizden başka kimse yok. Ama aklım karıştı. Neden beni tek başına tutuklamaya karar verdin? Yoksa zaferin

övgüsünü tek başına üstlenmek mi istedin?" Silahı kaldırıp kafama doğrulttu. "Cevap ver."

Tereddüt ettim. "Harold Proveman."

"O da kim?"

"Linda Proveman'ın babası. Tecavüz ettiğin ilk kadınlardan biri." Duraksadım. "Kızını kirleten adamı yakalayana büyük bir ödül vereceğini ilan etti."

Danny anladığını belli edecek şekilde başını salladı. "FBI'ın "aferin" eşliğinde sırtını sıvazlaması yerine, ödül almayı tercih ettin, öyle mi?"

"Evet."

"Yalancı."

"Sen FBI'dan değilsin. Ucuz ve meteliksiz dedektifin tekisin. Eğitim almış hiçbir FBI ajanı senin kadar sarsak hareket etmezdi." Revolveri salladı. "Bay Proveman kim olduğumu biliyor mu?"

"Evet."

Tetiğe bastı. "Emin misin?"

"Burada okuduğunu biliyor. Ama ona adını hiç vermedim."

"Önce ödülün tamamını aldığından emin olmak için mi?"

"Evet."

Gülümsedi ve silahı indirdi. "Bu arada, ederim ne kadar?"

"Yüz bin dolar."

Etkilenerek ıslığı koyuverdi. "Beni ona teslim ettiğin zaman benimle ne yapmayı planlıyordu?"

"Bilmek istemezsin."

Kelepçeleri elimden sertçe çekip almadan ve beni hızla çevirmeden önce, biraz daha gülümsedi. "Ellerini arkana koy."

Emrine itaat ettim. "Bunu yapmak istemezsin, Danny."

“Neden olmasın?” Beni kelepçeledi ve basamaklardan aşağı, park alanına doğru sürükledi. Doğru tarafında ışık güçlenmişti ama pist hâlâ boştu. Acınası bir sesle konuşuyordum.

“İkimize de bol miktarda nakit kazandıracak bir planım var. Elimde Linda Proveman’ın saldırgan profiline uyan bir şüphelim daha var. Kızın babasına onu teslim edebilir, ödülü alabilir ve seninle kırılabirim.”

“Bay Proveman bunu diğer çocuğun yaptığına neden inansın?”

“Senin meni örneğini kullanıp onunla bağ kurabilirim. Adamın ihtiyaç duyduğu tek kanıt bu. Adamın bağlantıları var; Mafya, gerçek anlamda fevri biri. Ona kimi götürsem öldürecek. Yemin ederim, bugün öğle saatinde, cebinde elli bin papelin olabilir.”

“Hayır.”

“En azından bir düşün.”

Kafama tabancayla vurdu. “Bir aya kalmaz bedelim yüz kat artacak. Ve sana güvenmiyorum. Seni tutan adama yalan söylemeyi planlıyorsun ki bu çok büyük olasılıkla şu anda bana da yalan söylediğin anlamına gelir.” Duraksadı. “Üzgünüm, bebek, ama ortadan kaybolman gerekiyor.”

Beni, bu oyunumun ana hedefi olan Honda Accord’una doğru çekti. Onu kendi arabamı kullanarak öldürmek ve cesedinden kendi arabamla kurtulmak istemiyordum. Hele de günümüz aynasızlarının ellerinin altındaki bütün o açığa çıkarma teknikleri varken. Danny’nin beni kendi çöplüğüne kendi aracıyla götürmesi çok daha iyi olacaktı. İzlerimi silmek sadece saniyelerimi alırdı. Şehirde yeniydim, o ise senelerdir burada yaşıyordu. Bölgeyi benden daha iyi tanıyordu. Bir cesedi ortadan kaldırmak için en uygun noktayı benden daha iyi bilirdi.

Onun sadece bir tecavüzcü değil, aynı zamanda bir katil olduğunu çok önceden biliyordum. Çevresine yaydığı, bunu bariz kılacak bir düzine sinyale gönderme yapabilirdim. Ama en iyisi,

en basit cevaptı. Bir katil başka bir katili hemen tanırdı ve ben onun gibi binlercesini öldürmüştüm.

Beni bagaja tıkmadı ama arabayı kullanmaya zorladı. Hikâyemde boşluklar vardı ve onları, her tehlikeli erkeğin yapacağı gibi, hissetmişti. Beni öldürmeden önce, öğrenebileceği her şeyi öğrenmek istiyordu. "Seçme Günü"nü mahvedecek hiçbir sürpriz istemiyordu.

Arabada beni direksiyona kelepçeledi ve tabancayı kaburgalarıma dayadı. Yine de radyo dinlememe izin vermediği sürece konuşmayı reddettim.

"Bu da nereden çıktı?" diye söylendi. "Kaçık falan mısın?"

"Müziği severim. Sen sevmez misin?"

"Alisa, bak, burada olup bitenleri kavrayabildiğini sanmıyorum."

"Köşede sağa mı yoksa sola mı dönmemi istiyorsun?"

"Sola." Kafasını salladı. "Sen tuhaf kaltağın tekisin, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Eşsiz olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor."

"Beni nasıl yakaladın? Gerçeği söyle."

Ona baktım ve sesimin soğumasına izin verdim. "Göreceksin."

Ses tonumdaki ani değişiklik karşısında oturduğu yerde huzursuzlandı. Silahı yan tarafımda tutmaya devam etti ama tutuşunda bir titreme vardı. Soğuk ses tonum, ölümlülerde buz etkisi yaratabilirdi. Artık kontrolün tamamen onun elinde olduğunu hissetmiyordum.

Yine de beni öldürmek ve bana tecavüz etmek niyetindeydi, gerçi sıralamadan pek emin değildim. Sık ağaçların arasında kalan toprak bir yola sapmadan önce, kırsal alanda bir hayli yol kat ettik. Daha yeşil gölü görmeden, bataklığın kokusunu duymuştum. Yüzeyin altında gömülü cesetleri vardı. Onların kokusunu da alıyordum.

Ama burnum iz sürücü bir tazınunkinden bile daha duyarlıydı. Burası cinayet için kusursuz bir yerdi. Tamamen ıssız ve yüzlerce cesedi saklayacak kadar derin bir gölü içinde barındırıyordu. Danny beni direksiyondan çözdü ama kelepçelerimi çıkarmadı. Arabadan çıkmamı emretti.

Artık benimle baş başa olduğu için, özgüvenini geri kazanmıştı. Beni göletin kıyısına kadar gitmeye zorladı. Çimenler uzun ve sıkı; bacaklarımıza dolanıyorlardı. Hava, nemli ve böceklerin cılız homurtusuyla doluydu. Heyecanlı olduğunu görebiliyordum ama bunu bilmek için vampir yeteneklerime ihtiyacım yoktu. Pantolonunda bir şişkinlik oluşmuştu.

Silahu bana doğru tuttu. "Soyun," diye emir verdi.

Kelepçeli bileklerimi havaya kaldırdım. "Bunlar takılıyken mi?"

Silahu salladı. "Dediğimi yap!"

"Hayır. Ben... utanırım."

Kafasını hayretle salladı. "Sen mi utanırsın? Elimde ne tuttuğumu görüyor musun? Karnında bir delik açmamın nasıl bir his olacağını biliyor musun? İnan bana, öğrenmek istemezsin."

"Gerçek mermi alacak param yoktu," diye mırıldandım.

"Ha?"

"Silah. Kurusıkırlarla dolu."

"Benimle yine kafa buluyorsun."

"Haydi, durma. Ateş et. Umurumda değil."

"Tamam, o zaman." Silahu kaldırdı ve karnıma nişan alıp ateş etti. Silahın sesi ormanda yankılanırken, kurusıkı merminin kâğıdının, üzerime kuru yağmur gibi saçıldığını hissetmişim. Yine de, sıra dışı duyma yeteneğimle, on millik mesafede bizi duyacak hiç kimsenin olmadığını biliyordum. Büyük olasılıkla bunu Danny de biliyordu. Birazdan bize katılacak birilerinin olmasından hiç endişe duymuyor ama tabancama tiksintiyle bakıyordu.

“Beni Mafya adamının önüne içi kurusıkırlarla dolu bir tabancayla mı sürüyecektin?” diye sordu

Houdini’ymişçesine kelepçelerden sıyrılıverdim. Ama ortadan ikiye ayırmadım. Onlara ihtiyacım olacaktı. Ona doğru bir adım atarak benim gerçek yüzümü beni biraz daha iyi görmesini sağladım. Gözlerimin sıcaklığını hissediyordum, yanmakta olduklarını anlamıştım. Birden bana bakmakta sorun yaşadı.

“Anasını sattığının?..” diye mırıldandı.

“Tam olarak öyle denemez. Görüyorsun ya, seni kandırmak için aptala yatıyordum. Başından beri, beni gitmelerine izin vermediğin kızları attığın bu yere, buraya getirmeni istiyordum. Nerede olduğunu bilmiyordum, o ayrı. Bu yüzden senden talimat almayı kabul ettim.”

Sesimi biraz daha değiştirmiş, gerçek yaşımın tınısına büründürmüştüm. İnsanlar benim gerçekte ne kadar yaşlı olduğumu anladıkları zaman, genelde iki şeyden birini yaparlardı. Hayret ve hayranlıkla donakalır ya da korkudan titrerlerdi. Danny bana hayran falan değildi ama rengi atmaya başlamıştı.

“Sen de kimsin?” diye geveledi.

“Siyah çizmeme uzandım ve bıçağımı çektim.

İyice yaklaşırken, “Ölüm,” dedim.

Titreyen elini öne doğru uzattı. “Bir saniye dur. Her şey bir yanlış anlaşılmadan ibaret. Canını gerçekten yakmayacağım. Ben sadece oyun oynuyordum. Gerçekten, şu anda seni okula geri götüreceğim.”

“Hayır. Artık okul günlerinin sonuna geldin. Artık hiçbir yarışa katılamayacaksın ve UFL önümüzdeki hafta seni seçmeyecek.” Gölü işaret ettim. “Burada öleceksin ve çürümeye terk ettiğin diğer insanlarla birlikte bu gölette kalacaksın. Balıklar, kurtçuklar ve böcekler arabanın içine, cesedine üşüşecek ve birkaç aya kalmadan tenini, kaslarını ve organlarını senden geriye cıvız

bir iskelet kalana dek kemirecekler. Zaman içinde iskeletin bile çözülecek ve hiç var olmamışsın gibi olacak, Delikanlı Danny."

Korkudan titriyordu. Gözleri dolmuştu. Sesim, kelimelerim ve barındırdıkları güç onu iliklerine kadar sarsıyordu. Kendi kendini ölmeyeceğine ikna etmeye çalışırken sesi titriyordu.

"Ama sen sadece bir piliçsin. Bana zarar veremezsin."

"O zaman neden bu kadar korkuyorsun?"

"O bıçak yüzünden. O bıçağı bir kenara koy ki konuşabilelim."

"Tam olarak nereye koymamı istersin?"

"Bilmiyorum, koy işte..."

Birden konuşmayı kesti çünkü vampir hızına geçiş yapıp bıçağı, kabzasına kadar sağ bacağının üst kısmına saplanacak şekilde fırlatmışım. Eşofmanının üstüne ince bir kan çizgisi sızmaya başlayana dek, dehşet içinde bacağına baktı. Ve ben göz açıp kapayana dek yanında bittim. Başarısız bir teselli girişimiyle sırtını sıvazladım.

"Çekip çıkarmak istemezsin," diye uyardım. "Her iki bacağından da büyük birer atardamar geçiyor ve korkarım bıçağımla o damarı yaraladım. Bıçağımlı çıkaracak olursan, her taraf kan içinde kalır. İki dakikaya kalmaz, ölmüş olursun."

Birden hüznünlendi. "Bana yardım edebilir misin?"

"Ben doktor değilim."

Arabasını işaret ederken bütün vücudu titriyordu. "Alisa, lütfen beni bir hastaneye götür. Ailemin parası var. Sana öderler. Sana istediğin parayı öderler."

"Benim zaten param var. Üstelik istediğim bu değil."

Kalbi kırılmıştı. "Değil mi?"

"Hayır. Ama arabaya dönmene yardım edecek ve sana istediğimin ne olduğunu söyleyeceğim."

Ben ona arabasına doğru eşlik ederken, belli belirsiz topallıyordu. Onu yolcu tarafına itmeme itiraz etmedi. İçin için hâlâ yalan söylediğimi ve sonunda onu kurtaracağımı düşünüyordu.

Bu, bana Krişna'nın beş bin yıl önce söylediği bir şeyi anımsatmıştı. Ona dünyadaki en büyük mucizenin ne olduğu sorulduğunda, "Bir insanın hayatının her gününe o gün ölmeyeceğinden kesinkes emin uyanması," diye yanıtlamıştı. Bu sözü her zaman çok derin bulmuşumdur.

Şoför koltuğuna yerleştim, kapıyı kapadım ve Danny'yi sol bileğinden direksiyona kelepçeledim. Bunu o kadar hızlı yapmıştım ki o ne olduğunu anlamadan her şey bir anda olup bitmişti ve artık bana beklediğim hayranlıkla bakıyordu. Yine de korkusu çok daha büyüktü.

"Sen insan değilsin," diye fısıldadı.

"Doğru. Değilim."

"Uzaylı falan mısınız?"

Gülümsedim, "Biliyor musun, geçen yıllar içinde insanlar bana sayısız isim verdi ama bu bir ilk. Kendinle gurur duymalısın, Delikanlı Danny."

Bacağına saplanmış olan bıçağa baktı. Onu arabaya kadar yürütmem, kanının daha fazla akmasına neden oldu ve şimdi eşofmanı kandan sıırılsıklamdı. Elini bıçağın kabzasına koydu.

"Bunu yapmak istemezsin," dedim.

"Canım acıyor."

Gülümsemeyi bıraktım. "Tecavüz de acıtır. Bütün o kadınların canını yakarken hiç durup düşündün mü?"

Yanaklarından yaşlar süzülürken, başını sallıyordu. "Lütfen. Büyük bir hata yapıyorsun. Yanlış adamı yakaladın."

"İki dakika önce tabancayı bana doğrultup soyunmamı emrettin. Bana tecavüz etmeyeceksen bunu neden yapasın?"

Hıçkırıyordu. "Pekâlâ, yaptım, suçluyum. Polise yaptığımı söyleyeceğim. Yemin ederim. Yeter ki beni hastaneye götür."

Uzanıp saçını okşadım. "Üzgünüm, delice istediğin bütün o kadınlarla birlikte burada kalmak zorundasın."

"Hayır! Tanrım, hayır! Ölemem!"

"Şişşt. Sakin ol, çok acı çekmeyeceksin. Ve bunu sağlamak için, veda etmeden önce senin için bir şey yapacağım."

Bana ani bir umutla baktı. "Ne?"

"Ah, sadece biraz bir şey içeceğim, o kadar." O tepki vermeden uzanıp bıçağı çıkardım ve ağzımı fışkıran kana bastırdım. Sağlıklı besleniyor olsa gerekti, kanının tadı bir hayli iyiydi. Ya da belki de, kendime ziyafet çekmeyeli uzun zaman olduğu için öyle geçmişti. Yaratıcım Yakşa ve kendi kızım Kalika bana güçlü kanlarını verdiklerinden beri, hayatta kalmak için insanlardan beslenmeye ihtiyaç duymadığımı keşfetmiştim.

Yine de eski zevkler kolay kolay ölmüyordu. Delikanlı Danny onunla işim bitmeden hayalet gibi bembeyaz kesilmişti ve kalbinin çarpmaya devam etmesini sağlayan çok az miktarda sıvıyla nasıl debelendiğini duyabiliyordum. Son bir kibarlık hareketi olarak bıçağı tekrar bacağındaki yerine kaydırardım ve kan sızan atardamarı kapadım.

"İşte," dedim. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Nefes almakta güçlük çekiyordu. "Korkuyorum."

"Bahse girerim, kız arkadaşların da korkmuşlardır."

Gözlerini bana dikti. "Lütfen, dur."

"Durmak mı? Ama eğlence kısmı yeni başlıyor. Filmlerdeki gibi olacak. Arabayı çalıştıracam ve gölete süreceğim, tam suya çarpmadan önce dışarı atlayacağım. Ama ıslanmak istemezsen, kapımı kapatırım." Duraksadım. "Tabii ki araba yüzde yüz su geçirmez değil. Suyun –ve sana bahsettiğim bütün o pis yaratıkların– bir süre sonra içeri dolacaklarından eminim. O zamana

kalmadan ölmüş olabilirsin de, bunu asla bilemezsin. Ama eğer ölmemiş olursan, boğulmanın nasıl bir şey olduğunu hissedebileceksin.”

“Hayır, lütfen...”

“Haydi ama biraz canlan. Pek çok kızı boğduğuna eminim. Onların yaşadığı her şeyi senin de yaşamandan daha doğru bir şey olamaz.”

Sessizce ağlıyordu. “Ölmek istemiyorum.”

Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum.

Onu en sevdiğim veda yorumumdan esirgedim.

Ama sözümü tuttum. Arabayı çalıştırdım, derhal hızlandım ve göletin olduğu yöne döndüm. Son anda dışarı atladım ve kapıyı çarparak arkamdan kapattım. Araba ivme kazanmıştı ve ağır ağır dibe batmaya başlamadan önce, kıyıdan uzağa, karnımın üstüne düştüm.

Danny, son birkaç litre dışında bütün kanını emmiş olmama rağmen, beni şaşırtarak hararetle debeleniyordu. Ellerimi kurularken ve Danny’nin bağırıışlarını, arabanın yüzeyin altına gömülürken çıkardığı tıslama ve hava kabarcığı seslerini dinlerken, son sözlerini düşündüm ve aklımdan yüz yıllarca o sözleri ne kadar sık duyduğumu geçirdim.

Dönüp hızla ana yola koştum. Ne kadar hızlı koştuğumun önemi yoktu. Arkamda kalan çığlıklarını hâlâ duyuyordum.

İKİ

Bir uzun yol kamyon şoförü beni Truman'a kadar bıraktı. Los Angeles'tan Miami'ye uzanan altmış saatlik bir yolculuğun sonuna yaklaşırken, evine kırsal yollardan, kestirmeden dönüyordu. Tütün zengini aracına tırmandığımda, bir hayli bitkin görünüyordu ama benim hayat dolu arkadaşılığım la şakımaya başladı. Benim gibi cici bir kızın nasıl olup da hiçliğin orta yerinde kalakaldığını merak etmişti.

"İşe yaramaz bir erkek arkadaşı az önce terk ettim," dedim.

Adam dizine bir şaplak indirdi. "Hiç de üzölmüşe benze-miyorsun."

"Üzölmedim."

"Bu iyi, gerçekten iyi. Pisliği nerede bıraktın?"

Gölömsedim. "Balıkların yüzdüğü yerde."

Bunu bir hayli komik bulmuştu; birlikte güldük. Delikanlı Danny'yle ilgili bir şey duyacağından ya da okuyacağından endişem yoktu. Adam sadece oradan geçiyordu ve o kadar yorgundu ki nasıl bir durumda olduğunu kendisi bile bilmiyordu.

Truman Koleji'ne dönünce, bagajımda bu tarz acil durumlar için sakladığım yedek kıyafetlerimi giydim. Yol arkadaşım fark etmemişti ama gömleğimde ve pantolonumda kan lekesi vardı ve Teri'nin algısının şu vasat kamyon şoföründen daha açık olduğunu biliyordum. Gerçekten de birkaç derse kayıt olmuşum ve yerleşke ayrıcalıklarından yararlanabiliyordum. Soyunma odasında

hızlı bir düşün ardından, stadyuma dönmeden önce temiz siyah pantolonumu ve beyaz bluzumu üzerime geçirdim.

Takımın çoğu orada olduğu için, pist arı kovanına dönmüştü. Koç akıllıydı; antrenmanın en zor kısmını günün en sıcak vakti gelmeden tamamlatmayı seviyordu. Teri aralıklı çeyrek mil koşuyor, koç tamamladığı her turun süresini yüksek sesle bildiriyordu. Teri, Delikanlı Danny'nin koşu süresine uyamazdı ama takımın en hızlı kadınıydı ve bu kadar iyi iş çıkardığını görmenin verdiği keyif beni bir kez daha şaşırtmıştı. Bu Gururlu Anne duygusunu tatmayalı asırlar olmuştu.

Tribünde Daniel'in yanıma sokulduğu zamanki yerime oturup Teri'nin antrenmanını bitirmesini bekledim. Kulaklarım her şeyi duyuyordu. Başkoç ve iki asistanı Daniel'in nerelerde olduğunu merak ediyorlardı ama aşırı endişeli de değillerdi. Büyük olasılıkla egzersizini erken bitirip ve evde şekerleme yaptığı kanaatine vardılar. Sahada kimse bana ikinci kez bakmamıştı ve bu önemliydi. Birisinin beni Daniel'la arabaya binerken görmesi her zaman olasıydı. Ama hayır, o gitmişti, hem de sonsuza dek. Ve cesedi asla bulunamayacaktı.

Truman kadınlarının korkmaları için bir neden kalmamıştı.

Yanına yaklaştığımda aradan bir saat geçmiş, Teri turlarını tamamlamış ve tek başına duş kabininin yolunu tutmuştu. Şaşkınlık içinde kalbimin, gerginmişim gibi delice çarptığını hissettim. Yaz tatili için evine dönmeden önce onunla mutlaka konuşmam gerekiyordu. İşler plana uygun giderse, Truman'da kalacaktı.

Doğal olarak karşısına çıkmamın onu ürkütmesinden çekiniyordum; birbirimize o kadar benziyorduk ki. Ama yüz hatlarımı değiştirmek için makyajımla oynamıştım. Ayrıca gözlerimin koyu mavisini görmemesi için koyu renk güneş gözlüklerimi takmıştım. Kendini aynaya bakıyormuş gibi hissetmesini istemiyordum. Ayrıca, başımda uzun, sarı saçlarımı saklayan bir beyzbol başlığı

vardı. Daha sonra, eğer görüntüm onu hâlâ rahatsız edecek olursa, saçlarımı da boyayabilirdim.

"Teri Raine?" dedim.

Kafasını kaldırdı ve hafifçe sıçradı. Yüzüm onu tedirgin etmişti ama hızla toparlandı. "Evet?" dedi.

Elimi uzattım. "Alisa Perne. İsminizi işe yerleştirme ofisinden aldım. Yaz için bir iş aradığınızı söylediler."

Elimi sıkıca tutuyordu. "Bu doğru."

"Şey, sanırım hoşunuza gidebilecek bir teklifim olacak."

"Hangi firma için çalışıyorsunuz?"

"Kendim için. İş alırsanız benim için çalışıyor olacaksınız."

"Ne tür bir işten bahsediyoruz?"

"Tıpta ön lisans eğitimi aldığınızı söylediler."

"Evet. Ama sadece bir yıldır buradayım."

"Biliyorum. Sadece on dokuz yaşındasınız ama üst dönemlerden aldığınız derslerle, teknik olarak üçüncü sınıf öğrencisi sayılabilirsiniz. *Transkriptinize* göz atmama izin verdiler. Organik ve inorganik kimyanın bir senesini tamamlamışsınız. Biyoloji, fizik ve cebirin büyük kısmını da halletmişsiniz. Bana yirmi birinci doğum gününüze kalmadan tıp fakültesinde olacaktıysanız gibi geldi."

Teri temkinliydi, bu kötü bir şey değildi. "Size hakkımda bu kadar çok şey anlatmalarına şaşırdım."

İşe alım bürosundaki kadını vampirsel bir büyüyle etki altına almıştım ama Teri'ye bundan bahsedecek değildim. "Hemen başlayabilecek birisine ihtiyacım var ve şehirde başka bir yerde alacağınız ücretin üç katını ödemeye hazırım."

"Ne yapmak için?"

"Çokça araştırma. Ben yazarım ve büyük bir tıbbi gerilim romanının üstünde çalışıyorum. Ve araştırmam gereken, ancak ne zamanının ne de yatkınlığının olduğu yüz bir gerçek var.

Bu iş benim yerime yapabilecek birisini tutmak daha mantıklı geliyor. İlginizi çeker mi?"

"Romanları yayımlanmış bir yazar mısınız?"

"Sayısız kısa hikâyem yayımlandı," dedim dürüstçe. "Ama bu ilk büyük kitabım olacak."

"İlk romanlar genelde çok fazla para kazandırmaz. Tabii, satmayı başarabilirseniz."

"Ah, bu satar. Ve bundan bağımsız olarak, varlıklıyım. Avansın miktarı konusunda endişelenmem gerekmiyor."

"Hoş olmalı."

"Para her zaman hoştur."

"Bu iş için kaç kişiyle daha görüşüyorsunuz?"

"Birkaç kişi. Ama kâğıt üstünde esas adayım sizsiniz."

"Neden?"

"Rekorunuz hırslı olduğunuzu gösteriyor. Bu hoşuma gitti. Ayrıca notlarınız da yüksek, demek ki zekisiniz. Ve bu da hoşuma gitti."

İltifatlarımdan etkilenmiş benzemiyordu. "Ne tür bir maaş teklif ediyorsunuz?"

"Saat başı otuz dolar. Sizi sadece bir saatliğine çağırırsam bile, günlük yüz dolar."

"Böyle bir parayla, pekâlâ donanımlı bir tıp öğrencisini de işe alabilirsiniz."

"Ama egosunu da kiralamam gerekir. Bakın, bütün cevapları bilen birisini aramıyorum. Cevapları aramaktan kaçınmayacak birini arıyorum."

Teri başını salladı. "Kulağa çok ilginç geliyor, Bayan Perne."

"Alisa evet de, lütfen."

"Bu konuyu erkek arkadaşım ile konuşmak isterim."

"Bana uyar."

Onaylamadığımı düşünmüştü; izah etmeye çalıştı. “Bu yaz onunla birlikte yaşamayı umuyorum. Yani bir anlamda ev sahibim sayılır.”

Hafifçe takıldım. “Yanına taşınmak istediğinden onun haberin var mı?”

Gülümsedi; gardı inmişti. “Yüzde yüz emin değilim. Son dokuz aydır, koşu bursumla yatakhanelerde kalıyorum. Yani aramızda oldukça mesafe vardı ve bu iyiydi. Ama birlikte yaşamak farklı bir şey.”

“Ama artık kendini, koşarak anne ve babanın yanına dönmek için fazla büyümüş hissediyorsun.”

Teri’nin annesini tanıyordum. Bundan kırk yıl önce, o henüz on iki yaşındayken onunla sadece bir kez konuşmuştum. Ona bir külâh vanilyalı dondurma almıştım ve bana büyüdüğü zaman astronot olmak istediğini söylemişti. Ama genç yaşta evlenip bir anlamda emekliye ayrılmıştı. Onda Teri’nin ateşi yoktu.

“Aklımdan geçenleri okur gibisiniz. Evet, onları özleyorum ama her hafta konuşuyoruz. Demek istediğim, yokluklarını o kadar da hissetmiyorum. Ve şu anda Matt’ten ayrılma fikrinden nefret ediyorum.” Duraksadı ve utanmış gibi kafasını salladı. “Size bütün bunları anlattığıma inanamıyorum. Bir iş mülakatının böyle olmaması gerektiğini düşünüyor olmalısınız.”

“Olduğun gibi davranıyorsun ve bu, iyi bir izlenim bırakmanın en iyi yoludur.” Duraksadım. “Erkek arkadaşın da burada öğrenci mi?”

Aklımdan geçenleri okumamla ilgili yorumu hedefi tam onıktan vurmuştu. Telepati yeteneğim vardı ama düşüncelerini okuyabilmek için bir insana sıkı odaklanmam gerekirdi. Bu yüzden, bu yeteneğimi nadiren kullanırdım. Hele sevdiğim insanların üzerinde asla kullanmazdım. Bana kendimi *Röntgenci Tom* gibi hissettiriyordu. Ayrıca bir insanın zihnine doğrudan bir öneri

yerleştirmek çok yorucuydu, özellikle de söz konusu olan güçlü bir iradesi olan biriye.

"Hayır. Matt, şey, onun nasıl bir olduğunu anlatmak zor. Avrupalı ve oradan oraya savrulan birisi. Ama geleceği çok parlak bir müzisyen ve besteci. Şu anda iki gece programı var. Cuma ve cumartesi akşamları Gator'da çalışıyor. Ve Prudence'taki, Black Hole adlı kulüp, onu hafta içi için yarı zamanlı olarak işe aldı. Bu kulüpleri hiç duydunuz mu?"

"Gator'u biliyorum. Şehirde değil mi, ana caddenin gerisinde?"

"Evet, mekân eskiden bir kütüphaneydi, inanır mısınız bilmem. Şimdi şehrin en gürültülü yeri! Matt bu akşam orada çalışıyor. İki şovu var: biri dokuzda, diğeri geceyarısı."

"Onunla tanışmayı çok isterim. Tabii eğer senin için sakıncası yoksa."

"Tabii. Ama..."

"Ben sadece, eğer korumacı tiplerdense soruları olabilir diye düşündüm. Üçümüzün sosyal bir ortamda bir araya gelmemiz ve birbirimize katlanıp katlanamadığımıza bakmamız iyi olabilir."

İlk defa Teri'nin beni süzdüğünü hissettim. İyiydi, bunu kendini çok fazla ele vermeden yapıyordu. Ama güçlü geldiğimi hissetmişti ve dikkatliydi. Bir kez daha umursamadım. Aslında onaylıyordum. Dünyanın ne denli soğuk ve acımasız bir yer olduğunu hiç kimse benim kadar iyi bilemezdi.

"Matt'in sizinle tanışmaktan mutlu olacağına eminim," dedi.

"Bu akşam uğrarım." Tekrar elimi uzattım. Bu defa daha sert sıkı.

"Ciddi anlamda ilgileniyorum. Ah, bu akşam yazdığınız hikâyelerin birkaç tanesini getirebilir misiniz?"

Gerçek miyim yoksa düzmece mi bilmek istiyordu.

"Tabii ki," dedim.

Evim şehre, Daniel'i gömdüğüm yer kadar uzak ancak kampüse göre batı istikametinde, tam aksi yöndeydi. Satın almak yerine pekâlâ kiralayabilirdim ama mahremiyet fanatiği olduğum ve ileri teknoloji güvenlik ekipmanıyla donanmamış yerlerde uyumaktan hazzetmediğim için satın almayı tercih ediyordum. Bir geçmişim ve düşmanlarım vardı.

Evim, büyük bir göle doğru hafifçe eğimli, geniş, çimenlik bir arazinin tam ortasında tek başına yükseliyordu. Diğer üç tarafı orman gibi sık ağaçlarla kaplıydı ve arazi derken, abartmıyordum. Evin çevresinde, her istikamette yarım millik açık bir alan vardı. Her tarafta bu kadar çok boş alanla, kimin yaklaştığını her zaman görebiliyordum. Binanın kendisi sadece yirmi milyon dolar ediyordu ki para biriktirmeye beş bin yıl önce başlamış birisi için makul bir fiyattı.

Ön kapıma uzanan yürüyüş yolundaki bir saksının devrilmiş olduğunu fark ettim. Haftada bir kez gelen, bitki ve çiçeklerimle ilgilenen bir bahçıvan ekibim vardı. Ama onlar pazartesi günü gelirdi ve daha bugün günlerden salıydı. Saksı ağırdı, rüzgârın devirmiş olması imkânsızdı. Ayrıca gölden yükselen esinti, günün bu saatinde genelde hafif olurdu.

Birkaç dakika boyunca durup durumumu değerlendirdim. En yakın komşum on mil ötedeydi –eyalette tanıdığım az sayıdaki aileden biriydi– ve tesadüf bu ya, şu sıralar Avrupa'daydılar. Zaten önce telefon açmadan ziyarete gelmezlerdi. Ayrıca evime posta gelmezdi, şehirde bir posta kutusu kullanıyordum. Birisinin ziyaretime gelmesi için hiçbir neden yoktu.

İşitme duyum görülmez bir sonar gibi etrafa yayılmıştı. Ormandaki tavşanları, sincapları ve keseli sıçanları, yuvalarında gıcırtılar çıkaran yavru kuşları duyabiliyordum ama bir insan yürüyüşünün gammaz ritmini ayırt edemiyordum. Emin olduğum bir şey vardı, o da son birkaç saat içinde araziye aracıyla

giriş yapan kimse olmamıştı. Öyle olsa, arabanın egzoz kokusunu hâlâ alabiliyor olurum.

Yine de yabancı bir koku duyuyordum, kırık çömlek parçalarının yanına çöküp burnumu yaklaştırdım. Saksıya çarpan her kimse, evime uzak bir mesafeden yürüyerek gelmiş gibi terlemişti. Diğer taraftan, çimlerde hiçbir iz görmüyordum.

İçeri girip video kameralarımın kayıtlarını kontrol edince, gizem daha da derinleşti. Kameralar güvenliğimin büyük bir kısmını sağlıyordu. İçeriye ve dışarıyı tarıyorlardı ve onları hiçbir kör nokta kalmayacak şekilde düzenlemiştim. Yine de kameralardan birinin –tam da kırık saksıya çevrili olanın– bozulmuş olduğunu fark ettim. Ancak kamerayı saçakların altındaki yerinden çekip çıkarınca, kamerada hiçbir bozukluk olmadığını fark ettim. Hasar kameranın içinde, duyarımın algılama kapatışının ötesindeydi. Kamerada ter kokusu almadığım gibi, hiçbir parmak izi de göremiyordum. Birisi kamerayla uğraşmışsa bile, eldiven giymişti.

Ana yatak odamda, ağır bir şifoniyerin arkasında sakladığım geniş girintiyi kontrol ettim. Oyukta eksiksiz bir silah koleksiyonu vardı. *Glock*'lar, yarı otomatik 45'likler, eski gözdeleğim AK-47'ler, bir milin üstünde isabetli iki lazer kumandalı *Barringer* keskin nişancı tüfeği.

Ayrıca elimin altında farklı para birimlerinden onar milyon bulunduruyordum. Ne zaman aniden seyahat etmem gerekeceğini hiçbir zaman bilemiyordum. Yarım düzine kadar farklı kimliğe bürünmeme yardımcı olacak olan pasaportlarım ve kredi kartlarım vardı. Kimlikler sadece pahalı sahte kimlikler değildiler. Gerçektiler, o kimlikleri on yıllar içinde inşa etmiştim. Hatta bu evi de şehirde bilinen ismim Lara Adams'la satın almıştım.

Teri'ye adımın Alisa olduğunu söylemem dil sürçmesinden başka bir şey değildi. Tabii ki gerçek adım bu değildi. Babamın bana uzun zaman önce verdiği adım Sita'yı bilen insan sayısı, bir

elin parmaklarını geçmezdi. Ama Alisa en sevdiğim sahte kimliklerimden biriydi ve nedense, Teri'nin onu bilmesini istemiştim.

Uzun araç yolumda bir arabanın yaklaştığını duyduğumda hâlâ üst katta, odamdaki gizli girintideydim. Nadiren misafirim olurdu. Ziyarete gelenlerin, saksımı devirenlerle aynı kişiler olduğunu tahmin ediyordum. Daha bakmadan, arabada birden fazla insan olduğunu anlamıştım. Duyduğum, bir erkek ve kadının oyalanma amaçlı sohbetiydi.

"Sence evde midir?"

"Ona ne kadarını söylemeliyiz?"

Girintinin girişini kapattım ama Daniel'i avlamak için yanıma aldığım Smith Wesson'u bir *Glock 45*'le değiştirmiştım. Paranoyak değildim ama her zaman dikkatli davranırdım. Büyük olasılıkla hâlâ hayatta olmamın ana nedeni buydu.

Çift -kadın yirmili yaşların sonundaydı, adam ise ondan en az beş yaş büyüktü- kiralık bir *Camry* kullanıyordu. Camındaki Hertz çıkartmasından kiralanmış olduğunu fark etmiştim. Park edip kapı zilimi çalarlarken, onları pencereden inceledim. Her ne kadar gergin olduğunu anlamak zor olmasa da, kadın tehditkâr görünmüyordu. Akademisyen gibi davranıyordu. Elleriyle konuşuyor ve küçükleri bile yetecekken, büyük kelimeler kullanıyordu.

Partnerinin aynasız olduğunu zaten biliyordum. Onda aynasız görüntüsü vardı ve her ne kadar pantolonunun altına, ayak bileğinin biraz üstüne güzelce saklamış olsa da, silah taşıdığını biliyordum. Sevgili oldukları her hallerinden belliydi. Adam benim kapıyı yanıtlamamı kaygı içinde beklerken, kadının koluna sevgiyle dokunuyordu.

Nihayet yanıtladım.

Kapıyı açarken, "Merhaba," dedim, "Siz ikinizi buraya hangi rüzgâr attı?"

"Merhaba," dedi adam. "Adım Jeff Stephens ve bu da arkadaşım Lisa Fitch. Uzun bir süre kötü bir zamanda vakalananmışızdır."

Jeff; şişmanca, ibrenin kısa boylu tarafında olan, alnı açılmaya yüz tutmuş, kahverengi bir bıyığı ve dost canlısı bir yüzü olan bir adamdı. Yine de sık egzersiz yapan birisi olduğunu anlayabilmiştim, oldukça çevik bir hali vardı. Lisa erkek arkadaşıyla hemen hemen aynı boyda ancak kızıl saçlar ve yorgun yeşil gözleri olan zayıf bir kadındı. O gözlerin altında gölgeler vardı. Fazla stres altında olduğuna hiç şüphe yoktu.

Gülümsedim. "Sanırım bu beni ne için aradığınıza bağlı."

Kadın gülümsememe karşılık verdi. "Siz Alisa Perne misiniz?"

Lanet olsun, diye düşündüm. Eski kimliğimi biliyorlar. Bu isimle karşı karşıya kaldıklarına göre hakkımda çok şey biliyor olmalıydı. Ama ikisi de saksımı deviren kişi gibi kokmuyor. Hımm...

"Evet," dedim. "Bu ismi nereden öğrendiğinizi sorabilir miyim?"

Lisa, "Eski bir erkek arkadaşım şu anda çalıştığım firmada bir takım araştırmalar yapıyordu," diye yanıtladı. "Sizin adınıza rastlamış."

"Firmanızın adı nedir?"

"SYK. Sonsuz Yatırım Korporasyonu. Malibu, Kaliforniya'dalar. Başlıca faaliyetleri borsada yatırım yapmak."

"Özel yatırımcılara mı hizmet ediyorlar?"

"Öyleymiş gibi görünüyorlar," dedi Lisa buruk bir sesle. "Ama daha çok kendilerine hizmet veriyorlar."

Meraklanmıştım. Kapıyı tamamen açtım. "Lütfen içeri girin ve bana her şeyi anlatın." Yine de tam kapıdan geçecekken Jeff'i durdurdum. "Silahınızı arabada bırakmanızı tercih ederim."

Etkilenmişti. "Silahlı olduğumu nasıl anladınız?"

"Çünkü aynasıza benziyorsunuz."

"Gerçekten mi?"

"Bu bir iltifattı."

Dakikalar sonra oturma odamda oturuyorlardı. Onlara taze kahve ikram etmemi memnuniyetle kabul ettiler. Bir vampir olarak, sıradışıyım, kandan çok kahve içerim. Yanılmıyorsam, her ikisi de “iyi insanlar”dı ve bana zarar vermek –en azından doğrudan zarar vermek– gibi bir niyetleri olmasından çekinmiyordum. Zihinlerini yüzeysel olarak taramak bu kadarını anlamama yetmişti. Ama eski sahte kimliğimi biliyor olmaları iyiye işaret değildi. Hakkımda yanlış insanlarla konuşarak bana zarar verebilirlerdi. Birkaç sene önce FBI’dan –ve bu arada ABD Ordusu’ndan– ciddi ciddi kaçıma başlamıştım ve beni aramaktan vazgeçtiklerinden şüpheliydim.

Hepimiz yerlerimizi alınca doğrudan konuya girdim.

Lisa’ya, “Sanırım eski erkek arkadaşınızın çalıştığınız firma için araştırma yaptığını söylerken, bilgisayar dosyalarını hack’lediğini kastediyorsunuz,” dedim.

Sezgilerim onu şaşırtmıştı. “Nasıl tahmin ettiniz?”

“Bir firmayı kirletmenin daha iyi bir yolu olabilir mi?”

Jeff “Neden kirli oldukları sonucuna vardınız?” diye sordu.

“Onlardan bahsederkenki ses tonunuzdan... Öfkeli gibisiniz.”

Lisa’ya döndüm. “Eski erkek arkadaşınızın adı nedir?”

Lisa rahatsızla benziyordu. “Bu neden önemli?”

“Benimle ilgili bilgiler içeren dosyalara burnunu sokuyor. Adını bilmeye hakkım var.”

Lisa, “Randy Clifford,” diye yanıtladı. “Ondan SYK’ye bakmasını istedim çünkü yatırımlarında bir hayli düzensiz döngüler olduğunu fark ettim.”

“Randy bugün neden sizinle değil?” diye sordum.

Jeff, “Ondan SYK’nin sistemini hack’lemesini istememizden kısa bir süre sonra ortadan kayboldu,” diye açıkladı.

“Onunla en son ne zaman görüştünüz?” diye sordum.

Lisa hüzünlü bir sesle, “Bir ay önce,” dedi.

Başımı salladım. "Yazık. Ama bunun bir yatırım firması olduğunu söylediniz. Pek insanların kafalarını uçuracak tiplere benzemiyorlar. Tahminim şirketin borsacı, avukat ve muhasebeci kaydığından yana, öyle mi?"

Lisa başıyla onayladı. "Evet. Ve bir matematikçi. Yani ben."

"Onlar için ne tür bir iş yapıyorsunuz?"

Ellerini çaresizliğini göstermek ister gibi iki yana açtı. "İlk altı ay boyunca ne yaptığımdan emin değildim. Bana sayılarla dolu kâğıt yığınları veriyor ve belli döngüleri aramamı istiyorlardı. Bunların yatırımlarının kayıtları olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı. Son iki yıldır, bazı nedenlerden ötürü, paralarından her zamanki yüzde yirmi beş yerine, sadece yüzde on kazanır oldular."

Az kalsın kahve içerken boğuluyordum. "Dünyada, paralarından böyle bir geri dönüş sağlayan hiçbir yatırım firması yok."

"SYK sağlıyor. Ya da en azından sağlıyorlardı," dedi Lisa.

"Geri dönüşlerinin neden bu kadar düştüğünü çözdünüz mü?"

Lisa tereddüt etti. "Hayır."

Yalan söylüyordu ya da en azından söylemek istediğinden daha fazlasını biliyordu.

"Bütün bunlar çok ilginç ama sizi buraya getiren nedir?"

"Söylediğimiz gibi, Randy sistemlerini *hack* leyince karşımıza sizin isminiz çıktı," dedi Jeff. "SYK'de bu adres bile vardı. Zaten sizi bu şekilde bulabildik."

Sadece iki aydır Missouri'de yaşıyordum. Adresimin kimse olmaması gerekirdi. "Adım hangi kapsamda geçiyordu?" diye sordum.

"Ortadan kaybolduğunda Randy bunu inceliyordu," dedi Jeff. "Tek bildiğimiz SYK'nın sizi 'ilgi uyandıran kişi' olarak kabul ettiği. Dosyalarında adınız bu şekilde geçiyor."

"Randy nerede yaşıyor?" diye sordum.

“Manhattan,” dedi Lisa. “Wall Street’teki Sınırsız Yatırım Anonim Şirketi’nde ya da SYAŞ’de çalışıyor. Ama asıl mesele şu; SYK’nın sistemini *hack*’ledikten sonra, dolaylı olarak kendisinininki de dâhil yarım düzine yatırım firmasıyla bağlantısı olduğunu keşfetti. Aslında SYK’nın güvenlik duvarını da bu sayede aşabildi. Ona tanıdık gelmişti.”

“Söylemeye çalıştığınız, bütün bu şirketlerin aslında tek ve aynı şirket olduğu mu?”

“Evet,” dedi Lisa.

“Buna karşı kanunlar yok mu?” diye sordum.

Jeff başını salladı. “Tabii ki var ama Randy’nin anlayabildiği kadarıyla, SYK ve ortakları tek ve devasa bir yatırım firmasının cephelerinden başka bir şey değilmiş.”

“Ve o şirketin adı da?”

“Mesele de bu. Bir adı yok. Var olmaması gerekiyor,” dedi Lisa.

“Kulağa, karmaşık bir komplo teorisinin bütün yapı taşlarına sahipmiş gibi geliyor. Ama benimle nasıl bir alakası olduğunu hâlâ anlayamadım.”

Jeff, “SYK’nın sizinle neden ilgilendiğini herhalde merak etmişsinizdir?” diye sordu.

İnanılmaz derecede merak etmiştim ama sorusunu umursamaz bir tavırla yanıtladım. “Her ne kadar bu gerçeği ilan etmekten hoşlanmasam da varlıklı bir insanım. Diğer yatırım şirketleri gibi, SYK’nın de varlıklı insanların kaydını tuttuklarından eminim.”

“Sadece listede değildiniz,” dedi Lisa. “Hakkınızda koca bir dosya vardı.”

“Bunu neden en başta söylemediniz?”

Lisa, “Şu an söylüyorum ya,” diye çıkıştı. Öfkesinin hedefinin ben değil eski erkek arkadaşının ortadan kaybolmasına neden olan eski firması olduğunu anlamak zor değildi.

“Dosyamda başka ne vardı? İsmim ve adresim dışında?”

"Size söyledik, Randy ortadan kaybolduğu sırada bu konuyla ilgileniyordu," dedi Lisa.

"Randy dosyanın sizden 'uzun bir geçmişe sahip' diye bahsettiğini söylemişti," dedi Jeff.

"Bu da ne demek?" diye sordum ama gerçek cevabı tahmin etmek kolaydı.

Jeff, "Bilmiyoruz," diye yanıtladı.

Lisa bana doğru eğildi. "SYK'nin sizi takıntı haline getirmiş olmasından endişelenmişe benzemiyorsunuz. Dürüst olmak gerekirse, ben olsam endişelenirdim."

"Eski erkek arkadaşınıza yaptıkları yüzünden mi?" diye sordum.

"O buz dağının görünen yüzü," dedi Jeff. "SYK'yi ve ortaklarını destekçe, ne kadar güçlü ve büyük olduklarını daha fazla keşfediyoruz."

"Dünyanın en zengin firması olabilirler," dedi Lisa.

Jeff, "Ve hiç kimse adlarını bilmiyor," diye ekledi.

Başımı salladım. "Nasıl oluyor da piyasada bu kadar çok para kazanabiliyorlar?"

Lisa tereddütlüydü. "Bilmiyoruz."

"Hâlâ onların adına mı çalışıyorsunuz?" diye sordum.

"Evet."

"Riskli olmalı." Lisa tepki vermeyince, "Parayı nasıl kazandıklarına dair hiç fikriniz yok mu?" diye devam ettim.

Nihayet önemli soruyu sormuştum. Lisa ve Jeff huzursuz bir şekilde bakiştılar. Lisa, "Düzen'i hiç duydunuz mu?" diye sordu.

"Hayır. O da ne?"

"Henüz emin değiliz," dedi Lisa.

"Ama Randy'nin ortaya çıkardığı bilgilere bakılırsa, Düzen gözle görülür bir doğrulukla yatırım yapmalarına izin veriyor," dedi Jeff.

“İleri düzeyde bir yazılım programı falan mı?” diye sordum.

“Olabilir,” dedi Lisa. “Bilgisayarlarla alakalı olduğunu biliyoruz.”

“Yoksa Missouri’ye kadar onca yolu, bu Düzen hakkında bilgi sahibi olacağım umuduyla mı geldiniz?”

“Bir şeyler bileceğinizi umuyorduk,” dedi Jeff.

“Her kimseniz, SYK için önemlisiniz,” dedi Lisa.

“Sizi temin ederim ki ne düzen ne de SYK hakkında bilgim var.” Toplantımızın sona erdiğini işaret etmek için birdenbire ayağa kalkmıştım. Yatırım firması hakkında bir şey bilmiyor olmam, haklarında edinebileceğim her tür bilgiyi toplamayacağım anlamına gelmiyordu. Lisa ve Jeff gönülsüzce ayağa kalktılar. Gitmek istemiyorlardı. Lisa bana kartını uzattı.

“SYK’den bir haber alırsanız, lütfen bizi arayın,” dedi. “Ya da sizi endişelendiren herhangi bir yerden.”

“Ararım,” diye söz verdim. “Ama size bir tavsiyede bulunabilir miyim?”

“Lütfen,” dedi Jeff.

“Bu meseleyi kimlerle tartıştığınıza dikkat edin. Randy’yi sistemlerini *hack*’lediği için ortadan kaldırdılarsa, siz ikinize de aynı şeyi yapabilirler.”

“Dikkatli olmayı denedik,” dedi Lisa. “Ama düşündük ki, sizinle...”

Jeff, Lisa’nın sözünü tamamladı. “Size güvenebileceğimizi düşündük.”

Onlardan hoşlanmıştım; iyi insanlara benziyorlardı. Gülümseyerek hızla ikisini de kucakladım.

“Sizi konuştuklarımızı kendime saklayacağıma temin ederim.” Her ikisine de birer kartımı verdim. “Teması kesmeyin. Bu Düzen hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak çok ilgimi çeker.”

Onlar gidince *FBI*'da görevli ama aslında benim için çalışan iki ayrı ajanı aradım. *SYK* hakkında bildiklerimi anlattım ve daha fazlasını öğrenmelerini istedim. Hazır işe koyulmuşken, Randy Clifford'un kayboluşunu da araştırmaları talimatını verdim. Bir-birlerinden habersiz iki ajan derhal kolları sıvamayı kabul ettiler.

Ayrıca konuya bakmaları için iki de özel dedektif kiraladım. Yine birbirinden habersiz ama bir zamanlar *CIA* için çalışmış bir kadın ve bir erkek. Şık meblağlar ödediğim bu dört insanın yeteneklerine ve çenelerini tutacaklarına güvenim tamdı. Ben onlara, onlar bana güveniyorlardı. Onları görevin tehlikeli olabileceği konusunda uyardım ve en ufak bir tehdit altında olduklarını hissetmeleri halinde beni arayabileceklerini söyledim. Kendi başımın çaresine baktığımı düşünmek hoşuma gidiyordu.

Ama böyle zamanlarda gerçekten sırrımı paylaşabileceğim ve kalbimi tereddütsüz açabileceğim birisinin olmasını deli gibi istiyordum. Beş bin yıl içinde, tamamen güvenebileceğim en çok bir düzine insan tanımıştım. Bu benim mi yoksa insan doğasının mı kanıtıydı, bilmiyordum. Sadece üzücü olduğunu düşünüyordum. Şimdi bu çağda, diğer herkesten daha fazla güvenebileceğimi bildiğim tek insan, Seymour Dorsten, var olduğuma bile inanmıyordu.

Ah, Seymour'un Alisa Perne'den haberi vardı. Hatta gerçek adımın Sita olduğunu bile biliyordu. Ama beni bir kurgu karakteri; bir gün zihninde patlamış olan ve ona hayatının hikâyesini yazdırana dek nefes aldırmamış müthiş ve ölümsüz bir vampir olarak görüyordu. Gerçekte onunla aramda derin bir telepati olmasına rağmen, benim düşüncelerinin ürünü olduğumu düşünüyordu.

Şu anda, kendi hikâyemi kendim yazıyorum ama başlangıçta bu işi Seymour'un yapmasına izin verdim. Nedenini merak edebilirsiniz. Şey, bu planladığım bir şey değildi, zihnim bir gün onu buldu ve koy veremediğimi keşfettim. Hayal gücü o kadar zengin, duyguları o kadar derindi ki. Sırf bu nedenlerden size

öykümü anlatacak kişinin o olması gerektiğine karar vermiştim. Ayrıca aramızdaki telepatik bağ neredeyse pürüzsüzdü.

Sanırım için için ona daha büyük bir kudret tarafından sürüklendiğime inanıyordum. Düşüncelerim Seymour'unakilere ilk dolandığında, Okyanusun kıyısında tek başıma oturmuş Krişna ve koyu mavi boşluğunu düşünüyordum. Bizi bir araya getirenin kader olduğuna inanıyordum. Yine de her ne kadar beni benden iyi tanısa da gerçek dünyada hiç biraraya gelmemiştik.

Ve bu artık değişecekti. Yakında.

Yüzünün alacağı şekli görmek için sabırsızlanıyordum.

G ator'a erkenden vardım ve arka tarafta bir köşeye oturdum. En fazla yüz kişi kapasiteli, küçük bir kulüptü. Muhafazakâr Truman, içki sevilen bir kent sayılmazdı. Sahnede sadece iki enstrüman –bir akustik gitar ve bir piyano– olduğunu fark etmiştim. Amplifikatörler mütevazıydı. Kulüp sahibinin Matt'i kafasında nereye oturttuğunu görebiliyordum. Matt buradaydı; çünkü patronun sahnede birisine ihtiyacı vardı. Bunun dışında, kulübün sahibi, müşterilerinin şov sırasında konuşabilmelerini istiyordu. İnsanlar içkilerini içerken konuşmaktan hoşlanırlar ve konuşurken içki içmeyi severler. Patron işini biliyordu. Hiçbir şarkıcı, ne kadar yetenekli olursa olsun, barın işleyişini yavaşlatamayacaktı.

Teri ve Matt görünürlerde yoktu ama bu beni onları daha iyi tanımaktan alıkoymadı. Arka tarafta, kulisteydiler ve onları hemen yanımda oturuyorlarmış gibi net duyabiliyordum. Vampirlerin işitme yeteneğinin inceliklerini çok az insan anlayabilirdi. Sadece bir sese odaklanarak diğer bütün sesleri yok sayabiliyordum.

Teri, Matt'e benimle karşılaşmasını anlattı.

"Büyüleyici bir kadın. Kendini ilk tanıttığında benim yaşımda olduğunu sandım. Ama birkaç dakika konuşunca, çok daha büyük olduğunu fark ettim."

Matt dolgun bir sesle cevap verdi: "Göz çevresindeki kırışıkları fark ettiğin zaman mı?" Aksanlı konuşuyordu. Alman, Norveç ve biraz da İngiliz aksanı algılamıştım. Çok seyahat etmiş birisiydi.

"Şişşt. Tek bir kırışıklığı yok." Teri duraksadı. "Aslına bakarsan, bugüne dek tanıdığım en güzel kadınlardan biri."

"Daha önce sana benzediğini söylediğini sanmıştım."

"Benziyor. Benim on katım. Onda bir *aura* var."

"Parası var mı? Önemli olan tek şey bu."

"Arabasını gördüm. *Porsche* kullanıyor."

Matt iç geçirdi. "Bilmiyorum."

"Neyi bilmiyorsun?"

"Hikâyesi bana fazla uyduruk geldi. Çok daha tecrübeli birine parası yetecekken, neden tıbbi araştırma için seni işe alsın ki?"

"Söyledim ya, doktorların ve tıp öğrencilerinin çoğunun ego-santrik olduklarını düşünüyor. Ve ona katılmadığımı söyleyemem."

"Bu berbat bir genelleme."

"Hepimiz genelleme yaparız, tatlım."

"Madem o kadar büyük bir yazar, nasıl oluyor da adını daha önce hiç duymamışız?"

"Büyük olduğunu hiç söylemedi. Hatta hiç gereği yokken, bunun ilk romanı olduğunu söyleme zahmetine girdi. Ama eserlerinden yayımlananlar olmuş ve bu akşam birkaç örnek getirecek."

"Ancak gördüğüm zaman inanırım."

Teri sıkılmış gibiydi. "Neden ona karşı bu kadar ön yargılısın? Bu büyük bir çıkış olabilir."

"Zaten beni endişelendiren de bu ya, senin kendini kaptırmış olman. Böyle bir şehir bozuntusunda sana o parayı ödemesi imkânsız. Ben gecede elli papel alıyorum ve bunun karşılığında iki şov birden yapmam gerekiyor."

"Bahşış de alıyorsun ve eve döndüğünde ben oluyorum."

"Bu mezbelede çalmamın tek nedeni bu."

Teri'nin sesini endişe bürümüştü. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Bir anlamda. Amerikalı dinleyiciler, Avrupalılar kadar sofistike değil. Sizler sadece ünlü şarkıların *cover*'larını dinlemeyi seviyorsunuz. Araya güç bela orijinal parçalar sıkıştırıyorum. Ve bu, benim gibi bir adamın bu kadar küçük bir kulüpte çalmasının tek nedeni olmalı."

"Burada çalışıyorsun çünkü ben burada yaşıyorum." Teri duraksadı. "Ama taşınmak istiyorsan, anlarım. Seni durduracak değilim."

"Teri, lütfen, yine başlama. Burada olmak istediğim için buradayım."

"Ama sürekli yakınıp duruyorsun. Belki de New York ya da Los Angeles'a gitmeli, kendine gerçek bir şans vermelisin."

"Sanki sen de peşimden gelecekmişsin gibi."

"Gidebilir ve geri dönebilirsin. Bu ayrılmamızı gerektirmez."

"Gerçekten mi? Yürüyen tek bir uzun mesafe ilişkisi biliyor musun?"

"Hayır."

"İşte bu yüzden gitmiyorum."

Teri iç geçirdi. "Neden bu cümlede bir 'henüz' seziyorum?"

"Çünkü paranoyaksın."

"Ben paranoyak değilim."

"Ve seni ne kadar sevdiğimi bilmiyorsun."

Teri'nin gülümsediğini duydum. "Beni seviyor musun?" diye sordu.

Öpüştüklerini duydum. Ah, tekrar genç olmak. Vampir beynim beni kusursuz bir hatırlama yeteneğiyle donatmış ama en son ne zaman âşık olduğumu bile güç bela hatırlıyorum. Beş bin yıl önce Rama vardı ve on beş yıl önce de Ray. Ama arada tek bir altın an yoktu. Belki de hep acıyla bittikleri için, duygusal anılarımı bloke etmiştim.

İşim henüz tamamlanmamışa benziyordu. Teri'nin Truman'da kalmasını istiyorsam, Matt'i kazanmam gerekiyordu. Diğer taraftan beni reddederse bu kılık değiştirmiş bir kutsamadan başka bir şey olmayacaktı. İşin aslı, Teri'nin hayatına müdahil olmamalıydım.

Çıkış noktam bencilceydi. Yalnız hissediyordum ve Teri bana genç olduğum zamanları anımsatıyordu. Ancak benim etrafta olmamın ne kadar tehlikeli olduğunu benden iyi kimse bilemezdi. Mesela şu kırık saksı örneğini ve Jeff ve Lisa'nın sabahki ziyaretini ele alalım. Bu işin sonunun nereye varacağını kim bilebilirdi ki?

Matt'de güçlü bir önsezi yeteneği sezmiştim. Sadece bu özelliği, onu bana karşı uyarmaya yeterdi. Kendi kendime, beni kendi rızasıyla kabullenmezse, onları etkilemek için vampir özelliklerimi kullanmayacağımı söyledim.

Kulüp, dokuz şovu için dolmaya başlamıştı ve on beş dakika kadar sonra Teri salonda belirip bana el salladı. Masama varınca ayağa kalktım ve elini sıktım. Beyaz bir etek, sarı bir bluz giymişti ve sarı saçlarının arasına kırmızı bir gül takmıştı. Bense siyah pantolon ve gri bir bluz giymiştim ve kemerimin arka tarafına dokuz milimetrelik bir Glock yerleştirmiştim. Teri'ye oturmasını işaret ettim ve ben de yanındaki sandalyeye yerleştim.

"Burayı bulmakta güçlük çektiniz mi?" diye sordu.

"Truman'da hiçbir yeri bulmak güç değil. Şehir meydanında dikilmen ve kendi etrafında ağır ağır dönmen yeterli. Görülebi-lecek her şeyi görebilirsin."

"Biraz hüznü, değil mi?"

"Hayır, küçük yerleri severim."

"Gerçekten mi? Bana bir metropol kadını gibi geldiniz."

"Beni tanımıyorsun. Neredeyse münzevi sayılırım."

"Yazarlığınıza katkısı olsa gerek."

"Öyle, yazdığım zamanlarda."

"Yazarlık blokaından muzdarip misiniz?"

"Sürekli erteleme. Blokajın en yakın kuzenidir."

"Kısa hikâyelerinizden getirdiniz mi?"

"Sadece yayımlanmış bir iki parça. Neden erkek arkadaşın şarkılarını söyledikten sonra göstermiyorum?"

"Harika olur. Bir iki dakikaya çıkması gerek."

"İzleyicilere kulak kabarttım. Onu seviyorlar."

"Her nereye giderse çabucak bir hayran kitlesi oluşturuyor. Sadece ben söylemiyorum, bu gerçek bir olay."

"Büyük bir isim olacağını düşünüyor musun?"

Teri'nin gözleri parlamıştı. "Olacağını biliyorum."

"Ona olan inancını takdir ettim."

"Teşekkürler. Ben sadece, bilirsiniz işte, yoluna engel teşkil etmediğimi umuyorum."

"Bunu yapmazsın."

"İstemedен yapıyor olabilirim." Teri eliyle küçük kulübü işaret etti. "Şu ortama bir bakın. Hoş bir yer ama burada bir yetenek avcısına denk gelmeyecektir. Gitmesi gerek."

"Ve sen gitmesini istemiyorsun?"

"Arada kaldım. Bursum burada, kalmaya mecburum. Ama kendime karşı dürüst olmam gerekirse, burada vakit öldürdüğünü biliyorum. Vedalaşmalı ve arkasına bile bakmamalı."

"Bir hit yaratırsa, seni de yanına alabilir ve istediğin yerde okuyabilirsin."

Teri şüpheli görünüyordu. "Radyoya çıkmayı başaran adamlar genelde arkada bıraktıkları kızları yanlarına çağırmazlar."

Sohbetimiz burada tıkanmıştı. Teri'yle tartışmamayı seçtim; çünkü söylediği doğrudu. Rock yıldızı olan ve yola koyulan erkeklerin çoğu onları meşgul edecek pek çok kız bulurdu. Ancak konuşmalarına kulak misafiri olduğum kısa süre içinde, Matt'in onu önemseydiğini hissetmiştim. Kesinlikle korumacıydı ve bu her zaman iyiye işaret etti.

Işıklar kısıldı, hafif bir alkış duyuldu ama Matt çıkmadı. Kala-balığın arka planda kalan mırıltılarına kulak verdim ve Delikanlı Danny'nin adının geçmesine hiç şaşırmadım. Görünüşe bakılırsa, ortadan kaybolması fark edilmişti. Teri başıyla izleyicileri işaret etti.

"Neden bahsettiklerini duyabiliyor musunuz?" diye sordu.

"Danny diye birinden mi?"

"Daniel Boford. Benimle aynı koşu takımında ama esasen büyük bir futbol yıldızı olarak tanınıyor. Bu sabahki ve öğleden sonraki antrenmanlara gelmedi ve kimse onu bulamıyor."

"Endişeli misin? Arkadaşın mıydı?"

Teri kaşlarını çattı. "Ona bir şey olmadığını umarım ama arkadaş olduğumuzu sanmam. Dürüst olmak gerekirse beni biraz ürkütüyor. Bir erkek arkadaşım olmasına rağmen, bana asılmaktan vazgeçmiyor."

"Bu durumda onun için endişelenmeyelim."

"Anlaştık."

Matt birden sahnede belirince nefesim kesilivermişti. Ben Teri'ye olduğu kadar, Matt de bana o kadar tanıdık gelmişti ama nedeni konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Uzun boylu, geniş omuzluydu ve karışık kahverengi saçları vardı. Gözleri koyu kahveydi ama onlardan sıcak diye bahsetmek konusunda tereddütlüydüm çünkü ifadesinde ve tavırlarında, küçük kalabalığın ona odaklanmasına neden olan bir yoğunluk vardı. X maddesine –o her ne haltsa artık– sahip olduğu ortadaydı. Karizmatik ve uç noktada yakışıklıydı. Ve şimdi bir de şarkı söyleyebilirse...

İzleyicilere merhaba demedi. Gitarını aldı ve bilmediğim bir melodi çalmaya koyuldu. Orijinal bir parça olmalıydı. Şarkıda bir Latin havası vardı. Meksika ve Güney Amerika'da, minicik kulüplerde dinlediğim yetenekli ama tanınmamış gitaristleri anımsamıştım.

Şarkısını söylemeye başladı ve bir nefes daha aldım. Sadece iyi değildi, harikaydı! İyi eğitim aldığı ve süper bir ses perdesine sahip olduğu belli oluyordu. Ama daha önemlisi sesinde duygu vardı.

O sadece güzel bir yüz değil,
Güzel bir yerde güzel bir yüz.
Gerçekliğe uymayan bir şey var.
Her gün bu yoldan geçerim,
Ama bugün hissetmeyi öğrendim.

Bir kitapta en iyileri görmüştüm,
Leydi Godiva ve diğerleri...
Ama hiçbirisi bu şiirle karşılaştırılmaz,
Benim yerim senin yanındır, az kaldı, çok az.

Sen de beni seveceğini söylersen
Biz olmak ve gerçeğiz demek için.
O güzel yüzünü hep göreceğim,
Ben seninleyim, sen de benimle.

O sadece güzel bir yüz değil,
Güzel bir yerde güzel bir yüz.
Gerçekliğe uymayan bir şey var.
Her gün bu yoldan geçerim,
Ama bugün hissetmeyi öğrendim.

Benim şarkımı söylüyor lay la lay la...

O sadece güzel bir yüz değil,
Güzel bir yerde güzel bir yüz.
Gerçekliğe uymayan bir şey var.
Her gün bu yoldan geçerim,
Ama bugün hissetmeyi öğrendim.

Güzel Yüz açılış için sıra dışı bir şarkıydı. Sıra dışı olmasının yanı sıra, içinde, pek çok biraseverin umurunda bile olmayacak bir anlam saklıyordu. Fakat belki de izleyicileri hafife almıştım; çünkü Beatles şarkısı '*And I Love Her*'² geçiş yaptığı zaman güçlü bir alkış kopardılar. Paul McCartney'i ne kadar çok andırdığını ancak o zaman fark ettim. Kulağa saçma gelebilir ama bu kadar uzun yaşadıktan sonra bile, Beatles kadar sevebileceğim ikinci bir grup bulamamıştım.

Matt kalabalığa hitap etmeden önce gitarıyla beş şarkı seslendirdi. İzleyicileri çoktan avucunun içine almıştı ve söylediği her şeyi –ne sıkıcı bir gün geçirdiğinden bahsettiği zaman bile– alkışlıyorlardı. Bir kez daha, her yanından karizma akıyordu. Hata yapması imkânsızdı.

Piyanoya geçtiği zaman bir şaşkınlık daha yaşadım. Müthiş bir gitaristti ama tuşlara dokunduğu anda çok küçük yaşından beri çaldığını ve klasik gitar eğitim aldığını anladım. Piyanoda çaldığı ilk parçanın sözü –ve de söze ihtiyacı– yoktu. Buraya Teri ve adamını büyülemeye gelmişim ama kendimi Matt'in sihrine kapılmış halde bulmuştum.

Şovun ortasında Teri bana doğru eğildi ve Matt'i beğenip beğenmediğimi sordu. Başımı sallayıp gülümsedim ama alınmadı çünkü anlamıştı. "Evet," demek fazla basmakalıp kaçacaktı.

Ona ayrılan süre hızla akıp gitmişti ve Matt bis yapsa da, izleyicilerin geri kalanı gibi ben de kendimi daha fazlasını isterken buldum. En azından şov sonrasında doğrudan bizim masamıza yöneldiği için onunla konuşma şansım olacaktı. Teri ayağa kalktı, onu tutkuyla kucakladı. Ve ben de aynı şeyi yapmamak için kendimi tutmak zorunda kaldım. Elimi sıkarken gözlerimin içine baktı.

"Teri bana sizden çok bahsetti," dedi.

"Ama daha yeni tanıştık. Yoksa bu hakkımda casusluk yaptığı anlamına mı geliyor?"

2 (İng.) "Ve Onu Seviyorum" (ç.n.)

Teri kızarmıştı. "Matt, beni mahcup etmeyeceğine söz vermiştin."

Matt, "Yanlıı ifade ettim," diye yanıtladı. "Sadece Teri'nin sizden etkilendiğini söylemeye çalışıyordum. Yazar olduğunuzu söyledi."

"Diğer şeylerin yanı sıra, evet. Yanımda hikâyelerimi sattığım üç dergi getirdim. Okuyup bana ne düşündüğünüzü söylerseniz onur duyarım. Kelimelerle aranızın iyi olduğu ortada."

Matt omuz silkti. "Böyle bir mekânda en iyi materyallerimi çalmama izin vermiyorlar. Hey, bir şey içer misiniz? Bar bana ve arkadaşlarıma açık."

"Tabii, viski kola. Büyük ve sert."

Matt bayan garsona işaret ederken, "Harika. En sevdiğim içkidir," dedi. Siparişlerimizi verdi ve Teri için otomatik olarak zencefilli gazoz söyledi. Sonra yazdığım hikâyelerden bahsetmemi istedi ve nazik bir tavırla öykülerimi daha sonra konuşmamızın daha iyi olacağını söylediğim zaman pes etmedi. Israrı sürpriz olmamıştı; benden şüphelendiğini biliyordum.

"Pekâlâ," derken bir önceki senenin *Playboy* sayılarından birini çıkardım. "Geçen sene Koca Tavşan'a bir korku hikâyesi sattım. Biraz karanlık bir şey. Bir adada bir kurtadam ve vampirle mahsur kalan bir adamı anlatıyor. Hikâye adamın hangi canavara dönüşmeyi seçeceği üzerinde dönüyor."

Teri sessizce otururken, "İnsan kalmasına izin vermiyorlar mı?" diye sordu Matt.

"Vampir veriyor. Ama kurt adam, hayır. İnsan kalırsa kurtadam onu yiyecek olarak görecektir."

"Bir seçme şansının olmasına şaşırdım doğrusu. İkisinin de onu yiyecek olarak görmesi gerekirdi."

"Canavarlarımı yanlış anlıyorsun. Tekneleri bir nedenden ötürü batmadan önce okyanusu geçiyorlardı. İkisi de yalnızlık çekiyor ve kendi türlerinden birilerini arıyorlar."

Matt, "Kahramanın ne olmayı seçiyor peki?" diye sordu.

"Vampir olmayı tercih ediyor. Ama kurtadam, vampir olursa düşman olacaklarını söylüyor. Bu yüzden fikrini değiştiriyor ve kurt adam olmak istediğini söylüyor. Ama vampir zeki; daha bilge. Birlikte daha güçlü olacaklarını biliyor ve düşman olmalarına ihtiyaç duymuyor."

Matt'in ilgisi bir nebze daha artmıştı. "Kurtadam güneşe çıkabileceği için mi daha güçlü olacaklar? Yoksa ayda sadece bir kez, dolunayda doğaüstü bir kahraman olacağı için mi? Kastettiğiniz bu mu?"

"Kurtadam, vampirin bunu kastettiği sonucunu çıkarıyor. Ama bu vampir, güneş ışığından haz etmese de, güneş ışınları üzerine vurduğu zaman küle dönmüyor. Gerçi bu özelliğini sır olarak saklıyor. Adada tek bir düşman yerine, iki düşman birden edinmek üzere olduğunu biliyor. Çünkü insan, vampire güvense de, kurtadamdan korkuyor."

Teri, "Ben de kurt adamdan korkardım," dedi.

"Ben vampirin beni değiştirmesine izin verirdim," dedi Matt.

Her ne kadar yorumu hoşuma gitmiş olsa da, "Neden?" diye sordum.

"Vampirin ortaya dökmediği başka kartlarının olduğu ortada. Ona efendim olarak kurt adamdan daha çok güven duyardım."

"Adam ikisinden birini efendisi olarak seçmiyor ki," dedi Teri.

"Ama seçiyor," dedim. "Bunlar eski çağlardan gelen varlıklar ve bildikleri tek ilişki türü *efendi-havari* ilişkisi. İnsan, kurt adam olmayı seçtiği zaman, onu dönüştürene efendi olarak itaat etmesi gerekeceğini, aksi takdirde yok olacağını biliyor. Ama tercihi bu. Neredeyse hemen, yani dönüşümü tamamlanır tamamlanmaz

kurt adam ona vampiri avlayıp öldürmeleri gerektiğini söylüyor. Adam bunu istemiyor. Vampirin onlarla hiçbir işi yok. Ama kurt adam, adanın iki efendi için yeterince büyük olmadığını söylüyor ve adamı tehdit ediyor. Sonunda ikisi, vampirin gün içinde dinlendiğine inandıkları noktayı arıyorlar. Tabii ki kısa süre sonra buluyorlar. İşin kolaylığının birinci kurtadamı şüpheye düşürmesi gerekirken, o, vampiri öldürmeye fazla odaklanmış durumda. Vampirin kalbine bir kızak saplıyor ve vurarak içeri gömmeye kalkışıyor. Ancak vampir ayağa fırlıyor ve kurtadamın boynunu kırıyor. Sonrasında vampir henüz kurt adam olalı bir gün dahi olmamış adamla yalnız kalıyor. Adam affedilmek için yalvarıyor ve vampir yaşamasına izin verebileceğini ama bunu yapmayacağını söylüyor.” Duraksadım. “Neden biliyor musunuz?”

“Çünkü kurtadamlar ve vampirler doğaları gereği düşmanlar,” dedi Teri.

Matt itiraz etti. “Hayır. Hikâyenin ana noktası bu değil. Başlangıçta vampir düşman olmaları için bir neden olmadığını söylemişti. Bu aptalca.” Kafasını salladı. “Ama vampirin adamı neden öldürmek zorunda olduğunu biliyorum.”

Teri ikimize birden baktı. “Neden?”

Başımın Matt’i işaret ettim. “Anlat.”

“Vampir merhametli ama bilge. Daha önce reddetmiş birisine, iki kez merhamet göstermenin aptalca olacağını biliyor. Çünkü adam, vampirin merhametini daha ilk başta anlamamıştı ve zaman içinde, yeniden şüphe duymaya başlaması kaçınılmazdı. Bu yüzden vampirin adamı öldürmesi gerek.”

Matt’i usulca alkışladım ve hikâyemin son paragrafı için dergiyi açtım. Orada, vampirimizin düşünme biçimini okumalarına izin verdim. Matt’in söylediğiyle birebir aynıydı. Teri kimden daha fazla etkilenmesi gerektiğini bilemiyordu. Kendini sağlama almak için ikimizi de kucakladı.

“Kesinlikle bu hikâyeye bayıldım,” dedi.

Matt, "İyiymi," diye itiraf etti.

"Harika değil mi yani?" diye takıldım.

"Öyle," dedi Matt. "Ama hoşuma gitmeyen bir nokta var. Mitolojinin kurallarını değiştirmişsin. Vampirler gün içinde hiçbir işlev göremezler. Böyle bir şey yapacaksan, sanırım kurtadaman önceden bilmesi gerekirdi. Adil olmak adına."

"Ama adil davrandım. Başlangıçta vampirin zeki olduğunu söyledim ve sen bunu elinde saklı ve henüz göstermediği bir ası olduğu şeklinde yorumladın. Haklıydın. Kurtadam ve adam, yemlerini hafife aldılar. Ve ikisi de bu yüzden öldüler."

"Keşke vampir, adamın yaşamasına izin verseydi," dedi Teri.

Matt hayranlıkla başını sallayarak, "Adam kendini vampire düşman etti," dedi. "Haklısın, Alisa. Bu harika bir hikâye."

"Teşekkürler," dedim.

Teri gülümsedi. "Sanırım bir dâhiyi ayırt etmek için yine dâhi olmak gerekiyor."

Matt bana bakmaya devam ediyordu.

"Bu doğru," dedi ve onu kazandığımı anladım.

DÖRT

ve dönüş yolunda, içtiğim altı viski kolanın etkisini hissettim. Yoldan çıkmamak için, iyice odaklanmam gerekti. Oysa başıma musallat olan çok daha güçlü bir kokteyl mutluluk ve suçluluk karışımı.

Matt ve Teri'yle birlikte olmak, bir şeyler içmek, konuşmak, Matt'in müziğini dinlemek ve hatta sadece yanlarında olmak, kendimi ailemle birliktymişim gibi hissetmeme neden olmuştu. Ne tuhaf ve harika bir tecrübeydi. Gizemli bir baloncuk yaratmıştı. Kulübün tıklım tıklım dolu olmasına rağmen, sanki akşamı üçümüz enfes bir ateşin etrafında, baş başa geçirmiştik. En önemlisi, birbirimize aitmişiz gibi hissetmeme yol açmıştı.

Aklım, "Dikkatli ol!" diye haykırıırken, kalbim bunları söylüyordu. Hayatlarına müdahale etmemden iyi bir şey çıkmayacaktı. Ayrıca ilişkilerin gidebileceği bir yer yoktu. Sonuçta enerjim, param ve ölümsüzlüğüm onları etki altına alacaktı. Hayatlarını yönlendirmek için fazla patron ruhluydum ve karakterimdeki bu pürüzü uzun zaman önce fark etmiştim. Daha şimdiden, eğlence sektöründen tanıdığım insanları aramak ve Matt için seçme ayarlamak istiyordum. Onda yetenek vardı ve tek ihtiyacı bir çıkış yakalamaktı.

Hayaller insanın içine ne kolay sarılıyordu. Matt sevdiği bir alanda tam zamanlı çalışabilse, güzel şarkılar üreterek milyonlarca

dolar kazanırken milyonlarca kopya satabilse, hayatı ne kadar lüks olurdu. Teri'nin yatakhane de kalması gerekmezdi ve kendine ait bir evi olabilirdi. Ön lisans eğitimi için Harvard'a gidebilir, sonra da Yale Tıp Fakültesi'ne devam ederdi.

Ancak onlar için yapabileceğimi hayal ettiğim bütün bu gösterişli şeyler, beynimin durmam için haykırdığı şeylerdi. Matt gibi genç bir adam başarı için kendi kendine mücadele etmezse öz güvenini kaybedebilirdi.

Ve Teri'nin mütevazı başlangıçları onu sevdiğim duyarlı insana dönüştürmüştü. Pek çok insan –özellikle de çocukları söz konusu olduğunda ebeveynler– için acı çekmenin, çoğu insanın yakıştırdığı gibi bir lanet değil de müthiş bir armağan olduğunu anlamak zordu. En çok hayranlık duyduğum insanlar, hep acı çekmiş insanlardı.

Mücadelenin bir de ruhani boyutu vardı.

Krişna bir defasında çok az insanın kendisine, acı çekmedikleri zamanlarda da yoğun olarak odaklanabildiğini söylemişti. Krişna kendinden bahsederken, biçimine, hayatının olaylarına ve hatta kendi kelimelerine bile gönderme yapmazdı. O, övgüye ihtiyaç duyan bir Tanrı değildi. Onun tapınma anlayışı sonsuz esnekti; tanrısallığın bütününü kendisi gibi görüyordu. Bununla birlikte, acının insanlara en yüceye odaklanmada en büyük teşviki sağladığını hissediyordu.

Bu, Krişna'yı anımsamamı sağlıyordu.

Birden kendimi daha dengelenmiş hissettim.

Kendimle bir uzlaşmaya varmıştım. Teri ve Matt'i birkaç –belki on– yıl boyunca görecektim. Daha fazla değil. Sonra onlar yaşlanmadığımı fark etmeden hayatlarından yok olacaktım. Hiçbir şekilde gerçekte kim olduğumu bilmelerine izin vermeyecektim. Ayrıca, onları şımartma olayını da sınırlandıracaktım. Elde etmek için mücadele vermedikleri başarıların keyfini süremezlerdi.

Eve vardığımda, bu ilişkinin yürümesini sağlayabileceğimi hissediyordum.

Garajıma yaklaşık elli metre kala cılız bir ısıklık sesi duydum. Boylu boyunca ön koltuğa uzandım.

Arka ve ön camlarım bir cam sağanağı yaratarak patladılar. Merminin sıra dışı bir gücü olsa gerekti. Ön cam sözüm ona kurşungeçirmez camdan yapılmıştı. Saniyenin yüzde biri kadar geç davransam, kafamı kaybetmiş olacaktım. Ve damarlarında Yakşa ve Kalika'nın kanları pompalanan ben, Sita bile böyle bir yaradan sağ kurtulamazdım. Ateş eden kişi de bunu biliyor olmalıydı. Beni öldürmek için tam olarak ne gerektiğinden haberdar olmalıydı.

Kurşunlar arabama yağıyordu. Pek çoğu ön cama isabet ediyordu. Bagajı hedef alanlar daha da fazlaydı. Nişancı, zırh delici mermiler kullanıyordu ve arabanın yan tarafından girip beni öyle öldürmeyi umuyordu. Şans eseri bir önceki gün bol miktarda alet edevat satın aldığımdan ve henüz bagajdan çıkarma fırsatı bulmadığımdan habersizdi. Tembelliğim ilk kez hayatımı kurtarmıştı.

Saldırganımın vurulduğumu düşünmesini istediğim için ayağımı gaz pedalından çekip *Porsche*'umun garaj kapısına doğru ilerlemesine izin verdim. Neyse ki hafifçe sağa doğru yöneldi ve beni evin duvarının güvencesine yaklaştırdı. Garaj kapısını açacak düğmeye basmamaya karar verdim. Kendimi yolcu kapısından dışarı atıp dosdoğru evin yan tarafına koşmadan önce, arabanın ön tamponunun duvara çarpmasına izin verdim. Güzergâhım beni sadece on metrelik bir mesafe boyunca savunmasız bırakacaktı ve herhangi bir insan soyundan elli kat daha hızlı hareket ettiğime göre, güvende olmalıydım.

Yine de, sağ bacağımın arkasının üst kısmında ani ve sıvı bir ateş kütlesi hissettiğimde, evimin köşesinin ancak yarı yolu kadarını katetmiştim. Tetikçi hedefini saniyenin binde biri gibi bir sürede arabamdan bacağıma çevirmeyi başarmıştı. Onun açısından şanslı bir atış olabilirdi ama ben ciddi anlamda şüpheliydim.

Kendimi evin köşesinin diğer tarafına atmam gerekiyordu. Ama bu, delice kurşun yağmuruna son vermeyecekti. Mermileri sadece zırh delici türden değildi, bir tür egzotik metalden –belki de saf uranyumdan– yapılmış olmalıydı. Alçıyı sanki tereyağından yapılmış gibi delip geçiriyorlardı. Ancak yan kapıya yaklaştığım sırada, garajımın içeriği –yarım düzine araç daha– tetikçinin silahlarına karşı kalkan görevi üstlenmeye başladı. Nihayet artık bana ateş edemediğini idrak etmiş olmalıydı ki, birden ateşi kesti.

Yan kapıyı açtım ve topallayarak garaja girdim.

Yere yığıldım. Karanlıkta, etrafımda bir kan gölü oluşmaya başladı. Mermisi bacağıma isabet etmekle kalmamış, yumruğumun iki katı büyüklüğünde bir et parçasını da koparmıştı. Kör talihi sayesinde bacağımdan aşağı inen ana atardamarı iskalamıştı. Yine de kalça siyatığımı toza dönüştürmüştü ve hemen hemen her yarası anında iyileşebilen benim bile majör bir siniri yenilemek ve dinlenmek için zamana ihtiyacım olacaktı. O zamana dek sakattım ve o hâlâ dışarıdaydı. Büyük olasılıkla da etrafımı kuşatmakla meşguldü.

Ne yaptığını duyabilmek için, kendimi nefesimi tutmaya zorladım. Ormanın içindeydi, bu kadarını hemen anlamıştım. Ancak ağaçların arasında kalması ve avantajını zorlamamasına şaşırmıştım. O anda ne kadar zeki olduğunu fark ettim. Yaralı olduğumdan emin değildi ve kanımı görebilse bile, yaramın boyutunu bilemezdi. Evimle ağaçların arasında uzanan açık alanı aşarak kendini savunmasız bırakmaktan çekiniyordu.

Nefes almayı tamamen kesince tam konumunu tespit edebildim. Evimin güneybatısında, ormanın iki yüz metre kadar içindeydi. Onu temkininden dolayı bir kez daha tebrik etmem gerekirdi. Elimde bir keskin nişancı tüfeği olsaydı bile, yine o zor bir hedef olurdu. Bu kadar çok ağacın arasından temiz bir atış yapmak zor olurdu. Ama ormanın içinde olan taraf o olduğu için ve evime

temiz açılar yakalamış olduğundan tetikçi için aynı durum geçerli değildi. Şu anda, avantaj ondaydı.

Ormanda başka kimseyi duyamıyordum. Harika.

Muazzam denilebilecek miktarda acıya katlanabilirdim ama yaralı bacağım sınırlarımı zorluyordu. Doku yeniden bir araya gelmek için mücadele veriyordu ama çok fazla eksik vardı. İdeal olarak, iyileşme sürecini hızlandırmak için bir dizi kan nakline ihtiyacı vardı. Ama saldırganımın kan molası vermeme izin verdiğinden şüpheliydim.

Üst kattaki gizli bölmemi düşündüm. Tek umudum silahlarımın ulaşmaktı. Ayakta durmak ciddi bir sıkıntıydı ama kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Yakında, banyo malzemeleriyle dolu bir dolap vardı. Bir rulo tuvalet kâğıdı kapıp yaramın etrafına hızla sardım. Kan, kâğıda hemen yayıldı ve ikinci bir ruloya uzandım. Kanama nihayet yavaşlamaya başladı. Çok fazla değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Topallayarak ve olabildiğince sessiz hareket etmeye çalışarak evin içine girdim ve hızla merdivenlerden yukarı çıktım. Ateşkesi sürdürmesi beni şaşırtmıştı. Egzotik mermilerinin batı tarafındaki duvarlarıma çarpmasına yönelik beklentim sürüyordu. Belki de daha fazla cephane harcamadan önce kendimi çaresiz hissetmemi bekliyordu.

Şifonyer çekmecelerimin tepetaklak halde yerde durduklarını ve gizli bölmemin kapısının ardına kadar açık olduğunu görünce umudum yerle bir oldu. Gizli bölme talan edilmişti. On milyon nakdi bırakmış ama silahların tamamını götürmüştü.

Gizli bölmenin girilmez olması gerekiyordu.

Ve ben onun evimde olduğunu hissetmemiştim bile.

Kimdi bu adam?

Bir mermi kütlesi aniden yatak odamın batı duvarına çarptı. Gelişlerini duyabildiğim için şanslıydım, aksi takdirde ortadan

ikiye ayrılmıştım. Düşmanım başka bir silaha geçmişti. Görünüşe bakılırsa, zırh delici tüfeği artık onun için yeterince iyi değildi.

Bir mitralyözünü üzerime doğrultmuştu.

Mitralyözün icadının Gettysburg Savaşı'na ve Amerikan İç Savaşı'na dayanması, onu bir hava aracı taşıyıcısının güvertesinde ya da bir donanma destroyerinde sergilenirken görenleri şaşırtırdı. Silah o kadar etkileyiciydi ki pek çok insan onun modern bir icat olduğunu düşünürdü. Onu faaliyet halinde ilk görüşümde, bir tane edinme isteği duymuştum. Tehlikeli yeni oyuncakları severdim. Ama bir satıcı bulmayı asla başaramamıştım.

Temel olarak, bir düzine ya da daha fazla sayıda dönerli cep-hanelik odacıklarıyla aralıksız beslenen uzun bir namlusu vardı. Dakikada bin mermiyi kolayca ateşleyebiliyordu. Donanma mitralyözleri, gemilerine atılan her tür füzeyi infilak ettirebilecek bir uçan kurşun duvarı yaratmak için kullanıyordu. Modern bir mitralyöz, gezegendeki en ölümcül silahlardan biriydi.

Şimdi, büyük talihsizliğim sonucu, aynı kurşun duvar, Missouri'nin normalde huzurlu taşrasında yer alan, iki katlı, rahat evimi nişan almış durumdaydı. Merdivenlere koşarken, yatağımın arkasında bir metrelik dairesel bir deliğin yırtıldığını gördüm. Yatağımı baş döndürücü bir kuş tüyü bulutuna çevirmesi sadece bir an sürdü. Mermiler odanın içinde süzülerek boş gizli bölmemde sekiyorlardı. Saldırganım orada ayakta durduğumu varsayıyor olmalıydı.

Bir şansım vardı. Oturma odamda halının altına gizlenmiş, daha küçük, ikinci bir gizli bir bölme vardı. Üst kattaki kadar çok sayıda egzotik silah barındırmıyordu ama kurşunlarla doluydu ve saldırırganımın evimin içindeyken, o bölmeyi gözden kaçırmış olması olasıydı.

Yaralı bacağımı alt kata sürükleyerek halıyı tırnaklarımla kopardım ve yer bölmesinin kadranını büyük bir süratle çevirdim. O kadar çok kan kaybetmiştim ki şifreyi hatırlamak için daha çok

gayret etmem gerekiyordu. Ama kapıyı nihayet çekip açtığımda, rahatladığımı hissettim.

Nihayet bir çıkış yakalamıştım! Düşmanım bu bölmeyi pas geçmişti. Bir çift yarı otomatik 45'lik *Glock* çıkarıp üç fırlatma bıçağıyla birlikte kemerimin altına tıktım. Ama gözlerim, bıraktığım tek *Barringer* keskin nişancı tüfeğiyle ziyafet çekiyorlardı. Lazer donanımlı ve benim insanüstü görüşümle iyi uyum sağlayan güçlü bir dürbünü vardı.

Taşıyabileceğim kadar çok –bir düzine kadar– zırh delici mermi klipsi topladım. Her klips yirmi atışa denk düştüğüne göre, düşmanımı öldürmek için iki yüz kırk atışlık şansım olduğunu varsayabilirdim.

Artık üst katta olmadığımdan şüpheleniyor olsa gerekti çünkü mitralyözünü aniden oturma odasına çevirmişti. Bir kez daha, kulaklarım saldırı değişikliğini sezmeye yatkın olduğu için şanslıydım. Mermiler oturma odasına çarpmadan, kendime kısa süreli bir korunma alanı yaratmak için kanepeyi ve büfeyi duvara doğru ittim. Sonra, prensipte evi, tetikçi ile aramda bir tampon bölge olarak kullanabilmek için garaja geri çekildim.

Saldırıya geçmem gerekiyordu. Fakat anlaşılmaz bir mantık tereddüt etmeme neden oluyordu. Eğer ne olduğumu biliyorsa bir sonraki adımımın çatıya tırmanmak ve onu oradan vurmaya çalışmak olacağını da tahmin ederdi. Ve vampir olduğumu bildiğinden neredeyse emindim; çünkü onun da bir vampir olması kuvvetle muhtemeldi.

Kulağa mantıklı gelen tek şey buydu. Bir insanın, arabadan eve koştuğum sırada beni vuramaması gerekirdi. Tabii ki başarılı bir atış da olabilirdi ama bunun olabilme ihtimali ne kadardı? Bir mitralyözü ormanın içine sürükleyebilmiş olması gerçeği bile ne kadar güçlü olduğunun göstergesiydi. Silah bir ton ağırlığındaydı. Hayır, o mutlaka bir vampir olmalıydı.

Ama onu kim vampir yapmıştı? Yakşa bunu asla yapmazdı. Krişna'ya ettiği yemine asla itaatsizlik etmezdi. Ve Eddie Fender'a gelince –bir süre Yakşa'nın kanına ulaşabilme ihtimali olmuştu– onu seneler önce yok etmiştim. Uzaktan olası görünen tek vampir kanı kaynağı ABD Ordusu'ydu.

Vampire dönüştürdüğüm bir FBI ajanı olan Joel Drake, Las Vegas dışında, gizli bir hükümet biriminin istenmeyen misafiriydi. O lanet olası yeri bir hidrojen bombasıyla yeryüzünden sildiğim doğrudu ama kamptan sorumlu generalin Joel'in kanıyla dolu şişeleri, daha ben bombayı patlatmadan Pentagon'a göndermiş olması ihtimali her zaman vardı. Hükümet bağlantısı, ormandaki vampirin mitralyözü nereden edindiğini açıklamaya yeterdi.

Yine de şüphelerim vardı. Hatta bana, en iyi ateş açma imkânını verecek olan çatıya tırmanmak konusunda bile şüpheliydim. Akıl yürütme şeklim basitti: Çatıya çıkmamı bekleyecekti. Onu tek bir atışla indirmeyi başaramazsam çatıyı mitralyözüyle kolayca kurşun yağmuruna tutabilir ve bağırsaklarımı buradan göle kadar uzanan çimlerin üstüne saçabilirdi.

Hayır, aklını alt etmek ve beklenmeyeni yapmak zorundaydım. Bu evde tıklıp kaldığım sürece kurbanlık koyundan farkım olmayacaktı ve onun süper silahı için bol miktarda cephanesi vardı. Ormana ulaşmalıyım; şartlar ancak o zaman eşitlenirdi. Bölgeyi ondan daha iyi tanıdığımı varsayıyordum, ne de olsa burada yaşayan bendim. Ağaçlara ulaşabilirsem şansı kendi lehine bile çevirebilirdim.

Doğru, bacağımla görülmemiş bir hızla iyileşiyordu ama hâlâ sakattım. Ağaçlara ulaşmak için en azından bir dakikaya ihtiyacım olacaktı ve o sırada beni gözüne kestirebilirdi. Tabii eğer... Eğer ne? Dikkatini dağıtacak bir şey yaratabilir miydim?

Bir anlık çılgınca bir yoğunlaşma, bir plan kurmama yetmişti.

Birinci aşama: Evimi büyük bir kestane fişeğine dönüştürmeliydim. Bu numarayı çevirebilecek materyalim vardı: doğal gaz,

bir propan tankı, garajımda park halinde duran arabaların benzini. Ancak anahtar yani tetik, *propan* tankı olacaktı. Ne yazık ki gaz hakkında –benzer tankların TV’de hep yaptıkları gibi– sadece bir kurşunun denk gelmesiyle patlamayacağını bilecek kadar bilgi sahibiydim. Tetiğimin de bir tetiğe ihtiyacı olacaktı.

Keskin nişancı tüfeğim mermilerinin içindeki barut, sıradan bir barut tozu değildi. *Nitrogliserine* batırılmıştı ve mermilerin o kadar büyük bir süratle ateşlemesinin nedeni buydu. Sessizce çalışarak mermilerin iki şarjörünü boşalttım ve beton zeminde bir paçavranın üstüne yaydım. Ellerim güçlüydü, yirmi mermi kovanlarının çekirdeklerini çekip çıkarabilecek durumdaydım. Bir toz yığını elde edince, paçavrayı top yapıp garajımın dışında duran *propan* tankının yan tarafına yapışması için yağa batırdım.

Ardından mutfığa süzıldüm. Ocağımdaki ve fırınımdaki bütün gaz düğmelerini çevirip açtım. Ancak gaz kokusu odayı kaplamaya başlasın diye, kılavuz lambasını kapadım. Bir taraftan da, saldırganın ne iş çevirdiğini anlamak için kulak kesilmiştim. Görünüşe bakılırsa, bu duraksamadan istifade silahlarını dolduruyordu. Büyük olasılıkla beni çoktan ölmüş sayıyordu, sonuca ulaşması an meselesiydi.

Garaja dönünce, arabalarımın depolarındaki benzini boş *Sparkettes* şişelerine çektim. Her şişe beş galon alıyordu ve elimde sadece dört şişe vardı. Buna karşı hâlihazırda yüzlerce galon benzin vardı. Bu yüzden benzini evime yaymak için sayısız kez gidip gelmek zorunda kaldım.

Diğer taraftan her arabanın deposunda en az bir galon benzin bıraktım.

Arabalar planımın en ustalıkli kısmıydı. Doğru an geldiğinde, arabaları farklı hızlarla ve farklı yönlerle doğru harekete geçirmek niyetindeydim. Yaratmaya çalıştığım kargaşanın en önemli bölümünü oluşturuyorlardı. Direksiyonları gaz pedallarına bağlamak için halatlar ve karmaşık düğüm kombinasyonları

kullandım. *Porsche*'umun arabaların yolunu tıkamasından endişeliydim. Kendimi dışarı atmamdan hemen önce, garaj kapısının sağ tarafına yönelmişti.

Ah, garaj kapısını açma zamanı gelmiş sayılırdı. Maalesef arabaları, kapıyı açtığım anda harekete geçirmeliydim, aksi takdirde sadece garajın içindeki araçları havaya uçuracaktı. Bu nedenle, arabaların altı tanesini kapıyı açmadan çalıştırdım. Bu, hassas bir dengeleme girişimiydi. Arabalar viteste ve gitmeye hazırdılar. Onları yerlerinde tutan tek şey kapalı olan kapı ve daracık bir alandı.

Bir kez daha durdum ve rakibimin ne iş çevirdiğine kulak kesildim. O da aynı şeyi yapar gibiydi. Benim arabaları çalıştırdığımı duyabilmesi için doğüstü duyma yeteneğine sahip olması gerekirdi ki bu da vampir olduğuna dair yeni bir kanıttı.

Elimde kalan son klipsleri ceketimin ceplerine doldurdum ve keskin nişancı tüfeğimi omzuma astım. Sonunda ormana doğru hızlı çıkışımı yapmaya hazırdım. Ne kadar şansım olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu ama planımdaki pek çok aşamadan –kandırmaca aşamalarından– hoşnuttum. Milyonlarca gece boyunca dünyayı arşınladıktan sonra, bu gece ölecek olsam bile hiç kimse beni iyi bir mücadele vermemekle suçlayamazdı.

Bir düğmeye bastım ve garajın ana kapısı açıldı. Arabalar aç tavşanlar gibi, her biri farklı yönlere doğru olmak üzere harekete geçti. Her direksiyonu ayrı bir teçhizatla donatmışım. Kimi sağa, kimi sola, kimi tam sağa vs. çevriliydi. Hızla yol almalarını izlerken altı farklı sarhoş tarafından kullandıklarına yemin edebilirdim.

Zemininin kanımla kaplı olduğu yan kapıya koştum. Saldırgan, mitralyözleriyle arabalara ateş açmakta gecikmemişti. Henüz evden çıktığımı görememişti; çünkü hâlâ evin gölgesindeydim. Çatının dik çizgisi beni koruyordu ve üç yüz metre ileride küçük bir yükseltiye ulaşana dek görünmemeye devam edeceğimi biliyordum. Bununla birlikte, orası orman yolunun üçte birlik mesafesinde

kalıyordu, altı arabanın altısını da hunharca katledip hepsinin hileli bir oyundan ibaret olduğunu anlaması çok sürmeyecekti.

Yine de eski model arabalarımı havaya uçurmaktan bir hayli hoşnut görünüyordu. Omzumun üstünden bakınca, *Mercedes*'imi ne hale soktuğunu gördüm. Kurşunları benzin deposuna isabet ettirmesiyle siyah sedan infilak etti. Sonrasında hedefini, malzeme taşımak için kullandığım *Ford Expedition*'ıma yöneltmesini izledim. Şimdilik araçların birinin içinde olduğumdan bir hayli emin görünüyordu.

Bacağım biraz hantaldı ama yine de pek çok insandan iki kat hızlı koşabiliyordum. Zemindeki hafif yükseliye ulaşmam, süper silahının sessizleştiği ana denk geldi. Bir buçuk metre daha ilerledikten sonra ev, artık kalkanım olmaktan çıkacaktı. Ayrıca arabalarla işi bitmişti. Altı araç da, kaybedilmiş bir savaşın yapıldığı alandaki dumanı tüten tanklar gibi yanıyordu. Kanmamıştı. Bölgeyi taradığını hissedebiliyordum. Ölmediğimi biliyordu.

Tek dizimin üstüne indim ve *propan* tankına özellikle üzerine tutturduğum barut tozu bohçasına nişan aldım. An itibariyle evin içi, zemine ve mobilyalara döktüğüm yüzlerce galon benzinden yükselen buhara karışan, boğucu doğal gaz dumanıyla dolmuştu. Kestane fişeğim hazırды, tek yapmam gereken fitili ateşlemektir.

Lazer dürbünümü yağlı topa sabitleyip ateş ettim.

Tek bir atış, bütün ihtiyacım olan buydu.

Ev, kırmızı ve turuncu bir mantar bulutu misali patladı.

Döndüm ve ağaçlara doğru koştum.

İnfilak bulutunun boyutu ve parıltısı bana biraz daha fazla kamuflej sağlamıştı. Ancak düşmanım bunu ne için kullandığımı çoktan tahmin etmişti; dumanın ve ateşin arasından mermilerini yağdırıyordu. Beni henüz göremiyordu ama nerede olduğumu ve nereye gittiğimi tahmin edebiliyordu. Bu yüzden, ormana doğru düz bir çizgi üstünde koşmadım. Aksine hafifçe sola saptım, daha uzun ama daha güvenli olduğunu umut ettiğim bir güzergâhta

ilerledim. Hamlemin başarısının onayını hemen aldım. Mitralyöz etimin peşine düşmüşken sağ tarafımdan toprak püskürdü.

Düşmanımın öfkesini hissediyordum. Bunu ateş edişinden anlıyordum.

Hileye kurban gittiğini biliyordu ve bundan hiç hoşlanmamıştı.

Neredeyse başarıyordum. Bir kez daha şanslı bir atış yapmış olabilirdi ya da parlak mantar bulutum fazla hızlı dağılarak beni ele vermişti. Sanırım beni vurmayı nasıl başardığının bir önemi yoktu. Tek bildiğim, mermi sağ tarafı delip karaciğerimden geçtiğinde, başım ciddi anlamda belaya girmişti.

Normal insanlar gibi, benim de yara almamam gereken en önemli yerler başım ya da kalbimdi. Böyle bir darbeye dayanabilir miydim, bilmiyordum. Karaciğere saplanan bir mermi de neredeyse baş ve kalbe isabet edebilecek olan kadar kötüydü. Sebebi, bu organdaki büyük atardamarların sayısıydı. Bacağımın üst kısmına isabet eden mermi çok kan kaybetmeme neden olmuştu. Ama karaciğerimdeki bu delik, beni kızıl bir gayzere dönüştürmüştü. Darbeyi aldığımda ormana girmek üzereydim. Elimden, yirmi metre daha koşup kalın gövdeli bir ağacın arkasına yığılmaktan başka bir şey gelmiyordu.

Acı bir öncekinden beterdi. Bacağımdaki yarada olduğu gibi yanma hissediyordum ama bununla beraber yüklü miktarda basınç da vardı. Kanamayı yavaşlatmam gerektiğini biliyordum ama hareket etmek güçtü. Bir süre sonra, deri ceketimin içinden çıkmayı ve ceketin kollarını deliğin etrafına sarıp bağlamayı başardım. Ama yara çift taraflıydı ve merminin en az bir ana atardamarı parçaladığını tahmin ediyordum. İçimin nasıl karman çorman olduğunu düşünmek midemi bulandırıyor ve vücudumun kendi kendini iyileştirme yeteneğine güvenemeyeceğini anlamıştım.

Ceketimi hafifçe aşağı çekerek uzandım ve parmaklarımı doğrudan deliğin içine soktum. Kusmak istiyor ama kusarsam ihtiyaç

duyacağım bir parçayı da çıkarmaktan korkuyordum. Parmaklarım sabit değildi, yaralı atardamar için sondaj yaparken titriyorlardı.

Fakat bir süre sonra damarı buldum ve tırnak uçlarımla iki tarafından bastırıp kapattım. Şiddetli kan kaybı neredeyse o anda durdu. Kendi kendime, birkaç dakika daha hayatta kalmayı başarırsam, atardamarın kıyılmış kenarlarınıninki kadar iyileşebileceğimi tekrarlayıp duruyordum.

Kendi üzerimde bir ameliyat gerçekleştiriyordum. Tırnaklarım neşter vazifesi görüyordu.

Tanrım, şuurumu kaybetmeyi ve bir hastanede uyanmayı nasıl da isterdim.

Kırmızıya bulanık ağaca yaslanmış otururken, üç şeye odaklandım. Öncelikle parmaklarımın sabit durmasını sağlamak zorundaydım. Kelimenin tam anlamıyla irade gücüyle, parmaklarıma titremeyi bırakmalarını emrettim. Sonra soluğuma odaklandım. Uzun, derin nefesler en iyisiydi. Metabolizmamı yavaşlatıyorlardı. Son olarak, rakibime kulak kesildim. Büyük olasılıkla beni vurduğunu biliyordu; hatta kan izlerimi bu ağaca kadar takip edebilirdi. Yine de mitralyözünü üstümde kullanamayacağı kadar ormanın derinliklerindeydim. Ağaçları parçalarken sadece cephanesinden kaybederdi.

Onun da aynı sonuca varmış olduğunu duymak beni hiç şaşırtmadı.

Biliyordum, çünkü bana doğru yürüdüğünü duyabiliyordum.

Adam temkinliydi. Bana ulaşmak için açık araziden yürümeyi düşünmemişti bile. Hâlâ hayatta olmam halinde onu bir mil öteden vurup indirebileceğimi biliyordu. Hayır, ağaçların arasında, gölgede kalıyor ve sürekli arazi ile yanan evimin etrafında dönüyordu.

Evim bir tımarhanenin şenlik ateşi gibi ışık saçmaya devam ediyordu. Büyük olasılıkla kasabanın sakinleri silah seslerini duymamışlardı ama evin infilak edişini birilerinin duyduğundan emindim. Çok büyük ihtimalle, birazdan polis ve itfaiye de

bize katılacaktı. Acele etmeleri için tezahürat yapmalı mıydım, bilmiyordum. Buraya vardıkları anda düşmanımın onları öldürme ihtimali yüksekti.

Yırtılmış atardamarımın iki ucunun nihayet birbirine kaynadığını hissettiğimde, saldırganım bulunduğu noktaya gelen yolu yarılamıştı. Kulağa iğrenç gelebilir ama damarın kapanması muhteşem bir duyguydu çünkü bana hayatta kalacağımı müjdeliyordu. En azından rakibim beni tekrar vurana kadar. Parmaklarımı karaciğerimden çıkarıp ceketimin kollarını yaranın etrafında iyice sıkabildiğim için minnettardım.

İyileşen karaciğerimle oturabilir ve hareketlerini daha yakından dinleyebilir olmuştum. Dinlemek için ne kadar sık durduğunu ve adımlarının emin olmaktan ne kadar uzak olduğunu fark etmiştim. Onun vampir olduğuna hâlâ inanıyordum ama benim duyma yeteneğimin onunkinden üstün olduğunu çoktan anlamıştım. Nefes alışını, kalp atışlarını duyabiliyordum. En azından bulunduğu yer konusunda pek fikri olmadığını düşünüyordum.

Koca kulaklarımle övünmüyordum. Hâlâ ciddi anlamda yaralıydım ve sonunda başa baş dövüşecek olursak büyük olasılıkla o kazanacaktı. Peşime düşmüş olması, işimi bitirebileceği konusunda kendine oldukça güvendiğini gösterirdi. Bir kez daha en iyi umudumun beklenmeyeni yapmak olduğunu hissettim.

Bir ağaca tırmanmaya karar verdim.

Hâlâ kan sızan yan tarafım ve sızlayan bacağımla yapmak isteyeceğim son şey buydu. Ayrıca bir kez ağaca çıkınca, ilk atışımla onu öldürmeyi ya da ciddi anlamda yaralamayı başaramamam halinde sonum gelirdi. Ama iç sesim şansımı denememi söylüyordu ve karnımdaki delikten geliyor olsa bile onu dinlemem gerektiğini öğrenmiştim.

Yavaşça ve çok nazik hareketlerle çizmelerimi çıkardım ve keskin nişancı tüfeğimi kullanarak ayağa kalktım. Yaslandığım ağaca tırmanamazdım, kan içindeydi. Ama çok uzağa gidemez-

dim; güçsüzdüm ve midem bulanıyordu. Ayrıca uzaklaştıkça beni duyma şansını artırırdım. Yine de kasıtlı olarak ormanın içine, beni doğrudan takip ettiği yöne doğru ilerledim. Kısa süre içinde, umut vadeden yaşlı, ağacımsı bir eğreti otu buldum.

Tüfeğimin askısını namlunun etrafına sardım ve ben tırmanırken silahın sallanıp bir dala çarpmasını engellemek için sardım otu sertçe ısırdım. Silahı bu şekilde tutmak kollarımın boşta kalmasını sağlamıştı. Ellerim ve ayaklarım sağlam olduğu için şanslıydım. Ağaca bir hayli hızlı bir biçimde tırmanmayı başardım. Bu, bölgedeki en yüksek ağaçtı ve ormanın zemininden yaklaşık altı metre yüksekliğe ulaşana kadar durmadım. Ham ağacın biraz olsun koruma sağlayacağını umarak birkaç sık dalın arasına iyice sindim. Kızılötesi ekipmanları olduğunu tahmin ettiğim için ısı imzamı azaltma çabasıyla nemli yaprakları kullanarak tenimi olabildiğince çok ıslatmaya çalıştım. Özellikle ısının büyük kısmını yayan başıma yoğunlaştım.

Ormanı görüş alanı çok genişti ama rakibimi –tüfeğin dürbününün kızılötesi özelliğini kullanmama rağmen– göremiyordum. Yine de yaklaşmakta olduğunu duyabiliyordum ve bir önceki konumuma doğru saptığını fark etmiştim. Kanım... sanırım kanımın kokusunu almıştı. Bu iyiydi, onu çok net görebildiğim bir noktaya doğru ilerliyordu.

Beklemekle geçen saniyeler beni zorluyordu ve yaşımla ilerledikçe yumuşamaya başladığımı düşünüyordum. Zihnim sürekli Teri ve Matt'e kayıyordu. Bu akşam ölürsem, onları tanıma imkânım olmayacaktı ve bana ne olduğunu asla öğrenemeyeceklerdi. Düşmanımın, cesedimi ve kanımı toplamak için can attığından hiç şüphem yoktu.

Bir önceki konumumdan yaklaşık iki yüz metre uzakta durdu. Nefes alış verişini yavaşlattığını fark etmiştim. Büyük olasılıkla, benimkine benzer bir kızılötesi dürbünle ormanı taramaya çalışıyordu. Keşke kendimi içine batırabileceğim bir su birikintisi

olsaydı. Yol üstünde durup bütün vücudunu bir su kaynağına batırıp çıkarmış olmasına hiç şaşırırmazdım. Dürbünümde hâlâ görünmüyordu.

Ama onu duyabiliyordum. Tekrar harekete geçtiği anı algılamıştım. Beni şaşırtmak ister gibi, doğrudan benim olduğum istikamete yönelmişti! Benimkinden daha iyi, ısı güdümlü bir ekipmana sahip olması olasıydı. Beni ağacın içinde görmüş olmalıydı. Çok ağır hareketlerle, dürbünümde en azından anlık bir kıpırtısını yakalamaya çalışarak ona doğru döndüm. Sadece bir atışa ihtiyacım vardı.

Ayağının anlık bir görüntüsünü yakaladım ama daha ben nişan alamadan bir ağacın arkasında gözden kayboldu. Hamlesi düşüncemi doğrulamıştı. Yemlinin yaklaşık olarak nerede olduğunu bilen bir avcı gibi hareket ediyordu ama beni ağaçta gördüğünden şüpheliydim. Duracağım yeri iyi seçmiştim. Ağaçların nemli sıklığı benim ısı imzamı dağıtıyordu.

Gözü pek bir karar aldım. Dürbünümün lazer görüşünü kapattım. Açıkken, pek çok insan gibi daha iyi nişan alabilirdim ama en düşük ayarında bile lazeri fark edebileceğinden çekiniyordum.

Uzunca bir süre, bir ağacın arkasında durdu ve sonra aniden bir diğerinin arkasına sıçradı. Ateş edemeyeceğim kadar hızlı hareket ediyordu. Hareketlerini gözlerimden çok, kulaklarımla takip etmeyi sürdürdüm. Hangi yönde beklediğimi bildiğini tahmin ediyordum çünkü saldırıya uğrayabileceği tek bir uzvunu bile açıkta bırakmamaya özen gösteriyordu. Yine de genel yönümü bilmekle tam pozisyonumu bilmek arasında büyük fark vardı.

Dümdüz bana doğru ilerlemeye devam ediyordu.

Aramızdaki mesafe gittikçe kısalıyordu. Yüz metre, elli metre, yirmi metre... Ağacıma dokuz-on metre kala durdu; nerede saklandığımı hâlâ bilmediği barizdi. Ama onu göremiyordum! Atış yapamıyordum.

Bununla birlikte bu yakınlık, stratejimi yeniden düşünmemi sağlamıştı. En başından beri, sadece onu öldürmek ve hayatta kalmakla ilgilenmiştim. Ne yazık ki ölümü onu kimin gönderdiğine dair hiçbir şey anlatmayacaktı. Ama onu silahsız bırakabilir ve sağ ele geçirip sorgularsam, çok şey öğrenebilirdim. Bilgiye ihtiyacım vardı; özellikle kimin için çalıştığını öğrenmeliydim.

Bıçaklarım! Bıçakları severdim ve gizli bölmemden üç keskin bıçak alıp kemerime taktığım için, bilgeliğimi ayakta alkışlıyordum. Düşmanım nerede olduğumu gerçekten bilmiyorsa ve saklandığı ağacın arkasından çıkarsa, o zaman net bir atış yapabiliirdim. Kafasını tüfeğimle kolayca koparabiliirdim. Ama bıçaklarımı kullanabilmem, silahlarımın tüm gücünden faydalanabilmem için ayakta durmam gerekiyordu.

O kadar yakınımıdaydı ki, büyük olasılıkla beni duyacaktı.

Kararın ağırlığını omuzlarımda hissediyordum. Onu öldürmekle ve bu geceden sağ çıkmakla mı yetinmeliydim, yoksa ölme riskini göze alıp bir ihtimal, önümüzdeki yıl nasıl hayatta kalacağımı mı öğrenmeliydim? Bu aslında ne kadar sessiz hareket edeceğimle ve kulaklarının ne kadar hassas olduğuyla ilgili bir meseleydi.

Risk almaya karar verdim. Yavaşça ayağa kalkarken, tüfeğimi yakındaki bir dala sıkıştırdım. Bıçakları savurduğum anda tüfeğime uzanacaktım. Tabii eğer bıçaklar onu durduramazsa tüfek hiçbir işime yaramazdı. Reflekslerinin benimkiler kadar iyi olduğuna şüphe yoktu. Daha ben silaha uzanamadan beni vurmuş olurdu.

Her iki avucumda birer bıçak tutuyordum. Sağ el, sol el; ikisini de aynı ustalıkla kullanabiliyordum. Amacım kollarını omuzlarına bağlayan sinirleri kesmektir. Başarılı olursam, ellerinin kontrolünü kaybeder ve çaresiz kalırdı. Tüfeğimdeki zırh delici mermiler, bu kadar hassas bir cerrahi müdahale için fazla güçlüydüler. Tek bir kurşunluk atış bile kolunu havaya uçurmaya yeterdi. Bıçakları kullanmalıydim.

Sessizce nefes aldım ve kolumu başımın üstüne kaldırdım.

Heykel gibi duruyordum.

Bir dakika sonra iki ağacın arasından sıvışmayı denedi.

Bıçakları fırlattım. Hareket ettiğimi fark ettiğine şüphe yoktu ve bıçakların yaklaştığını duyduğundan da neredeyse emindim. Ama saniyenin onda bir kadar süre durdu ve bu kadarı yeterliydi. Bıçaklar onu iki omzunun ön tarafından yakaladı. Keskin kısımları uzundu –her biri yirmi santim uzunluğundaydı– ve öyle bir kuvvetle fırlatmıştım ki vücudunun içine tamamen gömülüp sırtından çıkmışlardı.

Ancak bu adam tam bir savaşçıydı. Hayran olmamak elde değildi. Sinirlerini koparıp geçen bıçaklarla bile vücudunu, tüfeği bana doğrultacak şekilde kıvrıp büküyordu. Tam başaracakken, tüfeğimi ateşledim ve sol dizini havaya uçurdum. Mermi bacağını neredeyse koparmıştı. Vücudunun üst kısmındaki ve alt kısmındaki yaraların tamamı canını emiyordu. Tüfeğini bırakıp yere düştü. Yine de kemerindeki silaha uzanmaktan geri durmadı.

Ağacın üzerinden, “Dur!” diye bağırdım. “Hareket edersen kafanı koparıyorum.”

Donakalmıştı. Hızla ağaçtan aşağı indim ama silahımın tutuşumu gevşetecek kadar acelem yoktu. Tecrübeli bir katil olduğu ortadaydı ve hâlâ tehlikeliydi. Yere inince, büyük bir temkinle, tüfeğimi hazırda tutarak ve aradaki on metrelik mesafeyi koruyarak etrafında dönmeye başladım.

Uzun boylu, aşırı derecede kaslı, bronz tenliydi ve koyu renk saçları kısacık kesilmişti. Gür, siyah saçları ve kirpikleri bana başka bir zaman ve mekândan birisini anımsatmıştı. Baştan ayağa siyahlar içindeydi. Tek elini bacağındaki yaraya bastırarak yerde oturuyordu. Bacağını kaybetmemesi için benim gibi kendi kendini iyileştirme gücüne sahip olması gerekiyordu.

Yüz ifadesini okumak güçtü. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu; korkunç bir acı içinde olmalıydı. Bacağındaki acı bir yana, omuzlarındaki sinirleri delip geçen bıçaklar rahatsızlık verici olmalıydı.

Buna rağmen ne inliyor ne de sızlanıyordu. Neredeyse hiçbir duygu belirtisi yoktu. Gecenin yarısını beni öldürmeye çabalayarak geçirmişti ama her nasıl oluyorsa, içimde ona karşı bir sempati dalgası uyanmıştı. Kayda değer rakiplere hayranlık duyardım ve bu adam şimdiye kadar karşı karşıya geldiklerim arasında en iyilerinden biriydi.

“Kimsin sen?” diye sordum.

Cevap vermedi. Sol bileğinde, sıra dışı bir saat dikkatimi çekti. Önce sol eliyle kan akışını durdurmaya çalıştığını sanmıştım ama şimdi saatin kadranını bana doğru tutmaya çalıştığını fark ediyordum. Bir silah olabilir miydi?

“Kollarını kaldır! Hemen!” diye çıkıştım.

Emrime itaat etmeye çalıştı ama kolları çaresizce çırpınıyordu. Yine de tuhaf kol saati artık bana dönük değildi. Havayı koklayarak yanına yaklaştım. O anda yaşadığım şok, beni bir adım geri çekilmeye zorladı.

Adam vampir değildi!

Nereden mi biliyordum? Vampir gibi kokmuyordu. Bütün vampirler –tikinti uyandıran Eddie Fender bile– yaratıcımız Yakşa’nın cılız kokusunu taşır. Oysa bu adam, her şeyden çok, insan kokuyordu.

Vampir olmadığını anlamamın bir nedeni daha vardı. Bu kadar yakınındayken, kalp atışının inceliklerini duyabiliyordum. Bir vampirin nabızı, stres altındayken bile müthiş düzenli atardı. Sinüs dalgalarının hiç şaşmadığı söylenebilirdi. Bu adamın kalp atışlarında hafif bir düzensizlik vardı. Doğru, kalbi sıradan bir ölümlününkinden daha büyük bir güçle atıyordu ama ritmi bir insanınkinden daha yakındı. Aynı şey nefes alıp veriş için de geçerliydi. Olması gerektiği kadar akıcı değildi.

“Sen nesin?” diye sordum.

Bana dik dik baktı. “Öldür beni.”

"Ölmeye bu kadar mı meraklısın?"

"Öldür beni."

"Hayır, konuşmak istiyorum. Bunu bana borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim," diye tısladı.

Aksanını çıkaramıyordum. İngilizcesi mükemmeldi ve insanların çoğunluğu İngiltere'den geldiğini düşünebilirdi. Ama ben kelimelerinde başka toprakları duyuyordum.

"Bu düşmanlık neden?" diye sordum. "Bana saldırdın."

"İyi bir nedenim var."

"Ben sana ne yaptım?"

"Kim olduğunu biliyorum."

"Belki biliyorsundur. Ama her kimsen, sana zarar vermek gibi bir niyetim yok."

"Yalancı!"

"Doğruyu söylüyorum. Dile getirildiği zaman, doğruyu duyabilirsin değil mi? Kim olduğunu gerçekten bilmiyorum."

Yorumum onu şaşırtmıştı. Bir an durup düşündü.

"Kollarımı indirebilir miyim?" diye sordu.

"Evet. Ama silahını benden uzak tut."

Kolları kucağına düştü. "Bıçakları çıkarabilir misin?"

"Birkaç sorumu cevaplarsan çıkarırım. Anlaştık mı?"

Başını salladı. "Buna izin yok."

"İzin mi? Birisine bağlı hareket ediyormuşsun gibi konuştun. Kim?"

Yine başını salladı. Belli ki cevap vermeyecekti.

İyice yaklaştım. "Bak. Zarar vermek gibi bir niyetim olmadığını söylerken samimiydim. Ama birisi seni buraya beni öldürmen için gönderdi ve dürüst olmak gerekirse bu beni sinirlendiriyor. İş birliğine girişmezsen, sana o bacadan ve o bıçaklardan daha fazla acı verecek şeyler yapacağım."

Bakışlarını çevirdi, gözleri saatine odaklandı.

Yumuşak bir sesle, *"I's toad being jar,"* diye fısıldadı.

Dili tanımuştım ama sadece Mısır'da zaman geçirmiş olduğum için. Suzama zamanlarıydı. Saldırganımın ve şu anda konuştuğu her kimse onun, bunu bildiklerinden şüpheliydim. Düşmanım sadece, "Bu, o, değil mi?" demişti.

Bir ses kol saati aracılığıyla, aynı unutulmuş lehçeyle yanıtladı.

"Hiç şüphe yok. İyi iş çıkardın."

"Son verebilir miyim?"

"Evet. Şimdi Ebedî Tanrıça'ya dön."

"Zafer, Ebedî Tanrıça'nın olsun."

Kelimelerin saldırganımın ağzından dökülmesiyle, çenesini sağ tarafa çevirip kendi kendini ısırması bir oldu. Ağzının içinde bir dişin -normal bir diş olamazdı- kırıldığını duydum. O anda havadan belli belirsiz bir asit kokusu aldım ve geri çekildim. Saldırgan nefesini verirken, ısıltılı kırmızı bir gaz bulutu vücudunun etrafına yayıldı. Duman müthiş tahrip ediciydi. Birkaç saniye içinde yüzü eridi, giysileri alev aldı ve vücudu daha önce hiç görmediğim bir hararetle yanmaya başladı.

Ateşin parlaklığı, harareti kadar kısa süreliydi. Bir dakika sonra alevler de adam da yok olmuştu. Geriye kala kala bir kül yığını kaldı. Kendini öldürmek için her ne kullandıysa, o gün karşı karşıya kaldığım her şeyden daha ileri bir teknolojinin ürünüydü.

Diğer taraftan adamın, bir şekilde Antik Mısır'la bağlantısı vardı. Bu ipucu içimi çok az rahatlatabilmişti. Bu yaratıkların kim ya da ne olduklarını ve neden beni öldürmek istediklerini hâlâ bilmiyordum.

BEŞ

Üç gün sonra Teri ve Matt'in yeni evimi ziyaret etmelerini bekliyordum. Evi malum nedenlerden ötürü aceleyle kiralamıştım. Burası şehre daha yakındı ve orijinal evimin sahip olduğu güvenlik sisteminden mahrumdu. Ama son saldırıda sistemin bir işe yaramadığı ispatlandığı için, yokluğuna fazla kafa yormuyordum.

Yanarak ölmesinden bu yana saldırganım hakkında çok az şey öğrenebilmiştim. Adımlarının izini sürüp mitralyözünü bulmuştum ve oradan evimden yaklaşık üç mil ötede uzanan bir yolun sonuna park edilmiş bir minibüse ulaşmıştım. Minibüste yaptığım arama sonuçsuz kalmıştı. Sahte ya da gerçek herhangi bir kimlik, para, otel odası anahtarı, harita hatta cephane kalıntısı yoktu. Bununla birlikte, minibüsün kiralık olduğu aşikârdı ve plakasını SYK işinde çalışan FBI ajanları ve dedektiflere iletmıştim.

İki gizemin birbiriyle bağlantılı olduklarını hissediyordum. Hayatıma aynı zamanda –aynı günde– girmişlerdi; kayda değer bir rastlantıydı ve ben rastlantılara hiçbir zaman inanmamıştım. Şu ana kadar, Lisa Fetch ve Jeff Stephens'un SYK hakkında söylediği her şeyin doğruluğu ispatlanmıştı. Her ne kadar kaynaklarım firmanın piyasada kendini nasıl aştığını keşfetmekte aciz kalsa da, onu diğer yatırım firmalarına bağlayan kanıtları ortaya

çıkarmışlardı. Görünüşe bakılırsa SYK ve ortakları, hiç kimsenin haberi olmadan, trilyonlarca dolar biriktirmekle meşguldüler.

Lisa, eski erkek arkadaşı Randy Clifford'un SYK'nin bilgisayar sistemini *hack*lerken ortadan kaybolduğundan bahsetmişti. FBI'daki dostlarım "Marko" adında birisinin, ortadan kaybolduğu gece onu ziyaret ettiğini öğrenmeyi başarmışlardı. FBI tarafından Marko, mafya bağlantıları olan yüksek ücretli bir tetikçi olarak tanınıyordu. Adamlarım ücretinin en iyi katiller için bile yüksek olduğunu, bir milyonu bulduğunu anlattılar. Görünüşe bakılırsa bu yüksek meblağları kesebilmesi, "işaretlerini" geride hiçbir iz bırakmadan yok edebilmesi sayesindeydi. Tahminim, takma adını bu şekilde kazandığı yönündeydi³.

Marko'yu yakın zamanda ziyaret etmeyi planlıyordum.

Evimdeki bütün o patırtının ardından yerel polisin ve daha üst düzey yetkililerin yakından incelemesine fırsat vermemek için çok hızlı hareket etmek zorunda kaldım. Mahremiyetimi eski usulle –doğu sahili avukatlarıma fahiş rüşvetler vererek– korudum. Para bir hayli işe yaradı, kasabada evimin nasıl olup da infilak ettiğini soran tek bir kişi çıkmadı.

Ama sessiz kalması için para ödenen polis bile, kaçınılmaz olarak konuşurdu ve bu tür konuşmaların Teri ve Matt'e kadar ulaşmasından çekiniyordum. Ama onlara kırdaki evimin adresini hiç vermediğim için, kasabadaki "meteor çarpan ev" dedikodularıyla benim aramda bağlantı kurmaları için bir neden yoktu.

Aslında bir açıdan bu dedikodu hoşuma gidiyordu.

Kimin başlattığını merak ediyordum.

Yeni evim, tek katlı, geniş bir dikdörtgendi. Yine ormanın içindeydi ama bu kez ağaçların arasına saklanmıştı ve gölü görmüyordu. Hâlihazırda kurşungeçirmez duvarlı gizli bir bölmesi vardı ve çoktan küçük bir orduyu geri püskürtmeye yetecek kadar

3 Mark kelimesi İngilizce işaret anlamına geliyor, yazar Marko ismiyle bağlantı kurmuş. (ç.n.)

cephaneyle doldurmuştum. Tesadüf eseri şimdi yine, bir önceki evimi yok eden silahın birebir aynısı olan bir mitralyözüm vardı.

İç geçirdim. Polisin elimden almasına katlanamayacağım bir oyuncağım varsa o da bu mitralyözdü.

Teri ve Matt tam zamanında, bir salı günü öğleden sonra saat üçte geldiler. Öğle yemeğinde, arka tarafta olimpiik havuzumun yanı başında, ızgarada pişirdiğim kılıç balığını yedik. Artık içine atlayacak bir gölüm olmadığı için havuzun keyfini sürüyordum. Yüzme en sevdiğim egzersizdi. Doğal olarak karaciğerim ve bacağımdaki yara tamamen iyileşmişti. Her sabah yüzlük turumu atarken, en ufak bir sızı dahi hissetmiyordum.

Teri ve Matt'e de mayolarını getirmelerini söylemiştim ve Matt de kız arkadaşını aratmayacak kadar sıkı bir sporcu çıkmıştı. Tabii ki benimle asla yarışamazdı ama nefesinin kesilmesi için ne kadar sıkı yüzmesi gerektiği dikkatimden kaçmamıştı. Teri'nin karşısında gerçekten rekabetçiydi. İkisi yemekten önce yarıştı ve Matt her turdan galip ayrılmayı görev edindi. Teri bütün bunları eğlenceden ibaret görüyordu ama Matt öyle düşünüyordu. Bu konuda ikinci bir ihtimal yoktu. Adam kaybetmekten hoşlanmıyordu.

Kısa süre sonra, aynı şeyin tartışmalar konusunda da geçerli olduğunu öğrenecektim.

Teri'nin bakışları sık sık Matt'in bol kaslı vücuduna kayıyordu ve itiraf etmeliyim ki ben de kendimi ona, haddinden fazla uzun bir süre ve oldukça sık bakarken yakaladım. Bu konuda ikinci bir ihtimal yoktu, adam seksiydi.

Teri'nin beni bakarken yakalamamasına dikkat ediyordum.

Yüzüp yemeklerimizi yedikten sonra, Teri, Matt'i üzerinde çalıştığı yeni bir şarkıyı söylemeye ikna etmeye çalıştı. Matt kabul etmiyordu; enstrüman olmadan söylemeyecekti. Ama ben dola-bımda bir gitar buluverince, bahanesi kalmadı. Gitarı ayakları suyun içinde akortladı ama sonra durdu.

Bana, "Gitar çaldığını bilmiyordum," dedi.

"Çalar gibi yapıyorum."

"Bu gitarın akordu mükemmel. İyi bir kulağın var."

"Teşekkürler. Şarkının adı ne?"

"Gizemli Zihin. Ama henüz ham halde ."

Teri, "Müthiş," diye mırıldandı.

Matt telleri biraz tıngırdattı ve şarkıyı söylemeye başladı.

Zamanın içinde yol katettin.

Büyük yığınları ardında bıraktın,

Beni o zaman da severdin, şimdi de seversin,

Her zaman ulaşacağım yerdesin.

"Benim" dediğimle kıyaslayınca,

Bir elmas bile kolay bulunur,

Asırlar yalnızca ufacık ipuçları bırakır,

Dokunulmamış yollara ama her biri hep asılsızdır.

Bu gizemli zihni nerede bulmalı?

Tanrılar sana açar sırlarını.

Cevabına ihtiyacım var, çağır beni.

Suçluluktan ayrıl, utancı bırak.

Uzattığım elimi basit bir selam

Ya da aşkın emriyle tuttuğunda,

Seni sonsuz alevlerle saracağım,

Kalplerimiz birleşecek, bir ve tek.

Bu bitkin yürüyüşümden usandım.

Aşkın tek gerçek yüzüne uzandım.

Korkarım ki, ilk ve son işaretlerini almayı başaramadım.

Benimle yürü, en azından öyle görün

Cehennemim arka kapısı, ötesinde şu dönüşün.

Karanlığı uykusunda ezeceğiz.

Ve uyanan dünyanın iyileşmesine asla izin vermeyeceğiz.

Bu gizemli zihni nerede bulmalı?
 Tanrılar sana açar sırlarını.
 Cevabına ihtiyacım var, çağır beni.
 Suçluluktan ayrıl, utancı bırak.

Uzattığım elimi basit bir selam
 Ya da aşkın emriyle tuttuğunda,
 Seni sonsuz alevlerle saracağım,
 Kalplerimiz birleşecek, bir ve tek.

Matt şarkısını tamamlayınca Teri alkışladı ve ona bir öpücük verdi. Matt'ın onay almak için ona nasıl baktığını gördüm. Ama ben sessizce ve hayretle bakakalmıştım. Sık sık zamanın sonsuz gizeminde, Krişna'nın kendi zihninden hapsoldüğümü hissettiğim için, şarkının benim hakkımda olduğunu hissetmiştim.

Teri, "Harika!" dedi. "İkinci nakaratın sözlerini değiştirmen çok hoşuma gitti. İlk kısmı tekrar edip geçmemişsin."

Matt bana dönmeden önce, "Buraya gelirken değiştirdim," dedi. "Nasıl buldun? Bana doğruyu söyleyebilirsin. Henüz çok ham olduğunu biliyorum."

"Bence bu şarkı ülkedeki bütün radyolarda çalınmalı."

Teri, "Bence de," diye ekledi.

Matt, "Haydi ama yapmayın," diye homurdandı.

Aniden ayağa kalktım. "Ben ciddiylim. New York ve Los Angeles'tan insanlar tanıyorum. Üç büyüklerden, EMC, Sony ve RCA. Bahse girerim sadece bu şarkıyla bile sana seçme ayarlayabilirim."

Bu teklifi, hayatları konusunda onlara yardım etmeyeceğime dair kendi kendime yemin ettiğim halde yapmıştım. Yeminler buraya kadardı işte, onları ciddiye almak için fazla içinden geldiği gibi davranan biriydim.

"Neden beni seçmeye alsınlar ki?" diye sordu.

“Çünkü onları tanıyorum,” diye yanıtladım.

“Nasıl?” diye ısrar etti.

“Param var. Para bütün kapıları açar. Bak, erkeklik gururunu çiğnemeye çalışıyor değilim. Ayağını kapıdan içeri uzatmana yardım edebilirim. Şarkın onları kesinlikle her durumda çarpacektir.”

Teri, “Şarkıyı önce kaydetmesi mi gerek?” diye sordu.

“Az önce dinlediğimiz şeyin demosuyla gitmekten zarar gelmez. Ama şart değil. Sende karizma var, Matt. Bunu görecekler. Senin yerinde olsam, birkaç telefon açmama izin verir ve yarın bir uçağa atlardım.”

Başını salladı. “Bu şarkı daha çok yeni. Bununla büyük bir işe girişemem. Üzerinde çalışılması gerek.”

“Ölümüne çalıştığın düzinelerce şarkın var,” dedi Teri. “Alisa’nın teklifini kabul et.”

“Düşüneceğim.”

Teri sabırsızlanmıştı. “Düşünecek ne var ki?”

Matt ona bir bakış attı. “Pek çok şey var.”

Tartışma çıkmasına engel olmak için elimi kaldırdım. “Hazır hissettiğin zaman bana söylemen yeterli.” dedim.

Matt gitarıyla oynamaya devam etti. Beğendiği her halinden belliydi. Gitarı ona vermenin bir yolunu bulmam gerekecekti. O enstrümanla oynarken, Teri’den benimle yürüyüşe çıkmasını rica ettim. Esas niyetim, ona işinin sorumluluklarını anlatmaktı ama konuşmak istediğini hissedebiliyordum. Ormanın içinde yürümeye başladık. Son derece huzurluydu ama yine de tetikteydim ve takip edildiğimizi ele verecek en ufak bir sesi dahi duymak için kulak kesilmiştim.

Yaklaşık çeyrek mil kadar yürüdükten sonra Teri, “Sözünü neden öyle kesti, bilmiyorum,” dedi. “Umarım kaba olduğunu düşünmemişsindir.”

"Hayır, hiç düşünmedim. Kendi çabasıyla başarmak istiyor. Buna saygı duyuyorum."

"Matt iyilik yapılması zor bir insan. Tam bir bağımsızdır."

"Sen de öylesin."

Kızardı. "Sana bunu söyleten nedir?"

"Kimse kolej ücretini ödemene yardım etmiyor."

"Koşu bursu aldığım için şanslıydım."

"Lisede o kadar çok yarış kazanmana izin veren, sadece şansın değildi. Canın çıkana dek çalışmışsın."

"Çalıştım ama..." Cümlesini tamamlamadı.

"Ne?"

"Koşmak bana pek çok insandan daha kolay geliyor. Genlerimden olsa gerek. Bazen Olimpiyatlarda koşabilir miydim diye merak ediyorum."

"Metrik ölçüyle mi? 1500 metre mi?"

"Evet."

"Anlat bakalım."

Teri uygun kelimeleri bulmak için debelenirken durmuştu. "Koç bunu yapmamı beklediği için genelde pistte çalışıyorum. Ve aralıklı koşularda iyiyim. Bunun güç toplamada en hızlı yol olduğunu biliyorum. Ama daha uzun koşularda, gece geç saatte ya da sabahın erken saatinde, kendimi evimde gibi hissediyorum. Zaman zaman, ne kadar hızlı koşarsam koşayım yorulmadığım bir ritme dalıyorum; izah etmesi güç. Böyle zamanlarda, bir millik dünya rekorunu kırabilirmişim gibi geliyor."

Anlattıklarını eksiksiz olarak anlıyordum. Ama yine de ben bir insan değildim.

"Yani yirmi beş yaşını doldurmadan bir altın madalya ve tıp fakültesi diploması almış olmak istiyorsun. Başka?"

Teri güldü. "Bayan *Süper Elde Edici*'ymişim gibi konuşuyorsun."

"İnsanın arzularını yerine getirmesinde hiçbir yanlışlık yok."

“Ya içlerinde, hiçbir zaman yerine getiremeyecekmişsin gibi hissettiklerin varsa?”

“Yine Matt’ten bahsediyorsun.”

“Hayır... Evet! Nereden bildin?”

“Yaptıklarını kontrol edebilirsin. Ama onu kontrol edemeyeceğini biliyorsun.” Duraksadım. “Bu arada onu seçmeye teşvik etmen, cesur bir davranıştı.”

“Çok yetenekli. Haklısın. Ona engel olamam.”

“Ama bu seni yine de korkutuyor.”

“Elbette. Geçen cuma sahneye çıktığında kızların nasıl teza-hürat yaptıklarını gördün. Ayağını kapının arasından uzatmayı başırırsa, büyük bir çıkış yakalayacak ve New York’la Los Angeles arasındaki bütün piliçler ona asılacak.”

“Tavsiye ister misin?”

“Verecek tavsiyen varsa, tabii ki.”

“Aslında, genelde akıl vermekten nefret ederim. İnsanlar asla dinlemezler. Sonunda kendi bildiklerini yaparlar.”

“Dinliyorum... Alisa.”

“Güven.”

“Neye güveneyim?”

“Sadece güven.”

“Yani bana olan sevgisine mi güveneyim?”

“O bir kısmı. Resmin bütününe de güven.”

“Resmin bütünü derken?”

“Ne olacağını kimse bilemez. İşte bu yüzden güvenmen gerekiyor.”

Teri bir an düşündükten sonra gülümsedi. “Nasıl oldu da bu kadar bilge olabildin?”

“Ah, çok gezdim.”

Hiç konuşmadan bir saat daha yürüdük. Egzersiz hoşuma gitmişti ama bir taraftan da güvenliğimi artırmak için gözetleme aygıtları yerleştirebileceğim yerler arıyordum.

Evime döndüğümüzde, Matt'i bir bilim kurgu antolojisi için yazdığım kısa bir hikâyeyi okurken bulduk. Şahsen en beğendiğimdi ve kasten ortalıkta bırakmışım. K-8-P ya da yeryüzündeki adıyla Kap'ın gözlemlerini takip ediyordu. Matt, Teri'nin dikkatini çekmek için yüksek sesle okumaya başladı.

Başka bir gezegenden olmasına rağmen, Kap ortağıyla birlikte dünyayı yok etme görevine atanmış düşük rütbeli bir askerdi. Kap'ın kendi dünyası, yerküreden sadece birkaç yüzyıl daha gelişmişti ama bu dünyanın TV ve radyo programlarını on yıllardır gözlemlemiş ve bizim galaksiye yayılmak için fazla düşmanca bir ırk olduğumuza karar kılmıştı. İleri düzey galaktik medeniyet aitti.

Hikâyem Kap ve ortağının, on mil uzunluğunda bir astreoidi albino oranını -ışığı yansıtma özelliğini- sıfır civarına indiren özel siyah bir boya spreyiyle boyamasıyla başlıyordu. Sonra ikisi, astreoidi bir ay boyunca ateşleyen ve üç yıl içinde yer küreyle kesişmesi için, yörüngesini yavaş yavaş değiştiren roketlerle donatıyorlardı. Çok karanlık olduğu için toprak astronomları, asteroide evimizi yok etmesine sadece birkaç günlük bir mesafe kalana dek fark etmeyeceklerdi.

Görevlerini tamamlayan ikili evlerine dönüş yolcuları sırasında onları bir yüzyıl boyunca uykuda tutacak bir derin dondurucuya girdiler. Sadece Kap, ortağı uyur uyumaz uyanabilmek için uyku çadırında gerekli ayarlamayı yapmıştı. Gemilerini tekrar geri çevirip yerküreye yöneldi. İnsanlıkla tanışma merakı içindeydi. Bu, yok ettiği onuncu gezegendi ve galaksideki Kocabaşların, kimin yaşayıp kimin öleceğine karar verirken hangi kıstasları kullandıklarını merak ediyordu.

Hikâye, Kap'ın yerküreye inmek için bir mekiğe binmesi ve Amerika'nun füze kalkanıyla ateşlenmesiyle hareket kazanıyordu.

Mekiği hasar görüyor ve San Francisco yakınında, kıyıdan birkaç mil ötede yere çakılıyordu. Mekikte, kazayla ya da bilerek herhangi bir ilkel gezegeni yok edilmek üzere olduklarına dair uyarmasın diye, Kap'e hemen bir hafıza kaybı yaşatacak bir donanım yerleştirilmişti.

Kap bu düşüşten sağ çıkıyor ve bir balıkçı teknesi tarafından kurtarılıyordu.

Hikâyenin kalan kısmı, Kap'in insan hayatını masumca gözlemlemesini ele alıyordu. Bir anlamda, her şeyi bir çocuğun gözünden görüyordu. Ancak diğer taraftan gözlemleri tamamen tarafsız oldukları için çok derindi.

Hikâyeye "Yıldızların Gözleri" adını vermiştim ve yılın en iyi bilimkurgu hikâyesi olarak hem *Nebula* hem *Hugo* ödüllerini kazanmıştı. Eserlerimin çoğu gibi o da "Lara Adams" takma adıyla yayımlanmıştı.

Matt hikâyenin sonuna gelince, "Yazarken neden takma isim kullanıyorsun?" diye sordu.

Teri onu, "Bu kadar meraklı olma. Mahremiyetini korumak için nedenleri olsa gerek," diye azarladı.

"Mahremiyetimi korumak için kullanıyorum," dedim.

Matt, "Buna inanmıyorum," diye takıldı. "Pek çok insan, henüz bir isim yapmadıkları dönemde, şöhretin getirdiği paraya aldırmayacaklarını ama insanların fotoğraflarını çekmek üzere peşlerine düşmelerinden nefret edeceklerini söylerler. Ama bence şöhreti herkes ister."

Düz bir sesle, "Ben değil," dedim.

Matt, "Haydi ama" diye ısrar etti. "Bir paparazzinin fotoğrafını çekmesini ve dergi kapaklarına saçmasını istemez misin?"

"Paparaziler akbabalardır. Yakınımda isteyeceğim son insanlar onlar."

Teri, "Seninle bundan daha fazla hemfikir olamazdım," dedi. "Toplumumuz ünlü bağımlılığından yeterince muzdarip. Bütün bu *reality* kanallar, insanlarda mutlu olmanın tek yolunun ünlü olmaktan geçtiği izlenimini uyandırıyor."

"Aynen öyle," diye mırıldandım.

Matt, "Kap sizinle hemfikir olur muydu acaba?" diye sordu.

"Olacağını biliyorsun. Hikâyemi az önce okudun."

Matt bana katılmıyordu. "Kap'ın insana dair gözlemleri küçük şeylerle sınırlı. İnsanların, kasa sırasında birbirlerini nasıl itip durduklarıyla. Yeryüzündeysen asla gazete okumuyor. Politikamız üzerine çalışmıyor. Galaksinin geri kalan kısmı için neden tehdit oluşturduğumuz konusunda büyük resmin peşine düşmüyor."

"Unutma ki, hikâyenin büyük kısmında, Kap hafızasını kaybetmiş durumda..."

Matt, "Neden böyle kurguladığını da bilmiyorum," diyerek sözümü kesti. Bu kötü bir huydu. "Geldiği yeri dünyayla karşılaştırabilse, Kap'ın gözlemleri çok daha ilginç olurmuş."

"Kap'ın gözlemleri, masum oldukları için kayda değerler," dedim. "Yaptığımız küçük şeylere odaklanıyor çünkü en çok şeyi onlar anlatıyor. Boğazlanmak üzere bir araya toplanan bir büyükbaş hayvan sürüsü gördüğü zaman, hikâyeye gerçeklik katan, içsel tepkisi oluyor."

Teri, "Gerçek şu ki, nasıl öldürüldüklerini görsek çoğumuz vejetaryen olurduk," dedi. "Matt, Kansas'ta önünden geçtiğimiz tavuk çiftliğini hatırlıyor musun? Sonrasında bizi gezdirmişlerdi; benim için yeterliydi. O zamandan beri tavuk yiyemiyorum."

"Sen iki yüzlüsün, hayatım. Hâlâ biftek yiyorsun."

"Ayda bir kez. Anemiye yakalanmamak için."

Matt kılıç balığını işaret etti. "Az önce et yedin."

"Balık et değildir, Matt," dedi Teri.

"Bunu tam kafasını koparmadan önce balığa söyle."

"Krişna balıkların yüzen sebzeler olduğunu söylerdi," dedim.

"Krişna diye bahsettiğin Hindu tanrısı mı?"

"Evet."

"Doğu felsefesine ilgin olduğunu bilmiyordum," dedi Teri.

"Diğer geleneklerin sunduklarını incelemeyi seviyorum."

"Kap'e göre, insanlığın sunacak hiçbir şeyi yok," dedi Matt.

"Yalancı. Sonunda dünyayı kurtarmaya çalışıyor," dedim.

"Ne olmuş? Bize dair gözlemlerinin yüzde doksanı olumsuz. Daha önemli bir konuyu ele aldığın tek yer, parayla ilgili. Zengin olan herkesi kötü olarak resmediyorsun."

"Kap asla 'kötü' kelimesini kullanmıyor. Sadece yerkürede varlık dağılımının adil olmadığına dikkat ediyor. Kap zenginlere asla sinirlenmiyor. Ama davranışlarının mantıksız olduğunu hissetmekten kendini alamıyor çünkü bu tarz adaletsizlikler sonsuza dek desteklenemez. Bir noktada ya eşitlik sağlanır ya da kültür, iç baskılar sonucu dağılır. Tarih bize o kadarını öğretmiştir."

Matt güldü. "Zırvalık. Amerikalılar yeryüzündeki en güçlü millet. Ama bu ülkedeki zenginliğin yüzde doksanı insanların yüzde birinin elinde ve Amerika hiçbir değişim emaresi sergilemiyor. Geçen her on yılla birlikte bu durum daha da güçleniyor."

"Geçen her on yılla birlikte Çin güçleniyor," dedim. "Milli borcumuzun faizini onlar ödüyor."

Matt, "Biliyordum, biliyordum," diye alaya aldı. "Sen sol görüşlü bir liberalsin."

"Daha fazla yanılmazdın." Her iki elimi de havaya kaldırıp esnettim. "Ben sadece güçlü olanın hayatta kaldığına inanırım."

"O zaman benim gibi cumhuriyetçisin," dedi Matt.

Teri, "Cumhuriyetçilerden nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Ben her ikisi de değilim," diye yanıtladım.

Matt, tabii ki, beni yanlış anladı. Bu kadar uzun süre yaşamış birisi olarak, iki siyasi parti arasındaki farkı ayırt edemiyordum.

İkisi de kulağa bozuk plaklar gibi geliyorlardı; liderleri öldükten sonra öylece takılmaya başlamışlardı. Şimdi sadece birkaç tane gerçek adam vardı.

Matt devam etti. Tartışmadan galip çıkmak istiyordu.

“Hikâyenin sonunda, Kap’ın ortağı onu bulmak üzere geri dönüp hafızasını yerine getirdiğinde, şiddet yanlısı ırkların yıldızlara yayılmasına neden izin verilemeyeceğine dair ateşli bir tez savunuyor. Bana sen konuşuyormuşsun gibi geldi. Kelimeler senin kalbinden gelir gibiydiler.”

“Doğru. Ortağının ağzından konuştum.”

Bu yorum Teri’yi incitmiş gibiydi. “Gerçekten insanlık için hiç umut olmadığına mı inanıyorsun?”

Önemsediğim insanlara yalan söylemekte zorlanırdım.

“Üzerinde yürüdüğümüz yolun bir yere çıkmayacağını hissediyorum. Bununla birlikte, içimde ebedi bir iyimserlik var. Yön değiştirmemiz halinde hayatta kalabileceğimizi hissediyorum.”

Matt “Neden tıbbi bir korku romanı yazmak için Teri’yi işe alasın?” diye sordu. “Belli ki kalbinde daha büyük temalar yatıyor. Neden *distopik*⁴ bir topluma odaklanan bir roman yazmıyorsun?”

“Yani bombanın atılmasından sonrasını anlatan bir roman mı demek istiyorsun?”

“Bu zaten yapıldı,” dedi Teri.

“Alisa sana yapılmış her şeyi anlatacaktır,” dedi Matt.

“Doğru. Önemli olan bunu nasıl yaptığın,” dedim. “Ama korku romanımın küçük bir hikâye olması konusuna gelince, genetik kodumuzu ele aldığını anlamalısınız. Bana göre, genlerimiz varlığımızın anahtarıdır. En büyük zenginliğimiz ya da en beter lanetimiz olabilirler.”

Matt, “Nasıl başlıyor?” diye sordu.

⁴ Distopya: Otoriter-totaliter ve ütöpik modelin antitezini ifade eden bir toplum modeli. George Orwell’in Bin Dokuz Yüz Seksen Dört romanında konu edilen model bu türe örnek olabilir. (ç.n.)

“Esrarengiz bir nedenden ölen biriyle.”

Matt gülümsedi. “Okumak için sabırsızlanıyorum.”

Teri, “Umarım sana yardımcı olabilirim,” derken gergindi.

“Olacaksın, güven bana. Sana altından kalkabileceğinden daha çok iş vereceğim.”

Matt uzandı ve kolunu kız arkadaşının omzuna attı. “Dur da sana keşfetmenin çok vaktimi aldığı kız arkadaşım hakkında bir sır vereyim. Seninle benden iki kat dayanıklıdır.”

Başını eğip onu öperken en ufak bir çekingenliği yoktu. Benim seyrettiğim farkında olan Teri, geri çekildi. Ama vücut ısınısını hissedebiliyordum. Doğal olarak kendi ısınısını da hissetmiştim. Bu adamda litreyle satılabilecek miktarda cinsel cazibe vardı.

Teri’ye peşine düşüp almasını istediğim kitapların listesini verdim. Sıradaki romanım sadece onu tanıma bahanesinden ibaret değildi. Romanın, insanoğlunu yaşanacaklar konusunda uyara-bileceğine içtenlikle inanıyordum.

Teri’den bulmasını istediğim kitaplar kolayca ulaşılacak türden değildi. Bir kısmı yazarın kendisi tarafından yayımlanmıştı. Ve hepsi cüce insanlarla alakalıydı. Ona gerekli materyalleri satın alması için nakit para verdim; faturalarını getireceğine söz verdi.

Gitme zamanı gelince beni kucakladılar. Matt bana sıkıca sarıldı ve Teri’nin duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle kulağım, “Sende bir şey var,” diye fısıldadı.

Bu yorum beni derinden sarsmıştı. Onları daha iyi tanımak için birlikte öğle yemeği yememizi istemiştin. Ama geriye dönüp baktığım zaman, asıl sondajı Matt’in yaptığını görebiliyordum. Bana takılmalarının sadece bir oyundan ibaret olduğundan şüpheleniyordum. Benim gibi olduğundan, herhangi politik görüşü olmadığından. Gerçekte ne düşündüğünü merak etmiştim.

“Ne olduğunu biliyor musun?” diye fısıldadım.

“Bir şey işte. Bir şey.”

ALTI

Bir sonraki hafta içinde onları iki kez evimde ağırladım. İlk defasında birlikte geldiler. İkincisinde ayrı ayrı. İkisi de bunun tesadüf olduğunu söylediler ama beni yoklamaya çalıştıklarından şüphelenmiştim. Umurumda değildi; her ne kadar Matt'le yalnız olmamın hata olabileceğinin farkında olsam da, varlıklarından her hâlükârda keyif alıyordum. Adamda –eğer gerçekten öyle bir şey varsa– XYZ içeriği vardı. O derece seksiydi! Teri'yi bu kadar sevmesem, çoktan üstüne atlamıştım. Kavga çıksa bile umurumda olmazdı.

Ama sorun şu ki şu anda umurumdaydı.

Beni tek başlarına ziyaret ettikleri günün ertesinde, elektronik postalarımı kontrol ettim ve dışı FBI ajanım Claire Mason'un, minibüsün –hani şu Bay Antik Mısır'ın mitralyözünü taşımak için kullandığı minibüs– plakasının izini sürdüğünü ve bir hafta önce, Cladius Ember adında birisi tarafından, Manhattan'daki bir Hertz'den kiralandığını keşfettiğini öğrendim. Araştırmayı biraz derinleştirince, New York'a uçuşundan evvel, bir önceki hafta Los Angeles'a uçtuğunu da ortaya çıkarmıştı.

Orijinal çıkış noktası mı? Zürih, İsviçre.

Büyük olasılıkla hiçbir anlam ifade etmiyordu ama Yakşa'nın adamlarından birisi olan Slim, bana Yakşa'nın İsviçre'den çalıştığını söylemişti. Claire'den Zürih'e uçuşasını ve araştırmasını

genişletmesini istedim. Onu bir kez daha temkinli olması, izini maskeleymesi ve yabancılara karşı dikkatli davranması konusunda uyardım.

Claudious'un peşine sadece Claire'i salmıştım. Çıkış noktasını o yakalamıştı ve izi sürmek onun hakkıydı. Başarıyı ne kadar iyi ödüllendirdiğimi iyi bilirdi. Ayrıca, diğer FBI ajanımı ve iki dedektifi de İsviçre'ye gönderirsem, birbirlerinin yoluna çıkarlardı. Daha kötüsü dikkati kendi üstlerine çekebilirlerdi. Claire gruptaki en zeki kişiydi; dikkatli olacağına güveniyordum.

Claudious yeterince dikkatli değildi. Ülkeden ne zaman ayrılısam yanımda sayısız pasaport taşır ve kimliğimi sık sık değiştirirdim. Ayrıca, minibüsün plakasını çıkarmış ya da bir başkasıyla değiştirmiş olması ve motorun şase numarasını gizlemesi gerekirdi. Adama hakkını vermek gerekirse, büyük olasılıkla beni çok fazla güçlük çekmeden öldüreceğinden emindi.

Claudious'un organizasyonunun peşime neden tek bir saldırgan taktığı kafamı kurcalıyordu. Belki de tek bir kişinin yeteceğini göstermek istemişlerdi. Bunun bir test olması olasıydı. Belki de niyetleri ne yapabileceğimi görmektir.

Marko'yla ilgili bilgi, kafamı kurcalıyordu. Hâlâ dışarıda bir yerde olmasından nefret ediyordum; hele Lisa Fetch SYK için çalışmayı sürdürürken. İstifa edip başka bir şehre taşınsa bile, uzun bir ömür sürme şansı konusunda huzursuz olurdum. Randy Clifford'la bağlantısı çok sıkıydı, Clifford onun verdiği görevi gerçekleştirirken tetikçinin teki tarafından öldürülmüştü. Marko'nun, Lisa ve erkek arkadaşı, aynasız Jeff Stephens'ı ziyaret etmesi an meselesiydi.

Kendi kendime bunu neden umursadığımı sordum. Tabii ki SYK konusunda endişelenmek için pratik nedenlerim vardı. Hakkımda bir dosya oluşturmuşlardı. Adresimi biliyorlardı. Benden "İlgi Uyandıran Kişi" olarak bahsediyorlardı. Daha kötüsü "uzun bir geçmişim" olduğunu söylüyorlardı. Bu, vampir olduğumu

bildikleri anlamına gelebilir miydi? Bilmiyordum ama öğrenmem gerekiyordu.

Yine de bunların hiçbiri, Lisa ve Jeff konusundaki endişemi izah etmeye yetmezdi. İşin aslı, onlardan sadece hoşlanmıştım ve başlarına kötü bir şey geldiğini görmekten –hele de buna engel olabileceksen– nefret ederdim. Kimi önemseyeceğime kendim karar vermiyordum ve bunu yapabilen var mıydı bilmiyordum. Ama Lisa ve Jeff’ten, ziyaretimi Marko’yla karşılaştıracak şekilde değiştirecek kadar hoşlanmıştım.

Kiralık katil, onca yer arasında, Iowa’da, Fairfield adında küçük bir kasabada yaşıyordu. En azından merkezdeydi. Kaynağım bana şehir dışında binlerce dönümlük arazisi olduğunu ve yemlik mısır –insanlar için değil, domuzlar, inekler için– yetiştirdiğini anlatmıştı. Gerçi insanlar da bu mısırı dolaylı olarak –şurup haliyle– tüketiyorlardı. Marko’nun biri şehirde, diğeri arazisinde iki konutu vardı. Şehir konseyine üyeydi ve her Pazar kiliseye gidiyordu. Bir karısı ve iki küçük çocuğu vardı. İyi kamuflej diye buna denirdi.

Raleigh’den Cedar Rapids’e uçtum. Havaalanında, güvenli bölgenin dışında beni bir paket bekliyordu. Paketin içinde iki yedek klipsli ve susturuculu bir Glock 45 vardı. Ben dünyanın dört bir yanında, ayak işlerine bakacak –bana istediğimi, istediğim zamanda sağlamaktan mutluluk duyan– koca bir ekip oluşturmuş şanslı milyarderlerden biriydim.

Bir araba kiraladım ve Fairfield’a ulaşmak için hiç telaşsız doksan dakikalık bir yolculuk yaptım. Güneş batmak üzereydi ve orada ailesiyle birlikte kaldığını öğrenmem için çiftliğe uğramam yetti. Sessizce sövdüm. “Lanet olsun.” Karısının ve çocuklarının etrafta olmamalarını tercih ederdim; tarzıma engel oluşturabilirlerdi. Ama onu dışarı çekmek konusunda kendime güveniyordum.

On dakika boyunca açık bir pencereden aileyi inceledim. Marko, karısı ve çocuklarıyla oturmuş, TV’de yeni bir bilim kurgu dizisi

seyrediyordu. Kestane ağacından bir şöminede ateş yanıyordu ve ev, fırınlanmış hindi ve ev yapımı iç pilav kokuyordu. Duvarlarda İncil'den alıntılar sergileyen sayısız tablo vardı. Adamın kendisi –kasabada Joe Henderson adıyla tanınıyordu– kırk beş yaşında, zayıf ancak sıırım gibiydi. Bir doksan boyundaydı ve mutfaktan karısına bir fincan kahve almak için ayağa kalktığı zaman, hareketlerinin ne kadar hızlı ve akıcı olduğunu fark ettim. Bir kedinin reflekslerine sahip olduğuna şüphe yoktu.

Bayan Mary Henderson, kocasından on beş yaş genç, güzel ve etine dolgun bir kadındı. Boynunda benimkine benzeyen küçük, altın bir haç taşıyordu; üstüne bacaklarını örten, ucuz bir mağazadan alınma bir elbise giymişti. Bir kızı bir de oğlu vardı. İkisi de kırmızı yanaklı, gülümsemeleri parlak olan şirin çocuklardı ve mutlu yüzlerine bakılırsa hiçbir sıkıntıları yoktu.

Aile hayatının Bay Henderson'a çok uygun olduğu belli oluyordu ama adamın sürekli tetikte olması gözümünden kaçmamıştı. Ordunun özel operasyon birimlerinden birinde eğitildiğinden en ufak bir şüphem yoktu ve zihnine attığım hızlı bir bakış, bir insanoğlunda çok nadir gördüğüm soğuk bir karanlığı ortaya seriyordu.

Ancak tiksintiyle kıvrınmamıştım. Adam merakımı uyandır-mıştı. Dışarıdan bakınca, Bay Henderson kusursuz bir aile babasına benziyordu ama esas hayatı bir posterde sergilenecek olsa, büyük ihtimalle bembeyaz bir sayfa olurdu. Kurbanlarını taciz etmekten keyif alan tecavüzcü Delikanlı Danny'den farklıydı. Bir anlamda Marko kusursuz bir profesyoneldi. Başka bir şey için değil, para için öldürüyordu ama ailesinin yanındayken gizli hayatını o kadar iyi bloke ediyordu ki, neredeyse hiç düşünmüyordu.

Hafıza yerine iki farklı sabit disk kullanan bir robot gibiydi. Aralarında nadiren bağ kurulan iki depolama birimi. Bu adamın pek çok psikoloğu büyüleyeceğine şüphe yoktu. Bir zamanlar,

ğinde bir devre bozulmuş ve onu insanlığından tamamen koparmış olmalıydı.

Ve buna aldırır gibi bir hali yoktu.

Onu dışarı çekmek için basit bir yöntem kullandım. Çocuklarının işitme yeteneği babalarınınkinden iyi olabilirdi ama en ufak sese dahi kulak kabartmak üzere eğitim alansa babanın kendiydi. Bir avuç çakıl taşı topladım ve evin oturma odasının karşı tarafında kalan pencerelerinden birinin yakınında durup taşları usulca cama fırlattım. Nihayet sandalyesinden kalktığını duyana kadar, birer dakika arayla dört taş attım.

Karısı, "Bir sorun mu var, hayatım?" diye seslendi.

Merdivenleri tırmanırken, "Domuzlar bağrışıyor," diye yanıtladı. "Bir bakmak istiyorum."

"Diziyi durdurup kaydetsek mi?"

"Sorun değil, tatlım. Uzun sürmez."

Üst katta pencereye yürüdüğünü gördüm ve vücudumu evin duvarına iyice bastırarak saklandım. Yatak odası lambasını yakmamıştı ama üst kata neden çıktığını biliyordum. Bir anahtar yardımıyla masanın çekmecesini açtı ve bir yarı otomatik çıkardı. Ardından gelen sesleri dinleyerek silahın türünü anlayabilmiştim. Bir şarjör yerleştirdi, susturucuyu monte etti ve kemerinin arka tarafına soktu.

Bir dakika sonra dışarıdaydı, verandada durmuş, geceyi dinliyordu. Bu açıdan benim gibiydi; ilk savunma hattı, duyusuydu. Evden usulca uzaklaşıp yakındaki mısır tarlasına geçerken ayak seslerimi duymasına izin verdim. Evin köşesini hızla döndü ama yüksek mısır saplarının arasında çoktan görünmez duruma geçmiştim. Ay ışığı yoktu; gece zifiri karanlıktı. Sabrına ve cesaretine hayranlık duymamak imkânsızdı. Bir ziyaretçisi olduğunu biliyordu ve onun mesleğinde bunun sadece kötü haber anlamına geleceğinin farkındaydı. Ama hiç ışık yakmamış ya da içeri geri

koşup polisi aramamıştı. Ailesini endişelendirmek istemiyordu, çünkü işin altından kalkabileceğine güveni tamdı.

Nabızı dakikada doksandan yüz yirmiye usulca tırmanırken, durup dinledim. Neyse ki karanlıkta da gündüz vakti kadar iyi görebiliyordum ve her hamlesini takip edebilecek durumdaydım. Büyük olasılıkla şahsi cephaneliğinde kızılötesi dürbünü vardı ama yanında getirmemişti. Anlıyordum. Karısı evden çıkarken onu durduracak olsa, ona dürbünü nasıl açıklayacaktı? Yine de geçen her dakikayla yüzündeki sıkıntıyı, gerginliğini ve tenindeki ter kokusunu daha iyi algıliyordum.

Amacım onu tarlanın içine –evden uzağa– çekmekti. Ailesini bu işe dâhil etmeyi onun kadar ben de istemiyordum. Beş dakika oturduktan sonra, bir mısırı salladım ve bir yüz metre daha içeri koştum. Tereddüt etmedi ve hızla –neredeyse hiç ses çıkarmadan– takip etti. Her alanda tecrübeli bir savaşçıydı. Akıllıca davranıp ayakkabılarını çıkarmıştı. Deri bir ayakkabı ya da çizme, ne kadar yumuşak olursa olsun, mutlaka cılız bir gıcırta çıkarırdı. Ben de yalın ayaktım.

Sonraki on dakika boyunca aynı oyunu oynadık. Yetiştmesi için duraksayıp sonra tekrar ok gibi fırlıyordum. Bana, başarılı bir vuruş yapmasına izin verecek kadar yaklaşmasına hiç izin vermedim. Ama oyunun onun için çok stresli olduğunu biliyordum. Kalbi dakikada yüz yetmiş atıyordu. Çok hızlı solumaya başlamıştı ve alnından ter damlıyordu. Sadece yarım mil ötedeki iyi aydınlatılmış evi, şu an gözüne çok daha uzak görünüyor olmalıydı.

Yere çöktüm ve bulunduğum noktaya yirmi metre kadar sokulmasına izin verdim.

Rahat bir tavırla, “Sıkılmadın mı, Marko?” diye sordum.

Donakalmıştı, silahını hazırda tutarak benim bulunduğum yönü taramaya başladı.

"Adım, Joe Henderson," diye yanıtladı. "Arazimde ne arıyorsun?"

"Randall Clifford. New York."

Hafifçe iç geçirdi. Kiralık katil olduğunu bildiğini artık biliyordu. Bu denklemin diğer tarafında olmak, onun için yepyeni bir duygu olsa gerekti. Kalbi göğsünde deli gibi çarpıyordu. Korkmuştu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bilgi. Hem senin hem de karın ve çocuklarının canına karşılık."

"Profesyonelsin. Onları öldürmezsin."

"Buradan istediğim bilgiyle ayrılmazsam, öldürürüm. Bu arada bir keskin nişancı tüfeğinin hedefindesin. Dürbün kızılötesi. Bir kibrite ya da sigaraya uzanacak olursan, ateş ederim." Her ne kadar bu mesafede dürbüne ihtiyacı olmasa da, ona bu talimatları vermemi bekliyordu. Bir kibritin alevi, kızılötesi bir dürbünde, kullanan kişinin kör olmasına neden olabilirdi.

"Sesin yakından geliyor," diye yanıtladı.

"Yakındayım."

"Belki güvende olmayacak kadar yakınsındır."

"Sana engel olmayayım, durma, ateş et. Ama benim de ateş edeceğimi ve sağ dizinden olacağını sakın aklından çıkarma."

Bunu bir an için düşündü ve silahını indirdi.

"Avantaj sende," diye itiraf etti.

"Silahını bırak. Şimdi, yere."

Silahını bıraktı.

"Ayağınla uzağa it."

Söylediğini yaptı.

"Randy Clifford," dedim. "Seni kim kiraladı?"

"Kontrat bana Internet aracılığıyla geldi. Arkasında kimin olduğunu sormadım. Senin gibi, ben de asla sormam."

"Ben senin gibi değilim ve cevabın tatminkâr değil."

Hızlı hızlı konuştu. "Aracımla redsplash1@hotmail.com adresinden irtibat kurabilirsin."

"Link beni sadece başka bir linke yönlendirecektir. Bunun bana yardımı olmaz."

"Elimdeki tek bilgi bu."

"Seni uyarıyorum, ciddi, bana bir yalan daha söylemek istemezsin."

"Aracım mahremiyetine düşkün biridir. Hiç tanışmadık."

"Bu doğru değil," derken adım gibi emindim.

"Doğru. Bir araya gelmemiz için bir neden yok."

Susturuculu tabancamla sağ diz kapağından vurdum. *Glock* 45 el tabancası olarak güçlü atışı olan bir silahtı ama Bay Eski Mısır ve birkaç akşam önce kullandığımız zırh delici mermilerle karşılaştırılamazdı. Marko boğuk bir haykırış koyverdi ve tek dizinin üzerine düştü. Yarası ölümcül değildi –bacağını da kaybetmeyecekti– ama hızla kan kaybediyordu. Onunla sempatik bir tonlamayla konuştum.

"Ne düşündüğünü biliyorum, Marko. Bana ne anlattığının önemi yok. Seni öldüreceğim. Eğer biraz direnip öyle pes edersen ve bana bir şey –faydalı olabilecek herhangi bir şey– verirsen, en azından aileni affedeceğimi düşünüyorsun. Açık sözlü olmak gerekirse, bütün bu düşündüklerin normalde doğru olabilirdi. Benim bir katil olduğumu ve birinin beni seni öldürmem için kiraladığını sanıyorsan yanılıyorsun. Profesyonel tetikçilerden nefret ederim ve içlerinden biriyle yolum kesişirse, genelde onları öldürürüm. Fakat aileni ve karını ve çocuklarını izledim. Her ne kadar senin ne kadar az sevgiye muktedir olduğunu öğrenmeleri durumunda incinecek olsalar da, seni seviyor gibi görünüyorlar.

Hızlı hızlı nefes alıp vererek, "Ailemi önemsiyorum," dedi. Onu öldüreceğimi ciddi ciddi düşünüyordu.

"Pekâlâ. Şu anda, karın endişelenip seni aramaya çıkmadan, iş konuşmak istiyorum. Bana aracının adını ve adresini ver."

Tereddütlüydü. "Rita Centrello. New Jersey'de, Olive adında küçük bir kasabada yaşıyor. 2112, Oates Yolu. Yetmişlerinde, yaşlı bir kadın. Bir sinek kadar zararsız."

"Mafya?"

Omuz silkti. "Düşündüğün gibi değil."

"Eğer onu bir ziyaretçisinin olacağı konusunda uyarırsan, geri döner, aileni öldürürüm. Anlaşıldı mı?"

"Tabii."

"SYK. Onları duydun mu?"

Duraksadı. "Evet. Randy'den önce, bana Bay Area'da onlar için çalışan bir kadının adını verdiler... Michelle Ranker. Son beş yıl boyunca bana düzenli olarak iş veriyorlardı. Her zaman çok iyi para ödediler. Bu durum Rita ve beni endişelendirmişti. Bilirsin. Dürüst olmak gerekirse, Rita onlar hakkında hiçbir şey bilmiyor. İster inan, ister inanma. Umurumda değil. Ama Michelle'e büyük sırlarının ne olduğunu sordum."

"Onu öldürmeden önce mi?"

"Hey, konuşkan bir ruh hali içindeydi. Onu öldürmeyeceğime söz veririm anlatacağını söyledi. Bu işin nasıl yürüdüğünü anlamıyordu. Ona duymak istediklerini söyledim ve bana SYK'nin İsa Karşıtları için çalıştığını anlattı. Yolu hazırladıklarını söyledi."

"Nasıl?"

"Kamyon yüküyle para kazanarak. Dünyanın dört bir yanına yayılmış olduklarını söyledi ve Wall Street'de hayal edebileceğinden daha çok şirketi kontrol edecek kadar hisseye sahip olduklarını anlattı. Ama hiç kimsenin onlardan gerçekten haberdar olmadığından bahsetti. Ciddi anlamda sahne arkasında kaldıklarından."

"Parayı nasıl kazanıyorlarmış?"

"Ona bunu sordum. Düzen diye bir şeyler geveledi."

"Düzen de ne?"

"Bilmiyorum. O zaman ağlamaya ve onu öldürmemem için yalvarmaya başladı. Sabrımı kaybettim ve ona tokat attım. Yaptığım hataydı. Delice şeylerden bahsetmeye başladı. Çocuklar dedi, çocukların parası ödeyenin o olduğunu söyledi. Ayda yüz papel, SYK'nin bütün ödediği buymuş."

"Çocuklar da kim?"

"Beni aşar. Bana bir avuç normal çocukmuş gibi geldi. Psişik değillermiş ve borsa konusunda hiçbir bilgileri yokmuş. Ama Michelle hepsinin üçüncü dünyadan olduklarını söyledi. Onların annesiymiş gibi davranıyordu. Çeklerini her ay düzenli olarak almalarını sağladığını söyledi. Ama sonra hıçkırmaya başladı. Bunun en büyük hatası olduğunu, bir defasında herkesin içinde onlardan bahsettiğini anlattı. Beni, onu öldürmeye göndermelerinin nedeninin bu olduğundan. Sonunda durum gerçekten isterik bir hâl aldı ve o andan sonra söylediği şeylerin güvenilir olduğunu sanmıyorum." Duraksadı. "Benimle kafa bulmuyorsun, değil mi? Beni gerçekten bırakacaksın?"

"Michelle gibi konuşuyorsun."

"Benimle uğraşma."

"Rahatla. SYK'nin diğer kontratlarını sorguladın mı?"

"Hayır."

"Ya Randall'ı?"

"İstedim ama silahlıydı. Hızlı hareket etmek zorunda kaldım."

"Son işin miydi?"

"Evet."

"Elinde başka bir kontrat var mı?"

"Şey... SYK'yle alakalı. Şu... şey..." sözünü tamamlamadı.

"Dosyadan bahsedecektin. Dosyayı görmek istiyorum."

Kendini zorlayarak konuştu. "Ofisimde, gizli bir bölmede. Oraya gidersen karımla ya da çocuklarımla karşılaşırısın. Bu riski alamam."

"Bana gizli bölmenin şifresini verirsen girip çıkmam bir saniyeyi geçmez. Ve sana beni görmeyeceklerine söz veririm."

"Hiç kimse böyle bir söz veremez."

"Senden ne kadar kolay saklandığımı gördün mü? Bay Muh-teşem Marko. Bana bilmek istediklerimi söyle. Yoksa anlaşma bozulur."

Derin bir iç çekti. "Gizli bölme masamın arkasında bir tablo-nun altında. 16 sağ. 19 sol. 3 sağ. 4 sol. Sonra açmayı denemeden önce, netleştirmek için kadranı saat yönünde çevir. Aksi takdirde alarmı harekete geçirir ve Rita'yı uyandırırısın."

"O yaşlı cadıyı önemsiyor gibisin."

"Bana iyi davrandı. Birbirimize karşı iyiydik."

"Başka araçlar için de çalışıyor musun?"

"Hayır. Rita'dan yeterince kazanıyorum."

"İyi. Çünkü Randy son işindi."

"Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiylim."

"Ya sana şu andan itibaren bütün SYK işlerini geri çevirece-ğime söz verirsem?"

"İstediğin kadar söz ver. Ama şunu bil ki önümüzdeki otuz yıl içinde, herhangi bir nedenden ötürü kasabadan ayrılacak olursan, peşine düşer ve seni ve ailendeki herkesi öldürürüm. Ciddiye-timden şüphlen varsa dene ve önümüzdeki ay Cedar Rapids'e araba gezisine çık. Oğlun ertesi gün ölmüş olur."

"Bu şartlar profesyonellikten çok uzak."

"Sana söyledim; ben profesyonel değilim."

"Bu kasabanın etrafına duvar öremezsın ya."

"Duvara ihtiyacım yok; birkaç muhbir yeterli. Ayrıca, seni ne kadar kolay bulduğumu gördün. İzini sürmek de bir o kadar kolay olacaktır."

Durup düşündü. "Her hâlükârda emekli olmayı düşünüyordum."

Sözlerindeki doğruluğu duyabiliyordum. "Çocuklar?"

"Evet."

"Bana Michelle'in İsa Karşıtlığı'yla neyi kastettiğini anlat."

"Nereden bileyim. Hezeyan içindeydi. Ölmek üzere olduğunu biliyordu."

Aksini iddia edemezdim. "Sana iki isim vereceğim. Lisa Fetch ve Jeff Stephens. Onlar hakkında bir kontrat hazırlandığını duyarsan, beni derhal uyaracaksın."

"Benim çıkarım ne olacak?"

"Yüklü bir çek."

"Nakit parayı tercih ederim."

"Tamam. Şu numarayı ara." Ona bu tür amaçlar için kullandığım özel numarayı ezberlettim. İşimiz bitince, "Her konuda net miyiz?" diye sordum.

"Yine de seni evimde istemiyorum."

"Bu en son endişeleneceğin şey olmalı. Gitmek üzereyken arabamda bir ışığın yandığını göreceksin. Araç yolunun sonuna park etmiştim. Ben gidene dek eşinle konuşma."

"Hayatta kalmama izin vereceğine inanamıyorum."

"Mucizeler asla tükenmez. Son iki konu. Randy'nin elinde herhangi bir veri dosyası gördün mü? SYK'yle alakalı bir dosya?"

"Hayır, ama bilgisayarlarını imha etmem için sıkı talimat almıştım. Altı bilgisayarı vardı."

"Rita ne tür bir güvenlik uyguluyor?"

"Oğullarıyla, en küçük üç oğluyla birlikte yaşıyor. Deli Max, Bücür ve Şişko. Profesyonel değiller. Seni yakalarlarsa, derini diri diri yüzerler. Lütfen, seni yakalarlarsa, sakın..."

"Adını vermem, anladım. Bacağın nasıl?"

"Yaşayacağım."

"Bu doğru. Öleceğin güne kadar Fairfield'da yaşayacaksın. Kapiş?"

"Kapiş," dedi. Sonra, "Bir soru sorabilir miyim?" diye devam etti.

"Evet."

"Sen kimin nesisin?"

Karanlıkta ayağa kalktım ve uzaklaşmaya başladım.

"İkinci kez karşılaşmak istemeyeceğin birisi," diye cevapladım.

Cedar Rapids'e, havaalanının otoparkına dönünce Marko'nun evinden çaldığım dosyayı inceledim. Kontrat, Hindistan'dan *Shanti* adında bir kız içindi. Madras'ta doğmuştu ama şu anda San Antonio, Teksas'ta yaşıyordu. Dosyada bir fotoğrafı vardı. Dikkatimi ilk çeken bu oldu.

Shanti'nin yüzü insana dehşet verecek kadar tahrip olmuştu.

Görünüşe bakılırsa ana vatanımda bir hayli yaygın olan bir suçun kurbanıydı. Henüz çocukken görücü usulü bir evliliğe zorlanmış; iki sene önce, on beş yaşındayken kendini kurtarmaya çalışmıştı. Talibi bu kararını onaylamamıştı. Beyefendi gibi davranmak ve kızı bırakmak yerine, iki araba aküsü satın almış, sülfürik asidini çelik bir kabın içine çekmiş ve sonra tahrip gücü yüksek sıvıyı kızın yüzüne atmıştı. Açıkça, eğer Shanti'ye o sahip olamayacaksa, başkasının sahip olmasını da istemiyordu.

Fotoğraftan, Shanti'nin sağ gözünün kör olduğu belliydi ve dosyada sadece sol gözünün kısmen görebildiği yazıyordu. Fotoğrafı incelerken kusmamak ve öfkelenmemek güçtü. Yüzünün

yarısı erimişti. Dosyada evinin adresi ve *Süje çaresiz ve her tür güvenlik önleminden mahrum, notu ekliydi.*

Bununla birlikte bir not daha vardı: *“Shanti’nin olabildiğince çabuk öldürülmesi önemlidir. Bu not, merakımı uyandırmıştı.*

Birden Rita ve oğullarına olan ilgimi kaybetmiştim. Havaalanına girince, dönüş biletimi Teksas’a geceyarısı varacak şekilde değiştirdim.

YEDİ

Ertesi sabah, Shanti'nin evinin dışında yeni kiraladığım bir arabanın içinde oturmuş kıza ve hayattaki tek muhafızı gibi görünen, amcası Shivam Gruda'ya nasıl yaklaşacağımı hesaplıyordum. Kızla arkadaşlık kuracak vaktim olmadığına göre, kendimi dobra dobra tanıtmak en iyisi olacaktı. Amcanın beni araması ve kontrol etmesi halinde oradaki kontaklarımın destekleyecekleri sahte bir FBI rozetim vardı. Şimdi artık Özel Ajan Jessica Reese'dim.

En az iki yatak odası olan ev şehrin yoksul bir semtindeki, küçük bir evdi. Amcayı işe gitmek üzere evden çıkmadan önce yakalayacak kadar erken gelmiştim. Shanti'nin o yanında olmadan sorumu cevaplayacağını pek sanmıyordum. Marko'nun dosyasına göre, kız sabahın sekizinden akşamın altısına kadar yalnızdı. Yaraları onu okula gitmekten alıkoymuştu.

Kapıyı çalmadan önce etrafı hızla taradım. Evin yakınlarında herhangi bir kiralık katilin izine rastlamadım. Neden olsun ki? SYK bu göreve Marko'yu –ülkedeki en iyi kiralık katili– atamıştı. Shanti'nin amcasının kapıyı açması çok sürmedi.

“Yardımcı olabilir miyim?” Bay Shivam Garuda kırk beş yaşındaydı ama daha yaşlı görünüyordu. Saçları beyazlamıştı ve aşırı zayıftı –kötü beslenme derecesinde– ve sırtındaki kambur onu hafifçe öne doğru eğilmeye mecbur ediyordu.

“Merhaba, adım Jessica Reese. FBI’danım.”

Üzerimde siyah bir pantolon ceket takımı vardı ve profesyonel bir makyaj yapmıştım. İkisi bir araya gelince, en fazla yirmili yaşlarımın ortasında görünüyordum. Ancak daha yaşlı görünmemi sağlayan ses tonum, rozetimi gösteriş biçimim ve tavrımdı. Bay Garuda rozetimi yakından inceledi.

“Sizin için ne yapabilirim?” diye sorarken mesafeliydi.

“Buraya yeğeniniz Shanti’yle konuşmaya geldim. Ancak anladığım kadarıyla vasisi sizsiniz ve sorgulama sırasında yanımızda olmakta bir sakınca görmeyeceğinizi tahmin ediyorum.”

“Konu nedir? Shanti’nin başı belada mı?”

Sempatik bir tavırla başımı salladım. “Başı belada olabilir ama Birleşik Devletler Hükümeti’yle değil. Lütfen. İçeri girmeme ve birkaç dakikanızı almama izin vererseniz, sanırım birbirimize yardımcı olabiliriz.”

Ses tonum samimiyet kokuyordu. Ayrıca zararsız görünüyordum. Bir nebze olsun rahatladı ve beni içeri davet etti.

“Shanti uyuyor. Birkaç dakika bekleyebilir misiniz?”

“Tabii ki.”

“Biraz çay alır mıydınız?”

“Çay çok iyi olur. Teşekkürler.”

Bana bir fincan ılık hint çayı getirdi ve evin arka tarafına yöneldi. Çayın tadı eski anılarımı uyandırmıştı. Duvarlarda Lord Krişna’yı çocukken, annesi Yoşoda’nın yanında; yetişkinken Gopis için flüt çalarken gösteren tablolar asılıydı. Tabii ki aile isimlerinden Garudaların, Hindu olduklarını anlamıştım ama benimle aynı Tanrı’ya tapındıklarını görmek içimi ısıtmıştı. Bir de bir zamanlar Krişna’yla karşı karşıya geldiğimi bilselerdi...

Bay Garuda bir dakika sonra geri geldi. Rahatsız görünüyordu. “Yeğenim giyiniyor. Fazla sürmez. Ama sizi uyarmak isterim ki...”

Kibarca sözünü kestim. “Durumundan haberdarım.”

Rahatladığını biliyordum ama yine de üzgün bir tavırla kafasını salladı. "O kadar hoş bir kızdı ki."

"Bundan eminim." Duraksadım. "Herhangi bir estetik ameliyat geçirdi mi?"

Yoksul evini işaret ederek, "Tek duam bu," dedi. "Ama şu anda doktora harcayacağımız paramız yok."

"Anlıyorum."

Shanti, birkaç dakika sonra, gözünde koyu renk güneş gözlükleri, üzerinde sade, beyaz bir elbiseyle yanımıza geldi. Şahsen bir araya gelince, yüzündeki bozulmaya katlanmak daha zor bir hal almıştı. Asit sadece sağ gözünü değil, sağ burun deliğini ve sağ yanağının büyük kısmını da alıp götürmüştü. Ağzından yukarı doğru lekeli azı dişlerini ve bir miktar yaralı diş eti dokusunu ortaya seren geniş bir çukur uzanıyordu.

Yine de bana doğru bir adım atmakta ve elimi sıkmakta tereddüt etmedi.

"Amcam, Özel Ajan Jessica Reese olduğunuzu söyledi," dedi.

"Lütfen bana Jessica de. Sen de Shanti'sin, değil mi?"

"Evet." İşaret ederek, "Lütfen oturun, rahatınıza bakın. Bu, benim için heyecan verici. X-Files'ın tekrar bölümlerini bile sürekli izlerim ama bir gün gerçek bir FBI ajanı tarafından ziyaret edileceğimi hiç hayal etmemiştim."

Ne yazık ki, Shanti'nin sözcüklerine cılız bir tıslama karışıyordu. Yanağındaki kocaman delik ve belki de dilindeki sinir hasarı yüzündendi. Onsuz, neşe dolu bir sesi olduğundan emindim. O anda, SYK'nin neden kellesinin peşinde olduğunu anlar anlamaz, onu ülkedeki en iyi estetik cerrahına götüreceğime yemin ettim.

Yorumu karşısında kıkırdadım. "Bu seni şaşırtabilir ama o dizi FBI ajanı olma nedenlerimden biriydi."

Bay Garuda, "Uzun süredir mi ajansınız?" diye sordu. Daha yaşlı görünmek için elimden geleni yapmıştım ama adamın keskin gözleri vardı ve aptal değildi.

"Quantico'daki akademiden çıkalı sadece iki yıl oldu. Belki duymuşsunuzdur. Maryland'de. Mezun olmadan önce, eğitmenlerimiz bütün çaylakların Teksas'a gönderileceği konusunda şaka yaparlardı. Ve sonuçta tek gönderilen ben oldum."

"Kendinizi yalnız hissediyor olmalısınız," dedi Shanti.

Omuz silktim. "Bazen."

"Yeni dostlar edindiniz mi?"

Bunlar benim bu zavalılığa sormam gereken sorulardı.

Gülümseyerek, "Eve yanımda götürüp annelik etmek isteyeceğim kimse olmadı," dedim. Sonra ses tonumu değiştirip ciddileştim. "Ziyaretimin amacımı anlatsam iyi olacak. Sizi şoke edeceği konusunda önceden uyarmalıyım."

Shanti masum bir tavırla, "İyi anlamda mı kötü anlamda mı?" diye sordu.

"Üzgünüm. Keşke buraya iyi haberlerle gelmiş olsaydım." Marko'nun evinden aldığım dosyayı ona uzattım. "Shanti, okuyabiliyor musun?" diye sordum.

"Evet. Gözlüklerim varken okuyabiliyorum."

Bay Garuda, "Ona verdiğiniz şey nedir?" diye sordu.

"Bir kez daha söylüyorum, lütfen kendinizi hazırlayın. Bu dosya FBI tarafından Marko olarak bilinen ünlü bir tetikçiden alındı. Mafyanın katillerinden biri olarak tanınıyor. Ancak bu kez, bilemediğimiz nedenlerden ötürü seni öldürmek üzere görevlendirilmiş, Shanti."

Bay Garuda korkuyla iç geçirdi ama Shanti dikkat çekecek kadar sakin kalmıştı.

"Ona beni öldürmesini isteyeceği ne yapmışım?"

"Yanlış anlıyorsun. Seni öldürmek için üçüncü şahıslar tarafından kiralanmış. O bir profesyonel. Hayatını kazanmak için öldürüyor. Sana karşı özel ilgisi yok."

Shanti fotoğrafı havaya doğru tuttu. "Yakın zamanda çekilmiş olmalı."

"Sence ne kadar yakın zamanda?" diye sordum.

"Fotoğraftaki elbise, onu daha geçen ay aldım."

Bay Garuda, "Bu Makro denen adamın evimize geleceğini mi söylüyorsunuz?" diye sordu.

Elimi kaldırdım. "Böyle bir tehlike yok. Marko saf dışı edildi bile. Bundan sonra kimseye zarar vermeyecek. Ama hâlâ bir sorunumuz var. Seni öldürmesi için onu kimin kiraladığını bilmiyoruz." Duraksadım. "Birisinin ölmeni neden isteyeceği konusunda herhangi bir fikrin var mı, Shanti?"

Kafasını ağır ağır salladı. "Hayır. Yani, Juna var. Hani şu..." Cümlesini tamamlamakta güçlük çekiyordu.

Dikkatle, "Şu nişanlandığın adam mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Ama iki yıl önce, Hindistan'daydı. Juna hayatını gün boyu *bibi* sararak kazanan, yoksul bir dükkân sahibi.

"Sigara mı?"

"Evet. Nereden bildiniz?"

"Hindistan'a seyahat etmiştim. Yani Juna'nın şüpheli olmadığını hissediyorsun?"

"Evet."

Amcasına döndüm. "Bay Garuda, düşmanınız var mı?"

"Bildiğim kadarıyla, hayır." Gözlerini silmek için durdu. "Üzgünüm. Bu, çok rahatsız edici bir durum. Shanti o kadar çok şey yaşadı ki. Ve şimdi dışarıda ona bir kez daha zarar vermek isteyen birisinin olduğunu düşünmek..."

Shanti adamın kolunu sıvazladı. "Endişelenme, baba. FBI bizi korumak için burada. Kötü bir şey olmayacak."

Kızın soğukkanlılığı ve cesareti az kalsın gözlerimi yaşartacaktı.

"Shanti'nin söylediği doğru," dedim. "Ajanlardan oluşan bir ekibi, Shanti'nin 7/24 korunması için bu eve yönlendireceğim. Hayatına dair ikinci bir emir verilmesi halinde bile ona zarar gelmeyecek. Bu eve yaklaşan herhangi bir profesyonel tetikçi ne kadar iyi korunduğunu görecektir ve kasabayı derhal terk edecektir."

Bay Garuda, "Neden ikinci bir emrin olacağını düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Shanti bana dönmeden önce amcasına, "Çünkü beni öldürmesi beklenen adamı tutuklamışlar," diye izah etti. "Öyle değil mi, Jessica? Beni öldürmek isteyen her kimse, başka birisini kiralayacaktır."

"Evet. Seni öldürmek konusunda telaşlı olduklarını varsayarsak. Ve ilk başta Marko'yu kiraladıklarını düşünürsek, gayet olası görünüyor. Yakalanana kadar Marko ülkenin en ölümcül tetikçilerinden birisi olarak kabul ediliyordu."

"Sandığımdan daha önemli olmalıyım," dedi Shanti.

"Herhangi birisi için, evet," dedim. "Şimdi esas soruma geri dönüyoruz. Aklına senin ölmeni isteyebilecek kimse geliyor mu?"

"Hiç kimse yok." Yüzünü işaret etti. "Sakatlığımdan ötürü, nadiren dışarı çıkarım. Düşmanı bir yana bırakın, doğru dürüst arkadaşım bile yok."

"Çalışıyor musun, Shanti?"

Tereddüt etti. "Hayır."

"Evden yapabileceğin yarı zamanlı bir işin de mi yok?"

Amcasına doğru baktı. "Küçük bir işim var. Ama ondan bahsetmemem gerekiyor."

"Ama neden?"

Bay Garuda söze girdi. "Onu işe alan firmanın çok sıkı bir gizlilik politikası var. Anlayacağınızdan eminim."

"Aksine, aklıma çalışanlarını firma hakkında konuşmaları için uyarın pek bir yer gelmiyor." Duraksadım. "SYK'dan bahsediyoruz, değil mi?"

Shanti ve amcası şaşırmış gibiydiler. "Onları nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

"FBI onlarla çok ilgileniyor demekle yetinelim. Aslında kiralık katil kontratının arkasındaki ismin SYK olmasından şüpheleniyoruz."

"Bu imkânsız," dedi Bay Garuda. "SYK bir yatırım firması. Shanti'ye yardım etmekten başka bir şey yapmadılar. Onu öldürmek isteyeceklerine inanmam. Hiçbir mantığı yok."

"Bana da mantıklı gelmiyor. Gerçi ben yeğeninizin SYK için ne yaptığını bilmiyorum." Duraksadım. "Sana nasıl yardım ediyorlar, Shanti?"

Tereddütlüydü. "Her ay iki yüz dolarlık bir çek gönderiyorlar."

"Neden? Engelli olduğun için mi?"

"Bunun yüzümle alakası yok." Durdu ve elini yarasının üstüne koydu. "En azından Juna'nın bana yaptığıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Açıkla, o halde."

Başını öne eğdi. "Aptalca."

"Yine de anlat."

Başını kaldırdı ancak bu defa bakışları bana değil, Krişna'nın duvardaki tablolarından birine kaydı. Cevaplamadan önce tabloya uzun uzun baktı.

"Juna yüzüme asit atınca, acı kafamda canlandırdığım hiçbir şeye benzemiyordu. Birisi yüzüme bir alev lambası tutuyormuş gibiydi. Yanma geçmiyordu, arkadaşlarım asidi yıkadıktan sonra bile. Yandı, yandı. Beni doktora götürdüler, yüzümü bandajladı ve ağrıkesici haplar verdi ama yanma hissi hâlâ geçmedi. Deli-receğimi sandım. Hiçbir şey göremiyordum ve doktor körlüğün

kalıcı olduğunu söyledi. Ne yapacağımı bilmiyordum. Annem ve babam çok üzüldüler. Yine de, Juna'yla evlenmeyi reddederek ailemizi utandırdığımı düşünüyorlardı. Kendi öz babam Juna'nın yaptığı şeyin karmam olduğunu söyleme cüretini gösterdi."

Bay Garuda, "Cehennem dibine kadar yolu var," diye fıslıladı.

"Lütfen, baba, lanet okuma. Bir faydası olmuyor."

"O benim ağabeyim ve ona öldüğüm güne dek lanet okuyacağım."

"O benim babam. Ona saygı duymak zorundayım. Ona bunu borçluyum."

"Ona hiçbir borcun yok. Ne bu hayatta ne de bir sonrakinde!"

Bu, aralarında uzun zamandır süregelen bir tartışmaya benziyordu. Shanti başını salladı. "Bütün hayatım acı ve karanlıktan ibaretti. Ne yapacağımı bilmiyordum. Yemek yiyemiyordum. Zar zor bir şeyler içiyordum. Öleceğimi sandım ve için için ölmek için dua ettim. Ama sonra... Bunu anlamak sizin için zor olmalı."

"Hayır, hiç değil. Sonra Krişna'ya dua etmeye başladın."

Gözlerini bana dikti. "Nereden bildiniz?"

"Ben de ona dua ediyorum."

"Nasıl? Yani demek istediğim, neden?"

"Buralı değilim ama uzun hikâye. Lütfen, devam et."

"Anlatması güç. Hindistan'da, *mantra* dediğimiz bir şey var. Bir tanrının mantrasının tanrıya eş olması gerekiyor. Krişna'nın adını söylemek bile, kutsamasını getirmek için yeterli olmalı. Ama Hindistan'da Bhagatvatam adında, Krişna'nın sadece yakınındakilere öğrettiği gizli mantraları içeren bir kitap var. Bu mantralardan birini her zaman çok sevmişimdir. Juna bana saldırmadan önce bile, saatlerce tekrarlardım." Duraksadı. "Bunların hepsi size doğu mistisizmi gibi geliyor olmalı."

"Om Namō Bhagadvati Vasudevaya."

"Bu benim mantram. Nereden bildiniz?"

"Bahsettiğin kitabı incelemiştim."

"Ama içinde başka mantralar da var. Bunu kullandığımı nereden bildiniz?"

Başımı salladım. "Bilmem, belki Krişna söylemiştir."

Shanti bana bakmayı sürdürdü. "Siz normal bir FBI ajanı gibi değilsiniz."

"Bunu bir iltifat olarak alacağım. Devam et."

"Bundan sonra olanlar bir mucizeydi. Sol gözümün görüşü yerine geldi ve ortalıkta yardım almadan dolaşabilir oldum. Ve acı azalmaya başladı. Tamamen gitmedi ama o zaman, her şeyin iyileşmesi için dua etmemiştim." Gülümsedi. "Aptal olduğumu düşünüyor olmalısınız."

"Hiç de değil. Acı çekerken Krişna'yı düşünmenin kolay olduğunu öğrenmişsin. Çektiğin bütün acının alınması halinde, onu eskisi kadar sık düşünmeyecektin."

Shanti şaşkına dönmüştü. "Bunları nasıl bilebilirsiniz?"

"Ben de aynı şekilde acı çektim diyelim."

"Ve Krişna'ya tapıyorsunuz?"

"Tapmak çok büyük bir eylem. Onu düşünüyorum, bu benim için yeterli."

Shanti başını salladı. "FBI'nın başka bir ajan yerine sizi göndermesine sevindim. Belki de Krişna'nın gelmenizle bir alakası vardır. İyileştiğim dönemde SYK adamı kapıma geldiğinde, onu belki de Krişna'nın gönderdiğini düşünmüştüm."

"Neden?"

"Çünkü bana hemen hiçbir şey yapmadan ayda iki yüz dolar kazanabileceğimi söyledi. Hindistan'a gittiyseniz, bunun orada ne büyük para ettiğini bilirsiniz. Birden kendime bakabileceğim kadar param olmuştu. Gerçi babam para üstünde hak iddia etmeye çalıştı ama."

Bay Garuda, "Piç," diye söylendi.

"Baba!"

"O hırsız piçin teki!"

"Bu konuda amcanla hemfikir olduğunu söylemek zorundayım," dedim Shanti'ye. "Ama sorunun etrafında dans edip duruyorsun. SYK için ne yapıyorsun?"

"Gözlerimi yumuyor ve soruları yanıtlıyorum."

"Ne tür sorular?"

"Bilmiyorum. Gerçekten anlamlı şeyler değiller. Genelde telefondaki adam bir harf listesini heceliyor ve sonra "Evet mi, hayır mı?" diye soruyor. Ama yüksek sesle konuşarak cevaplamıyorum. 'Evet' için bire, 'hayır' için ikiye basıyorum."

"Sorunun ne hakkında olduğunu bilmiyorsan, nasıl cevaplayabilirsin ki?"

"Bunu beni işe aldıkları zaman ben de sordum. Bana sorulan şeyin ne olduğu konusunda endişelenmememi söylediler. O anda içimden ne gelirse onu söylemem gerektiğini anlattılar."

"Sorularını hangi sıklıkla cevaplıyorsun?"

"Haftada bir kez."

"Hep telefonda mı?"

"Evet. Soruları, telefonu kulağıma tutmak zorunda kalmadan duyabilmem için kulaklıklılı özel bir telefon verdiler. Kolumun yorulmayacağım söylediler." Duraksadı. "Gerçekten kolay. Çoğu zaman kendimi hiçbir şey yapmıyormuşum gibi hissediyorum. Tek zor kısmı, çok uzun sürdüğü zamanlar. O zaman huzursuzlanıyorum. Ama bu da çok sık olmuyor."

"Doğru anladığımdan emin olayım. Haftada bir kez arıyorlar ve kulaklıklarını takıyor, hiçbir anlam ifade etmeyen bir dizi soru dinliyorsun. Ve telefonunda bir ya da iki tuşuna basarak evet veya hayır diye cevap veriyorsun."

"Evet."

"Bu harf dizileri borsa sembolleri olabilir mi?"

"Bunu ben de düşündüm. Hiçbir zaman harf gruplarından tanıdığım olmadı. Ama bunun bir anlamı yok. Zaten borsa hakkında pek bir şey bilmem."

"Shanti, hiç Düzen diye bir şeyden bahsettiklerini duydun mu?"

"Hayır. Neymiş o?"

"Henüz emin değiliz ama bir şekilde SYK'yle bağlantılı."

"Çeki her zaman vaktinde gönderiyorlar," dedi Bay Garuda. "Hiç geç kalmazlar. Dürüst olmak gerekirse, o para ilaç gibi geldi. O olmasa, Shanti'yi fizik tedaviye götüremezdim."

"Telefona çıkan her kimse, her zaman çok arkadaşça davranıyor," dedi Shanti. "Beni incitmek isteyebileceklerine inanmak güç. Demek istediğim, beni neden kovmak isteyeceklerini anlayabiliyorum. Sorularının çoğuna doğru yanıt verdiğimden emin değilim. Ama neden beni öldürmek istesinler ki?"

Dürüstçe, "Hiçbir fikrim yok," dedim.

İkimiz de ne diyeceğimizi bilemediğimiz bir ana gelmiştik. Başka ne soracağımı bilemiyordum çünkü SYK'nin, tonlarca para biriktirmesi ve öldürmek üzere insanları hedef seçmesi dışında, neyin peşinde olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Shanti'nin Düzen'leriyle ve piyasadaki başarılarıyla bir ilgisi varmış gibi görünüyordu. Aynı şekilde, Shanti'nin onlar için tehdit oluşturabileceğini düşünmek de saçma geliyordu.

Yine de onu ölü istiyorlardı.

Ayrıca beni de tehdit –ya da en azından ilgi konusu kişi– olarak görüyorlardı. İnsanüstü katili beni haklamak için göndermiş olmaları mümkün, hatta kuvvetle muhtemeldi. Bununla birlikte, eğer bu tür katillere ulaşma imkânları varsa, bazı pis işlerini yaptırmak için neden Marko gibi adamlarla anlaşsınlardı ki? Tavırlarında

tutarlılık görmek zordu. Zengin ve güçlü oldukları ortadaydı ama bir tür deli gibiydiler.

Ayağa kalktım, saatime baktım; 08:45'i gösteriyordu. Kararımı çoktan vermiştim. Kaliforniya'ya, Malibu'ya gidecek ve SYK'nin başındaki kişilerle konuşacaktım. Bu sabırsızlık; meleklerin dolışmaktan korktukları yerlere aniden dalmam, zayıf yönlerimden biriydi. Ama elimde değildi.

"Söylediğim gibi, bu evi korumak için ajanlar görevlendirileceğim," dedim. "Shanti, dışarı çıkarsan, seni kendilerini ele vermeyecek bir mesafeden takip edecekler. Vardiyalar halinde çalışacaklar ve kim olduklarını bilmen için, ilk geldiklerinde sana kendilerini tanıtmalarını emredeceğim. Ama sonrasında onları yok sayacaksın. Onları doyurmak ya da tuvaletini kullandırmak zorunda olduğunu düşünme. Bu insanlar profesyonel. Sana göz kulak olmak onların işi. Silahlı olacaklar ama bunun seni rahatsız etmesine izin verme. Üst düzeyde eğitilmişler. Dediğim gibi, eğer bir kiralık katil bu bloğu kontrol edecek olursa, senin ne kadar iyi korunduğunu göreceksin ve kasabadan nasıl uzaklaştığını şaşırarak. Kesinlikle tehlike altında olmayacaksın."

Shanti de ayağa kalkmıştı. "Birisinin beni neden incitmek istediğini öğrenecek misiniz?"

İçimi baştan ayağa onu koruma isteği kaplamıştı. Nedenini bilmiyordum. Bir sonraki cümlemi söylerken omzunu sıktım. "Bu davadan başka bir işe bakmayacağım. Sana söz veriyorum, bu iş çözülene dek dinlenmeyeceğim."

Shanti beni kucakladı. "Teşekkürler, Jessica ve Krişna'nın sevgisi yanında olsun. Seni hayatıma getirenin o olduğunu hissediyorum."

Krişna'nın beş bin yıl önce hayatımı nasıl kurtardığını hatırlıyordum.

"Haklı olabilirsin," dedim.

SEKİZ

Uçağım LAX'a indiğinde öğlen olmuştu. Bir otomobil –bir Mercedes SL– kiraladım ve Pasifik Sahil Otoyolu'ndan kuzeye, Malibu'ya doğru yola çıktım. Gün parlak ve aydınlıktı. Deniz esintisi insanı canlandırıyordu. Yol üstünde beni evimde ziyaret eden ve bana SYK'den ilk bahseden kişi, Lisa Fetch'in numarasını tuşladım.

Aslında iyi olduğundan emin olmak için onu birkaç gün önce de aramıştım. Kendimizi saatlerce süren bir sohbetin içinde bulmuştuk. O müthiş bir kadındı; hatta dâhi olarak sınıflandırılabilirdi. Matematikten konuşurken kendini aşıyordu. Bu konu hiçbir zaman güçlü yanlarımdan biri olmadığı için, matematiğin incelikleri konusunda içgüdüsel bir kavrama yeteneğine sahip insanlar ilgimi çekiyordu.

Örneğin; Einstein'ın İzafiyet Teorisi, arkasında matematik iç görüşü olmadan anlaşılamazdı ve Lisa, gerekli matematik formüllerini birkaç dakika gibi kısa bir sürede –üstelik anlayabileceğim şekilde– anlatabilen ilk insandı. Sayılara, zamana ve mekâna dair görüşü, hepsi bir araya gelip zihninde taze bir kapı açmıştı; oysa ben öğrenecek hiçbir şeyimin kalmadığını sanıyordum. Lisa, denklemleriyle tıpkı Matt'in müziğiyle olduğu gibi, gerçek bir sanatçıydı.

Ne yazık ki bugün, telefonu açtığı anda başının belada olduğunu anladım.

"Alisa," dedi gergin bir sesle. "Ben de seni arayacaktım."

"Sorun nedir?"

"Önemli bir şey olmayabilir de. Bugün Jeff'e ulaşamıyorum. Onu hatırlarsın; evine birlikte gelmiştik."

"Tabii ki. Şu polis. İkiniz birlikte mi yaşıyorsunuz?"

"Pek çok geceyi birlikte geçiriyoruz ama kendine ait bir evi de var. Yine de nerede uyursa uyusun, her sabah mutlaka konuşuruz. Kahvaltıyı birlikte yapacaktık. Gelmediği gibi cep telefonunu da açmıyor."

"Bugün işe gittin mi?"

"Evet. Ama ofiste kalamayacak kadar huzursuz hissettim. Onun için endişeleniyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Polisi aramam gerekirmiş gibi geliyor."

"Şimdilik arama. Los Angeles'a yeni geldim; belki sana yardımcı olabilirim. Ama günün kalan kısmında iş yerinden uzak durman çok önemli."

"Gerçekten burada mısın?"

"Evet?"

"Ne yapacaksın?"

"SYK'nin başındaki kişiyle konuşmak istiyorum. Kime sormalıyım?"

"Pek çok yönetici var. Tom Brutran şirketin başkanı ama gerçekte, karısı Cynthia'nın patron olduğunu herkes bilir. Her ikisinin de randevun olmadan seni göreceklelerinden şüpheliyim; böyle kısa bir sürede de randevu vermezler. Meşgul insanlardır."

"Bence benimle görüşürler. Unutma, ben dosyalarında "İlgi Çekici Kişi" olarak yer alıyorum."

"Doğru. Oraya gelip tanışmanıza yardımcı olmalı mıyım?"

“Hayır. Bu hata olur. Hiçbir şartta benimle bir bağlantın olsun istemezsin. Beni ziyaret ettiğinden bahsetmedin, değil mi?”

“Hayır, Jeff de bahsetmedi. Ah, Tanrım. Sence ona bir şey mi oldu?”

“Sadece iyi olduğunu umut edebilirim. Hakkında oldukça bilgi sahibi firma beni daha fazla rahatsız ediyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

Lisa’nın korkmasını istiyordum. Korku onu hayatta tutacak tek şey olabilirdi.

“Eski sevgilim Randy Clifford’un ortadan kaybolmasını araştırdım. Marko adında ünlü bir tetikçi tarafından öldürülmüş. Adam genelde mafya için çalışıyormuş ama SYK, Randy’ye ortadan kaybolması için yüklü bir para ödemiş. Ayrıca bilgisayarındaki bütün dosyaları da temizlemiş.”

“Bütün bu bilgileri nereden edindin?”

“Kaynaklarım sağlamdır. Ciddi bir hastalık bahanesi uydurmanı ve haftanın geri kalan kısmında işe gitmemeni şiddetle tavsiye ediyorum. SYK’nin ne iş çevirdiğini çözmek için zamana ihtiyacım olacak.”

“Sana ne iş çevirdiklerini anlattım. Wall Street’de tonlarca para kazanıyor ve bu parayı düzinelerce hayali firmaya aktarıyorlar.”

“Ama bu, bunu neden ve nasıl yaptıklarını açıklamıyor. Lisa, Shanti Garuda adında bir kız tanıyor musun? Aslen Hindistanlı ama şimdi Teksas’ta yaşıyor.”

“Hayır. Kim o?”

“Bu sabah ilginç bir sohbet ettiğim birisi. Düzen hakkında daha fazla bilgi edindin mi?”

“Hayır. Sonunda iş yerinden bir iki arkadaşıma sordum.”

“Ne dediler?”

“Önemli olan ne demedikleri? Konuyu çabucak kapattılar.”

"İlginç. Dinle. Birkaç dakikaya kalmaz şirketinde olurum. Şimdi kapatmalıyım ama sonrasında seninle buluşacağımıza söz veriyorum."

"Dur! Burada hiçbir şey yapmadan oturup bekleyemem."

"Lisa, bana gelip SYK'nin tehlikeli olduğunu söyleyen sensin. O zamandan bu yana, sayısız araştırma yaptırdım ve idrak düşündüğümüzden çok daha tehlikeli olduklarını keşfettim. İşten ve Jeff'in evinden uzak dur."

"Jeff'in evinin nesi var ki?"

Kolayca itaat etmek için fazla güçlü iradeliydi. Vampir sesimin gücünü kullanmak zorundaydım. Daha ağzımı açmadan, irademin liflerinin ona kadar uzanıp onu sarmalamalarına izin verdim. Temiz fakat yumuşak bir sesle konuştum.

"İkimiz buluşana dek, hiçbir koşulda oraya gitmeyeceksin. Bu çok önemli. Anlıyor musun?"

Ses tonundaki ani değişimden, kelimelerimin ruhunun derinliklerine kadar işlediğini anlamıştım. "Anlıyorum," diye geveledi. "Seni bekleyeceğim."

"Aferin kızıma," dedim ve telefonu kapadım.

SYK, Malibu'nun içinde, şehrin iş merkezinin kuzey yönünde yer alıyordu. Bölge daha çok, birileri yerel emlak fiyatlarını unutmasın diye, etrafa yirmi milyon dolarlık malikânelerin serpiştirildiği boş çim tepelerden oluşuyordu. Firma kıyıya iki mil mesafede, hava açık olduğunda Hawaii'yi bile gördüğüne şaşmayacağım kadar geniş bir Pasifik manzarasına sahip bakımlı bir tepeye inşa edilmiş, güzel ama mütevazı ölçülerde bir yapıda faaliyet gösteriyordu.

Mimarisine, kitaplardaki her kuralı yıktığı ve buna rağmen bir şekilde ayakta kaldığı için hayran kalmıştım. Hemen hemen tamamı dayanıklı camdan yapılma bina, birbirine geçmiş dikdörtgen, kare, piramit ve dikkat çekecek kadar çok küreden oluşan beyaz destek kirişlerinin üstünde, dört kat halinde yükseliyordu.

Bu, bende kafası güzel bir mimar tarafından tasarlanmış olabileceği izlenimini uyandırdı. Bina için modern demek yetersizdi; henüz doğmamış bir nesle ait gibiydi. SYK parasını saklamak istiyorsa, kendini çok zorladığı söylenemezdi.

Arabamı park ettim ve rahat tavırlarla binaya girdim. Danışma sekreteri yoğun bir santral panosunun yanında oturuyordu. Bana oturmamı, Bayan Brutran'ın beni birkaç dakika içinde göreceğini söyledi.

O birkaç dakika yirmi dakikaya kadar uzayınca huzursuzlanmaya başladım. Tam ayağa kalkıp talebimi yinelemek üzereyken, genç bir kadın, yanında üç yaşında bir çocukla binadan içeri girdi ve firmanın resmî başkanı, Thomas Brutran'la görüşmek istediğini söyledi. Ona da oturup beklemesi söylendi ve kadın tam karşıma yerleşti. Kadının küçük kızı acayip şirindi ve sabrımın giderek azaldığını hissediyordum.

Anneye, "Adı ne?" diye sordum.

Kadın, "Athena," diye yanıtladı. "Babasının antik Yunan taktısı var." Annenin de kızinkiler gibi kızıl saçları ve yeşil gözleri vardı ama Athena'ninkiler odadaki bütün erkeklerin başını döndürecek cinsteyken, anne hâlâ hamilelik sonrası fazla kilolarıyla mücadele ediyor ve stresli görünüyordu, aslında henüz konuşmaya başlayalı on dakika olmuşken tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyerek izin istedi.

"Ona bir dakika göz kulak olur musunuz?" diye sordu. "Sizden hoşlanmışa benziyor."

İsteği biraz tuhaftı. Athena'yla birbirimize sırtıp duruyorduk, evet, ama henüz aramızda tam olarak bir bağ kurulmuş değildi. Kadın, çocuğunu temelde tamamen yabancı olan birisine emanet ederek bir hayli sorumsuzca bir güven sergiliyordu. Ama tabii burası Malibu'ydu ve büyük olasılıkla kadının, yarım düzine ilacını yutmak için mahremiyete ihtiyacı vardı.

"Sorun değil," dedim. "Athena'ya iyi bakarım."

Kadın çantasını aldı ve telaşla uzaklaştı.

Santralin başında oturan kadın beni süzerek ve âdeta zihnimi okuyarak, "Güven uyandıran bir simanız var," dedi.

Yakındaki bir duvarda asılı olan tabloya doğru giden Athena'yı, göz ucuyla izleyerek, "Ben de aynı şeyi düşündüm," diye yanıtladım. Sanat eseri de tıpkı mimari gibi o kadar moderndi ki, ressamlar nasıl çizim ya da boyama yapacaklarını öğrenmeye gerek duymuyor olmalıydılar. Bununla birlikte parlak renkler çocuğu cezbetmişti. Rengârenk bir tuvali işaret etti.

"Cennet," dedi.

"Sence cennet buna mı benziyor, Athena?" diye sordum.

"Babam cennette gitti."

Sekreterle endişeli bir biçimde bakiştık.

"Her neredeyse iyi olduğundan eminim," dedim.

Athena başını salladı. "Onu özliyorum."

"Onu özlemende sakınca yok. Bu, onu sevdiğini gösterir."

Athena'nın yüzü asıldı. "Annem gittiğini söylüyor. Onu bir daha hiç göremeyecekmişiz."

Söyledikleri o kadar acı vericiydi ki, nasıl bir karşılık vereceğimi bilemedim. "Baban her neredeyse, seni düşündüğünden eminim, Athena."

Cevabım çocuğu teselli etmişe benziyordu ama anne rolü oynamayalı uzun zaman olmuştu. Yanlış bir söz sarf etmiş olabilirdim çünkü Athena bir an tabloların parlak renklerinin keyfini çıkarır gibi görünüyordu ve sonra birden resimlerden birinin altında, içinde bir gül duran cam vazoyu kapıp başının üstüne kaldırdı. Ve bana onu durdurma -ve hiper moda geçiş yapma-fırsatı bırakmadan vazoyu, daha önce üzerinde durduğu cam masaya vurup kırdı.

Minicik parmakları kan ve cam kırıkları içinde kalan Athena acıyla feryat etti. Kendimi dünyanın en kötü bebek bakıcısıymışım

gibi hissederek yanına koştum. Vampirsel görüş yetimle derisinin altına giren beş cam kıymığını derhal –kana rağmen– ayırt ettim. Kendi ellerimi çizme pahasına cam parçacıklarını çıkarırken, çocuğun annesinin isterik sesini duydum.

“Kızıma ne yaptın?” diye feryat etti.

“Hiçbir şey. Bir vazo kırdı ve elini kesti. Görüldüğü kadar kötü değil. Bana bir saniye izin verirseniz kalan cam kırıklarını da çıkarırım.”

Anne, “Ellerini Athena’nın üstünden çek!” diye haykırdı ve çocuğu ellerimin arasında koparırcasına çekip aldı. Masanın arkasındaki kadın ayağa kalktı.

Beni savunmak için, “Kimsenin hatası değildi,” dedi. “Kızınız bize onu durdurma fırsatı bırakmadan vazoyu kapmıştı bile.”

Anne “Kes sesini!” diye çıkıştı.

Genç kadın kaşlarını çatı. “Efendim?”

“Beni duydun!” dedi anne kapıya yönelirken. “İkinize de dava açmayacağıma şükredin. Ve o lanet olası patronunuza söyleyin, altın yaprak programını kıcına soksun.”

Genç kadın ona küfredecek gibi olsa da, öfkesini kontrol etmeyi başardı. “Diğer odada bandajlar var. Bana bir dakika izin verirseniz hemen gidip getiririm.”

“İkinizin de canı cehennemle!” Athena’nın annesi ön kapıdan hışımla çıkarken sekreter ve ben birbirimize bakakaldık.

“Umarım sizi üzmemiştir,” dedi.

“Hayır, hem de hiç.”

“Ne derler bilirsiniz, hiçbir iyilik cezasız kalmaz.”

“Hayatımın hikâyesi.”

Kadın kanayan elimi işaret etti. “Asıl sizin bandaja ihtiyacınız var.”

Camı çıkarırken Athena’yı fazla sıkı tutmuştum; yaralı bir çocuğu hiçbir zaman tam olarak kontrol etmeyi öğrenemedim.

Parmak uçlarım sandığımdan daha kötü sıyrılmıştı. Ancak hızla iyileşiyorlardı.

"Buna gerek yok," diyerek kanın parmak uçlarıma akışını azaltmak için elimi havaya kaldırdım. "Tuvalete bir uğrayayım," dedim. "Bir şeyim kalmaz."

Sekreter, masasının arkasından çıkarken kafasını salladı.

"Birkaç bandaj kesiklerin mikrop kapmasını önler."

"Döndüğümde alırım." Yaralı elimi diğeriyle sararak damlaların yere düşmemesini sağladım. Kanımı korumak eski bir alışkanlığımdı. Tuvalete girince, kesiklerimin üstüne sıcak su tuttum. Çoktan kapanmışlardı ama geriye en ufak bir kan izinin bile kalmamasına özen gösteriyordum.

Danışmaya ve sekreterin yanına geri döndüğümde, iyileşmiş parmaklarımı bir kâğıt havlunun altına gizledim. Kadının verdiği bandajları minnetle kabul ettim ve parmaklarımın etrafına dikkatle sardım. Sekreter çok nazik bir kadındı.

"Bütün bunlara maruz kaldığınız için gerçekten çok üzgünüm."

"Çocuk çok hızlı hareket etti. Ona babasından bahsettiğim için mi, yoksa tablodan nefret ettiği için mi, bilmiyorum."

"Vazoyu kırmadan hemen önce yüzünün halini gördünüz mü?"

"Hayır, yüzü diğer tarafa dönüktü."

Sekreter kaşlarını çatı. "Gözlerinde bir anda şimşekler çaktı. Bir şey onu harekete geçirdi sanki. Bilmiyorum, o kız bir şekilde beni ürküttü."

"Tatlı görünüyordu," dedim ama kelimelerim ikna edici olmaktan uzaktı. Çocukta beni de rahatsız eden bir şey vardı.

Birkaç dakika sonra, Bayan Cynthia Brutran beni çağırttı. Sekreter dördüncü kata çıkmam için beni asansöre yönlendirdi. Binanın en üst katında, Bayan Brutran'ın özel sekreteri gibi görünen ve çıplak olsa, bundan daha seksi görünemeyecek kadar genç bir adam tarafından karşılandım. Sıcak bir gülümsemeyle,

beklemek zorunda kaldığım için özür diledi ve beni patronunun ofisine yönlendirdi.

Bayan Brutran üstü klavyeler ve bilgisayar ekranlarıyla dolu çok şık, ceviz ağacından masanın arkasında oturuyordu. Kadının aynı anda birden fazla işi hallettiğini söylemek hafif kalırdı. Kırk yaşındaydı ama on yaş genç görünüyordu. Üstün bir estetik cerrahiyle yüzü ve boynuyla oynanmıştı. Daha gördüğüm anda bunu anlamıştım.

Kısa kahverengi saçlarının bir parıltısı vardı. Tek mücevheri, etrafı bir düzine minik yakutla süslü pırlanta yüzüğüydü. Önemli kusurları olmayan orta taşı göz alıcıydı ve hiç şüphesiz pek çok insanın ömür boyu kazandığından daha fazla para ederdi. Üzerinde bej rengi bir pantolon ceket takım vardı. Kılığı resmi ancak rahattı. Ben siyah bir etek ve kırmızı bir bluz giymiştim ve bir avcı izlenimini verdiğimi umuyordum.

Bayan Brutran tam anlamıyla rahat değildi. Bakışları yoğundu ve bakışının sıcaklığını bana hissettirmekten çekinmiyordu. Büyük olasılıkla bu, daha zayıf ruhları iş toplantılarında gözlerini korkutmak için eski bir alışkanlığıydı. Tam olarak ne olduğumu bilmiyordu ama hakkımda bilgisi vardı. Temkinliydi ancak endişeli değildi. Sağ tarafındaki çekmecedен gelen çelik ve barut kokusunu duyabiliyordum. Bu kadar yakınında dolu bir tabanca tutuyor olmasını ilginç bulmuştum.

“Duyduğuma göre, aşağıda küçük bir kaza yaşamışsınız,” dedi.

“Binanızda haberler hızlı yayılıyor.”

“Bana hızlı ulaşır, evet. Parmaklarınız iyi mi?”

“Sadece birkaç çizik var. Teşekkürler.”

“Danışma görevlisi adınızın Alisa Perne olduğunu ve benimle konuşmanız gerektiğini söyledi. İşinizin içeriğini sorabilir miyim?”

Ona bakarken, gücümün bir kısmının bakışına kaymasına izin verdim. Görünmez ve uç noktada ince saldırganlığım altında gözlerini kırptırdı ama ne geri çekildi ne de bakışlarını kaçırmaya

yeltendi. İlk kez zihninin ne kadar disiplinli olduğunu fark ettim. Ne kadar uzanmaya çalışsam da ilk anda düşüncelerine dair bir fikir edinememiştim. Sanki başına hayali bir miğfer geçirmişti. İlgimi çekmişti.

“Saf merak,” diye yanıtladım.

“Korkarım anlamadım.”

“Lütfen masum rolüyle ikimizin de vaktini harcamayın. Beni -sokaktan geçen bir yabancıyı- görmeyi kabul ettiniz. Randevusu olmayan birisini. Hayatınız boyunca hiç karşılaşmadığınız bir insanı.” Duraksadım. “Bir nedeniniz olmalı.”

Tereddüt etti ve sonra başını salladı. “İsminize veri tabanımızda rastladım. İlgi konusu olabilecek bir kişi olduğunuz belirtilmiş.”

“Veri tabanınız nedenini izah ediyor mu?”

“Tabii ki. Şirket araştırmamız sizi Amerika’nın en varlıklı kadınlarından birisi olarak tanımlamış.”

“Bu, müthiş gizli bir bilgidir. Nasıl denk geldiniz?”

“Dürüst olmam gerekirse, bilmiyorum. Günlük işlerimde veri tabanımızı sık sık kullanırım ama herhangi bir veri yaratılması için çaba harcamam.” Duraksadı. “Kamuoyunun gözünden bu kadar uzak kalmayı nasıl başardığınızı sorabilir miyim?”

“Büyük çaba harcayarak. Ama şimdi siz ve şirketiniz mahremiyetimi ihlal ettiniz. Nedenini öğrenmek istiyorum.”

“Biz bir yatırım şirketiyiz; ülkedeki en başarılı firmalardan biriyiz. Sizin gibi büyük servet sahibi insanları araştırıp bulmamız çok doğal.”

“Yaptığınız iş bu mu? Başka insanların parasını yönetmek mi?”

“Verdiğimiz hizmetlerden biri bu, evet.”

“Çünkü ben farklı bir şeyler duydum; örneğin kendi paranızı yönettiğiniz gibi. Bunu o kadar iyi yapıyormuşsunuz ki, SYK’nin değeri trilyonlarca doları bulmuş. Hiç kimsenin varlığından haberdar olmadığı trilyonlar.” Oyunu terse çevirmiştim. “Bu tril-

yonları kamuoyunun gözünden uzak tutmayı nasıl başardığınızı sorabilir miyim?"

Gergin bir gülümsemeyle, "Korkarım yanlış bilgilendirilmişsiniz," dedi. "Firmamız zengindir, doğru, ama bu ölçekte değil."

"Yalan söylüyorsunuz," diye cevapladım. Düşüncelerini okumayı hâlâ başaramıyordum. Bana bir şekilde engel oluyordu. Yine de duvarlarının arkasında gizli derinlikler algıliyordum. Bu kadını çok büyük bir dikkatle ele almak gerekiyordu. Ne kadar istesem de bir anda boynunu kıramazdım. Her ne kadar beni nasıl durduracağı konusunda en ufak bir fikrim olmasa da buna izin vermeyeceğini hissediyordum. İçimden bir ses bana hikâyenin sadece bir bölümü olduğunu fısıldıyordu.

Bununla birlikte, beni öldürmeye gelen adamın doğaüstü nabzına sahip değildi. Tıpkı onun hızına, kas kontrolüne, güçlü gözlerine ve kulaklarına ya da sıra dışı kuvvetine sahip olmadığı gibi. İnsandı ama ileri düzeyde evrim geçirmiş bir insandı. Birden zihnimi tarama mücadelesini hissettim ve zihnimi, en az yüz ifadem kadar boş tutarak, ona engel oldum.

Merakım artarken, onun da şaşkınlığı derinleşmişti.

"Daha yeni tanıştık," dedi. "Sizce de bu tür hakaretlerle başlamak aptalca değil mi?"

"Özür diliyorum."

Başını salladı. Özrümü kabul etmişti.

"Şimdi bana firmanızın neden benim hakkımda bir dosya tuttuğunu anlatın. Gerçek nedeni. Ve sakın bana böyle bir dosyanın olmadığını söylemeyin. Randy Clifford, siz onu öldürtmeden önce, dosyadan haberdar olmuştu."

İşte kendimi tutamayıp yapacağımı yapmıştım; sabırsızlığım bir kez daha temkine galip gelmişti. Geri alamayacağım bir meydan okumaya soyunmuştum. Şimdi Brutran, SYK'nin iş anlaşmalarının karanlık yüzünü bildiğimi anlamıştı. Bu bilginin onu nasıl etkilediğini görmek için, bütün duyularımı kullanarak odağımı

keskinleştirdim ve bir kez daha kontrolü karşısında afalladım. İfadesi duygusuzdu.

"Korkarım bu isim bende bir şey çağrıştırmadı," dedi.

"Ya Marko ismi?"

"O da kim?"

"Randy'yi öldüren tetikçi. Kontratın ödemesini SYK yaptı."

Bayan Brutran eğlenir gibiydi. "Eminim bu vahşi suçlamaları destekleyecek kanıtınız vardır, değil mi?"

"Tabii ki. Hiçbir zaman evden, yanımda bir cep dolusu kanıt olmadan çıkmam."

"Bayan Perne..."

"Alisa, lütfen. Tabii ben de size Cynthia diye hitap edebilirsem..."

"Cindy'yi tercih ederim."

"Cindy, o zaman."

"Alisa, sizi görmeyi belirttiğim nedenden ötürü kabul ettim. Siz varlıklısınız ve firmam, servetinizin yatırımını üstlenmekle ilgileniyor. Yaptığınız bu vahşi suçlamalara gelince, sizin endamınızda bir insanı aştıklarını söylemem gerek."

Yavaş yavaş bakışlarımın gücünü artırdım. Brutran irkilmedi bile. Aslında, tuhaf bir gücün –daha önce hiç hissetmediğim bir gücün– ondan geri yayıldığını hissettim.

"Kimsiniz siz?" diye fısıldadım.

"Size kim olduğumu söyledim."

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Bunu da söylemiştim."

"Ama yalan söylüyorsunuz ve bunu ikimiz de biliyoruz. Bu oyunlara ne gerek var?"

"Ben bir iş kadınıyım, Alisa. Oyun oynamam." Öne doğru eğildi. "Bunu net olarak anlamanız çok önemli. Bu toplantı, şirketimizin bütünü için önemli."

Sesli olarak dile getirmeden bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Kelimelerinde de bir güç saklıydı. Zihnime, bir fikir yerleştirme çabası içindeydi. Psikik hilenin farkında olduğum için onu bloke etmeyi başarabildim. Ama gizli mesajını çözmek için debeleniyordum.

"O zaman siz bana, kendi işinizin içeriğinden bahsedin," dedim.

Gülümsedi. "Bunu neden yapayım?"

"Belki ben size yardım edebilirim. Belki birbirimize yardım edebiliriz."

Başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, bize yardımcı olacağınızdan şüpheliyim. En azından kendi rızanızla."

Bize.

"Motive edilmem gerektiğini düşünüyorsunuz," dedim.

"Evet."

"O zaman kim olduğumu biliyor olmalısınız," derken düşüncelerinin en azından bir kısmını algılayabilmek için zihinsel antenimi zorluyordum.

"Biraz fikrimiz var."

Gizli kamera ve dinleme cihazı olup olmadığını anlamak için odayı taradım. Hiçbir şey göremedim ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Duvarların içine monte edilmiş olabilirlerdi. Yine de odada tuhaf, ölü bir sessizlik vardı. Kelimelerimiz duvarlara çarpıyor ve geri sekmiyordu. Egzotik bir ses geçirmezlik yöntemi bulunduğunu sonucuna vardım.

Biz kelimesini kullanmıştı. Bana, konuşmamızın mahremiyetinin olmadığını söylüyordu. Beni, ona saldırmam halinde engelleneceğim konusunda da uyarıyor olabilirdi.

"Benden ne istediğinizi söyleyin," dedim.

"Belki daha sonra."

"Buraya size zarar vermeye gelmedim."

“O zaman neden geldiniz?”

“Bilgi için.”

İlk kez, kadının beklemediği bir şey söylemişim sanki. Kaşlarını çattı ve sonunda kulağının içine gömülü bir aygıtı dinlediğini fark ettim. Oldukça ileri bir teknolojinin ürünü olsa gerekti. Ortaklarının ona ne söylediğini duyamıyordum.

“İstediğiniz zaman onları hoparlöre yönlendirebilirsiniz,” diye alay ettim.

Yorumumu ya da kafasının içindekileri –hangisi olduğundan emin değildim– bertaraf etmek ister gibi bir hareket yaptı. Sonra kapıyı işaret etti. “Bence gitseniz iyi olur,” dedi. “Şimdi.”

Bedenime çevrilmiş silahlar olduğunu ima ettiği için tavsiyesine kulak verdim. Ama ondan korktuğumu sanmasını istemiyordum. Tam aksiydi.

“Shanti Gruda,” dedim. “Onun ölüm fermanını da imzalamışsınız. Kontrolü dışında gelişen şartlar sonucu, Marko yakın dönemde ne onu ne de bir başkasını katletmeyecek. Ve başka bir katil kiralamamanızı tavsiye ederim.”

Bu kadın hiçbir şey şaşırtmıyordu. Her zamanki kadar soğukkanlı bir tepki verdi.

“Nasıl oluyor da sizin üzerinize vazife oluyor bu?” diye sordu.

Ayağa kalktım. “Shanti benim dostum. Rahat bırakılmasını istiyorum.”

Brutran da ayaklanmıştı. “Burası benim binam, benim şirketim. Burada emirleri ben veririm.”

Kesinlikle beni ölümle tehdit ediyordu. Hem de şu anda. Geri adım atmaya zorlandım ve bu nefret ettiğim bir duyguydu. “Haklısınız, Bayan Brutran. Burası sizin mekânınız. Sizi hemen yalnız bırakıyorum.”

“Görüşmek üzere, Alisa.”

“Kesinlikle.”

DOKUZ

Lisa Fetch evinin kapısını göz deliğinden baktıktan sonra açtı. Bir nebze olsun temkinliydi ama ona söylemek zorunda olduğum her şeyi duymaya hazır olduğundan şüpheliydim. Beni aceleyle içeri davet etti.

"Bayan Brutran'la görüştünüz mü?" diye sordu.

"Evet."

"Nasıl gitti?"

"Cevap vermeden önce, Jeff'ten haber alıp almadığını öğrenmek istiyorum."

"Hiç ses yok. O kadar endişeliyim ki."

"Beni oturduğu eve götür."

"Neden?"

"Evi incelemek istiyorum. Hemen gidelim."

"Polisi aramamız gerekmez mi?"

"Hayır." Bu, direnmesinin güç olduğu sert tonda bir karşı çıkıştı.

Korkmuş ve isteksiz olsa da, Lisa kiralık arabama bindi ve son hızla erkek arkadaşının evine gittik. Araba kullanışım onu korkutmuştu; ceza yememden çekiniyordu. Yapmam gereken tek şeyin, polise gülümsemek olduğunu ve memurun arkasına bakmadan uzaklaşacağını biliyordu.

Jeff müstakil bir evde yaşıyordu. Ben içeri girerken Lisa'dan arabada kalmasını istedim. Doğal olarak, karşı çıktı. O da gelmek istiyordu ama sonunda kapıyı açmam için anahtarı bana verdi. Ona, birisinin arabaya yaklaşması halinde bağırmasını söyledim. Bununla birlikte, güvende olduğumuzu hissediyordum. En azından şimdilik. Takip edilmediğimizi biliyordum. Arabayı o kadar süratli kullanmamın nedenlerinden biri de buydu.

Eve girdiğim anda kan kokusunu aldım.

Jeff'in kokusunu beni ziyaret ettiği zamandan hatırlıyordum. Bu, onun kanıydı.

Belki bir tazı kokuyu rahatça alabilirdi ama sıradan bir insan alamazdı. Ve Jeff'i öldürmek üzere gelen kişilerin, özel kimyasallar ya da ışıklarla ortaya çıkabilecek kan izleri bıraktıklarından da şüpheliydim. Diğer taraftan, kanı kesinlikle minik parçacıklar halinde havada ve tazeydi.

Yatak odasında güçlü bir koku vardı. Ama burnumun beni daha da öteye, banyoya ve küvetinin giderine çekmesine hiç şaşırmamıştım. Sahneyi zihnimde, gözümün önünde yaşıyormuşcasına canlandırabiliyordum. Büyük olasılıkla onu uyurken, yatak odasında hazırlıksız yakalamışlardı. Kafasına darbe indirmiş ve hafifçe yaralamışlardı. Sonra banyo küvetine taşımış ve keskin bir bıçakla canlı canlı doğramışlardı. Duşu ne kadar uzun süre açık tuttuklarının bir önemi yoktu. Aldığım kokudan giderden aşağı akan kan miktarının kokusunu alabiliyordum ve bir insan bedenini doldurmaya yetecek kadardı.

Evde bilgisayar olmadığını fark ettim.

Lisa bana, Jeff'in üç bilgisayarı olduğunu söylemişti.

Arabaya döndüm. Lisa kaygıyla bekliyordu.

"Bir şey öğrenebildin mi?" diye sordu.

Elimi kolunun üstüne koydum ve bitkin, yeşil gözlerinin içine baktım.

"Jeff ölmüş. Dün gece öldürülmüş. SYK, onu öldürmeleri için adamlarını göndermiş."

Lisa söylediklerimi takip edebilmek için çabalıyordu. "Bunu bilmiyorsun. Bilemezsin... Daha bu sabah evindeydim ve saldırıya uğradığını gösterecek hiçbir şey yoktu."

"Çünkü onu öldürenler profesyonellerdi. Ama ben de kendime göre profesyonelim. Bir suç mahalini gördüğüm anda tanırım. Jeff öldü ve senin hayatın tehlikede. Dürüst olmam gerekirse, seni neden dün gece öldürmediklerini bilmiyorum. Tek varsayımım, senin onlar için hâlâ bir değer taşıyor olman."

Lisa, "Bunların hiçbirini bilmiyorsun!" diye haykırdı.

Gözlerimi gözlerine kilitledim ve gerçeği zihnine dayattım.

"O öldü. Onu SYK öldürttü. Üzgünüm ama bunu kabul etmek zorundasın."

Tepkisi hıçkırarak kollarıma yığılmak oldu. Ona uzunca bir süre sarıldım. Binlercesini öldürmüş olsam da, insanın sevdiği birini kaybetmesinin nasıl bir his olduğunu hiçbir zaman unutmamıştım. Lisa, Jeff'i gerçekten seviyordu. O iyi bir adamdı ve yokluğunu uzun süre hissedeceğini biliyordum.

Onu evine geri götürdüm ve eşyalarını toplamasını emrettim. Trans halinde itaat etti. SYK'yle ilgili bütün bilgisayar kayıtlarını ya da yazılı dosyaları da yanına almasını sağladım. Görünüşe bakılırsa, eşyalarının geri kalanını bagaja yüklerken yanıma aldığı dizüstü bilgisayarında çok fazla bilgi vardı. Doğuya giden 10 numaralı ücretsiz yola girdik.

"Nereye gidiyoruz?" diye mırıldandı.

"Seni hiç kimsenin bulamayacağı bir yere. Şu andan itibaren bir tek benimle ve sadece benim sana vereceğim bir cep telefonu konuşacaksın."

"Kendi cep telefonumun nesi var?"

"Onu bana ver."

"Ha?"

"Cep telefonunu bana ver."

Yavaş hareketlerle itaat etti. Telefonu ön konsola vurarak parçaladım ve camdan dışarı fırlattım. İç çekti.

"Bunu neden yaptın?" diye haykırdı.

"İçine bir izleme cihazı yerleştirdiklerinden şüpheleniyorum. Şu andan itibaren izin sürülüyormuş gibi yaşayacaksın. Nerede uyursan uyu, ne yersen ye asla kredi kartı kullanma. Para konusunda endişelenme. Ben sana hayatını sürdürebileceğin kadar nakit vereceğim. Sana yeni bir kimlik sağlayacağım. Şu andan itibaren Lisa Fetch diye birisi yok."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Senin sonunun da Jeff gibi olmasını istemiyorum. Dinle, bana Bayan Brutran'la görüşüp görüşmediğimi sordun. Görüştüm ve hayatımda gördüğüm en tehlikeli yaratıklardan biri olduğu konusunda seni temin edebilirim. Beni öldürmekle tehdit etti ve SYK'den canlı ayrılmama sadece benden bir şey istediği için izin verdi."

"Ne?"

"Bilmiyorum. O kadar ileri gitmedik. O normal bir kadın değil. Şirket de normal bir şirket değil. Bunu zaten biliyorsun. Oraya geri dönemezsin. Onlara istifa ettiğini de söyleyemezsin. Ben ne yaptıklarını ve onları nasıl durdurabileceğimi çözene dek, ortadan kaybol."

"Onlardan çok kötülermiş gibi bahsediyorsun."

"Öyleler. Dinle. Bu sabah Teksas'taydım. Eski sevgilin Randy'yi öldüren adam, Shanti Garuda adında genç bir kızı öldürmekle görevlendirilmişti. Bu isim sana herhangi bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Bunu daha önce de sormuştun. Onu tanımıyorum."

"SYK bir tetikçiye bu kızı öldürmesi için para ödemiş. Onu durdurabildiğim için şanslıydım. Ama SYK'nin onu öldürmek

için çok acelesi var. Delice de olsa ölüsünü neden isteyebilecekleri konusunda herhangi bir fikrin var mı?"

Lisa duraksadı. "Bir dakika... Hayır, onunla bir ilgisi olamaz."

"Nedenmiş o?"

Lisa düşünceliydi. "Sana SYK'nin piyasadaki performansının son iki yılda düştüğünü anlatmıştım. Bir döngü keşfedebilir miyim diye benden, sayı gruplarını düşüşle ilişkilendirmemi istemişlerdi. Neden bariz değildi; çünkü yüzeysel olarak bu sayı, kazançlarını şişirmelerine yardım ediyor gibi görünüyordu.

"Anlamıyorum. Sayı grupları ve bu sayı derken, neden bahsediyorsun?"

Lisa omzunu silkti. "Mesele de bu ya. Sayıların neyi temsil ettiğini bilmiyorum. Ama her zaman beş basamaklı sayılar olurdu. Başlangıçta hisse sayılarını temsil ettiklerini sanmıştım. Ama daha sonra SYK'nin insanları listeleme biçimi olabilir diye düşündüm. Firmadaki gerçek çalışanları."

"Bir birey nasıl olur da kazançlarına hem yardım edip hem de zarar verebilir? İnsana iki olasılıktan sadece biri mümkün olabilirmiş gibi geliyor."

"Bulmaca buydu. Benim yardımım olmadan cevaplayamamaları. Ama ben bir matematikçiyim ve ileri düzey cebir kullanıyorum. Bu sayı -ya da şahsın- küçük bir hisse grubunun gelirini şahlandırmaya yardımcı olurken, başka sayıların ya da başka şahısların büyük hisse listelerini altüst etmelerine neden olabildiği bir eğilimi gözüme kestirmiştim. Buraya kadar anladın mı?"

"Kendi performansına faydası olan ama başkalarına zarar veren cevaplar verdi."

"Belki. Ben olsam, hemen bu sonuca varmazdım. Cevapları, yükselen hisselerin başarıyla seçilmesine yardım etmiş olabilir. Ama cevaplarının bütün sistemi zedelemesi imkânsız."

"Shanti, SYK için çalışmaya iki yıl önce başlamış."

"Bu, merak uyandıracak bir rastlantı. Tam olarak tarihi biliyor musun?"

"Öğrenebilirim."

Lisa tereddütlüydü. "Bana verdikleri son görev, sonunda Düzen adını verdikleri şeyin üstünde çalıştığımı düşündürmüştü."

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum."

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Henüz değil."

"Bir teorin var mı?"

"Pek çok teorim var. Ama bize gerçekler gerek. Bu insanlar hayatına musallat oldu ve şimdi de benimkiyle uğraşıyorlar. Beni ziyaret ettiğiniz geceden sonra birisini evime gelip beni öldürmeye çalıştığını biliyor musun?"

Lisa şoke olmuştu. "SYK bizim oraya geldiğimizi bilmiyordu."

"Dediğim gibi, cep telefonuna bir takip cihazı yerleştirmiş olabilirler."

"Neden kontrol etmedin? Neden camdan dışarı attın?"

"Günümüzde o tür bir cihaz her şeye benzeyebilir. Bilgisayar çiplerinin içine yerleştirilebilirler. Telefonu attım çünkü yanımızda tuttuğumuz her dakika, bizi daha da savunmasız bırakıyordu."

"Ya dizüstü bilgisayarına da bir iz sürücü yerleştirmişlerse?"

"Dizüstü bilgisayarını işe götürdün mü hiç?"

"Hayır."

"Ama cep telefonunu büyük olasılıkla her gün götürmüşsündür."

Lisa üzgün bir tavırla başını salladı. "Nasıl oluyor da saldırganın seni öldürmeyi başaramamışken, Jeff'i öldürmekte hiçbir sıkıntı yaşamıyor?"

"Evim gelişmiş bir güvenlik sistemiyle donatıldı."

"Yine de, Jeff bir polis. Silahlıydı."

"Üzgünüm, Lisa. O öldü."

Uzun süre sessiz kaldı. "Bütün bunların doğru olduğu konusunda elimde sadece senin sözün var."

Otoyolun kenarına çıktım. Sempatik davranmaya çalışmışım ama artık sert sevginin zamanı gelmişti. Bu kadın bana inanmayı reddederse, ölecekti. Bu kadar basitti.

"Bu, bugüne dek duyduğum en büyük zırvalık. Sen ve erkek arkadaşın –daha ben adlarını bile bilmezken– kötü niyetli şirketiniz hakkında konuşmak için ta Missouri'ye kadar uçtunuz. Şimdi kendini işinde her şeyin yolunda olduğuna ve sevgilinin bir sihir sonucu kapından içeri gireceğine inandırmaya çalışıyorsun. Uyanmanın ve gerçekle yüzleşmenin zamanı geldi. Jeff oturma odamda otururken de tehlikede olduğunuzun farkındaydı. Bu yüzden oradaydı. Ve bugün aramayarak seninle bir akıl oyunu falan oynamıyor. Seni habersiz bırakırsa, meraktan deliye döneceğini biliyordu. Ama seni arayamaz, Lisa. Artık bizimle değil. Ama SYK hâlâ orada. İkimizin de peşindeler ve içimden bir ses, biz onlardan ya da onlar bizden kurtulana dek işin ucunu bırakmayacaklarını söylüyor." Duraksadım. "Beni dinliyor musun?"

Tek bir damla gözyaşını eliyle sildi. "Evet."

"Söylediklerimi yapıp bu meseleyi çözene dek gözden uzak kalacak mısın?"

"Neden sana yardım edemiyorum? Hayır, sakın kafanı sallama, Alisa. Beni dinle. Söylediklerin doğruysa, hayatımda en çok sevdiğim iki erkeği öldürdüler. Sonsuza dek senin beni aramanı bekleyerek öylece oturamam."

"Anlıyorum. Yerinde olsam ben de böyle hissederdim. Bir anlaşma yapalım. Bana birkaç gün ver ve ortalığın yatıştığını hisseder hissetmez seni almaya geleyim."

"Sonra iki ortak olarak çalışabilecek miyiz?"

Cesaretine hayran kalmıştım. "Tabii ki," dedim.

Çölün ortasında, Tanrı'nın unuttuğu bir kasaba olan Barstow'a kadar gittim. Lisa'yı kontrol etme zahmetine gireceklermiş gibi, onu Lacey Jones sahte adıyla Motel 6'ya yerleştirdim ve yanına onu su üstünde tutacak on bin dolar kadar nakit para verdim. Lisa dizüstü bilgisayarını bana teslim etmeye gönülsüzdü ama ben SYK hakkındaki notlarını taramak için sabırsızlanıyordum. Ne de olsa orada çalışmaya başladığı günden beri şirketinden şüpheleniyordu. Gözden kaçırdığı bir şeyi ben görebilirdim. Sonunda almama izin verdi.

Çıkmadan önce fotoğrafını çektim ve Los Angeles'da sahte kimlik hazırlama konusunda uzman olan birisine e-postayla gönderdim.

Arabayla Malibu'ya döndüm ve aracımı SYK binasına çok uzak sayılmayacak bir noktaya park ettim. Oradan firmaya yukarıdan bakan tepelerden birine tırmandım. Güneş ufka yaklaşmıştı ama Bayan Cynthia Brutran'ın ofisinde hâlâ hummalı bir çalışma içinde olduğunu görebiliyordum. Onu aynalı camdan izliyordum. *Pekâlâ, diye düşündüm, binası kalesi; bunu açıkça belirtmişti. Bu öğleden sonra onu öldürmeye yeltensem, büyük ihtimalle vurulup indirilirdim. Ama sonsuza dek içerde kalamazdı ve çıktığı zaman...*

Ne yazık ki kadın işkolik birine benziyordu. Telefonla görüşüyor, bilgisayarında bir şeyler yazıp okuyor, ikinci vardiyada çalışan sekreterini odasına çağırıp mektuplar dikte ettiriyordu. Geceyarısı geldi, geçti ve Bayan Brutran en ufak bir yorgunluk emaresi göstermezken, yakın tepelerden birine sinmiş halde oturmayı sürdürdüm.

Sabrım tükeniyordu. Binaya dalmayı düşündüm. Yine de tereddütlüydim. Nedenlerim vardı...

Teleskopik görüş yeteneğimle, Bayan Brutran'ın bilgisayarının ekranlarını görebiliyordum. Tepedeki konumu değiştirince başka bir odada kendilerini, binanın etrafını sürekli olarak tarayan üç

düzine ekrana adanmış dört güvenlik görevlisini gördüm. Hepsi de silahlıydı.

Aradaki cam yüzünden konuşmalarını duyamıyordum. Daha kötüsü, telefondayken Brutran'ı da duyamıyordum. Pek çok ses geçirmezlik özelliğine aşınaydım ama bu, kesinlikle kayda değer bir türdü. Tek izahı, camın sadece çift kaplamadan ibaret olmadığıydı. Bir şekilde, iki cam arasında bir vakum yaratmışlardı. Ses, içinde yayılacağı bir aracıya –hava gibi– ihtiyaç duyduğu için, bu SYK insanları, her tür ses için ölü bir saha yaratmışlardı.

Böyle uç önlemlere neden gerek duymuşlardı? Benim için miydi? Benimle daha yeni karşılaşmışlardı ve ofislerine geleceğimden habersizdiler. Ayrıca ne olduğumu bildiklerinden emin değildim. Koruma ve kamera sayısı ile vakumlu pencereler; hepsi oldukça sıra dışıydı.

Sanki başka bir düşmana karşı silahlanmışlardı.

Bu, bana Bayan Brutran'ın eski Mısır dilini bilip bilmediğini merak ettirmişti.

Beklerken, Lisa'nın dizüstü bilgisayarını taradım. Pek faydası olmamıştı. SYK'de çalışırken topladığı bilgi, daha çok paranoyakça bilgilerdi. Firmada çalışmaya başladığında, sık sık patronunun ona akademik geçmişiyile hiç ilgisi olmayan yoğun bir iş yükü verdiğine dair notlar tutmuştu. Doğruydı; önüne bana bahsettiği, üzeri rakamlarla kaplı kâğıt tomarlarının yığılmış ve kendini tekrarlayan bir döngü araması emredilmişti. Ama herhangi bir döngü yoktu.

Başlangıç ücreti saçma denecek kadar yüksek, en az altı haneli bir rakamdı ama firma onu hiçbir zaman gerçekleştirmemiş bir acil durum için el altında tutmuşa benziyordu. Bununla birlikte, can sıkıntısı onu, SYK'nin üst yönetiminin büyük olasılıkla hoşlanmadığı alanlarda araştırma yapmaya itmişti. Muhasebede çalışan “Michelle Ranker” adında bir kadınla sıkı fıkı olmuştu. Ona “çocuklardan” ve çeklerini her ay almalarını sağladığından ilk

bahseden de Michelle olmuştu. Ancak Michelle, “Ok” tan doğrudan bahsetmemişti.

Michelle’i elbette tanıyordum. Marko onu da öldürmüştü.

Aslında Lisa ve Jeff’e SYK hakkında en fazla bilgiyi sızdıran Lisa’nın eski erkek arkadaşı Randy Clifford olmuştu. Şaşırmamıştım, çünkü Lisa onun ne müthiş bir *hacker* olduğunu anlata anlata bitirememişti. İzlerini daha iyi gizlememiş olması çok yazıktı. SYK’nin dosyalarına hızlı göz atışı hayatına mal olmuştu ve şimdi, Michelle ve Jeff de isminin yanına eklenebileceklerine göre, ölümü çok daha büyük bir motifin tek bir parçasına dönüşmüştü.

Neydi bu motif?

SYK hiç tereddütsüz cinayet işliyordu; hatta bunu, son derece umarsızca yaptıkları bile söylenebilirdi. Doğan gereği ben de yırtıcıydım ve aynı şeyi yapıyordum ama bu günlerde, sadece başkalarının canını yakanlara zarar verebiliyordum. SYK’nin para ve güçle beslendiği barizdi. Bununla birlikte, asıl amaçlarının ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Brutran bana anlatabilirdi. Evine bir gitse, onu kaçırabilir ve boş vakitlerimde işkence ederdim. Bu öğleden sonraki alaycı tavrının ardından onu konuşturmayı kafaya koymuştum.

Ofisinden bütün bir gece ayrılmayarak beni hayrete düşürdü.

Kadın, ofisine getirilen hazır yemeği yedi ve binanın içinde yürüyüşe çıkmak, güvenlik görevlileriyle ve onunla aynı iş etiğini paylaşır gibi görünen diğer çalışan elemanlarıyla sohbet etmek için birkaç mola verdi. Ama temiz hava almak için dahi dışarı çıkmadı.

Onu izlediğimi ve beklediğimi biliyor muydu?

Güneş yükselirken, tepelerin daha derin kısımlarına doğru ilerledim.

Beklemekten yorulmuştum ama bu, fiziksel bir yorgunluk değildi. Günde bir saatlik uykuyu severdim ama bir ay hiç din-

lenmeden durabilirdim. Elimde bir litre Fuji suyu vardı; susuzluk kalmamı engelliyordu. Doğal olarak kanı suya tercih ediyordum ama pek çok modern romanı istila eden kurgusal köpek dışı figürlerin aksine, yaşamak için artık kana ihtiyacım yoktu.

LAX yakınındaki kilitli dolaptan aldığım Glock hâlâ yanımdaydı. İlk gidişimde silahı, Bayan Brutran'ın ofisine götürmemiştim. Bir alarmı devreye sokabileceğinden çekinmiştim. Ama bir daha karşısına silahsız çıkıp onun daha rahat olmasına izin vermeyecektim. Etrafı bir alay muhafızla çevrili de olsa, gerekirse onu yakalayıp kendime kalkan edebilirdim. Evinde de güvenlik görevlisi olduğunu tahmin ediyordum. Tabii eğer evine gidecek olursa.

Brutran'ın şirketten ayrılmasını beklerken zamanımı boş boş geçirmedi. Telefonda Shanti'nin güvenliği için gerekli ayarlamaları yaptım. Sıkı bir çalışma gerektiriyordu. Onun için görevlendirdiğim her güvenlik görevlisinin, yerel bir FBI ajanı tarafından doğrulanacak sahte bir FBI kimliğinin olması gerekiyordu. FBI'daki adamlarım, bu oluşuma yardım etmek için fazla mesai yapmak zorunda kalmışlardı. Ama gün doğarken, Shanti'nin sürekli onunla olacak en az dört koruması olmuştu.

Bu, her tetikçinin cesaretini kırmaya yeterdi. Diğer yandan, eğer SYK, beni öldürmeyi deneyen adam gibi birini gönderirse, ne kadar çok koruması olursa olsun, yetmezdi. Shanti, büyük olasılıkla amcasıyla birlikte öldü.

Lisa'yı izlemeleri için koruma göndermeyi düşündüm ama görünmezliğinden faydalanmasının daha güvenli olacağına karar verdim. SYK'nin o kadar çok parası vardı ki, onların da FBI'da benimkiler gibi kaynaklarının olmasından çekiniyordum. Bu olasılık, Shanti'yi bir başka eyalete taşıma fikrine kafa yormama neden olmuştu. Yine de amcasını daha fazla zorlayabileceğimi sanmıyordum. Kapının önünde korumaların olması da iyi bir şeydi. Ama taşınmak zorunda kalmaya razı olacağına inanmıyordum.

Beklerken, Teri ve Matt'le son görüşmemizi düşündüm. İkisi, evime ayrı ayrı gelmişlerdi ve bu bir açıdan iyiydi. Benimle baş başa kalmaya daha açıldılar.

Teri, bulmasını istediğim kitapların yarısını ulaşmıştı ve geri kalanını da hafta sonuna kadar bulup getirebileceğini hissediyordu. Onu iyi bir iş çıkardığı konusunda temin etsem de ödediğim maaş için kendini hâlâ mahcup hissettiğini görebiliyordum. Hak edecek kadar iş yaptığını düşünmüyordu.

"Şu ana kadar bir ayak işçisinden farkım yok," dedi. "Yaptıklarımı herkes yapabiliirdi."

"Öyle düşünme. Benimle çalışan sona erdiğinde, hayal bile edemeyeceğin açılardan yardım etmiş olacaksın."

"Ancak görünce inanırım."

"Şimdi inan. Çalışma şeklimle, bir eserde ilerledikçe hız kazanırım. Bu kitabı tamamladığımda gece gündüz çalışıyor olacağım ve sen de mola vermek için yalvaracaksın."

Mutfağımda, içine saf bal katılmış nane çayı eşliğinde konuşmuştuk. Teri'nin, diyeti konusunda ne kadar sıkı olduğunu yeni yeni anlıyordum. Nadiren içki içiyor ve asla uyuşturucu kullanmıyordu. Ancak aynı şey erkek arkadaşı için geçerli değildi. Bana gizlice Matt'in afyonla karıştırılmış haşhaş içmeyi sevdiğini söylemişti.

Telaşla, "Bunu arada sırada yaptığı için endişelenmiyorum," diye ekledi.

"İlginç. Bunun, Vietnam'da hizmet vermiş askerlerin bir numaralı uyuşturucu tercihi olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır."

"Nereden alıyor?"

"Sormuyorum ve bilmek de istemiyorum. Ama Matt bir şeyi yeterince isterse, elde eder. Evini bir görmelisin. Dünyanın dört

bir yanından gelen inanılmaz bir halı koleksiyonu var. O halılar hobisi gibi."

"Yeni yeni tomurcuklanan bir rock yıldızı için biraz sıra dışı bir hobi."

Matt'ın müziğinden bahsedilince, Teri iç geçirdi.

"Davranış şekli için özür dilemeliyim. Albüm yapmasına yardım etme teklifin söz konusu olduğundan tam bir keçi gibi davranıyor. İnatçı olabiliyor ve bu kesinlikle o anlardan biri. Bu işi tek başına başarması gerektiğine ve eğer böyle yapmazsa sayılmayacağına inanıyor."

"Kimin için?"

"Aynı soruyu ben de ona sordum. Etkilemeye çalıştığım kim? Ben olamam, çünkü erkek egosuyla sadece canımı sıkıyor. Bunu, ona da söyledim ama cevap vermedi. Bu da başka bir kötü huyu. Onunla tartışmak çok güç. İçine kapanıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Onu, New York ya da Los Angeles'a gitmeye ikna etmemizin tek yolunun gitmeye kendisinin karar vermesi olmasından şüpheleniyorum. Ve gitmesi halinde bize söylememesi de olası. Bir gün ortadan kayboluverecek. O böyledir."

"Sık sık ortadan kaybolur mu?"

"Çok sık değil, artık değil. Ama bu bar çalışmalarını almadan önce hiç haber vermeden bir hafta ortadan kaybolabiliyordu. Ve sen sormadan ben söyleyeyim, başka birisiyle görüştüğünü sanmıyorum."

"Ona böyle güvenmene sevindim."

"Aldatmak tarzı değil. İkiyüzlü insanlardan nefret eder."

"Acayiplikleri seni bunaltmıyor mu?"

İç geçirdi. "Evet, ama ben kendi amaçlarıma odaklanmaya çalışıyorum."

"Şu anda esas amacın ne? Tıp fakültesine girmek mi?"

Teri tereddütlüydü. "O da listemde ama liste başı değil."

"Bana söyleyecek misin yoksa tahmin etmem mi gerekiyor?"

"Söylersem, gülersin."

"Birazcık sırtıtmaktan daha fazlasını yapmayacağıma söz veriyorum."

"Daha önce beni koşarken gördüğünü söylemiştin."

"İki yarışını izledim. Truman'ın Chapel Hill ve Ohio Eyalet Üniversitesi'yle mücadele ettiği yarışları. Chapel'e karşı 5000 km ve Ohio'ya karşı 1500 km koşmuştun. İki yarış da kazandın; etkilenmiştim."

"Teşekkürler. Atletizm hakkında ne kadar bilgi sahibisin bilmiyorum. Sezon neredeyse sona erdi ve AKSK⁵ finalleri başlamak üzere. Ohio'da yendiğim kadın, Frances McCormick, geçen yıl metrik milde AKSK şampiyonluğunu kazandı. Metrik mil 1500 metre yarışının diğer adı."

"Frances dört yıl önce Birleşik Devletler Olimpiyat takımında değil miydi?"

"Vay canına. Müthiş bir hafızan var."

"Söylemiştim. Her şeyi hatırlarım. Yaz için amacının ne olduğunu tahmin etmeye başlıyorum."

"Bunu söylemek beni utandırıyor. Olimpiyatlarda yarışmak istiyorum."

"Haydi, kendini tutma ve söyle. Altın madalya kazanmak istiyorsun."

Kızardı. "Bu bir rüya. Delice bir rüya, biliyorum. Afrikalılarla boy ölçüşemem. Kimse ölçüşemez. Gerçekçi olmak gerekirse, sadece ABD milli takımına girmek bile beni mutlu eder. Sevinçten deliye dönerim. Denemeler AKSK finallerinden iki yıl sonra olacak. Deli gibi antrenman yapıyorum. Pistte, sınıfta ya da Matt'le geçirdiğimden çok daha fazla zaman geçiriyorum."

"Seni destekliyor mu?"

"Yüzde yüz destekler gibi davranıyor. Ama bence bu kadar çok vaktimi ayırmamdan nefret ediyor. Şimdi artık seninle çalıştığım için onu daha da az göreceğim."

"Bana neden daha önce bu rüyandan bahsetmedin?"

"Tanıştığımız gün Matt'i çalarken izledin ve onun yeteneğinin, benim bir pistin etrafında koşma becerimden çok daha ilginç olduğunu herkesten önce, ilk kabul edecek olan insan benim."

"Yeteneğini küçümseme. Ben atletizme bayılırım. Koşudan daha ilkel bir spor daha yoktur. Medeniyetin doğuşunda, mağara adamlarının birbirlerine, "Bahse girerim senden daha hızlı koşarım," ya da, "senden daha uzağa koşabilirim," diye hava attıklarından eminim. Gülüyorsun ama doğru. Yeryüzündeki ilk spor koşuydu. Olimpiyatların hiçbir zaman eskimemesinin nedeni bu. Ve senin en üst düzeyde yarışma arzuna hayranlık duymam."

"Teşekkürler. Desteğin benim için çok anlamlı."

"Paran demek istiyorsun."

"Hayır! Demek istediğim..."

"Ne demek istediğini biliyorum, Teri. Rahatla. Sadece takılıyordum."

"Şey, samimi olmam gerekirse, para çok yardımcı oluyor. Eve dönseydim tam zamanlı çalışmaya mecbur kalacaktım ve bu kadar antrenman yapamayacaktım. Ama burada kalabilirsem, dersler sona erince pistte çalışmak için istediğim kadar vaktim olacak."

"Kademeli antrenman yapmayı seviyor musun?"

"Gerçeği söylemem gerekirse, hayır. Benim asıl sevdiğim gün doğmadan, herkes uyurken ve sokaklar bomboşken kalkıp sadece koşmak, hiç durmaksızın. İnsanların koşucu gibi kafa bulmaktan bahsettiklerini duydun mu? Tek başıma koştuğum zaman, her sabah kafayı buluyorum."

"Ama koçun, pistte antrenman yapmanı istiyor."

“Evet. Koç Tranton. Koşucu yetiştirmek konusunda tam bir dâhi. Truman’a gelmeye karar verme nedenlerimden biri buydu. Burası küçük bir üniversite ama her sene AKSK şampiyonası için yarışıyoruz. Adam, uzun mesafe koşusunda uzman. Koşu sürem sürekli kısalıyor. Hepsi onun sayesinde.”

“Sana gıpta ediyorum, Teri. Ne istediğini çok iyi biliyorsun. Şimdi tek yapman gereken onu elde etmek.”

Güldü. “Ve Olimpiyat Takımı’ndaki üç yerden birini kapmak için yüz kadar kadınla rekabet etmek.”

“Önsezim de her zaman hafızam kadar iyidir. İçimde bunu başaracağına dair bir his var.”

Söylediklerim, onu gülümsetti. Teri’nin öyle hoş bir gülümsemesi vardı ki.

Ama ona bunu neden söylediğimi bilmiyordum.

Ona kendi kanımdan yarım litre verecek değildim ya.

Asla. Söz konusu bile olamazdı.

Diğer taraftan, takıma girmesini istiyordum.

Ertesi gün, Matt uğradı. Teri’yi aradığını bahane etti ama ikimiz de bunun ne kadar zayıf bir bahane olduğunu biliyorduk. Beni görmek istiyordu ve tabii ki ben de onu. Ona bakmak o kadar büyük bir keyifti ki. Üzerinde bir *Nike* şort ve kolsuz bir tişörtle spordan geliyordu. Ter kokuyordu ama benim için muhteşem bir kokuydu. Ona önce bir şişe bira ikram ettim ve toplamda üç tane içti. Egzersiz sonrası susamış olduğunu söyledi.

Oturma odama yerleşirken, “İçmeyi seviyorsun,” dedim. Kanepeye yanıma oturdu. Ayaklarımızın arasında birkaç santim vardı.

“Bunu sana Teri mi söyledi?”

“Geçen cuma seni kulüpte gördüm, hatırlasana.”

“O gece çok mu içtim? Hatırlamıyorum.”

“İkinci şovdan önce altı viski kola.”

“O zaman sarhoş olmalıyım.”

"Yalancı. Sarhoş olabileceğini sanmıyorum." Söylediğim doğruydı. Sisteminde yüklü miktarda alkolle de çalışabilen nadir insanlardan biriydi. Bununla birlikte, onu içkide alt edebileceğimi de biliyordum.

"Senin de ayak uydurduğun dikkatimden kaçmadı," dedi.

"Ben sadece ortama uyum sağlıyordum. Seni bu akşam bu-rayaya getiren nedir?"

"Söyledim ya, Teri'yi arıyordum."

"Ya... ya. Bana asıl nedeni söyle."

Gülümsedi. "Bir erkeği asla havaya sokmazsın, değil mi?"

"Senin gibileri hayır. İhtiyacın yok."

"Bu, iki yöne de çekilebilecek bir iltifata benziyor."

"Bariz bir hakaretti. Neden buradasın?"

Omuz silkti. "Konuşmak istedim. Seni daha yakından tanımak. Bazen, Teri etraftayken kendimi salmakta zorlanıyorum. Bunu zaten fark ettiğinden eminim, o benden daha derli topludur."

"O dünya tatlısı birisi."

Bana dik dik bakarak başını salladı. "Ayrıca masum da. Tavanı aşıp geçecek bir IQ'su var ve bu, bazen liseden çıkalı henüz bir yıl olduğu gerçeğini örtbas edebiliyor."

"Ondan istifade edeceğimden mi endişe ediyorsun?"

"Bu senin tarzın değil. Bunu şimdiden görebiliyorum."

"O zaman seni rahatsız eden nedir?"

"Sen. Gizemli kadın, sensin."

"Sakın bana geçen günkü şarkıyı benden ilham alarak söylediğini iddia etme."

"Belki. Açık olalım, Alisa. İnsanları, kendileri hakkında konuşmaya ikna etmeyi iyi beceriyorsun ama kendin bu konuda fazla gönüllü davranmıyorsun. Biliyorsun, nerede doğduğun, okula nerede gittiğin ve arkadaşlarının kim olduğu konusunda en ufak bir fikrimiz yok."

"Bu tür ıvır zıvırları gerçekten umursuyor musun?"

Gülümsemeden önce gözlerime bakmayı biraz daha sürdürdü. "Sanırım hayır. Bu tür saçmalıklar kim olduğunu anlatmaz. Hayatlarımıza gösterişli bir giriş yaptın. Ama kimsin sen?" Uzanıp çıplak ayağıma dokundu. "Bana kim olduğunu söyle."

"Dikkatli ol. Elini sürersen ovmak zorunda kalırsın."

Tereddüt etmedi. Ayaklarımı kucağına çekti ve masaj yapmaya başladı. "Konuş," dedi.

"Yoksa tırnaklarımı mı çekersin?"

"Onun gibi bir şey."

Biramdan bir yudum aldım. "Geçmişim biraz karmaşık. İnsanlar üzerinde yanlış bir izlenim bırakabileceğim için bahsetmeyi sevmiyorum. Şöyle diyelim, eskisi gibi birisi değilim."

"Yoksa sabıkan mı var?"

"Belki. Senin var mı?"

"Hayır. Nerede doğdun?"

"Bunun senin için önemi olmadığını sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim."

"Hindistan. Kuzeyinde."

"Hintliye benzemiyorsun."

"Orijinal Aryanlardan biriyim."

"Nasıl bu kadar çok paran oldu?"

"Sence?"

"Miras kaldığını tahmin ediyorum."

"Doğru değil. Sıkı bir birikimciyim ve nasıl yatırım yapacağımı iyi bilirim."

"Piyasayla oynuyor musun?"

"Oynamayı... severim."

Yorumum davetkâr kaçmış olabilirdi, bilmiyordum. Beni kendine doğru çekti ve baldırlarıma masaj yapmaya başladı. Çok güçlü

elleri vardı ve dokunuşu... şey, acayip şehvet uyandırıcıydı. Tahrik olduğumu hissettim ve onun da heyecanlandığını görmemem için kör olmam gerekirdi. Onu öpmeyeceğime yemin ettim. Bunu yaparsam duramayacağımı biliyordum. Yine de bacaklarımın üst kısımlarını, daha sert ve daha derin ovmayı sürdürdü.

“Hoşuna gidiyor mu?” diye sordu.

“Aptalca bir soru.”

“Biliyor musun, Teri’yi hiç aldatmadım.”

“Sana inanıyorum.”

“Ama her şeyin bir ilki olduğunu düşünüyorsun.”

“Senden ayağıma masaj yapmanı ben istemedim.”

“Evet, istedin.”

“Bacaklarıma masaj yapmanı istemedim.”

“Durmamı ister misin?”

Arkama yaslandım. “Belki de durmalısın.”

Bana doğru eğildi. Yanağıma öptü ya da ben dudaklarımı kaçırdım, emin değildim. Kulağıma “Sen kimin nesisin?” diye fısıldadı.

“Ben bir hayaletim. Bir süreliğine buralarda olup sonra ortadan kaybolacağım. Endişelenmene gerek yok. Teri’yi incitmeyeceğim.”

Arkasına yaslandı ve gözlerimin içine baktı. “Sanırım bana ilk defa şimdi yalan söyledin.”

Ona itiraz etmek istedim. Edemedim.

Geriye dönüp baktığımda, Matt’in Teri’yi korumayı saplantı haline getirdiğini görüyordum. Benden etkilenmişti. İlgisi samimiydi. Yine de bunu daha derin bir amaç için kullanıyordu; benden gerçeği öğrenebilmek için. Ve hiç de fena değildi. Ortaya dökmeye hiç niyetimin olmadığı bir şeyi açıklamamı sağlamıştı. Tehlikeli olduğumu biliyordu.

Teri’yi benden uzak durması için uyarıp uyarmayacağını merak ediyordum.

Sanırım onu suçlayamazdım. Lisa Fetch'i sabah dokuzda aradığımda, Brutran hâlâ masa başında hummalı bir çalışma içindeydi. Çağrımın tuzağa düşürülmesinden çekinmiyordum. Telefonumda onu yüzde yüz güvenli hale getiren bir aygıt vardı. FBI'daki dostum Claire vermişti.

Lisa'nın sesi yorgun geliyordu; uyuyabildiğinden şüpheliydim. Hayatını altüst ettiğim için suçlu hissediyordum ama aklıma onu güvende tutmanın başka bir yolu gelmiyordu.

"Jeff'ten hâlâ haber almadım," dedi.

"Evini aradın mı?"

"Sence?"

"Bence, bu kötü bir fikir olabilir."

"Bak, Alisa Perne ya da gerçek adın her neyse. Senin için ölü olabilir ama benim hâlâ umudum var."

"Tavsiyemi ciddiye almalısın. Umut, pek çok durumda iyi bir şey olabilir ama seni aramayı denememesinin kötüye işaret olduğunu sen de kabul etmelisin."

Yorgundu ve acı çekiyordu. Ruh hali sesine yansımıştı.

"Deşip durmana gerek yok," dedi.

"Tamam. Sana bir soru soracağım. Bayan Brutran'ın 24 saat masasından kalkmadan çalışması hangi sıklıkta görülen bir durum?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sizin binanın dışında oturuyorum. Gece boyunca buradayım ve eve hiç gitmedi."

"Tuhaf."

"Bu, onun için bile tuhaf yani?"

"Bildiğim kadarıyla öyle. Günün sonu gelince genelde bizlerle birlikte çıkıp evine gider. En azından bildiğim kadarıyla. Programını yakından takip etmiş değilim."

Korktuğum gibiydi. Bayan Brutran benim yüzümden işte kalıyordu.

"Ona bir gece daha tanıyıp ne yaptığına bakacağım," dedim.

"Ne yapacaksın peki? Onu da benim gibi kaçırarak mısın?"

"Sızlanmanın faydası yok, Lisa. Sana bolca nakit verdim. İstersen evine dönebilirsin. Ama ben önümüzdeki haftaya sağ çıkacağına bahse girmezdim."

Lisa'nın sesi yumuşadı. "Benim için yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum. Sadece, bilirsin işte, yalnız olmak ve neler olduğunu bilememek çok zor. Hem de Jeff'siz."

"Anlıyorum. Seni bu akşam arayacağıma ve bilgilendireceğime söz veriyorum. Ama şimdilik o telefonu benden başka biriyle görüşmek için kullanmamaya gayret et. Oldu mu?"

"Seni duydum," dedi Lisa.

Vedalaştık, uzandım ve beklemeye başladım.

Gece, güneşin batmasından uzun saatler sonra, Brutran nihayet ofisinden ayrılıp arabasına yöneldi. Ben de benimkine koştum. Bir mil uzaktaydı ama ulaşırken dünya rekoru kırdım. Onu trafikte kaybetmek konusunda gereğinden fazla endişeli değildim. Kulaklarım SYK'nin araçlarını barındırdığı bodrum katından gelen seslere sabitlenmişti. Neyse ki garajda vakumlu cam kullanılmamıştı; bu yüzden Brutran'ın arabasını çalıştırmasının yanı sıra garaj görevlisine iyi akşamlar dilediğini de duyabilmiştim.

Brutran beni şaşırtarak, güneye, Los Angeles'a değil, Pasifik Sahil Otoyolu'ndan kuzeye doğru yola çıktı. Yol dönemeçli, trafik açıktı. Bir mil geride kaldım. Kadın beyaz bir BMW XL kullanıyordu. Bu, tetikçiye ve mitralyözüne feda ettiğim altı arabadan biriydi. Onu takip ederken, evinde ne tür bir güvenlikle karşılaşacağımı ve alt etmek için ne yapmam gerekeceğini kestirmeye çalışıyordum. Kalbim heyecanla çarpıyordu ve onu elime geçirmek, SYK'nin gerçeğini ve gizemli Düzen'inin ne olduğunu öğrenmek için ne kadar sabırsızlandığımı fark ettim.

Kadın zihnini kontrol etme konusunda kayda değer bir beceriye sahipti ama o engeli kırmak konusunda kendime güveniyordum. Bir insanın katlanabileceği acının sınırı vardı. Ayrıca masum in-

sanları katletme konusundaki şövalye tavrı beni sinirlendiriyordu ve sinirlendiğim zaman davranışlarım sınır tanımazdı.

Brutran kıyı boyunca, sağ tarafımızda kalan tepelerin arasında bir boşluk belirene ve geniş bir çiftlik arazisini kesen bir kır yoluna sapma fırsatını bulana dek ilerledi. Sonra hızını artırdı ve son süratle Ventura'ya yukarıdan bakan tepelere daldı. Kendine ait bir arazinin tepesine kurulmuş malikâneye çıkan uzun bir araç yoluna saptığını görmek beni şaşırtmadı. Evinin mimarisi, iş yerininkinin tam aksiydi. Bu ev eski bir İspanyol çiftliğinin bir parçasıydı. Her ne kadar teknik olarak tek katlı olsa da, ona yarım dozajlı farklı seviyeler veren dört dönümlük kademeli bir arazinin üstüne yayılmıştı.

Manzara güzeldi: aşağıda şehrin parıltılı ışıklarıyla ve ötede uzanan okyanusun karanlık genişliği. Ancak arabamla tepeden aşağı, araç yoluna inerken beni en çok sarsan şey, ortamın sessizliği oldu. Bir garaj kapısının açılıp kapandığını duydum. Brutran, kontağı kapayıp evine girdi. Ama hiç kimseyle konuşmadı, çünkü içeride kimse yoktu. Bir an için afalladım. Ortada ne bir koca ne çocuklar ne de güvenlik görevlileri vardı.

Daha önce Lisa'yla konuştuğumda yaptığım çıkarımı –Brutran'ın benden korktuğu için iş yerinde kaldığı fikrini– hatırladım. O zaman için bu fikir mantıklı gelmişti. Kadınlı gergin bir sohbet etmiştik ve sonrasında, her zamanki düzeninden çıkıp sonraki otuz altı saati kalesinde kilitli halde geçirmişti. Ama şimdi ortaya çıkmış, eve, onu koruyacak tek bir ruhun olmadığı boş bir malikâneye dönmüştü.

Ortada gözden kaçırdığım bir şey vardı.

Dün öğleden sonra, Brutran'ın düşüncelerini okumayı başaramamıştım. Bununla birlikte, zihninden anlık bir görüntü yakaladığımda, beni bile rahatsız eden gergin bir bilinç kapsülü algılamıştım. Sadece disiplinli ve hesapçı değildi. Beni en çok

çarpan şey soğukluğu oldu. Sanki vicdandan yoksun doğmuştu ya da artık amaçlarına uymadığı için cerrahi yollarla aldırılmıştı.

Sevdiği ve sevmediği şeyler hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama hiçbir şeyi şansa bırakmayacağını çok iyi biliyordum. Bununla birlikte, benimle yüz yüze görüşmüş ve temsil ettiğim tehlikeyi hissetmişti. Tıpkı benim de onun temsil ettiği tehlikeyi sezdiğim gibi. Ama şimdi kendini, tamamen saldırıya açık bir durumda bırakmıştı.

Bu beni kaygılandırmıştı. Hayır, *korkutmuştu*.

Gözden kaçırdığım şey, beklenmedik olandı.

Aracı büyük bir dikkatle bir ağaç öbeğinin arasına park ettim ve evin durduğu sırtın etrafında dolaşım. Gizli kameralar, tarayıcı lazerler, kızılötesi sensörler, herhangi bir ileri teknoloji gözetim donanımı arıyordum. Ama sıra dışı sayılabilecek hiçbir şey görmedim. Bugünlerde, böyle bir malikâneye sahip olacak kadar zengin olan hemen herkes temel bir elektronik güvenlik battaniyesi kuruyordu. Sanki Brutran içindeki şeye o kadar güveniyordu ki, dışarıda olan artık onu hiç mi hiç endişelendirmiyordu.

Brutran'ın TV'yi açtığını duydum. CNN.

Aklım; beklememi, daha fazla şey öğrenmemi ve ne iş çevirdiğini görmemi söylüyordu. Kalbimse sabırsızlıktan kavruluyordu. Sadece gerçeği değil, bu kadar umarsızca katlettiği bütün o insanların intikamını almayı da istiyordum.

Evin arka tarafındaki sürgülü kapıya gittim. Kilitliydi. Kapıyı bilek gücümü kullanarak sessizce çektim. Hemen sonrasında sağ elimde emniyeti kapalı *Glock*'umla içerideydim ve sessiz adımlarla TV'nin sesinin geldiği yöne ilerliyordum.

Birden karşımda kocaman, yeşil gözlü bir kız çocuğu belirdi. Afallamıştım. Yaklaştığını duymamıştım bile.

"Sen de kimsin?" diye sordu.

Çocuğun yanına diz çöktüm. "Annenin bir arkadaşıyım."

Bebeğini havaya kaldırdı. Buruk gülümsemeli, eski püskü bir palyaçoymuş.

“Bay Topper uyuyamıyor. Kâbus görüyor. Beni uyandırıp duruyor.”

Bebeğin kafasını okşadım. “Bay Topper’ın senin vereceğin kocaman bir öpücüğe ihtiyacı var, o kadar. O zaman bütün kötü rüyaları son bulacak.”

“Söz veriyor musun?”

“Söz veriyorum. Şimdi yatağına dön. Anneyle konuşmam gerek.”

Kız başını salladı ve uzaklaştı. Tuhaf küçük şey. Fare kadar sessizdi.

Avıma devam ettim. Keskin bir köşeyi dönünce, yerden tavana kadar uzanan pencerelerin bulunduğu açık bir oturma odasında, meyve salatasını atıştırarak haberleri izleyen Brutran’ı gördüm. Kocasından herhangi bir işaret yoktu. Ama zaten son iki gündür, Bay Brutran’ı ofisinde de görmemiştim. Ofisinin yerini tespit etmek kolaydı. Karısınınkinin hemen bitişiğindeydi. Tahminim şehir dışında olduğu yönündeydi.

Bayan Brutran’ın çilek, muz, portakal, elma, kivi ve kavun dilimlerinden oluşan salatası taptaze idi. Açlıktan öldüğümü fark ettim. Onu vurmak ile salatasından bir lokma istemek arasında kalmıştım.

Brutran kumandayı kaldırıp televizyonun sesini kısıtı.

“Orada mı duracaksın? Yoksa yanıma gelecek misin?” diye sordu.

Fısıldaşmamıza rağmen, kızıyla konuşmamı duyduğunu tahmin ettim. Bu kadınla ilgili hiçbir şey bana mantıklı gelmiyordu. Yanına gitmeye karar verdim. Oturma odasını geçip *Glock*’umu sıkı sıkı tutarak –ama kucağıma bırakıp– yanındaki bir koltuğa oturdum. İş kıyafetlerini çıkarmış, hızlıca düş almıştı ve şimdi

üstünde kabarık tüylü, beyaz bir bornoz vardı. Pek çok insan rahat göründüğünü söyleyebilirdi. Ama ben incelikli duyular cephaneliğiyle kutsanmışım ve kalkanını bir santim dahi indirmediyini anlamak için, koyu renk gözlerine bakmam kâfiydi.

Televizyonun sesini açmadan ekranı işaret etti.

"Dünya işlerini takip ediyor musun, Alisa?" diye sordu.

"Haberleri seyredirim ve *New York Times* okurum."

"CNN'i sever misin?"

"Bence haber iletme konusunda iyi iş çıkarıyorlar."

"SYK, CNN'in sahibi. Tabii ki bunu onlar bilmiyorlar ve söylesem inanmazlar. Ancak hiçbir zaman yönetim kuruluna yerleştirdiğimiz insanların katkısı olmadan önemli program kararları almazlar." Parmağıyla siyahi haber spikerini işaret etti. "Bu adamı terfi ettirmeyi düşünüyoruz. Zeki birisi. Orta yaşlı kadınları cezbediyor."

"Bu kadar büyük bir güce sahip olmak baş döndürücü olsa gerek. Yoksa böbürlenme fırsatı bırakmayacak kadar bunaltıcı mı?"

"Böbürlenmek için bir neden göremiyorum."

"Benim dışımda."

Başını salladı ve bir çileğe uzandı. "Beni yanlış anladın. Seni etkilemeye değil, bizi daha iyi anlayabilmen için elimizin ne kadar uzun olduğu konusunda fikir vermeye çalışıyorum."

"Beni buraya eğitmek için mi getirdin?"

"Bir anlamda evet."

"Neden dün ofisindeyken eğitmedin?"

"Bizi dinleyen ve izleyen çok fazla insan vardı."

"Kocan da o insanlardan biri miydi?"

"O önemli değil."

"Anladığımı kadarıyla SYK'nin Başkanı o."

"Sadece isim olarak. Şirketi ben yönetiyorum."

"O bunu biliyor mu?"

Omuz silktili. "O bir erkek ve dizginlerin elinde olduğunu sanıyor. Öyle sanmasına izin veriyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Ben eşsiz bir şirketten sorumluyum ve eşsiz birey arayışımı her zaman sürdürüyorum."

"Sakın bana iş teklif ettiğini söyleme."

"Unvanın önemi yok. Birlikte çalışmamızı isterdim. Tabii eğer uzlaşmaya varabilirsek."

"İş birliğini kazanmanın en iyi yolu bana bilmek istediklerimi söylemen. Sonra gevşerim. Ama kafam karışıkken, ben..." Silahımı işaret ettim. "Kötü tepki veriyorum."

"Anlıyorum. Ne yazık ki, sana güvenip güvenemeyeceğime emin olmadan anlatabileceklerim sınırlı olur."

"Güvenini kazanmak için ne yapmam gerek?"

"Mesela benim için Shanti ve Lisa'yı öldürebilirsin."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

"Ölmelerini neden istiyorsun?"

"Lisa SYK'nin iç işleyişi hakkında çok şey biliyor. O pimi çekilmiş bir bomba. Ve Shanti... şey, şirketim için oluşturduğu tehdidi izah etmek zor. Sadece tehdidin gerçek olduğunu kabul et, yeter. Nötralize edilmesi gerek."

"Sizin için çalışmayı bırakırsa?"

"Zararı durdurmaya yetmez."

"Neye gelecek zararı? O ciddi bir sakatlığı olan genç bir kız."

"Görünürde öyle. O, görünenin ardında AIDS virüsünün bile iyi huylu görünmesini sağlayacak bir enfeksiyonun merkezi."

"Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok. İzah et."

"Henüz olmaz. Söyledim ya, önce sana güvenmeliyim. Sadık olduğunu bilmem gerek."

"Önemsediğim insanlara fazlasıyla sadık olabilirim."

"Shanti'yi bu yüzden mi öldürmeyeceksin?"

"Nedenlerden biri bu. Tabii yanlış bir şey yapmamış olması da var."

Brutran gözlerini bana dikmişti. Soğuk bakışındaki gücü hissetmiştim. Gözleri yüzümden bir an bile ayrılmasa da, devasa bir mıknatısın beni tepeden tırnağa taradığını hissediyordum. Ani bir sersemlik dalgası hissedince şaşırdım. Genelde insanları eski çağdan kalma gözlerimle kendinden geçiren ben olurdum.

"Bu kadar duygusal olmanı beklemiyordum," dedi.

"Anladığım kadarıyla, beni inceliyormuşsun."

"Uzaktan."

"Hakkımda bildiklerini anlat.."

"Çok yaşlı ve güçlü olduğunu biliyorum."

"Devam et."

"Tek başına yaşadığını ve hareket ettiğini biliyorum. Beni en çok şaşırtan bu."

"Neden?"

"Bu seni eşsiz kılıyor."

"Neden?"

Şaşırmış gibi yaptı. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

"Neden bahsettiğinden emin değilim."

Bir kez daha -bu kez kendi kendine konuşur gibi- başını salladı. "İlginç."

"Geçen hafta evime bir katil gönderdin mi?"

"Hayır."

"Kim gönderdi?"

"Sana, cevabı bildiğimi düşündüren şey nedir?"

"Güvenimi kazanmaya çalışan birisi olarak pek açık sözlü değilsin."

"Güvenini kazanmak isterim. Ama sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmem gerektiğini söyleyip durmama rağmen, bunu yapmak için sana açılmam gerektiğinde ısrar ediyorsun. Belli ki insanların kısır döngü dedikleri bir duvara tosluyoruz. Birimizin bir iyi niyet jesti yapması gerekecek. Ben bunun sen olman gerektiğini düşünüyorum."

"Katılmıyorum."

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm." TV kumandasına uzandı ve sesini biraz yükseltti. "Ortadoğu'daki gerilimden bahsediyor. Bazı uzmanlar İran'ın elinde zaten bomba olduğuna inanırken, diğerleri bir ya da iki nükleer silah üretecek saf uranyumu elde etmelerine hâlâ bir yıllık bir süre olduğunu söylüyor. Sence gerçek hangisi?"

"Bilmiyorum. Ama senin bildiğinden eminim."

"İran'ın elinde çoktandır bomba var. Sadece kendi üretimleri olan bir adet değil, karaborsadan satın aldıkları bir düzine nükleer. Ayrıca Suudi Arabistan'da da bomba var. Elllerinde yüzlerce hidrojen bombası var. Bütün bunları Amerikan Başkanı bile bilmezken, benim nasıl bildiğimi merak ediyor olabilirsin. Sebep çok basit. Ben yüz milyar dolarlık bir çek yazabilirim ama o yazamaz. Temsilciler Meclisi ve Senato'nun onayı olmadan olmaz."

"Bu ülkelerin bombalarını Rusya'dan aldıklarını mı söylüyorsun?"

"Suudi Arabistan'ın, evet. Sovyetler Birliği çökünce, Suudi Kraliyet Ailesi kuzeye döndü ve Rusya'nın faaliyetine son vermesi gereken otuz bin savaş başlığının izini sürmesinin imkânsız olduğuna karar verdi. Kralın zeki yeğenlerinden birinin yüz milyar euroya hazır yapılmış nükleer bir cephanelik satın alabileceğini keşfettiğine hiç şüphem yok. Tabii ki sürecin bir yerinde kral da bu planı kabul etmiş olmalı." Duraksadı. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Paranın her şeyi satın alabileceğini söylüyorsun."

"Evet."

"Peki, İran bombalarını nereden aldı?"

"Kuzey Kore'den. Çok daha az ödediler. Ama diğer yandan, onların bombaları her zaman işe yaramaz. İsrail'e karşı savaşa girmeleri halinde, İran'ın bunu düşünmesi gerek. İsrail demişken, onların da kendi nükleer cephanelikleri var. Bizim onlara sattığımız bir cephanelik."

"İnternete giren herkes bunu bilir."

"Evet ama bombaları onlara neden sattığımızı bilmez."

"Suçluluk duygusundan sattık. Çünkü 2. Dünya Savaşı sırasında yüzümüzü başka yöne çevirdik ve beş milyon Yahudi'nin ölmesine izin verdik."

Brutran başını sallayarak onayladı. "Çok iyi. O çalkantılı yılları bizzat yaşamış bilge bir gözlemci gibi konuştun."

"O kadar yaşlı olduğumu düşünmenin nedeni ne?"

"Yoğun araştırma. Bu kadar zengin bir hanımefendi olmana rağmen, doğum belgen yok. Ya da herhangi bir ölüm belgen. Bu son yoruma gülecek ve, "Tabii ki, hâlâ hayattayım, neden bir ölüm belgem olsun ki," diyeceksin. Ama sana birlikte çalışma konusunda anlaşmamız halinde aktarabileceğim bir tavsiyede bulunayım. Eski kimliklerinin ölmesini sağlamalıydın. İzlerini daha iyi saklardı. Eski kişiliklerinin hiçbirini gömülmemiş. İzini sürebilmemizi sağlayan ana sebeplerden biri bu oldu."

Tavsiyesi mantıklıydı. Eski kişiliklerimi öldürmek konusunda özensiz davranmıştım. Bu, bilgisayar çağı öncesinde gerekli değildi. Ama şimdi hayat tarzımı cenazeler içerecek şekilde düzenlemem gerektiğini görüyordum.

Brutran bir sayı kaydetmişti.

"Kaç yaşında olduğumu düşünüyorsun?" diye sordum.

Beni süzdü. "Verilerimiz dört yüz yıl geriye uzanıyor. En az o kadar yaşlısın. Ama şimdi yanında otururken, gerçek kimliğinin ancak yüzeyini kazımış olduğumuzu görüyorum."

"İlginç."

"Şimdi benim gibi konuştun. İyi."

Başımı salladım. "Ben senin gibi değilim. Bazı dünyevi olaylar konusunda haklı olabilirsin ama ben paranın her şeyi satın alabileceğine asla inanmam. SYK istediği meblağı biriktirebilir ama kamuoyu neyin peşinde olduğunu idrak edince, öyle bir velvele kopacak ki, servetiniz hiçbir işe yaramayacak."

"Birileri neyin peşinde olduğumuzu nasıl bilebilir ki?"

"Hiçbir sır sonsuza dek gizli kalmaz. Maskenizde şimdi bile çatlaklar var."

Eliyle kelimelerimi geçiştirdi. "CNN ve sevgili *New York Times* bize ait. Beş yıl içinde bütün büyük medya çıkışlarını kontrol ediyor olacağız. Haberleri olaylar değil, haber şirketlerinin sahipleri yapar. Seni bir aydan kısa bir sürede meşhur edebilirim, Alisa Perne. Yoksa Lara Adams mı demeliydim? Maskemdeki çatlaklardan bahsediyordun. Senin masken kâğıt inceliğinde. Seni yok etmek için fiziksel olarak dokunmama bile gerek yok. Hepimizden daha fazla sırrın var."

Kucağımdaki silahla oynamaya başladım. "Beni tehdit etmek istediğinden emin misin?"

"Seninle uzlaşmayı tercih ederim. Ama tehditlerin de kendi yeri var. Bu arada," diye ekledi. "Bana o silahla zarar veremezsin. Saygı gereği, seni uyarmam gerektiğini düşündüm."

"Yani beynine bir mermi yemek seni rahatsız etmez, öyle mi?"

"Asla o kadar ileri gidemezsin."

"Kendinden bir hayli emin gibisin."

"Öyleyim." Usulca gülümsedi. "Kaçamak konuşmayı bırakalım. Birbirimize verecek çok şeyimiz var. İttifak kurmalıyız."

"Şu ana kadar, senin benim için yapabileceğin herhangi bir meziyet duymadım."

"O katili peşine kimin taktığını biliyorum diyelim. Düşmanlarının bir yenisini göndermelerine mani olabileceğimi söylesem, ne hissedersin?"

"Düşmanlarım kim?"

"Soruya soruyla karşılık verme. Ne hissedersin?"

"Başımın çaresine bakabilirim."

"Adam seni az kalsın öldürüyordu."

"Ne kadar yaklaştığını nereden biliyorsun?"

"Kaçmak için evini havaya uçurmak zorunda kaldın. Çok yaklaşmış olmalı."

"Ve kötü adamları benden uzak tutacağına söz veriyorsun."

"Evet. Diğer şeylerin yanı sıra."

"Mesela?"

Başıyla TV'de Arapların ve Yahudilerin birbirlerini öldürdükleri haberleri işaret etti. "SYK'nin servet ve güçten daha büyük bir amacı var. Asıl hedefimiz insanoğlunu kurtarmak. Evet, kulağa fazla alengirli geldiğini biliyorum. Ama insanoğlunun kurtarılmaya ihtiyacının olduğu bir gerçek. Küresel ısınma, kirlilik ve aşırı nüfusla yeryüzünü yok ettiğimizi kabul etmeyecek bir bilim adamı bulmak zor. Ortadoğu ya da Çin'le büyük bir savaşa doğru ilerlediğimize inanmayan tek bir politikacı bulamazsın."

"Sende insanların uslu durmalarını sağlayacak sihirli bir hap mi var?"

"Bir anlamda, evet."

"Düzen mi?"

Gözlerini kırıştırdı. "Düzen hakkında ne biliyorsun?"

Onu konuşturmaya devam etmek için kumar oynadım. "Kötü işlemeye başladığını biliyorum. Artık borsada alışıldık yüzdeni

kazanmayı bekleyemezsin. Merak ediyorum. Yoksa hapın sihri mi tükendi?"

Damarına basmıştım. Kadının yüzü karardı.

"Sanıyorum, biz sıradan ölümlülerle alay etmek senin doğanın bir parçası. Belki de senin kadar uzun yaşamış olsaydım, ben de aynı şeyi yapardım. Ama seni uyarmalıyım. Bu özelliğini can sıkıcı buluyorum."

"Bu bana, iki dakika içinde yaptığın ikinci uyarı oldu. Sana, insanlar senden tam yardımlarını isteyecekken onları tehdit etmenin de senin doğanın bir parçası olduğunu söyleyen oldu mu?"

İfadesi donuktu ve mesafeli halini koruyordu. "Senden bize büyük bir amaç için katılmanı istiyorum. Özel yeteneklerini insan türünü kurtarmada kullanman için."

"Ve işe iki genç ve masum insanı öldürerek başlayacağım, öyle mi?"

"Neden ölmeleri gerektiğini sana anlattım."

"Hayır, anlatmadın." Duraksadım. "Henüz."

"Bu bir tehdit mi?"

"Evet." Silahı kaldırdım ve yüzüne doğrulttum. "Sanırım öyle."

Omuz silkti. Nedense, kumandayla sesi kısıtı. Sesi kapatma düğmesine bastığını gördüm ve ses kesildi. Kumandayı eve girdiğimden beri elinden bırakmadığını ilk kez fark etmiştim. Hatta onu, daha ben oturma odasına girmeden eline almıştı. Eğer bir silahsa, işe yaraması için bana doğrultması gerekeceğini tahmin ediyordum ki bu izin verebileceğim bir şey değildi. Diğer taraftan aygıt zararsız görünüyordu.

Ama elinden bırakmadı. Silahıma, yüzünde en ufak bir korku belirtisi olmadan bakıyordu. "Beni vuracak mısınız?" diye sordu.

"Sorularımı cevaplamaya başlamazsan, evet."

"Seni koruyacağımı bile bile beni öldürecek misin?"

"Böyle bir şey bildiğim falan yok. Bana Düzen'den bahset."

Gülümsemesi yüzüne yayıldı; ancak ifadesi neşesizdi.

“Bir sunum izleme şansın varken neden anlatayım?”

Başımın arkasında ani bir basınç hissetmemden hemen önce, “Ha?” diyebildim. Bu his dengemi altüst etmişti. Ayağa kalkmaya ve buna neden olan şeyden uzaklaşmaya çalıştım ama bacaklarımın üzerinde en ufak bir kontrolüm yoktu. Sanki birisi, merkezi sinir sistemimin kontrolünü ele geçirmişti. Basınç, acı beni neredeyse kör edecek boyuta gelene dek arttı. Fırından yeni çıkmış metal bir kısıkaç, ensemın üst kısmında kafatasımın etrafına kapanmış gibiydi. Boyun omurlarımdan yüksek fırlama sesleri geliyordu. Parçalanmak üzere olabilirlerdi.

“Sanırım beni vurmadan önce kendini vuracaksın,” dedi.

Başımı, beni sıkın görünmez ama fazlasıyla gerçek menge-neden kurtulmak için salladım. İç basınç o kadar şiddetliydi ki, beyin hücrelerimin patlamasından korktum.

“Hayır!” diye inledim.

“Vur, Alisa. Kendi başına ateş et.”

Beni bir şekilde hipnotize etmiş olmasından korkarak bakış-larımı gözlerinden ayırdım ve sesini bloke etmeye çalıştım. Sağ kolum titriyordu. Silahı tutan ellerim bükülmüştü. Her geçen saniye, silah kafama daha da yaklaşıyordu. Ne olduğunu anlamıyordum, sadece direnmekten âciz olduğumu biliyordum.

“Hayır!” diye haykırdım.

“Ateş edersen dururum. Kendine ateş et, Alisa.”

Kendimi TV’ye, ızdırap çeken zihnime dayatmaya çalıştığı her tür kötücül telkini bastıracak herhangi bir şeye odaklanmaya zorladım. Ancak ekranda artık rakip Araplar ve Yahudiler birbirleriyle savaşıyorlardı. Onun yerine, silahlarını şakaklarına dayayıp tetiği çeken çocukların yakın plan görüntülerini gördüm. Masum kafatasları dağılıp beyinleri ekrana fışkırırken ve iğrenç gri maddelerin üç boyutlu imgeleri TV’den damlarken... kanlı

posanın kokusunu alıyordum ve binlerce can almış olan benim bile midem ağzıma geliyordu.

Ekranda beliren bir sonraki çocuk Shanti oldu. Güzel Shanti. Nişanlısının yüzüne asit atmadan önceki haliydi. Aklım karışmıştı. Böyle bir resim nereden çıkmıştı. Gerçek miydi? Silahı ağzının yakınında tutarak bana hayatını kurtarmam için yalvarıyordu.

"Kendini vur ki, ben yaşayabileyim," diye ağlıyordu.

"Hayır!" diye bağırdım.

"Lütfen, Alisa?"

"Shanti!" Adımı nereden biliyordu ki?

Silahın namlusunu ağzına sokmadan önce, "Ölmek istemiyorum," diye yalvardı. Ona da, kendime olduğundan daha fazla faydam yoktu. Ellerim bükülmeye devam ediyordu ve çok geçmeden silahımın namlusu, tıpkı Shanti'ninki gibi, yüzüme çevrilmişti. Tek fark, ben ağzımı açmayacaktım. Ağzımı açmayı reddediyordum.

"Kurtar beni!" Silahın namlusu dudaklarının arasından kayarken, Shanti yalvarır gibi mırıldanmıştı.

"Sakin yapma!" diye haykırdım.

Bana çocukluk adımla hitap ederek, "Sita!" diye inledi.

"Shanti!"

Tetiği çekti. Merminin etkisi canımı, kendi kafama saplanmış kadar kötü acıtmıştı. Mermi kızın ağzının içinde sekti ve sağ gözünü delip geçerek ve sağ burun deliğini parçalayıp geride büyük bir delik bırakarak yanağından dışarı çıktı. Yeniden asit atılmış gibi.

İnanılmazdı ama ekrandaki Shanti, ölmemişti. Yüzü kan içinde, silahı sakın bir tavırla indirdi ve aşınası olduğum -fakat on kat daha güçlü- tıslayan sesiyle konuştu.

"Beni koruyacağına söz vermiştin," dedi.

Ağladığımı hissettim. "Üzgünüm."

Shanti aniden iğneleyici bir tavra bürünmüştü. "Sen kendini bile koruyamıyorsun ki. Haydi, durma, tetiği çek de bitsin bu iş."

"Hayır!"

"Silahı ağzına yerleştir ve yap!" Yüzündeki delikten kan süzülürken sırtıtmak için duraksadı. "Kimbilir, belki hayatta kalır ve bana benzersin. O kadar da kötü değil."

"Lütfen, hayır." Korkmuş bir çocuk gibi yalvardım.

"Ağzına," diye ısrar etti.

Emrine direnemedim. İradem *hayır* demek için ne kadar mücadele verse de, ağzım açılmaya başladı ve elim *Glock*'un namlusunu ağzıma götürdü. Soğuk çeliğin dişlerimin üst kısmına sürtündüğünü hissettim. Dilimde, silahı sona ateşlememde namlunun içinde kalan barut kalıntısının tadını hissettim. Ne zaman olduğunu, kimi öldürdüğümü hatırlamıyordum ama mide bulandırıcı bir kesinlikle bunun, bir silahı son ateşlemem olacağını biliyordum. Uzun hayatımın bir intiharla son bulması ne kadar ironikti.

"Ah, Tanrım," diye ağlıyordum.

Shanti'nin sırtışı yüzündeki yırtığın daha da büyümesine neden olmuştu. Çatlak bir motordan süzülen siyah yağ gibi, bir miktar daha kan aktı. "Bu, Düzen'in seni katma şansını bir türlü bulamadığı gizli bir ders. Tanrı diye bir şey yok, Sita. O çocuksu bir yanılsamadan başka bir şey değil." Durdu ve isterik bir cadı gibi kıkırdadı. "Şimdi tetiği çek ve öl!"

Nedense nihai hükmümün, kendini Tanrı'ya adadığını bildiğim bir çocuk görüntüsünden gelmesi aklıma Krişna'yı getirmişti. Üzüntü verici ama gerçekti; hayatım boyunca onun gerçekten Tanrı olup olmadığından emin olamamıştım. Ama Yakşa'nın bir defasında söylediği gibi, Tanrı olup olmamasının bir önemi yoktu. Tanrı sadece bir sözcüktü. Krişna, itaat etmemek için fazla kudretliydi. Ve şimdi artık hayatım sona ermek üzereyken, onu biraz farklı bir ışıktaki görüyordum ve ona ne ad verdiğimizizin bir önemi

olmadığını söylemek zorundaydım. O kadar sevgi doluydu ki. Karşılık olarak benim de onu sevmem kaçınılmazdı.

Keşke ölmeden önce adını söyleyebilseydim. Dudaklarımda Krişna'nın adıyla ölmek, son nefesimi verdikten sonra ona gitmem demekti. Eski yazıtlar bunu vadederdi. Ama silah ağzımın dibine kadar girmişti ve konuşamıyordum. Sadece onu ve sırrına erişilmez bakışlarının koyu mavi ışığını düşünebiliyordum. Ölüm onu tekrar görmek demekse, belki de o kadar kötü bir şey değildi.

Mantrasının ruhumda titreştiğini duydum.

Om Namō Bhagavate Vasudevaya.

Bir huzur dalgası göğsümü yıkayıp geçti.

Çok uzaklardan gelir gibi, kendi öksürüğümü duydum. Öğürmemi.

Tetiği çektim. Mermi mavi bir ışık parlamasıyla patladı.

Öldüm. Ölüydüm. Yine de Krişna'nın görüntüsü gözümün önündeydi.

Gözlerimi açtım –yumduğumu hatırlamıyordum– ve TV'yi vurmuş olduğumu gördüm. Nasıl olduysa, silahı son anda ağzımdan çekmiş olmalıydım.

Brutran, yüzü korkuyla kırıkmış halde, tepemde dikiliyordu. Ateşlediğim silahımın ucundan beyaz bir duman yükseliyordu. Ben kendimi toparlamadan silahı elimden kapma düşüncesiyle aşağı baktı. Ya da belki de, ben onu kafasından vurmadan başka bir silah kapma ihtimalini değerlendiriyordu. Çok tuhaftı ama düşünceleri birdenbire benim için kristal netliği kazanmıştı. Korumacı duvağı kalkmıştı.

Ancak bu etkinin çok sürmeyeceğini biliyordum. Krişna ona itaat etmem halinde onun merhametine ve korumasına sahip olacağımı söylemişti. Ve her ne kadar sözünden bir kereden fazla çıkmış olsam da, bir kez daha beni kurtarmayı seçmişti. Diğer yandan, o sadece kendi kendisini düşünene yardım ederdi ve

ben bu evden bir an önce çıkmam gerektiğini biliyordum. Düzen geri dönmeden.

Kalktım ve sendeleyerek silahı kemerime yerleştirdim.

Hayalet gibi bembeyaz kesilmiş olan Brutran'a baktım.

"İmkânsız," diye fısıldadı.

"Yaşamayı sürdürmem mi? Yoksa bir Tanrı'nın olması ihtimali mi?"

"Evet... Evet..."

Cevabım tuhaf kaçacak kadar sevecendi. "Bütün hayatım boyunca bu iki muammaya kafa yordum. Bana göre cevap, cevabı asla alamayacağımı bilmekti. Her iki mucizenin de doğru olduğuna inanmak zorundayım. Sanırım hâlâ hayatta olmamın nedeni bu." Duraksadım. "Ve Düzen'inin beni öldürememesinin."

Kadın ölüme boyun eğmiş gibiydi. Yaltaklanmıyordu.

"O zaman beni öldür," dedi. "Seni durduramam."

"Madem yardımımı istiyordun, beni neden öldürmeye çalıştın?"

"Sana asla güvenemeyeceğime karar verdim."

"Ne zaman?"

"Tam şu anda."

"Haklısın. Bana güvenemezsin. Büyük olasılıkla seni ileride öldüreceğim ve beni durduramayacaksın." Dönüp kapıya yöneldim. "O zamana kadar arkadaşlarımı rahat bırak. Anladın mı?"

Konuşmadı ama başını salladı.

Sanırım bununla idare etmem gerekecekti.

Onu, en az benim hissettiğim kadar sarsılmış bir halde bıraktım.

ON BİR

ve döndüğümde, değerlendirmem gereken çok şey vardı. Düşüncelerimin büyük kısmı Brutran'un yaptığı şifreli yorumlara odaklanmıştı. Kadının sürekli olarak kendiyle çeliştiği doğrudu. Bir şeyi bilmediğini söylerken, birkaç dakika sonra o şey hakkında konuşuyordu. Bu benim için çok da önemli değildi. Huyu böyleydi, doğası gereği sömürme eğiliminde olan kaltağın tekiydi.

İronik olarak, Brutran'la buluşmamda beni en çok etkileyen nokta -Düzen'in kendisinden başka- dürüstlüğü oldu. Düşüncelerini okuyamamam çok üzücüydü ama telepatik yeteneğim olmadan da gerçeklik duyusuna sahiptim. Kadının söylediklerinin çoğunun doğru olduğunu biliyordum.

Diğer taraftan, ne demek istediğini anladığımdan emin değildim.

İkisi arasında ince bir fark vardı ve bu, Brutran'ın bilmek istediklerimi ortaya dökmeden, beni yönlendirebilme yeteneğine sahip olduğunun kanıtıydı. Kadın imada bulunmak konusunda tam bir ustaydı. Daha fazlasını istememe neden olacak ancak ona, pozisyonuna ihanet ettirmeyecek kadarını söylüyordu.

Beni öldürmeye çalışmış olmasına rağmen, hâlâ beni amacı için çalışmaya ikna etmeye çalışacağını hissediyordum. Düzen'i beni sınamak için kullanmış olması olasıydı. Büyük ihtimalle başarısız

olacağımı sandığı bir testti ama bu testten geçtiğim için artık beni daha da fazla istiyordu. Evinden ayrılırken bunu hissetmişim.

Beni tekrar test edeceğinden neredeyse emindim.

Düzen'in geri dönmesi fikrinden hem korkuyor hem de nefret ediyordum; özellikle eve, Teri ve Matt'in yanına dönmüşken. O lanet olası şeyin ne olduğunu, Brutran'ın varlığa bağlı olup olmadığını hâlâ bilmiyordum. Fiziksel bir saldırı için aynı odada olmamız gerekiyor muydu? Gücün geldiği kanal kendisi miydi? Sonuç olarak, bir şey beni her şeyden çok endişelendiriyordu.

Cadı, beni belli bir mesafeden, istemediğim bir şeyi yapmaya zorlayabilir miydi?

İtiraf etmekten nefret ediyordum ama Düzen'den korkuyordum. Beni haklamaya gelen kiralık katilden korktuğumdan daha çok korkuyordum. O, en azından gözle görülebilir bir düşmandı. Doğru, neredeyse bir süpermeni ama canlıydı, öldürebileceğim bir fiziksel bedene sahipti ve öldürmüştüm de. Ama Düzen'e karşı olan bir defalık direnişim bir anlam ifade etmiyordu.

Ona zarar vermediğimi biliyordum. Ayrıca, ilk saldırıdan sağ kurtulmam sadece Krişna'nın bir girişimi sonucuydu. O son anda onu düşünmesem şu anda ölü olacağımdan en ufak bir şüphem yoktu. Krişha bir şekilde duamı duymuş ve cevapsız bırakmamıştı.

Gerçek, inancımı ve zihnimin karışıklığını derinleştiriyordu. Eski Hindistan'da Krişna'nın haşarı doğasıyla ün yaptığını hatırlıyordum. Bu defalık, Düzen'i geri püskürtmeme yardım etmişti. Bana tekrar yardım etmesi uzak bir ihtimaldi. Uzun hayatımda öğrendiğim bir şey vardı. Merhamete bel bağlayamazdınız; takip ettiği bir plan, program yoktu. Tanrı'nın kışımı kurtarmaya devam edeceğini düşünmek için aptal olmam gerekirdi.

Şu anda Krişna'nın bana güldüğünü görür gibiydim.

Bu senin sorunun, Sita. Başının çaresine bak.

Brutran'ı Shanti ve Lisa'yı rahat bırakması için uyarmıştım ama itaat edeceğinden şüpheliydim. Hayatlarından endişe ettiğim

için, kadınları Missouri'ye getirtip yakındaki bir eve yerleştirdim. FBI ajanlığımın yanı sıra süper zengin olduğumu ve kızın yüzüne estetik ameliyat yaptırabileceğimi söyleyene dek Shanti'nin amcası, yeğeninin yerinin değiştirilmesine karşı çıktı.

Lisa ve Shanti'nin arasında sıkı bir bağ kurulmuştu. Memphis'te bulduğum muhteşem kliniğe gidip gelişlerinde, kıza eşlik eden Lisa oldu. Shanti'nin doktorları bir düzine kadar ön ameliyat planı yapmıştı ama ne kadar hızlı iyileştiğini görünce sayıyı yarıya indirdiler. Tabii ki ne onların ne Shanti'nin, geceyarısı o derin uykudayken yüzüne kanımın sulandırılmış halini sürdürdüğünden haberleri yoktu. Bunun, onu vampire dönüştürmesi gibi bir ihtimal yoktu ama kıza normal bir hayat şansı verebilirdi. Sağ gözünün görme yetisi geri gelince ben bile şaşırdım.

Lisa'nın Shanti'ye gösterdiği bütün o özenin yanında, ben tek başıma matematikçimizi mutlu etmekte zorlanyordum. Kadıncağzın nasıl hissettiğini anlıyordum. Erkek arkadaşını kaybetmiş, evinden koparılmıştı ve ona saldıracağı konusunda tamamen ikna olmadığı bir düşmandan saklanıyordu. Diğer taraftan, ben Brutran'ın Lisa'yı öldürmek istediğini biliyordum. Patronunun bunu bana söylediğini anlattıysam da bana kısmen inanmıştı.

Huzursuzluğunu gidermek için Truman Koleji'nde matematik öğrencilerine ders verebileceği yarızamanlı bir iş buldu. Başvurusunu gerçek adıyla yapmıştı. Saklanma rutininden vazgeçmiştim; çünkü Brutran'ın tam olarak nerede olduğumuzu bildiğine ikna olmuştum ve aksi yönde davranmanın bir anlamı yoktu. Tabii ki bu, ileride ihtiyaç doğması halinde yeniden yollara düşmeyeceğimiz anlamına gelmezdi. Şimdilik Brutran'ın Düzen'e direnme yeteneğinden korkusunun kadını uzakta tutmaya yeteceğine güveniyordum.

Çok uzun süreli olamayacak tehlikeli bir denge yaratmıştık. Ancak birimizin diğerine saldıracağı gün erinde sonunda gelecekti.

Kaynaklarımdan IowaFairfield'lı Henderson'un öldüğünü öğrenmiştim. Kolunu mısır hasatı yapan bir makineye kaptırmıştı. Kolu kopan Henderson, karısının kollarında kan kaybından ölmüştü. Yerel makamlar bunun bir kaza olduğuna ikna olmuşlardı. Oysa ben aksini düşünüyordum. Benim için bu, Brutran'un işe yaramayan bir aracıya yok etmesinin yeni bir örneği idi.

Marko'nun ölümü, kadının acımasızlığını hatırlatan bir işaret olmuştu.

Shanti'den FBI bağlantımı diğerlerinden saklamasını rica ettim. İsteğimi sorgulamadan yerine getirdi. Saf değildi; sadece bana güveniyordu, o kadar. Hatta Shanti'ye gerçek adımları da söylemiştim. Lisa başka bir olaydı. Birisini körü körüne takip etmek için fazla entelektüeldi. Teri ve Matt bizimleyken, SYK konusunu açmaması gerektiğini sürekli hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Sorun şuydu ki; beşimiz birden arkadaş olmuştuk. Durumun kendine göre olumlu ve olumsuz yanları vardı. Etrafımda bir tür ailenin olması hoştu. Asırlardır ilk defa kendimi yalnız hissetmiyordum. Matt'in müziğini dinlemeyi ve muhteşem vücuduna bakmayı seviyordum. En az Teri'nin Olimpiyat'lara katılma hayalini paylaşmaktan hoşlandığım kadar. Ayrıca, Shanti'nin yüzünün iyileştiğini görmek, bana inanılmaz bir mutluluk veriyordu. İdare edilmesi güç olsa da Lisa'nın varlığı bile hoştu. Matematik dahisi olmasının yanı sıra keskin bir zekaya sahipti. Neyse ki, Matt'e ciddi anlamda vurulduğunu bir tek ben fark etmiştim.

Ama Lisa'yı nasıl suçlayabilirdim ki? Ben de aynı gemideydim.

O kadar yakışıklı, yetenekli ve karizmatikti ki. İnatçılığının dışında, neredeyse kusursuzdu. Ama biz zavallı aşk hastası kızların üzerindeki etkisinin farkındaysa bile, aptalı oynamak konusunda ustaydı. İşile ilgileniyor, şarkılarını yazıyor, gece sahne alıyor ve Teri'ye göz kulak oluyordu. Bir öğleden sonra, anlık bir dürtüyle evlerine uğradım ve onları sevişirken yakaladım. Ve ne kadar kışkırdığımı fark edince şaşırdım.

Teri'nin piste çıktığı zamanlarda, Matt ona çok yardımcı oluyordu. Her 400 metre ve 200 metre aralıklarla kronometre tutuyor ve ilerlemesini günü gününe kaydediyordu. Teri'nin antrenmanı bitince, daha hızlı toparlanması ve bir sonraki gün daha da sıkı antrenman yapabilmesi için, ona her zaman uzun bir masaj yaparak krampları büyük bir dikkatle gideriyordu.

Bununla birlikte ona benim verebileceğim avantajı sağlaması imkânsızdı.

Ona kanımdan vermeli miydim yoksa vermemeli mi?

Bu konuya ciddi bir şekilde kafa yoruyordum.

Olimpiyat Seçmeleri'ne giriş olarak kabul edilebilecek AKSK şampiyonasına az kalmıştı. Şikago'ya ve hep birlikte Teri'nin 1500 metre koşusunu izlemeye gittik. Shanti, iki ameliyat arasındaki bir süreçteydi ve sancısı vardı ama Şikago için yola çıkmadan bir gece önce dikişlerinin üstüne ekstra bir doz kan sürdüm ve ertesi sabah, acı çekmeden uyanınca bize eşlik etmeye karar verdi.

Shanti'ye kanımdan birkaç damla vermekle bir merhametli davranmıştı. Bu, iyileşmesine yardımcı oluyordu ve onu ıstıraplarının büyük kısmından kurtarıyordu. Yatakta yatarken ona sadece bakarak, ben kanımdan verirken uyumaya devam etmesini sağlıyordum.

Ancak Teri'nin koşu süresini oldukça iyileştirmek için kanımı doğrudan damarlarının içine akıtmam gerekiyordu. Bunu bilgisi olmadan yapabilmek için onu hipnotize etmem ve Matt'in de ortalıkta olmaması gerekiyordu. Diğer yandan, böyle bir hareketin ahlaki boyutu konusunda da kendimle mücadele ediyordum. Teri hileyle kazanmak istemezdi. Sürelerini iyileştirmek için *steroid* kullananlar için ettiği sert sözleri duymuştum. Bununla birlikte, kendimi annesinin yerine koyduğum için onu mutsuz edecek bir yenilgiye uğramasına gönlüm razı gelmiyordu.

AKSK finalleri bitene kadar hiçbir şey yapmamaya karar verdim. Kendi kendime *orada kötü iş çıkarırsa, takıma girmeyi hak*

etmiyordur, dedim. Tabii ki kendime pek çok insandan daha iyi yalan söyleyebiliyordum.

Teri, yarışı kazanamadı. Aslında ülkenin en iyi üniversite öğrencileri karşısında üçüncü olduğu için şanslıydı. Henüz birinci sınıf öğrencisiydi; koçu performansından hoşnuttu ve etrafını sarıp madalyasına hayran hayran bakarken hepimiz onu tebrik ettik. Ama gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyorduk. O gece, geç saatlerde, konuşmak üzere oteldeki odama geldi. Yalnızdı. Matt'in uyuduğunu söyledi.

"Bu kadar zor bir yarışın üstüne senin de uyuyor olman gerekirdi," dedim.

Benim yatağıma bıraktı ve iç geçirerek, "Berbattım," dedi.

"Müthiş bir baskı altında kendi rekorunu kırdın. Berbat olduğunu nasıl söyleyebilirsin?"

Yorgun bacaklarını ovarak "Çünkü bugünkü yarışın galibi Nell Sharp bile Olimpiyat Takımı'na giremeyecek. Seçmelerde onu alt edebilecek en az yarım düzine kadın olacak. Tabii beni de."

"Bundan emin olamazsın."

"Saat yalan söylemez. Var gücümle koştum ama 4:25'i kıramadım. Büyük olasılıkla Olimpiyatları kazanmak için 4:12 gerekecek."

"O kadar hızlı mı?"

"Evet. Dünya rekoru gerekecek."

Teri altın madalyayı istiyordu. Bunu artık net olarak görebiliyordum. Sadece takıma girmek onun için yeterli değildi. Ne yazık ki şu anda takıma girmesi bile bir hayli zor bir durumdu. Odanın içinde yürüdüm ve yatağa, yanına oturdum. Böyle anlarda kendimi ona o kadar yakın hissediyordum ki sarılmadan durmak güçtü. Elimi güzel -benimkilere benzeyen ve benimkiler gibi hissettiren- sarı saçlarının arasında gezdirirken mavi gözlerinin içine baktım.

"Bunu ne kadar istiyorsun?" diye sordum.

"Neyi?"

"Biliyorsun."

"Altın madalyayı mı? Kazanmak için her şeyimi verebilirdim."

"Ama hile yapmazdın."

"Steroid'lerden mi bahsediyorsun?"

"Başka bir şeyden bahsediyorum. Gizli bir şeyden."

Başını salladı. "Hile yaptığımı bilseydim, hiçbir anlamı olmazdı."

Dürüstlüğüne hayrandım. Ancak o asla hile yapmayacağına yemin ederken, kazanması konusunda kararlılığım artıyordu. Bakışına güç katarak sakinleştirici bir tonla konuştum.

"Çok bitkinsin. Sabah konuşalım. Şu anda dinlenmeye ihtiyacın var." Göz kapakları aniden ağırlaşmıştı, gözlerini açık tutmak için çaba harcıyordu. "Gözlerini kapat ve uzan. Uyu."

Teri, daha başı yastığa değmeden uyuyakalmıştı.

Tırnaklarımı kullanarak sol bileğimdeki damarı açtım ve aynı şeyi onunkine de yaptım. İki damarı birbirine bastırarak kanımın, Teri'nin damarının içine pompalanmasını sağladım. Kesiği, yaranın üstüne dikkatle yaydığım kanımdan birkaç damlayla kapattım. Operasyondan geriye en ufak bir iz kalmamıştı.

Onu odasına geri taşımadan önce bir süre uyumasına izin verdim. Uyandırmak istemiyordum. Kanımın, sistemini güçlendirdiğini hissediyor ve değişim süresince uyumasının en iyisi olacağını düşünüyordum.

Kapısının dışında durup Matt'in usul usul horlamasını dinledim. Anahtarını kullanarak sessizce içeri süzıldüm ve onu –her ikisini de uyandırmadan– yatağa bıraktım. İyi geceler öpücüğü verdim. Matt'i de öpecektim ama bu gece kaderle yeterince oynadığım sonucuna vardım.

Atletizm için Olimpiyat Seçmeleri iki hafta sonra Eugene, Oregon'da yapılacaktı. Teri için okul yılı sona ermişti ve beş kişilik tuhaf bir aile olarak yeni tomurcuklanan yıldızımızın bir üst seviyede rekabet edip edemeyeceğini görmek için batı kıyısına uçtuk. SYK cephesinde her şey sakindi ve FBI'daki İsviçre'ye uçan kaynağım, Claudious Ember hakkında yeni ipuçları ortaya çıkarmakla meşguldü.

Durgunluğun neden olduğu sahte güvenlik hissine aldanmak için fazla yaşlı ve fazla tecrübeliydim. Düşmanlarım hâlâ orada bir yerdeydi ve vakitlerinin dolmasını bekliyorlardı. Bu gerçek –bana göre bu bir tahmin değil, gerçektir– Teri ve Matt'i hayatıma katmış olmanın yarattığı suçluluk duygusunu artırıyordu.

Shanti ve Lisa farklıydı, onlar zaten SYK'yle bağlantılıydı. Benim yanımda, bensiz olduklarından daha güvendeydiler. Ama kızım –Teri'yle böyle hitap etmekten kendimi alamıyordum– ve Matt benimle hiç tanışmamış olsalar, daha güvende olurlardı. Yine de başka bir eyalete taşınıp hayatlarından çıkmayı ve onları bir daha hiç görmemeyi düşündüğüm zaman, korkunç bir üzüntü duyuyordum. Ayrıca içimden bir ses –mantığa tamamen aykırı olduğunun farkındaydım– bunun hata olacağını söylüyordu. İç sesim onlarla tanışmamın bir sebebi olduğunu söylüyordu.

Birleşik Devletler Takımı'nda bir yer kapmak üzere yarışmadan önce, Teri'nin iki ön elemenden geçmesi gerekiyordu. O yarışlarda mucizevi bir şey oldu. İki kez 4:20'nin altında koştu. Sonrasında, heyecan içinde ne kadar güçlü hissettiğini haykırdı. Basın da Teri'nin hevesini paylaşıyordu. Açılış turlarındaki başarısı onu seçmelerin favorisi konumuna getirmişti.

Ama Matt temkinliydi. Aslına bakarsanız, endişesi şüphecilik sınırındaydı.

Finalden önce gece yalnız kaldığımızda, "Bu kadar hızlı koşuyor olmamalı," dedi. "Kendini tüketiyor."

"Her yarışın sonunda güçlü hissettiğini söylüyor."

Matt başını salladı. "Yarışları kazanmamalıydı. Ona üçüncü olmasını ve finale ilerlemesini söylemiştim."

"1500 metrenin özellikle en sonunda ne kadar hüner gerektirdiğini bilirsin. Geride kalsaydı, hapsedilebilirdi. Sharp'a ne olduğuna bir bak, AKSK'da onu alt eden kadına. Finale bile çıkamadı."

"Sharp kötü günündeydi. Herkesin başına gelebilir."

"Koç Tranton, Teri'ye ön tarafa mesafesini korumasını söyledi."

Matt şüpheli görünüyordu. "Evet, ama öne geçmesini ve bütün yarış boyunca orada kalmasını istemedi."

"Tepkine şaşırdım. Süresinin seni daha çok heyecanlandıracağına sanırdım."

Bana dik dik baktı. "Sen, onun bedenini benim kadar iyi tanıyorsun. Çok fazla zorlarsan, geri teper."

"O kendini zorluyor, Matt. Benim bununla hiçbir alakam yok."

"Tabii," dedi ama hiç ikna olmuşa benzemiyordu.

Matt'in tepkisi kafamı karıştırmıştı ve içimde, zihnine süzülüp onu rahatsız eden başka bir şey var mı diye göz atma isteği uyandı. Ancak sevdiğim insanların düşüncelerine kulak misafiri olmak yeminime aykırıydı. Tavrım bir şekilde batıldı, biliyorum ama telepatik yeteneğimi, Krişna'nın beni güvende tutmak için bahsettiği bir özellik olarak görüyordum. Ve yapmak isteyeceğim son şey, onu kötüye kullanmak olurdu.

Ayrıca bir başkasının zihnini okumanın ve dışarıdan göründükleri kadar muhteşem olmadıklarını keşfetmenin büyük bir hayal kırıklığı yaratabileceğini de biliyordum. Matt'le ilgili fanteziler kurduğumu itiraf edecek ilk kişi bendim. Düşüncelerini bir büyütecin altına yatırıp hayallarımı yıkmaktan ve sığ pisliğin teki olduğunu keşfetmekten nefret ederdim. Aynı şey Teri için de geçerliydi. En iyi hediyeler, paketini hiç açmadıklarımızdı.

1500 metre bayanlar finali gelip çatmıştı. Yarış serin bir akşam vakti yapılacaktı. Günün son yarışıydı ve stadyum gergindi.

Hiç kimse atletizme Eugene halkı kadar ilgi göstermezdi. Sanki tek bir Olimpiyat altını kazanmadan hayata veda eden evlatları Steve Prefontaine'i –benim de parmağımın olmasından korktuğum üzüntü verici bir gerçek– asla unutmamışlardı.

Yetmişlerin başında, Münih Olimpiyatları öncesinde –daha sonra Ray'le tanışacağım yer olan– Oregon'da yaşıyordum ve Prefontaine'le on millik bir koşuya çıkmışken tamıştım. Üzerimde şortum ve tenis ayakkabılarım olduğu ve çocuğa oldum olası hayranlık duyduğum için yanında koşmaya karar verdim.

O zaman için, zarar vermek gibi bir niyetim yoktu. Ama Prefontaine'in, ona ayak uydurabilme becerim karşısında şaşkına döndüğünü fark etmemiştim. Kendi açımdan sadece egzersiz yapıyor ve merhaba diyordum ama o beni yenmeye çalışıyordu. Hatamı anladığımda nefesi kesilmişti. Doğal olarak, ne kadar tükenmiş olduğunu fark ettiğimde, yorulmuşum gibi yapıp durmak için yalvardım. Ama artık çok geçti. Olan olmuştu.

Steve Prefontaine, Olimpiyatlara bir kızın onu geçtiğini bile-rek gitti. Her zaman, yarışın son düzlüğünde yavaşlayıp üç atlet tarafından geçilmesinin ve yarışı madalya alamayarak dördüncü olarak tamamlamasının bununla bir ilgisi olabileceğinden endişelenmişimdir.

Teri, Matt ve Koç Tranton'un nasihatlerine rağmen, finalde ön sırayı zorladı ve vahşi bir hız tutturdı. Onu güden şeyin ne olduğunu anlıyordum. Kanımın ateşini hissediyordu. Ancak bu, nasıl kontrol edeceğini bilemediği bir ateşti ve sonunda Matt'in korkularının dayanaksız olmadığını görmüştüm. Kanımı ölüm-lülerle nadiren paylaştım ve bunu, daha önce birini daha iyi bir atlete dönüştürmek için yaptığım hiç olmamıştı. Yoksa ona çok fazla mı kan vermiştim? Gerçekten gücünü gereksiz biçimde kullanarak kendini tüketebilir miydi? İlk turu altmış saniyede, dünya rekorundan daha hızlı koştu.

Kalabalığın homurtusu arasından bağırdım.

“Teri! Yavaşla!”

İmkânsız olmasına rağmen, sanki beni duymuştu. Benim olduğum tarafa döndü. Bakışlarımız karşılaşır gibi oldu ve kendi güvenliği için, korkumu ona nakletmeye çalıştım. Kanı ona ben verdiğim için daha yakın hissetmişim. Şaşırmamam gerekiyordu. Artık sadece aynı genleri değil, aynı kanı da paylaşıyorduk. O anda psişik bir bağın her tür mesafeyi fethedebilecek altın bir ip gibi aramızda uzandığını hissettim.

Aniden yavaşladı.

Teri, yarışı dolu dolu bir saniye farkla, dünya rekorundan iki saniye geride kazandı. Zafer turunu atarken, kalabalık onu ayakta alkışlıyordu. Uzmanların gözünde artık hiçbir soru işareti kalmamıştı. Artık Olimpiyatlarda altın madalyanın favorisi Teri’ydi.

Sonrasında onu kucaklayıp takıma girdiği için tebrik ederken; bedeninin, harcadığı efor yüzünden hâlâ sarsılmakta olduğunu fark ettim. Ve bunun kanımdan daha fazlasına ihtiyaç duyduğu mu yoksa daha azının yeterli olduğu mu anlamına geldiğini bilmiyordum.

ON İKİ

 olimpiyatlara iki ay kalmıştı. Çetemiz Missouri'ye döndü ve Teri, üzerinde daha büyük hevesle çalışmaya başladığım romanımda bana yardım ederken ciddi ciddi antrenman yapıyordu. Kitabımın gidişatı değişmişti. Şimdi artık iki tür insanoglunun –bedenlerini nano teknolojiye tabi tutmuş, fiziksel ve zihinsel yeteneklerini normalin çok ötesinde zorlayanlar ve doğanın kendilerine bahsettiği halde kalmanın en iyisi olduğuna inanan küçük bir azınlığın– yaşadığı gelecekte bir medeniyet yaratmaya odaklanmıştım. Hikâyenin başında benim verdiğim isimle *Nanotlar* toplumun kontrolünü sıkı sıkıya ellerinde tutuyorlardı. Hatta normal insanlık tükenmek üzereydi.

Romanın nereye gittiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama aldırımıyordum. Yazmak hoşuma gidiyordu ve benim için bu kadarı yeterliydi.

Shanti'nin ameliyatları sürüyordu ve ilerlemesi o kadar hızlıydı ki, amcası sürpriz ziyarete geldiğinde onu tanımadı. Zavallı adamın sinirleri bozuldu ve onu kollarının arasında tutarken minnetle ağladı.

Truman Üniversitesi'nde yaz dönemi için bir matematik profesörünün görevini devralarak tam zamanlı bir iş edinmesi, Lisa'nın ruh haline iyi gelmişti. Biz diğerleri için, Lisa'nın kal-

ben akademik bir tip olduğu ve üniversitede, para piyasalarında olacağından çok daha mutlu görüldüğü aşikârdı.

Teri, Olimpiyat Takımı'na girdikten sonra Matt'i daha nadir görür olmuştum. Özür dileyerek müziğiyle meşgul olduğunu söylüyordu ama benden özellikle uzak durduğunun farkındaydım. Yokluğu beni üzüyordu ama çok fazla takılmıyordum. Aslında ortalıkta olmaması rahatlamama neden olmuştu. Böylece ona daha az özlem duyuyordum.

Olimpiyatlar Londra'da yapılacaktı ve ben, Amerika sınırları dışına çıkmayalı çok uzun yıllar olmuştu. Hindistan'da doğmuş olmama rağmen, ülke son beş bin yılda o kadar değişmişti ki artık evim gibi gelmiyordu. Avrupa da öyle. Yeni Dünya'ya hacılarla birlikte gelmiştim ve Avrupa'ya sayısız kez geri dönmüş olmama rağmen, her zaman bir Amerikalı gibi hissettiğimi itiraf etmeliydim.

Londra'ya seyahat etmek konusunda bu kadar huzursuz olmamın nedeninin bu olmasından şüpheleniyordum. Bu his beni, Teri'nin takıma layık görülmesinden sonra sarmıştı ve yola çıkış tarihimiz yaklaştıkça da güçleniyordu. Bu tedirginliğimin mantıklı bir nedeni yoktu. Sadece, Amerika'dan ayrılırsam, geri dönemeceğimi hissediyordum.

Beni, Seymour Dorsten'ı görmeye iten de bu oldu.

Ah, biricik Seymour'um, hakkında koca bir kitap yazsam bile duygularımı ifade edemeyebilirdim. Daha önce de bahsettiğim gibi, fiziksel olarak hiç bir araya gelmemiş olmamıza rağmen, Seymour benim hakkımda, çoğu fazlasıyla doğru olan, sayısız roman kaleme almıştı.

Bu, uzun bir hikâyeydi ve karşılaştığımızda ilişkimizin gizemiyle ilgili bir cevap isteyeceğini biliyordum. Tabii ki psişik bağımızın gerçekliğini kabul etmek konusunda zorluk yaşayacaktı, çünkü aynı güçlüğü ben de çekiyordum. Onunla ilişkim, izah edemeyeceğim bir bulmacaydı.

Seymour'un Manhattan'ın neresinde yaşadığını biliyordum. Kaynaklarımla kontrol etmeme dahi gerek kalmadan, konumundan her zaman haberdardım. Yerini, onun gözlerinden görmek için sadece gözlerimi yummam yeterliydi. Lise son sınıfta olduğu dönemde onunla ilk irtibat kurduğum günden, beri hep böyle olmuştu. Doğal olarak, Seymour daha sonra o dönemde arkadaş olduğumuzu yazmıştı ama tekrar ediyorum; biz hiçbir araya gelmedik.

Diğerlerine, birkaç günlüğüne bir yere gideceğimi söyledim. Nereye gittiğimden bahsetmedim. Bu benim tarzımdı. JFK Havaalanı'na Seymour'un beni almaya gelmesini bekledim. Beni yakınında hissettiğinden şüpheleniyordum, çünkü zihinsel olarak gelme düşüncemi ona göndermiştim. Bunun kafa karıştırıcı bir gerçek olduğunun farkındaydım. Zihnimi okumak için var olduğuma inanması gerekmiyordu. Onunla kasten bağ kurduğumda güpegündüz benimle ilgili rüyalar görmeye başlıyor ama bu düşüncelerin sadece ona ait olduğunu hayal ediyordu.

Seymour'un hayatının her detayına aşınaydım. On beş sene önce AIDS'ten ölmek üzereyken, bilim adamlarının *Protease Inhibitör*'ü geliştirmesiyle şeytanın bacağına kırmıştı. HIV virüsü taşıyan milyonlarca insan gibi, neredeyse on beş gün içinde, birkaç aylık ömür biçilen bir insana göre nispeten sağlıklı bir genç adama dönüşmüştü. Bu, virüsü artık taşımadığını anlamına gelmiyordu. Sağlıklı kalmak için Seymour'un günde yirmi haplık bir kokteyl yutması gerekiyordu. Ama hayattaydı, önemli olan da buydu ve dikkat çekecek kadar başarılı bir hayatı vardı.

Benim gibi, o da bir yazardı ama kendi ismini kullanmamasının yanı sıra tek bir isim altında yazmamakta –nedense– dirense de benden çok daha ünlüydü. Yarım düzine kadar takma ismi vardı. Gençlik gerilim romanları yazdığı zaman, Carol Kline oluyordu. Yetişkin korku romanlarını, Mike Freshner adıyla yayımlıyordu. Son zamanlarda Harold Boxtor imzasıyla bol esrarlı bir seri yaz-

maya başlamıştı ve yakın zamanda Debra Singer adıyla, New York Times en çok satanlar listesinde en üst sıraya yerleşen dokuz yüz sayfalık bir aşk romanı yazmıştı. Hollywood senaryosu yazarken, her zaman James Hart adını kullanırdı.

Her takma adı için farklı bir menajer tarafından temsil ediliyordu. Menajerler bu kadar çok sayıda farklı kimliği olduğunu bilmedikleri için, yasal sorunlardan kaçınmış oluyordu. Hiç şüphesiz, gezegende en çok çeşitlilik sergileyen yazar oydu. İlham perisi sınır tanımıyordu. Ben ondan yüz kat daha uzun bir süre yaşamış olmama rağmen hayal gücü benimkini utandıracak cinstendi.

Bununla birlikte, milyonlarca satan kitaplarına ve popüler filmlere dönüşen senaryolarına rağmen, kamuoyunun karşısına bir kez bile çıkmamıştı. Asla imza günlerine katılmazdı ve fotoğrafı tek bir kitap kapağına bile basılmamıştı. Mahremiyet takıntısı her şeyin üstünde paylaştığımız en önemli özelliklerden biriydi.

Bazen, asıl benim onu rüyalarımnda var ettiğimi düşünürdüm.

Taksiyle Manhattan'a vardığımda, öğle yemeği saati olmuştu ve Seymour Central Park yakınındaki sade evine çok uzak sayılmayacak bir şarküteriden hindi etli sandviç ve patates kızartması alıyordu. Bankada milyonlarca doları vardı ama nadiren elini sürerdi. Maddi şeylere çok merakı yoktu. Film ve TV seyretmekten, kitaplardan ve uzun yürüyüşlerden keyif alırdı. Kısıtlı bir sosyal hayatı vardı. Bağlantıda kaldığımız on beş yıl boyunca sadece bir defa –Linda Johnson adında genç bir bayanla– ciddi bir ilişki yaşamıştı. Kadının bana fazlasıyla benzemesi şaşırtıcı değildi. Ama aptal şey, Seymour'u terk etti. Nedenini bilmiyordum ve son on yıl içinde Seymour çok az flört etmişti.

Seymour'u elinde kahverengi kese kâğıdındaki sandviçiyle şarküteriden çıkıp parka doğru yürürken gördüm. Bu, rutininin bir parçasıydı. Aynı gün içinde parkta iki tur atması sıra dışı bir durum değildi. Kendimi nasıl tanıştıracığımı kestirmeye çalışarak onu uzaktan seyrettim. Bir süre sonra pes ettim. Sadece merhaba

diyecek ve akışına bırakacaktım işte. Olur da kalp krizi geçirmesine neden olursam, onu her zaman en yakındaki hastaneye taşıyabilirdim.

Geniş, çimenlik bir alana bakan, diğerlerinden nispeten daha uzakta olan bir banka oturdu. Günlerden cumartesiydi. İleride uçurtmalarıyla oynayan çocuklar vardı. Çiftler, Seymour'un kim olabileceğine kafa yormadan el ele dolaşıyorlardı.

Klasik bir yakışıklılığı olmasa da bana göre mükemmeldi. Hastalığından ötürü sıskaydı ve kahverengi saçlarının fena halde bir stiliste ihtiyacı vardı. Saçlarını ancak onu rahatsız etmeye başladıklarında keserdi; daha önce değil. Ona hafif meleşimsi bir hava veren dolgun dudakları ve uzun kirpikleri vardı. Yüzündeki çizgilerde belli başlı trajedilerden çok, kendi derinliklerinden gelen bir hüznün saklıydı. Ayrıca kahverengi gözlerinde çok az insanda gördüğüm bir sıcaklık vardı. Yakınında durup onu incelerken yalnızlığını da en az empatisi kadar güçlü hissedebiliyor ve birinin diğerine yol açtığını çok iyi biliyordum. Onu parlak bir yazar yapan yüksek IQ'su değil, kalbiydi. Tanıdığım hiç kimse, Seymour'un gibi bir kalbe sahip değildi.

Ve o, benimle daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Yanına yürüdüm ve banka oturdum.

Döndü, bana baktı ve gözlerini kırıştırdı.

"Merhaba," dedim.

Kullanacağı kelimeyi bulmakta zorlanarak, "Selam," dedi.

Elimi uzattım. "Adım Alisa. Sana katılmamın bir sakıncası var mı?"

El sıkıştık. "Seymour. Hayır yok."

"Teşekkürler." Dokunuşuyla neredeyse bayılacakken son anda kurtularak elimi çektim. Bir an için kendi bedenim kadar onun bedeninde de var olduğumu hissetmişim. O da altüst olmuş gibiydi. "Buraya sık sık gelir misin?" diye ekledim.

"Hemen hemen her gün." Sandviçini yemeye devam etmeye ve rahat davranmaya çalışıyordu ama belli ki ortaya çıkışım onu sarsmıştı. Bununla birlikte, kim olduğumu tahmin etmemişti. Nasıl edebilirdi ki? Ben uzun zaman önce yazdığı bir hikâyenin kahramanıydım. Yoktum. "Ya sen? Buralarda mı oturuyorsun?" diye sordu.

"Hayır."

"Sadece gezmeye mi geldin?"

"Yakınlarda oturan bir arkadaşım var."

"Burası ilginç bir şehir. Çok tuhaf insanlarla tanışabiliyorsun."

"Sen de o kategoriye giriyor musun?"

Başını öne eğip iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Ama parkın çevresinde biraz takılırsan bir yığın yazar, oyuncu ve ressamla karşılaşabilirsin. Tek yapman gereken gerçek delileri, kısmen deli olanlardan ayırmaya dikkat etmek."

"Sen hangi kategoriye giriyorsun?"

"Ah, ben tamamen deliyim. Benim gibilerle hava karardıktan sonra konuşmak istemezsin. Güvenli olmaz."

"Başımın çaresine bakmayı bilirim."

"Kendinden bir hayli emin gibisin."

"Evet."

Kaşlarını çattı. "Alisa, beni bağışla, bu çok aptalca gelecek ama daha önce tanışmış mıydık?"

"Neden sordun?"

"Bana birini hatırlatıyorsun."

"Eski bir kız arkadaş mı?"

"Pek sayılmaz. Daha önce New York'a geldin mi?"

"Tabii ki. Yollarımız kesişmiş olabilir. Sen de bana tanıdık geliyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Dürüst olmak gerekirse, yanına oturmamın nedeni buydu. Düşündüm ki, bilemiyorum, belki arkadaş olabiliriz."

"Erkek arkadaşının bunu onaylayacağını sanmam."

"Buraya erkek arkadaşımı görmeye geldiğimi söyleyen oldu mu?"

"Ah, çok üzgünüm. Sadece öyledir diye tahmin ettim."

"Şu anda bir ilişkim yok."

"Bu görüntünle yalnız olmaya şaşırdım."

Ciddi bir sesle cevap verdim. "Yalnız olmaya alışığım. Hayatımın büyük kısmında yalnızdım."

Bana döndü ve beni dikkatle süzerek, "Neden?" diye sordu.

"Böyleyim işte." Omuz silkti. "Ben de aynı soruyu sana sorabilirim."

"Benim de o türde bir yalnız olduğumu nereden biliyorsun?"

"Burada oturmandan anladım. Parkta takılıp geçen insanları seyretmeyi ve içlerinde neler olup bittiğini hayal etmeyi seviyorsun. Aynı zamanda, zihninin binlerce ışık yılı kadar uzakta olduğu ve gözünün kimseyi görmediği de olabiliyor."

Yemeğini unutmuştu. Cevap vermesi uzun sürdü.

"Sen insanın aklını okuyorsun, Alisa."

"Sen de öyle, Seymour."

"Neden böyle söyledin?"

"Doğru, değil mi?"

"Belki." Duraksadı. "Soyadın ne? Tabii sormama izin varsa?"

"Bu tehlikeli bir soru."

"Özür dilerim. Niyetim burnumu sokmak değildi."

"Burnunu istediğin kadar sok, beni endişelendiren bu değil."

"Anlamıyorum."

"Kendime Alisa Perne diyorum. Ama bu, gerçek ismim değil."

Kaşlarını çattı. "Alisa Perne sahne adın falan mı?"

"Sayılır. Gerçek adımları çok az insan bilir."

"Oyuncu musun?"

"Şu anda oynuyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Uzanıp koluna dokundum. "Uzun zaman oldu."

Paylaştığımız bağı hissetmişti; inkâr etmek imkânsızdı. Yine de yok sayarak, "Neden bu yana?" diye sordu.

"Beni gerçekten tanımadın mı?"

"Dediğim gibi, tanıdık geliyorsun, ama..."

"Adımı biliyorsun," diyerek sözünü kestim.

Bir anda -içi ve dışı- taş kesilmiş gibi durdu. Yaşadığı şoku kendim yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Ama deli değildi. Akıllı ve sağduyuluydu. Var olamayacağını biliyordu, bu yüzden var olmama izin vermeyecekti. Bununla birlikte, bir derdi vardı. Tam karşısında oturuyordum.

Baskı çok fazlaydı. Ayağa kalktı.

"Üzgünüm. Yetişmem gereken bir randevum var. Tanıştığımızı sevindim."

Uzandım ve onu çekip geri yerine oturttum. Gücümü kullanmıştım, o da bunu hissetmişti.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedim.

Onu korkutmuştum. Kolunu tuttuğum yeri ovalıyordu. Fazla sıkılmış olabilirdim. Sert bir ses tonuyla, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Korkmana gerek yok," dedim.

"Senden korktuğumu mu düşünüyorsun?"

"Korkmuyor musun, Seymour Dorsten?"

"Soyadımı nereden biliyorsun?"

"Hakkında her şeyi biliyorum."

"Sen de kimsin?"

"Söyledim ama dinlemiyorsun."

"Benden ne istiyorsun?"

"Bana bakmanı. Beni dinlemeni. Sen de beni, en az benim seni tanıdığım kadar iyi tanıyorsun. Hatta kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyor bile olabilirsin."

Ayağa kalktı. "Sen delisin."

Kafamı kaldırıp ona baktım ve daha yumuşak bir sesle, "Özür dilerim," dedim.

"Gidiyorum." Döndü. "Arkamdan gelmeye kalkma."

Arkasından seslendim. "Seymour?"

Durdu. "Ne?"

"Lütfen gitme. Ben... sadece biraz konuşmak istiyorum."

Döndü ve ellerini beline yerleştirip, "Neden birden delirdin?" diye sordu.

"Bilmiyorum, sanırım biraz kaçığım."

"İlk başta bayağı normal görünüyordun."

"Seni şoke edip beni hatırlamanı sağlamaya çalışıyordum. Sanırım işe yaramadı."

"Seni tanımazken, nasıl hatırlayabilirim ki?"

"Lütfen oturur musun?"

"Hayır."

"Lütfen. Seni bir daha tutmayacağım. Kolunu acıttığım için özür dilerim."

Tekrar yerine otururken kolunu ovalıyordu. "Nasıl bu kadar güçlendin?"

"Uzun bir hikâye."

"Soyadımı nereden biliyorsun?"

"Bir uzun hikâye daha."

"Alisa."

"Ama bildiğin bir hikâye. Yazan sendin."

"Yine deli gibi davranmaya başladın. Gidiyorum."

Elimi uzattım. Ama elini sıkmak için değil, sadece tutmak için. Uzunca bir süre elime daha sonra da gözlerimin içine baktı. En sonunda elimi tutarak, "Güzel gözlerin var," dedi.

"Teşekkür ederim. Sana birini hatırlatıyor mu?"

Başını bir kez daha eğdi. "Bu mümkün değil," diye fısıldadı.

Elini usulca sıktım. "Hikâyenin sonunda, var olmamın mümkün olmasını nasıl istediğini yazmıştın."

Yanağında bir damla gözyaşı belirdi. Sildi, yerine yenisi geldi.

"Onu uzun zaman önce yazdım. Kendini dünyadaki son vampir sanan bir kızla ilgili ilk kitabımdı." Elini geri çekip ıslak gözlerini ovaladı. "Kopyasını nereden buldun?"

"Okuduğumu mu sanıyorsun?"

Yeniden konuşmaya başladığında, sesi titriyordu. Yaklaşıyordu sanki.

"Okumuş olmalısın. Öyle bir sahne adı uydurduğuna göre."

"Ben aslında gerçek bir oyuncu değilim. Ve kitabının kopyasını da hiç çalmadım. Hiç okumadım. Yani kelimenin bilindik anlamıyla okumadım."

"Bana gerçek adını söyle."

"Sita."

Nefesi kesildi. "Hayır!"

"Bu doğru, Sita benim." Kolumu omzuna atıp yanına sokuldum. Titriyor, gözleri doluyordu. Eğilip kulağına fısıldadım. Bir süre sessiz bir baloncuk içinde birlikte oturduk. Düşünceleri, sanki bana aیتlirmiş gibi, benimle konuşuyorlardı. "Birlikte kitaplar yazdık. Böyle kenetlendiğimiz zaman, sen benim zihnimi okuyabiliyorsun, ben de senin. Ama bunun olması için, fiziksel olarak yakın olmamız gerekiyor. Yıllar önce zihinlerimiz çarpıştı ve sen beni düşünmeden duramaz oldun. Benimle ilgili kitaplarının çokça doğru olması bu yüzdendi. Ben son vampirim ve sen hikâyemi anlatan kişisin."

Nefes almakta zorlanıyordu. "Ben o kitapları hiç yayımlatmadım."

"Biliyorum."

"Bir kopyasını bastım, sadece bir tane. Sonra da dosyayı sil-dim. Kopya, masamın çekmecesinde kilitli."

"Biliyorum."

"Aynı lisede değildik. Seni orada hiç görmedim."

"O kısmı sen uydurdun. Kendini de hikâyeye katmak istedin. Bunu pek çok yazar yapar. Hiç tanışmadık ama orada, okulun-daydım. Ray için gelmiştim. Hatırlıyor musun? Babasıyla nasıl tanıştığımı, onu nasıl öldürdüğümü ve onu beni gözetlemesi için kimin tuttuğunu ortaya çıkarmamın neden gerektiğini yazmıştın."

"Yakşa?"

"Bu doğru." Kulağına fısıldamayı sürdürüyordum ama sanki hiç konuşmuyormuş gibiydim. Buna gerek yoktu; bağımız o kadar sıkıydı ki. "Yakşa, Ray ve benim peşimizdeydi. İkimizi de öldürmeye çalıştı ama sonunda bıraktı. Sen her şeyi yazdın; bütün detayları. Uzunca bir süre, senin ve benim beyinlerimiz birbirine bağlantılı kaldı. Peşimden Eddie'yle tanıştığım Los Angeles'a geldin. Ray öldüğünde ve ben Eddie'yi durdurduğumda oradaydın."

"Bir dondurucuda kafasını mı kestin?"

"Aynen öyle. Sonra hayatını kurtarmak için Joel'i vampire dönüştürdüm. Ama FBI ve hemen ardından da ordu peşimize düştü ve Joel kapana kısıldı. Eski bir âşığım, Arturo, onlarla çalışıyordu. Bunu, bir şeyler yapabilmem için artık çok geç olana kadar bilmiyordum. Joel öldü, Arturo öldü ve işler bir süre için arapsaçına döndü. Hatalar yaptım. Arturo geriye, yeniden insan olmama fırsat sağlayacak ekipmanlar bırakmıştı; onları kendi üzerimde kullandım. Arturo'nun bebeğine hamile olduğumun farkında değildim ve Kalika adında bir kız doğurdum."

Seymour transa geçmiş gibi konuştu. "Kali Ma."

"Tanrıça Kali gibi değildi. İyi miydi yoksa kötü mü karar veremedim. İnsana dönüşmem tuhaf bir rüyaya dalmak gibiydi. Ray'in yeniden canlandığını, kızımın ve benimle birlikte yaşadığını sandım. Kalika olağanüstü bir hızla büyüyor ve sürekli daha fazla kana ihtiyaç duyuyordu. Bu sebeple, bir delikanlı buldum, onu bir odaya kilitledim ve kanını Kalika'yı beslemek için kullandım. Hiçbir zaman yeterli olmadı. Kalika büyüyünce bir arkadaşımın bebeğinin peşine düştü."

"Suzama."

"Bebek, Paula adında bir kadına aitti. Bana Suzama'yı anımsatmıştı, çünkü ikisine de görüşler geliyordu. Geleceği görebiliyorlardı. Kalika'yı Paula'nın çocuğunu incitmekten alıkoymak için yeniden vampire dönüştüm. Ama kızım çok güçlüydü. Hiçbir şey onu durduramıyordu sanki. İşte o zaman bir hata daha yaptım. Suzama'nın kehanetlerini bilen bir mezhebin yardımına başvurdum. Bu zamanda yeniden doğacağına ve bebeğinin ilahi bir çocuk olabileceğine inanıyorlardı. Onlarla güç birliği yaptığım zaman, yardım eder gibi davrandı ama hepsi bir avuç yalandı. Liderlerinin çocukla ilgisi yalnızca şeytani bir ritüel içindi ve Kalika onları durdurumama yardım etmese, ritüeli gerçekleştirecekti. Yazdıklarını anımsa, hepsi gerçektir. Kalika onları durdurmak için canını verdi ve son kanını benimle paylaştı. Sonuçta, o kötü birisi değildi."

Gözleri bana kilitlemiş halde geri çekildiğinde, Seymour'un bakışları ıslık ıslık. Sesim, kelimelerim onu hipnotize etmişti ama transı keşfiyle alakalıydı. Kendini, hakkımda yazdığı sayfalarla çerçevelenmiş bir aynaya bakar gibi hissettiğini biliyordum; çünkü ben de öyle hissediyordum. Hayatımın olaylarını naklederken, sil baştan yaşar gibiydim. Kalika'dan bahsetmek acı veriyor. Onu bugün bile özlüyorum.

"Sonra geçmişe yolculuk ettin," dedi.

Omuz silktim. "Belki de. Bedenim burada kalsa da, zihnim geçmişe döndü. Landau adında Capula'lı bir canavar ırkı yaratmak için kanımı çalan kötü bir adam, bir büyücü vardı. O kanı kullanmasına engel olmak için zamanda geriye gönderildim. Çok büyük bir hatayı düzeltmem için bana ikinci bir şans tanınmıştı sanki. Ve başarılı da oldum."

"Ve şimdiki zamana döndün?"

"Evet."

Başını salladı. "Bekle. Öyle olmadı. Geri dönmeye çalıştın ama bedenini şimdiki zamanda öldü ve geçmiş zamanda, doğduğun yerde, Hindistan'da kaldın. Krişna'yla tanıştın ve sana normal bir hayat yaşama şansını sundu. Vampire hiç dönüşmeme şansını."

"Sen böyle yazdın ve belki de bu başka bir kâinatta doğruydun. Ama senin ve benim zihinlerimiz bu noktada yoldan sapmaya başladı. Ben Landau'yu alt ettikten sonra şimdiki zamana döndüm. Ve hayatıma devam ettim.

Seymour şüpheliydi. "Nasıl her şeyi bu kadar doğru anlayıp sonunda bu kadar yanılabilirim?"

Saçlarını okşadım. "Düşüncelerimiz birbirine öylesine dolandı ki, beni mi yoksa kendini mi yazdığını bilemediğin bir noktaya geldin. İleri bir AIDS vakası yaşıyordun. Ölüyordun. Hikâyenin sonunda beni öldürmeyi seçmene hiç şaşırmıyorum. Büyük olasılıkla birlikte ölmemiz gerektiğini hissettin." Duraksadım. "Ama sen ölmedin. Bilim adamları o müthiş ilaçları geliştirdi ve sen iyileştin. Hayatına devam ederken seni uzunca bir süre rahat bıraktım. Sana düşüncelerimi göndermeyi kestim."

"Neden?"

"Çünkü ben bir vampirim ve kendim ölümsüz olsam da hayatımda ölümle ilgili o kadar çok şey var ki... Benim uzun hayatımın yükünden kurtulmanı istedim. Kendi hikâyelerini yazabilmen için özgürleşmeni. Kanını içmek istemeyen kızları sevmek için."

"Gerçekten kan içiyor musun?"

"Ben buyum, bir vampir."

"Son vampir?"

Sonunda onu bıraktım ve gözlerimi kaçırdım. "Bilmiyorum. Öyle olduğumu sanıyordum ama geçmişte çok yanıldığım oldu ve belki şimdi de yanıliyorum. Seni aramaya gelmem de bu yüzden. Tavsiyene ihtiyacım var."

Uzunca bir süre sessiz kaldı.

"Sana inanmak istiyorum. Ama bu delilik, biliyorsun."

Parkın diğer ucundaki iki gökdeleni işaret ettim. "Ya bu gece şu binadan diğerine atlarsam? O zaman bana inanır mısınız?"

"İnanmak zorunda kalırım."

"Tamam."

"Tamam, ne?"

"Bu akşam bunu yapacağım. İzleyebilirsin. Sonra bana yardım edecek misin?"

"Sana nasihat vermeyi ne kadar sevdiğimi kitaplardan biliyorsun."

"Şimdi nasihatlerine her zamankinden çok ihtiyacım var."

Ayağa kalktı ve sandvicini yakındaki bir çöp sepetine attı. Güneşin altında gerindi ve gülümseyerek, "İki şartım var, Sita," dedi.

"Ne?"

"Gerçekten vampirsen, o zaman seninle gelmeme izin vermen gerekir. Ve ben sana izin verene dek beni asla bırakamazsın."

Ayağa kalkıp elimi uzattım. "Anlaştık."

ON ÜÇ

Sekiz hafta sonra, Seymour'la birlikte Londra'da bir otel odasında oturuyordum. Benim uzmanı olduğumu düşünmekten hoşlandığım kan konusunu tartışıyorduk ancak bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini bilseydim, bunu konuşuyor olmazdık.

1500 metre bayanlar koşusu için elemeler üç gün içinde başlayacaktı. Finallere beş gün vardı. Finalin hemen öncesi bir tarihe eklenmiş iki eleme koşusunun olduğu program, daha gaddarca olamazdı. Ama bu meydan okuma Teri için daha da zordu. Takıma girmenin baş döndürücü etkisinden henüz kurtulan Teri, kademeli antrenmanı gittikçe kötüleşirken, dehşet sınırında bir bunalımın eşiğindeydi. Pratik bir yaklaşımla, ona kanımı vermemden önceki haline dönmüştü.

"Bir ay boyunca tanrı gibi koştuktan sonra yeniden ölümlüye dönmek tuhaf bir his olmalı," dedi Seymour.

"Ona kanımı hiç vermemeliydim."

"Bir defasında, pişmanlığın bütün duygular arasında en işe yaramaz olan olduğunu söylememiş miydin?"

"Onu kitaplarından birindeki bir karakter söylemişti."

"Ah, şey, bu doğru. Geri dönüş yok."

O tembel tembel yatağın üstünde otururken, önünde bir ileri bir geri gidip geliyordum.

"Ona biraz daha kan vermem gerek," dedim.

"Bu riski bir daha almayacağına dair yemin etmiştin."

"Başka seçeneğim yok ki. Canına okunacak."

"Ne olmuş yani? Bu sadece aptal bir yarış. Bu riske değmez."

"Olimpiyatlardan bahsediyoruz!"

"Yani? Bir dizi aptal yarış. Bundan iki ay sonra kimin neyi kazandığını kimse hatırlamayacak bile. Umurlarında da olmayacak."

"Son transfüzyon ona zarar vermedi. Bu neden versin ki?"

"Öncelikle ona zarar verip vermediğini bilmiyorsun. Ayrıca ona ne kadar bağlı olduğunu ve aklının nasıl çalıştığını biliyorum. Sen söyledin; canına okunmasından korkuyorsun. Bu defa ona daha fazla kan verecek olmanın nedeni de bu."

"Bu delilik. Aynı miktarda vereceğim."

"İmkânsız. O kadar şeffafsın ki. Ona verebileceğin her tür avantajı sağlayacaksın."

"Birkaç gram fazla versem de fark etmeyecek."

Seymour inledi. "Ah, Tanrım."

Bacağını kenara itip yanına oturdum.

"Bunun onun için ne kadar önemli olduğu konusunda hiçbir fikrin yok," diye homurdandım.

"Beni rahat bırak. Onu her gün görüyorum. Kaybetmek kalbini kıracak. Ama kalp krizi geçirmesinden kaybetmesini yeğlerim. Kanın, onun damarlarında ateşten farksız. Ekstra bir damla bile onu zorlayabilir. Ve ne için? Sadece aptal bir altın madalya."

Gülümsedim. "Ona âşık oldun, değil mi?"

Başını salladı ve sigara almak için uzandı. Sigara içmeye başlamıştı, eskiden –en azından benim hikâyelerimde– içmezdi. "Saçmalık," diye homurdandı.

"Onu seviyorsun çünkü bulabildiklerin arasında bana en yakın olan şey, o."

"Ben seni buldum ama sana âşık değilim."

"Yalancı."

"Ne yapmaya çalışıyorsun, ikimizi birbirimize ayarlamaya mı?"

"Matt'ten sonra seni ister mi sanıyorsun?"

Sigarasını yaktı ve dumanı yüzüme üfledi. "Senin en çok bu yönünü seviyorum. Bana kendimi bu kadar özel hissettirmeni."

"Yardıma ihtiyacım var."

"Biliyorum."

"Ne biliyorsun?"

"Ona kan verirken Matt'i ayağının altından çekmemi istiyorsun."

"Bunu yapabilir misin?"

"Tabii ki. Ama sen yakınlardayken Teri'ye yapışması sence de biraz tuhaf değil mi? Demek istediğim onu uzun süredir tanımıyorum ama sana Teri konusunda hiç güvenmiyor gibi bir hali var."

"Bu hali Eugene, Oregonda başladı."

"Ah, evet Teri'yi yatağına geri taşımışsın. Belki de Matt seni görmüştür."

"Derin uykudaydı. Bundan adım gibi eminim. Ama koşu süresindeki ani değişim, sanırım Matt'i sarsan bu oldu. O adam görüldüğünden daha duyarlı birisi."

"Ona âşıksın, değil mi?"

"Lütfen yine başlama."

"Saklamak konusunda pek başarılı olduğun söylenemez. Teri'nin şu anda moral desteğine ihtiyacı var, ama günün birinde kafanı koparacak."

"Teri dostluğumuza asla ihanet etmeyeceğimi biliyor."

"Tabii eğer bu işi, onun haberi olmadan halletmezsen."

"Tanrı aşkına, sen tam bir baş belasısın. Kitaplarındaki Seymour Dorsten'la hiç alakan yok. O şeker bir çocuktuktu."

"Eziğin tekiydi, demek istiyorsun." Duraksadı. "İşi ne zaman halletmek istiyorsun?"

"Bu gece. Kanıma uyum sağlamak için ne kadar fazla zamanı olursa o kadar iyi."

"Kanı ona, Amerika'dan ayrılmadan önce vermeliydin."

"Çok erken olurdu. Şu anda kadar etkisinin bir kısmını kaybederdi. Matt'i ayak altından nasıl çekeceksin?"

"Daha iyi bir fikrim var. Bu akşam Teri, Olimpiyat Köyü'ne dönene dek bekle ve sonra gizlice içeri gir. Güvenlikleri aşabileceğini tahmin ediyorum. Böylece Matt konusunda endişelenmen gerekmez. Ayrıca Teri'ye ekstra bir doz kan vereceksen, yatakta kalması ve on iki saat boyunca kıpırdamaması daha iyi olur."

"Akıllıca. Nasıl bu kadar zeki oldun sen?"

Seymour sigara dumanını üfledi. "O kadar zeki olsaydım, seni bu delice plandan vazgeçirmenin bir yolunu düşünebilirdim."

* * *

Olimpiyat Köyü'ne girmek çocuk oyuncağıydı. Bana benzeyen sarışın bir sıırıyla atlama atletinin kimliğini çaldım ve kapıda kimliğimi kontrol eden güvenlik görevlisine ters bir bakış attım. Bıyıklı bir erkek olsaydım da beni içeri alırdı.

Odasına vardığımda, saat geceyarısını geçmiş olmasına rağmen, Teri uyanıktı. Normalde erken kalkan birisiydi; gergin olmalıydı. Köye nasıl girdiğimi öğrenmek istedi ama sorusunu elimi sallayarak geçiştirdim.

"Sevimli bir yüzüm var. Bekçiler bana güvenir."

Teri olayın esrarını fazla kurcalamadı. Bana o sabah yaptığı koşuların listesini gösterdi. "On kere çeyrek yaptım. Hiçbirinde altmış beş saniye rekorunu kırmadım."

"İyi. Temponu biraz düşürmen gerekiyordu. İlk eleme salı günü."

Teri kâğıdı tam ortasından yırttı. "Anlamıyorsun. Bacaklarım ağır geliyor. Koç ağır tempoda koşmamı istediğinde debeleniyordum. Ritmimi yakalayamadım. Sürekli hızlı hızlı soluyordum."

"Sorun yok. Aslında bu, iyi bir şey bile olabilir. Frank Shorter'ın ortalama bir koşucunun zamanının sadece üçte birinde muhteşem bir gün yakalayacağını söylediği bir röportajını okumuştun, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Şu anda bedeninin kötü bir döngüden geçiyor. Hepsi bu. Minnettar olmalısın. Bu, gerektiği zaman iyi bir döngüye geçeceğin anlamına geliyor."

Teri bana dik dik baktıktan sonra gülümsedi. "Bu duyduğum en hastalıklı mantık. İşin tuhaf tarafı, senden duyunca, kendimi daha iyi hissettiriyor. Neden böyle, Alisa?"

"Çünkü kazanacağını biliyorum."

Ciddi bir sesle, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"İç sesime tahmin edebileceğinden fazla güvenirim. Bende, mantıktan daha çok işe yarıyor ya da izah edemeyeceğim daha yüksek bir mantık biçimi demek yerinde olur. Seni finallerde gördüğümde, kazanmanı izliyor olacağımı kabul et, yeter. Öyle olacak."

"Keşke sendeki güven bende olsaydı."

"Bu güvenin çok ötesinde. İnanç."

Teri, "İnanç," diye fısıldadı ve başını salladı. "Bir tıp öğrencisinin kaybettiği ilk şeyin Tanrı'ya inancı olduğunu söylerler. Neden biliyor musun?"

"Tabii ki. İğrenç Anatomi 101. Bir kadavrayı kesip biçiyorsun ve ne kadar yakından bakarsan bak, içinde ruh bulamıyorsun. Ama bu, ruhun var olmadığını anlamına gelmiyor."

“İyi de kanıtı nerede? Lütfen beni yanlış anlama. İnancına saldırmaya çalışıyor değilim. Gıpta ediyorum; hele seni Shanti’yle Krişna hakkında konuştuğunuzu gördüğüm zamanlarda.”

“Krişna’ya inanmayı ben seçmedim.”

“O zaman nasıl oluyor da ona tapıyorsun?”

“Ona tapmıyorum. Yakınımda olduğunu hissediyorum demek daha doğru.”

“Neden? Seninle konuşurken, çalışmalarını okurken, engin bir bilimsel geçmişinin olduğunu görüyorum. Var olmadığı neredeyse kesin olan bir ilaha nasıl oluyor da itaat edebiliyorsun?”

“Ah, Krişna var oldu.”

“Krişna, İsa ya da Buddha’nın yeryüzüne ayak bastıklarına dair tek bir kanıt yok. Tartışmaları okudun. Bütün bu ilahi insanlar, birbirlerinin karbon kopyası gibiler. Bunun nedeni, aynı mitolojilerden doğmuş olmaları. Bu düzeni görmemek için fazla zekisin.”

“Beş bin yıl önce ilk gelen Krişna oldu. Diğer tanrı adamlarının, onun hayat hikâyesini kopyalamış olmaları mümkün mü?”

“Böyle mi düşünüyorsun?”

“Bu sadece bir fikir. İsa ya da Buddha’yla hiç karşılaşmadım. Onları yargılayacak konumda değilim.”

“Ama Krişna’nın hemen köşe başında olduğuna inanıyorsun?”

Paula ve oğlu John’u düşündüm.

“Biraz daha uzakta olabilir. Ama eğer burada olsaydı, sana yatağına gitmen gerektiğini söylerdi bence.” Sesimi alçaltarak gözlerinin içine baktım. Uzun uzadıya felsefi tartışmalar yapma zamanı değildi. “Bana bak, Teri. Dur da gözlerini göreyim. Bitkin görünüyorsun, uykuya ihtiyacın var. Uzan ve başını yastığa bırak. Böyle iyi, gözlerini yum ve gevşe.”

Teri bakışına ve önerilerime bir önceki kadar hızla tepki verdi ve kısa süre içinde öyle derin bir uykuya daldı ki, bileğindeki

damarı açarken, tırnağımın değdiğini bile hissetmedi. Seymour beni iyi tanıyordu; ona bir miktar fazla kan vermekten kendimi alamadım. Ne de olsa söz konusu olan Olimpiyatlar'dı. Rekabet, Oregon'dakinden çok daha güçlü olacaktı. Teri'nin ona sağlayabileceğim her tür avantaja ihtiyacı vardı.

İşimi on dakikada tamamlamıştım ve tam çıkmak üzereydim ki, aniden uykusunda sıçradı. Kâbus görür gibiydi ve bu, beni şaşırtmıştı. Çok derin bir rüyada olduğunu tahmin ettim. Kollarını bir tecavüzcüyü itmeye çalışır gibi havaya kaldırıncsa şaşkınlığım iyice arttı.

Ancak Teri'nin rüyasının içeriğini hafife almıştım.

Kolları iki yanına düşüp sessiz bir uykuya dalmadan önce, yavaşça, "Yakşa!" diye inledi. Bu ismi onun yanında hiç anmamıştım ve Teri, az önce beni yaratan yaratığın adını fısıldamıştı. Korkuyla mı yoksa yardım isteyerek mi ağladığını ayırt edememiştim.

* * *

Fİnal akşam saat dokuza ayarlanmıştı. Stadyum tıklım tıklım doluydu. Yüklü bir miktar ödeyerek karaborsadan bilet almıştım ve Matt, Shanti, Seymour ve ben düzlüğün sonunda, yarışın bitiş çizgisine yirmi sıra uzaklıkta oturmuştuk.

Lisa öğretmenlik işini bırakmadığı için bizimle Londra'ya gelmemişti. Aynı şey Teri'nin anne ve babası için de geçerliydi. Kızlarının üzerindeki baskının artmasını istememişlerdi. Dördümüz, Teri'nin gerinip ısınmasını seyrettik. Koç Tranton aşağıda, sahadaydı ama yıldız öğrencisiyle arasındaki mesafeyi koruyordu.

Önceki iki güne yayılan, iki eleme koşusunda aynı sıralarda oturmuştuk. Teri her iki yarışta da son hızla ancak akıllıca olmaktan çok uzak bir performans sergilemişti. İlk elemelerde grubun önüne geçmiş ve yarış boyunca oradan ayrılmamıştı.

Bu hızında kanımın ateşinin payı olduğuna şüphe yoktu ancak, hissettiği baskının da suçu yok değildi. Teri tam bir sinir küpüydü ve son düzlükte iki Afrikalı'nın sıkı takibine maruz kalmıştı ve yarışı üçüncü sırada tamamladığı için şanslıydı.

İkinci elemelerde koçunu ve Matt'i dinlemiş ve yarışın yarısına kadar hamle yapmamıştı. Yine de uzunca bir süre çok hızlı koşmuştu ve üçüncü bitirdiği için şanslıydı. Bununla birlikte tecrübesinin faydasını görmüştü ve Koç Tranton final için bir strateji geliştirmişti. Son tura kadar geride kalmayı ve sonra depar atmayı planlıyordu. Teoride kulağa iyi geliyordu; tabii eğer duygularını kontrol etmeyi başarabilirse.

Matt, "Yorgun görünüyor," diye yakındı.

Seymour, "İyi görünüyor," dedi.

"Gözlerinin altında torbalar var," dedi Matt.

"Bu kızların çoğunun dün gece iyi uyuyabildiklerini sanmam," dedi Seymour.

"Hoşuma gitmiyor. Kâbuslar görüyor," dedi Matt.

Seymour, "Nereden biliyorsun?" diye sordu. "Onunla kalmıyorsun ki."

"Bana anlatıyor," dedi Matt sabırsız bir sesle. Matt ve Seymour çok iyi arkadaş sayılmazlardı.

"Neyle ilgili kâbuslar?" diye sordum.

"Söylemiyor. Ama her ne görüyorsa korkunç olmalı. Onu uyandırıp duruyorlarmış."

Seymour, "Stres yüzünden," dedi.

"Solgun görünüyor," dedi Matt. "Hiç kendi gibi değil."

"Hızlı koşuyor. Önemli olan tek şey bu," dedim.

Matt bana, "Öyle mi?" diye sordu.

Yarış hakemi atletleri kulvarlarına çağırdı. Teri finale zar zor çıktığı için dış kulvarda koşacaktı. Bununla birlikte, başlama çizgisi

mesafeyi kapatacak şekilde büküldüğü için bunun pek bir önemi yoktu. Hakem tecrübeliydi ve atletleri kısa sürede yerleştirdi.

Tabancasını havaya kaldırdı. Teri son anda bizim olduğumuz tarafa baktı. Gülümsedim, o da gülümsedi. Sonra yeniden piste odaklanmak üzere döndü. Hakem silahını ateşledi. Kadınlar öne atıldı.

Seyircilerin gürültüsü sağır ediciydi. TV'den fark edilmeyen tek şey buydu. Uğultunun arasında, birbirimizi duyabilmek için bağırmanız gerekiyordu. En azından diğerlerinin bağrımları gerekiyordu. Bütün bu gürültüye rağmen, Teri'nin nefesinin ritmini ve adımlarının yere değişimini duyabiliyordum. Çok düzenli bir şekilde koşuyordu ve buna memnun olmuştum. İyi bir başlangıç yapmıştı.

Teri pistin etrafını döndü ve ilk turunu grubun arkasında tamamladı. Bu, bizi rahatsız etmemişti. Yarışın lideri fazla hızlı koşuyordu ve gücünü kaybetmesi an meselesiydi. Ayrıca ekip birbirine çok yakın koşuyordu. Aslında Teri lidere çok uzak değildi; olsa olsa beş metre gerideydi.

Teri usulca öne sokuldu. Şimdi artık ikinci kulvarda koşuyordu ve bu, onu dönüşlerde daha uzun koşmaya zorluyordu ama hiçbirimiz onu suçlayamazdık. Afrikalı ve Avrupalı kadınlar, Amerikalı rakiplerinden daha saldırgandı. Daha iyi bir konum almak için diğerlerini itip kakmakta sakınca görmüyorlardı. Oregon'daki seçmelerde, başka bir koşucu karşısında ellerini ya da kollarını kullanan tek bir kadın görmemiştik. Burada itişmeye karşılık vermeyen tek atlet Teri'ydi.

İkinci tur ilkinin döngüsünü takip etti, tek fark Teri'nin öne daha fazla yaklaşmış olmasıydı. Bu turu da ikinci kulvarda koşması canımı sıkıyordu. Ekstra mesafeyi sonuna dek fark etmeyecekti ama o zaman hayati önem taşıyabilirdi. Lider –gördüğüm ve göreceğim tek kurbanlık Afrika tavşanı– dünya rekoru hızını zorlamaya devam ediyordu. Kadın için üzüldüm, çünkü koçu

ve takım arkadaşları tarafından takımındaki favorilerin madalya kazanması için kendi kazanma şansından vazgeçmek üzere seçilmişti. En ağır yük her zaman yarışın liderinin omuzlarındaydı; özellikle de 1500 metrede. Lider, arkasında kalanlar için hava rezistansını kesiyordu.

Üçüncü tura geçerken, Teri nihayet birinci kulvara kaymayı başardı. Bu hem iyi hem de kötüydü. Her tür serseri esintiden korunaklıydı. Minimum mesafeyi koşuyordu. Ama şimdi de kazıma darbeleri ve savrulan dirsekler çılgınlığına dâhil olmuştu. Dünyanın en sert kadınları sadece birkaç santim uzağındaydı ve son hızla koşuyorlardı. Şu ana dek hiç kimsenin tökezleyip yeri boylamamış olmasına şaşırmıştım. Ama henüz vakit vardı. Son tur bazen boks maçına benzerdi.

İki buçuk turda tavşan yavaşladı ve takım arkadaşları onu geçtiler. Sahanın yarısını Kenyalılar ve Etiyopyalılar kaplıyordu. Yirmi beş yaşındaki Radhur Jamur adında bir Kenyalı başa geçti ve kısa sürede araya beş metrelik bir mesafe koydu. Hızlanma kabiliyeti diğerlerini hazırlıksız yakalamıştı. Gerçi hazırlıklı olmalıydılar. Jamur bu mesafede dünya rekorunu elinde tutuyordu ve 800 metre yarışında altın madalya kazanmıştı.

Önümüze doğru saptıkları ve ziller çalmaya başladığında Jamur hâlâ öndeydi. Çılgık çılgılla tribünlerde üçümüz birbirimize bakıp başımızı salladık. Teri hâlâ grubun ortasında, birinci kulvarda koşuyordu ama artık etrafı çevrilmişti. Dışarı çıkmak için mücadele etmekten başka şansı yoktu. Bu, ona daha fazla enerji ve zaman kaybına mal olacaktı ama olduğu yerde kalırsa kaybedecekti.

Matt ve Seymour ciğerlerinin var gücüyle bağırırken, ben gözlerimi yumdum ve taş kesildim. Kendimi Teri'yi, hissettiği acıyı ve kaygıyı hissetmeye bıraktım ve bu düşüncelerin içinde öyle derinlerde kaybolmuştum ki, kendimi tribünden çok piste yakın hissediyordum. Ama acı benim için bir hiçti; Teri'nin şu

anda maruz kaldığından çok daha beter işkenceler çekmiştim. Ve sinirlerini âdeta birbirimize karışmışız gibi hissettim ve ani bir özgüven dalgası bütün önemsiz korkularını alıp götürmüştü. Bunca yolu kaybetmek için gelmemiştii, hiçbirimiz bunun için gelmemiştik ve madem kazanmak için birkaçının canına okuması gerekiyordu, öyle olundu. Altın madalya onundu, onun olacaktı.

Teri -yoksa ben mi?- önündeki iki kadının arasından geçerek hızlandı. Birbirlerinden sadece birkaç santim uzaklıkta olmaları hiç önemli değildi. Yolunun üstündeydiler ve önünden çekilseler iyi olurdu. Teri çatlağı genişletmek için kollarını açtı ve kadınları iki yana itti. Tek bir darbeye sekizincilikten beşinciliğe geçip hızlandı.

Yeterli değildi. Geriye sadece yarım tur kalmıştı. Teri'nin, önünde kalan bütün kadınları geçebilmek için dışa, ikinci kulvara dönmesi gerektiğini görüyordum. Teri de aynı şeyi görmüştü. Belki de zihnimi okuyordu. Hiç tereddüt etmeden sağa sıçradı ve keskin bir hızla üçüncü sıradaki kadının omuz hizasına kadar geldi.

Tam önünde iki kadın vardı: Radhur Jamur ve Rus Olga Stensky. Jamur seri bir ceylan gibi koşuyordu. Olga'nınsa bir gülleci kadar kalın bacakları vardı. Sezon dışında kendine *steroid* iğneleri vurmuyorsa, hem annesi hem babası halterci olmalıydı ve ilkokuldayken, onu iri kaya parçaları taşımaya zorlamışlardı.

Teri şu ana kadar öfkesi, korkusu ve heyecanından güç alarak koşuyordu. Şimdi, benim bile saygı duymak zorunda olduğum gerçek acı âlemine giriyordu. Ciğerleri eriyik kurşunla dolmuş gibiydi. Omuzlarından aşağı, göğsüne ve kollarına yakıcı kramplar yayılıyordu. Yapması gereken bir sonraki hamle için anatomisinin en can alıcı kısmı olacak olan bacakları sarsılıp duruyordu. Kasları geriliyordu ve Teri buna izin veremezdi. Bir şekilde, ne kadar acırlarsa acısınlar, bacaklarının daha hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

Son dönüşü girmişlerdi. Olga, Jamur'u omzundan çekti ve Teri de Olga'yı sıkıştırdı. Olga'nın hamle yapmak için son düzlüğü

bekleyeceğini biliyordu. Jamur'u dönemeçte geçmeye çalışmak aptallık olurdu. Bu, daha uzun koşmasına ve rezervlerinin son kalıntılarını da kullanmasına neden olacaktı.

Jamur tökezledi ve Olga, gerçek bir savaşçı gibi üzerine çullandı. Rus, ekstra mesafenin canı cehenneme, diye düşünüyor olmalıydı. Olga aniden yana çıktı ve Jamur'u geçti. Teri'den ve dünya rekorunun sahibinden kopmaya başladı. Teri bir an donup kaldı, ne yapacağını bilemiyordu. Ama ben biliyordum ve Teri'yi zihnen Olga'nın peşinden gitmeye zorladım.

Olga ve Teri son düzlüğe girmişti. Turuncu pistin sonunda, seksen metre ötede, altın madalya onları bekliyordu. Olga, Jamur'dan olası bir mahmuzu bloke etmek için iç kulvara girmişti. Ama göz ucuyla ikinci kulvardaki Teri'yi gördü ve final tehdidi olarak onu fark etti.

Olga'nın bacakları çivilerle, sayısız karşılaşmasının neden olduğu yara izleriyle kaplıydı. Engellere alıştı ve büyük ihtimalle de onlarla karşılaşmayı tercih ediyordu. Teri muhteşem adımlarıyla ileri doğru esnerken ve gücünün son kalıntılarını can yakıcı bir depara harcarken; Olga aniden ikinci kulvara geçti ve sağ kalçasıyla Teri'ye çarptı. Sonra kibirli Amerikan zibidisinin işini bitirmek için dirseğini Teri'nin böğrüne indirdi.

Teri bir adım geri düşmüştü. Olga altına koşuyordu.

Kelimelerin ve düşüncenin, pisti, kadınların her ikisinin de koşabileceğinden çok daha büyük bir hızla aşacağını bilerek tribünden usulca, "Mahvet onu," diye fısıldadım. Teri kelimelerimdeki anlamı yakalamıştı ve iliklerine gizlediğim beş bin yaşındaki sarışın nihayet tutuştu. Öfkeyle, intikamla ve her şeyden önemlisi zafer arzusuyla yanıyordu.

Teri, güzel adımlarının uzunluğunu sonuna kadar kullanmaya ve aradaki mesafeyi silip süpürmeye başladı. Teri, Olga'ya yetiştiğinde varış çizgisi sadece yirmi metre uzaklıktaydı. Rus yarışçı, zaferinin ellerinden kaydığını gördü ve kitaptaki bütün kurallara

aykırı ve diskalifiye nedeni olmasına aldırmadan, kendini kurtarmak için aklına gelen tek şeyi yaptı. Teri'yi varış çizgisine gelmeden ökezetmeye ya da bloke etmeye çalışarak ikinci kulvara saptı. Ama Teri yaklaşan tehlikeyi ya benim ya da kendi gözlerinden gördü. İç kulvara savruldu ve Olga, onu santimlerle ıskaladığı yetmezmiş gibi, koca bir adım kaybetti.

Teri varış çizgisine doğru bir kartal gibi uçuyordu.

Zafer kurdelesı göğsüne çarptı.

Tabelada yeni dünya rekoru yanıp sönüyordu.

Teri, varış çizgisinin yirmi metre ötesinde Koç Tranton'un kollarına yığıldı. Nasıl duracağını bilmiyordu. Tribünde Matt, Seymour, Shanti ve ben birbirimize uzun uzun sarıldık. Beni sımsıkı tuttukları için minnettardım. Sevinçle doluydum ama Teri gibi ben de yere yığılmak üzereydim.

ON DÖRT

Birleşmiş Devletler Başkanı, Olimpiyat altın madalyası kazanan sporcular için verdiği partiye Teri'nin de katılmasını istemişti. Mesaj, benim Teri için verdiğim bir partinin ortasında gelmişti. Kaldığım otelin küçük balo salonunu kiralamıştım ve Teri, Amerikan atletizm takımından iki düzine arkadaşını davet etmişti.

Ancak başkanın daveti her şeyi değiştirmişti. Yarışma tarzım beğendiğini ve onunla şahsen tanışmak istediğini belirtmişti. Davetiyede ayrıca yanında bir misafir –tek bir kişi– getirebileceği de belirtilmişti. Shanti ve ben mazeret uydurduk, Koç bunun Teri ve gerçek aşkına ait bir an olduğunu bilecek kadar bilgeydi. Yine de yıldızımız suçluluk duyuyordu. Her zaman olduğu gibi, fikrimi almak için bana döndü.

Teri, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Bütün arkadaşlarımı bırakıp gideceğim için suçlu hissediyorum. Bütün bunları mümkün kılan sizdiniz.”

“Başkan seninle sadece birkaç dakika görüşecek ve keyfine bakmanı söyleyecek. Her zaman geri gelebilirsin. Bu partide bol bol hayat var.”

“Pekâlâ.” Beni kucakladı ve gitmek için döndü ama bir şey onu yanımda tutuyordu. “Alisa?”

“Evet Bayan Olimpiyat Şampiyonu?”

"Yarış başlarkenki gülümsemen için teşekkürler."

"Kalabalıkta bizi görebilmene çok şaşırdım."

"Nerede oturduğunuzu biliyordum. Ama mesele bu değil. Bana gülümsediğin zaman, çok tuhaf ama her şeyin yolunda gideceğini hissettim. Kazanacağımı."

"Yani inandın mı?" diye takıldım.

Gülümsedi. "Belki de." Ciddileşti. "Daha derin bir şeydi. Yarış benimle birlikte koştuğunu hissettim. Sonunda acı baş döndürücü bir hal alınca, bir anlık şüpheye düştüm. Yapamayacağımı sandım. Sonra zihnimde bir kez daha yüzün canlandı ve şüphe kayboldu."

Uzun saçlarını -eski bir alışkanlıkla- gözlerinin önünden çektim.

"Hepimiz senin yanındaydık, Teri. Ama sen o pistte yalnızdın ve o korkuyla tek başına yüzleştin. Bunu sakın unutma. Bu, sana hayatının sonuna dek seninle olacak özel bir güç katacak."

Bana sarıldı. "İçimde bir şeyler değişmiş gibi hissediyorum."

Karşılığında ben de onu sıktım ama sessiz kaldım.

Teri ve Matt partiye gitmek üzere salondan ayrıldı ve üzerlerini değiştirmek üzere Matt'in odasına gittiler. Teri, giyinmesinin ve makyajının sonsuza dek sürmesiyle meşhurdur. Seymour, tabii ki, başkanla görüşmeye kendisinin gitmesi gerekirmiş gibi davranıyordu.

"Kitaplarımın hayranı," dedi.

"Hangi takma adla yazdıklarının?" diye sordum.

"Hepsinin."

Shanti yatmaya gitti. Seymour ve ben bir köşeye oturduk, şarap içerek sigara tüttürdük. Sigara içmeye onu mutlu etmek için başlamıştım ama sadece onun yanındayken içiyordum. Başıyla Teri'nin gözden kaybolduğu yönü işaret etti.

"Nasıl hissediyor?" diye sordu, ne demek istediğini biliyordum.

"İyi olacak."

"Emin misin?"

"Sınırını zorladı ama aşmadı."

"Şimdi bir sorununun olduğunu biliyorsun."

"Neymiş o sorun?" diye sordum.

"Koçu, daha şimdiden bir sonraki Olimpiyatlardan bahsetmeye başladı. Teri o güne kadar dünya rekorunu birçok kez kırmayı umuyor. Sihrin etkisi geçince, kendini nasıl hissedecek?"

"Hayal kırıklığına uğrayacak ama bu geceyi asla unutmayacak."

Seymour başını salladı. "Şu on beş dakikalık şöhret saçmalığının abartıldığını düşünüyorum."

"Sen nereden bileceksin ki? Saklandığın kuytulardan çıkmaya bile korkuyorsun."

"Der, dünyadaki en son vampir..."

Şarap kadehimi onunkine değdirdim. "Tuşe."

Sonra onu hissettim. Duydum. Onları algıladım.

Seymour yüzümün değiştiğini gördü ve sorunun ne olduğunu sordu ama ona sessiz olmasını işaret ettim. Yine de ben koşar adımlarla partiden uzaklaşıp boş lobi bölgesine giderken beni takip etti. Orada deri bir koltuğa yerleşip bacak bacak üstüne attım ve gözlerimi yumdum. İnce duyma yeteneğim, karanlık denizin üstüne atılmış engin bir balık ağı gibi geceye yayıldı. Beni bekleyen yırtıcıları göremiyordum ama birdenbire varlıklarına ikna olmuştum.

Dört güçlü kalp atışı. Daha önce hayatım boyunca sadece bir kez –katilin beni haklamaya geldiği gece– duyduğum gibi atan dört nabız. Dört farklı yönden yaklaşıyorlardı. Hâlâ millerce uzaktaydılar ve büyük ihtimalle, beni zaten ele geçirdiklerinden emin oldukları için, bana ulaşmak konusunda hiç aceleleri yok gibi davranıyorlardı.

Gözlerimi açtım ve ikilemimi Seymour'a anlattım.

Anlattıklarım bitince, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Git buradan. Seni korumak zorunda kalmak sadece dikkatimi dağıtır."

"Seni bırakmam."

"O zaman bana, onları durdurumama yardım edecek parlak bir fikir ver."

"Sadece dört kişi olduklarından emin misin?"

"On millik yarıçapta dört kişiler. Onun ötesini bilemiyorum."

"Silahlı mısın?"

Deri ceketimi işaret ettim. "45'lik yarı otomatik bir *Glock*'um var."

"Yedekte kaç şarjör var?"

"Üç."

"Onlarda ne olduğunu tahmin edebiliyor musun?"

"Silahlarının birbirine çarptığını duyabiliyorum. Yanlarında çantaları var. Benden çok daha ağır silahlı olduklarını var saymak zorundayız."

"Bir yöne doğru var gücünle koşsan mesela? İçlerinden birini öldürüp kapana kısılmaktan kurtulabilir misin?"

"Şüpheliyim. Biz buraya çıktığımız anda hızlarını artırdılar. Bu; beni burada, otelde, normal birisi aracılığıyla gözlem altında tutukları anlamına geliyor."

"Sence kaçını haklayabilirsin?"

"Son adamı düşünürsek belki iki tanesini. Tabii şanslıysam."

Seymour birden elini havaya kaldırdı. "Bir dakika."

"Umarım olağanüstü derecede parlak bir fikrin vardır."

"Mükemmel bir fikrim var. Hiç de savunmasız değiliz. Aslında hiç bu kadar yenilmez olmamıştık."

"Söyleyeceklerini duymak için ölüyorum."

"Başkanın oteli. Buraya sadece bir blok mesafede. Teri ve Matt oraya gitmek için çıktılar ama Teri'nin hazırlanmasının ne kadar

uzun sürdüğünü bilirsin. Oraya yarım saatten önce varamazlar. Onu tehlikeye atmaktan çekinmen gerekmeyecek."

"Seni takip edemiyorum."

"Gizli servisten bahsediyorum. Başkanın yanında nereden baksan yüz ajan vardır. Burada Olimpiyatlardan, bir numaralı terör hedeflerinden birinden bahsediyoruz. Oteline girmeyi başarabilirsen, etrafın dünyanın en eğitilmiş muhafızlarından oluşan bir duvarla çevrelenmiş olacak. Eğer bu canavarlar sana saldırımayı denerse, paramparça olurlar. Başkanın oteline gizlice silah sokmaya çalışırlarsa da tutuklanırlar."

"Böyle yaratıkları tutuklayamazsın."

"O zaman öldürülürler. Ama sen güvende olursun."

Düşündüm ve sonra başımı salladım. "Akıllıca. Hoşuma gitti. Ama ya bu dörtlü, otelin çevresini kuşatır ve beni rehin almaya kalkışırsa? O zaman Teri ve Matt de tehlikede olur."

"O noktaya varacağını sanmıyorum. Bu grup her kimlerdense, bu defa seni haklamak için tam dört tane süper insan göndermiş. Seni istiyorlar. Sensiz hiçbir yere gitmezler. Bana güven, o otelin içine girmek için ne gerekiyorsa yapacaklardır."

Ayağa kalktım ve onu dudaklarından öptüm. "Sana borçluyum."

"Beni vampire dönüştür. Ödeşelim."

"Sen böyle mükemmelsin. İyi şeyleri mahvetmekten nefret ederim."

Beni öptü. "Bunu daha sonra konuşuruz. Koş, Sita ve öldür onları. Hepsini öldür. En iyi yaptığın şey bu."

Bir saniye sonra dışarıdaydım. Hızlı adımlarla Başkan'ın oteline yürüdüm ancak koşmadım. Hızım, saldırganlarımdan hızını da artırmışa benziyordu. Benim kadar iyi duymadıklarını bildiğim için, insan casuslarının beni görüş alanlarında tuttukları sonucuna varmaktan başka seçeneğim yoktu. Ben hızımı bir nebze bile artırsam, onlar da aynısını yapıyordu.

Gece hava ılık ve nemliydi, Londra'nın ağustosunu Geç olmasına rağmen şehri bir parti atmosferi sarmıştı. İnsanların içtiklerini ve hayatlarına baktıklarını duyuyordum. İngilizler atletizmi severlerdi ve çoğu hâlâ –diğerleriyle birlikte– Teri'nin yarışını kutluyorlardı.

Başkanın oteli beş yıldızlı bir *Hilton*'du. İlk gizli servis ajanını gözüme kestirmeden önce, silahımı bir ağacın içine sakladım. Metal dedektörden geçmek zorunda kalacağımdan emindim. Gerekirse silahı daha sonra alabilirdim.

Hilton'a iki yüz metre mesafede, ilk ajan dalgasını –dış çemberi– gördüm. Bir kısmı atlet, diğerleri de turist gibi giyinmişti. Uzaktan yakından şüpheli görünen herkesi durdurmak onların işiydi. Sanırım ilk testi geçmiştim.

Otelin kapısındaki metal dedektörü başarıyla geçtim ama hemen ardından durduruldu. Atlet kimliğim yoktu ve listelerinde yer almıyordum. Ayrıntılara ayıracak zamanım yoktu. Saldırganlarımdan dört bir yandan hızlandıklarını duyabiliyordum. Neyin peşinde olduğumu anlamış ve bundan hoşlanmamışlardı. Koşmaya başladıklarını duydum. Gece yürüyüşüne çıkmış insanlar için bulanık bir görüntü yaratmış olmalıydılar.

Karşımda duran gizi servis ajanına, “Adım Alisa,” dedim. Asya kökenliydi ve duruşundan dövüş sporları konusunda usta olduğu belli oluyordu. Boynu kalın, parmakları küttü. Normal şartlarda dikkatli bakışları olduğunu söyleyebilirdim ama odaklandığım anda eriyiverdiler. Konuşmama devam ettim. “Beni içeri alın. Başkanı görmem lazım, çok önemli.”

Terlemeye başlamıştı. Rahatlama umuduyla listesini bir daha kontrol etti. “Adınız ne demiştiniz?” diye sordu.

Listeyi okuyabilmek için yanına geçtim. Listenin üst kısmına yakın bir yerde, *Los Angeles Times* için çalışan bir Lindy Addage vardı. Onu işaret ettim. “İşte ben. Şimdi lütfen beni içeri alın.”

Yakıcı mavi bakışlarımdan ve güçlü ikna kabiliyetimin hücumu karşısında titredim. Hatırı sayılır bir iradesi vardı. Göz göze gel-

duğumuz anda çökmüş olması gerekirdi. Nihayet başını eğdi ve benara çekildi.

“Başkanı görmeniz gerekiyor,” diye mırıldandı.

“Teşekkürler. Çok naziksiniz.”

İçeri geçtim ve başkanın partisinin ikinci katta, benim Teri için kiraladığım salondan yirmi kat büyük bir salonda olduğunu öğrendim. Birkaç kişi smokinliydi ama genel olarak rahat bir giyinme tarzı hâkimdi. Pek çok sporcunun üstünde takıma girdikleri zaman kendilerine verilen millî formalar vardı. Partinin amacı Amerikan zaferlerini kutlamak olduğu için, her tarafta bol miktarda kırmızı, beyaz ve mavi vardı. Bense siyah pantolon, beyaz ipekli bir bluz ve gri bir ceket giymiştim.

Başkan henüz gelmemiştir.

Teri ve Matt de ortalıkta görünmüyordu. Bu *iyiydi*.

Gizli servise ve otele yaklaşmakta olan dörtlüye odaklandım. Seymour dörtlünün otele girmeye çalışacaklarından emindi ama benim şüphelerim vardı. Arkadaşıma da söylediğim gibi; işi ağırdan alabilir, otelin etrafında pusu kurup ajanların ayrılmasını bekleyebilirlerdi. Onların yerinde olsam, ben de öyle yapardım.

Zihinsel güçlerinin boyutundan habersizdim. Hiç olmaması da mümkündü ve bu durumda muhafızları aşmalarının tek yolu, güç kullanmak olacaktı. Diğer taraftan, bu odayı ve sakinlerini korumaya odaklanmış iki yüz ajanla umutsuz bir strateji olmaktan öteye gitmezdi. Bütün ajanlar tabancalarla donanmıştı ama çok azında Uzi –elde taşınabilen makineli tüfek– vardı.

Dört saldırgandan ikisi kapıya ulaşmışlardı. Büyük bir şaşkınlıkla kadın olduklarını fark ettim. Blöf yaparak içeri girme çabalarını dinledim. Teknikleri, benimkinin neredeyse tekrarıydı. Bu durumda –her kimlerse– en azından temel telepatik yeteneklere sahip oldukları gerçektir. Kadınların korumaları aşmalarını izledim ve kasvet hissettim. Bir süreliğine barınacağımı ve bir sonraki hamlemi planlayacak zamanı kazanacağımı ummuştum.

Kadınlar uzun boylu, çevik, bakır tenli ve her tür modern kuaförü sinir edecek kadar gür, kahverengi saçlıydılar. Eski bir Mısır piramidinin duvarından alınmış figürlere benziyorlardı. Diğer taraftan kıyafetleri çok sadeydi ve nedenini anlıyordum. Benimkine benzer ceketler giymişlerdi ama silahlarını başkanın balo salonunda getirme hatasına düşmüşlerdi. Ceplerinin şişkinliğinde küstahlıklarının işaretlerini görebiliyordum. Bununla birlikte, silahları metal dedektörlerden geçirebilmiş olmalarına şaşırmıştım.

Kapıdaki iki adamın daha, ajanları kendilerinin de davetli misafirler olduklarına ikna etmeye çabaladıklarını duydum. Dördünün birden içeriye girmeleri çok sürmeyecekti. Hızlı hareket etmeliydim. Korkmuş gibi davranarak üç bayan ajana yaklaştım.

“Özür dilerim ama korkarım bir sorunuz var,” dedim.

Ajanlardan en kısa boylu olanı beni süzdü. “Sorun nedir, bayan?”

Başımla odanın diğer ucundan bana dik dik bakan iki dişiyi işaret ettim. Bakışlar öldürebilseydi... Onlara kaltak demeye karar verdim. Gözleri o kadar soğuktu ki. Aralarında hızlı el hareketleri yapıyor, başka kimsenin anlamayacağı incelikli bir işaret diliyle iletişim kuruyorlardı. Zekiydiler, konuşurlarsa onları duyabileceğimin farkındaydılar. Tabii ki onlar da söylediklerimi duyabiliyorlardı; fazla çekingen davranmanın bir anlamı yoktu.

“Bir güvenlik ihlali söz konusu. Şu tarafta duran iki kadın, içeriye herhangi bir kimlik göstermeden girdi. Silahlılar.”

Kısa boylu ajan eğlenir gibiydi. “Bunun pek mümkün olduğunu sanmıyorum, hanımefendi.”

“Bana inanmanız için hiçbir neden yok ama lütfen, üzerlerini kontrol edin; ne anlatmaya çalıştığımı göreceksiniz.” Kadının gözünün içine baktım ve sinapslarının arasında bir fitil ateşledim. Sesimi yükselterek, “Tanrı aşkına, şunlara bir bakın,” dedim. “Paltolarının cepleri nasıl da şişkin. Lanet olası teröristlere benziyorlar.

Bir başkanın ölümünden doğrudan sorumlu olan ilk gizli servis ajanları mı olmak istiyorsunuz yoksa?"

Bücür olan diğerlerine döndü. "Janice, Debbie... kadına ön taraftan yaklaşın. Kimliğini sorun ve hangi kapıdan geldiğini öğrenmeye çalışın. Nazik olun. Ben arkalarında, gerekli olması halinde harekete geçmeye hazır, bekleyeceğim." Bana baktı. "Tatmin oldunuz mu?"

"Teşekkürler. Dikkatli olun. O kaltaklar gerçekten tehlikeli. Köşeye sıkıştıklarını hissettikleri anda ateş etmeye başlayacaklardır. Ben daha fazla destek çağırayım."

"Ne yaptığımızı biliyoruz," dedi Bücür.

Ajanlar harekete geçti. Onlara sessizce şans diledim. İnsanları canavarların peşine salmak doğama aykırıydı. Ama başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Bu yabancıların nelere muktedir olduklarını bilmeden ölemez ya da teslim olamazdım.

Dörtlünden erkek olan ikisi kapıdaki ajanları aşırp doğrudan bana yönelmişti. Ortaklarını işaret ettiğimi görmüşlerdi. Onlar, odanın benim bulunduğum kısmına varmadan, biri uzun boylu ve yapılı, otuzlu yaşlarında, diğeri zayıf ve emekliliğine yakın olan iki ajanın arkasına sindim. Peşimdeki iki adamı işaret ettim.

Panik dolu bir sesle, hızlı hızlı, "Şu adamlar silahlı," dedim.

İki ajandan daha yaşlı olanın kaşları çatıldı. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Buraya gelirken arkalarındaydım. Üstleri aranmadı. Metal dedektörden geçmeleri istenmedi. Kapıdaki koruma görevlisi ona söylediklerini yaptı. Bu adamlar gizli servisin bir parçası mı?"

Yaşlı olan önce ortağına, sonra bana baktı. "Hayır, değiller. Adınızı ve neden burada olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Lindy Addage. Adımı davetli listesinde bulabilirsiniz. Buraya *Los Angeles Times* adına geldim. Başkan'dan oyunlarla ilgili duyularını almayı umuyordum. Ama erken geldim ve o iki ka-

tille aynı sıraya takıldım. Size söylüyorum, o adamlarda insanı ürperten bir şey var.”

İki adamın durduğunu ve beni izlediklerini fark ettim.

Daha yaşlı olan kararsızdı. “Silahlarını gerçekten gördünüz mü?”

“Kesinlikle. Ceketlerinin içinde taşıyorlar.” Durduğum yerden ceketlerinin altında şişkinlik yapan silahlarını görebiliyordum. “Lütfen, en azından bir konuşun, kimliklerini kontrol edin. Bundan kime ne zarar gelebilir ki?”

Yaşlı ajan başını salladı. “Ne diyorsun, Ted?”

“Bayanın dediği gibi, kimseye zarar gelmez.”

“Ben de sizinle geleyim,” diye ekledim.

Mike, “Ne?” diye çıkıştı.

“Onları itham eden benim. Bunu yüzlerine karşı da yapmıyorum.”

“Haklı,” dedi Ted. “Onu koruyamayacak değiliz ya.”

Ted şaka yapıyordu ama katillere yaklaşırken yorumunun ağırlığını omuzlarımda hissettim. Ajanları, öldürülmelerinden korktuğum için yalnız bırakmaya çekiniyordum. Kadın ajanlara da eşlik edebilirdim ama gizli servis ajanlarını her iki gruba karşı uyarmak zorundaydım.

Saldırganların nasıl tepki verecekleri konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Adamlara yaklaşırken, sesime güç katarak Mike ve Ted’i, “Kavgaya hazır olun,” diye uyardım. “Buraya öldürmek için geldiler ve ölümden korkmuyorlar. Elinize hemen birer silah alın.”

Mike ve Ted emrimin üstüne atladı. İtaat ettiler.

Üzerlerinde kurşungeçirmez yelekler olduğunu fark ettim. Bu iyiydi.

Kadın ajanların ve kaltakların olduğu tarafa bir göz attım. Grup rahat bir sohbet halindeydi ve kaltakların zihinsel güçlerini

çoktan devreye sokmuş olmalarından endişelendim. Şu anda bu konuda elimden hiçbir şey gelmezdi.

Saldırganların karşısında durduğumuzda Mike, "Baylar, bu akşam nasılsınız?" dedi. Dişi meslektaşlarıyla en ufak bir benzerlikleri yoktu. İkisi de uzun boylu, sarışın ve mavi gözlüydü ve Kuzey ülkelerinin kanını taşıdıkları her hallerinden belliydi. Claudious Ember'inkinin benzeri, iletişim aygıtı vazifesi gören saatleri vardı. İkisinin de saatlerini bulduğum yöne doğru çevirdiklerini fark ettim. Bu partiyi bizim gözümüzün gördüğünden daha fazla insan izliyordu.

Sağdaki adamın kaşları çatıldı. Ortağı zoraki bir gülümseme takındı. İkisinin ifadelerinin de bu kadar beceriksizce olması merakımı uyandırmıştı. Bu ikisinin çok fazla dışarı çıkmadıkları ve sosyal zarafetle alakalarının olmadığı belliydi. Önce güler yüzlü olan konuştu.

"Çok iyi vakit geçiriyoruz, teşekkürler," dedi.

Mike, "Adlarınızı öğrenebilir miyim acaba?" diye sordu.

Asık suratlı, "Neden?" diye yanıtladı.

Mutlu kankası biraz daha fazla sırtarak, "Adım Edward Simmons," dedi. "Bu da ortağım Thomas Freeman. Basındanız, Times'dan. Kimliklerimiz var. Görmek ister miydiniz?"

"İyi olur." Mike endişelenmişe benziyordu. "Times için çalıştığınızı söylüyorsunuz ama belli ki ikiniz de İngiliz değilsiniz. Kulağıma çalınan aksan nedir?"

"Ben Norveç'tenim. Thomas ise Hollandalı. Belki durumu biraz karmaşıklaştıran benimdir. İngilizcem çok iyi değil. İkimiz de Amsterdam Times'da çalışıyoruz." Mike kimlikleri alırken, Edward, "Buraya Olimpiyatları izlemeye geldik," dedi.

Mike kimlikleri incelerken, elini kalçasındaki silahından bir an ayırmıyordu. "Yasal görünüyor," diyerek kimlikleri geri uzattı.

Edward, "Teşekkürler, efendim," dedi.

"Şimdi bu akşamki organizasyon için davetiyelerinizi görebilir miyim?" dedi Mike.

Edward, "Anlamadım?" diye mırıldandı.

"Bunun başkana ait bir davet olduğunu bildiğinize eminim. Sadece Beyaz Saray tarafından şahsen davet edilenler burada olabilir. Davetiyelerinizi kapıda göstermiş olmalısınız. Aksi takdirde sizi içeri almazlardı."

Edward ortağına bakarken gülümsemesinin büyük kısmı kaybolmuştu. Beni işaret etti. "Affedersiniz ama bu kadının davetiyesi var mı?"

"Dikkatinizi dağıtmaya çalışıyor," dedim. "Buna izin veremeyin. Adamlar profesyonel. Ceketlerindeki şişkinliğe bakın."

Mike, "Silah mı taşıyorsunuz?" diye sordu.

Edward onun gözlerinin tam içine bakmaya çalışıyordu. "Hayır, efendim. Silahsızız."

Elimi Mike'ın yüzüne doğru salladım. "Size hipnoz uyguluyor. Gözlerinin içine bakmayın. Üzerlerini arayın ve onları silahlarını teslim etmeye mecbur edin."

Mike ani bir acı hissediyormuş gibi başını salladı. Onun sıkıntısını gören Ted, Edward'a yaklaştı ve silahını çekti. "İkinizden odanın köşesine çekilmenizi istiyorum," dedi.

Edward silaha baktı, gülümsedi ve sonra Ted'in gözünün içine bakmaya çalıştı.

Yumuşak bir sesle, "Silaha hiç gerek yok," dedi.

Ted gözlerini kırptırdı ve ayaklarının üstünde hafifçe sallanarak, "Yok mu?" diye geveledi.

"Dinlemeyin! Sizi öldürecekler!" diye bağırdım.

Mike hızla toparlanmıştı. Silahını çekip Edward'a doğrulttu. "Ellerinizi kaldırın, hemen!"

Edward gülümsemesi buza dönerken ellerini kaldırdı. Bir kez daha beni işaret etti. "Düşmanınız biz değiliz. O."

Mike, "Kollarını kaldır!" diye emretti.

Edward kollarını kaldırmayı reddediyordu. Ortağı da öyle. Psikik saldırılarından, en azından silahlarını onlara doğrultmalarına yetecek kadar silkinmiş olan Ted ve Mike'a bakakalmışlardı. Ancak Ted mücadele veriyordu. Rengi solmuş ve eli titriyordu. Mike daha kontrollüydü.

Yine de işlerin gidişatı hoşuma gitmiyordu. Kontrol edemediğim çok fazla değişken vardı. Biraz ötede, sağ tarafımda, kadın ajanlar kaltaklara teslim olmamışlardı ama henüz silahlarını da çekmemişlerdi. Hâlâ kötü kadınların etkisi altında olmaları beni hiç şaşırtmadı doğrusu.

Bu dörtlünün balo salonuna girmekte neden tereddüt etmediklerini şimdi anlıyordum. Gizli servis onları rahatsız etmiyordu. Bunu dörde karşı birlik bir mücadele olarak görüyorlardı. Etraftaki insanlar, düşüncelerinde etki sahibi değildi. Edward, Mike'ı yanıtlarken bunu açıkça belirtti.

Duygusuz bir sesle, "Sizden emir almam," dedi.

Sert bir sesle, "Destek isteyin," dedim.

Mike ceketinin yakasındaki iğneye, "G49 konuşuyor," dedi. "Kırmızı kod durumu. Tekrar ediyorum: Kırmızı kod. Acil destek talebi." Silahını Edward'a doğru salladı. "Ya kahrolası ellerini havaya kaldırırsın ya da beyninde bir delik açarım. Üçe kadar sayacağım. Bir..."

Edward eğleniyor gibiydi. "İstersen yüze kadar say. Yüz adam çağır. Bu hiçbir şeyi değiştirmmez."

Mike silahını doğrulttu. "İki."

Edward ve Thomas eş zamanlı olarak ayaklarını savurup Mike ve Ted'in tabancalarını tekmeleriyle yere düşürdü. Onların yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım. Ama hamlelerini bekliyordum ve karşılık verdim.

Hipermoda geçip yere çömeldim ve ajanların silahlarını tek-meleriyle uzaklaştırırlarken Thomas ve Edward'ın bacaklarının altına kaydım. Tek ayak üstünde yakalanan düşmanlarım özellikle savunmasız durumdaydı ve sırtüstü yere serildiler. Ancak iyi eğitimliydi. Düşerken bile silahlarına uzandılar.

Yerde kaymamın ardından kendimi Thomas'ın yanında ayakta buldum ve çektiği silaha bir tekme attım. Ne yazık ki Edward da silahını çekmişti ve sırtüstü yatıyor olmasına rağmen, silahı başıma dayamıştı.

Otoriter bir sesle, "Kıpırdama," dedi.

Bu kadar kısa bir mesafede bir mermiden kaçmak benim için bile zordu. Ayrıca, Edward'ın sıradan bir silah taşıdığından şüpheliydim. Mermilerinin, daha egzotik bir şeyle değilse bile, *nitrogliserin* karıştırılmış barutla güçlendirilmiş olması kuvvetle muhtemeldi. Ayrıca refleksleri normalin üstündeydi. Mucize eseri ilk atışından kurtulsam bile, ikincisinin beni bulacağını biliyordum.

Beş bin yıl. Ölümle binlerce randevu.

Ve ben canımı kurtarmak için bile olsa, bir sonraki hamlemin ne olması gerektiğini bilemiyordum.

Ama belki de Krişna'nın koruma pelerini etkisini hâlâ sürdürüyordu.

Bir silah sesi duydum. Edward'ın göğsüne bir kırmızılık yayıldı. Silahını düşürdü ve sırtüstü yere uzandı.

Her şey son derece hızlı ve ölümlülerin genelde hiçbir işe yaramadıkları bir boyutta gerçekleşiyordu. Mike ve Ted'in yanında geçirdiğim sayılı dakikalarda profesyonelliklerine hayran kalmıştım ama beni koruyabileceklerini ummamıştım. Belli ki Thomas da Mike'ın silahını onu haklamasına fırsat vermeden doğrultabileceğine inanmamıştı. Ancak Mike tetiği, ikiye kadar saymadan hazır etmişti. Ajanın hamlemi görmediğinden şüphelenmiştim. İçgüdüleri devreye girmiş ve ateş etmişti. *Aferin ona.*

Ama güvende olmaktan çok uzaktım. Durum hâlâ üçe karşı birdi ve silahlı değildim. Edward'ın ölümü Thomas'ı yavaşlatmadı. Silahını tekmeyle uzaklaştırmış olmam da öyle. Bir silah daha çekti ve başıma nişan aldı. Teslim olmamla ilgilenmediğini anlamak için gözlerine bir kez bakmam yeterdi.

Claudious kadar hızlıysa silahı elinden tekmeyle ulaştıracak zamanım yok demekti. Neyse ki omzu çizmelerimin burnuna sadece on santim mesafedeydi. Var gücümle oraya vururken başımı yana attım. Darbem acımasızdı. Beni teğet geçen mermisi bir fiskeyle saçlarımı kulağımdan uzaklaştırırken, üst kolundaki kasların patlamasına neden oldu. Ceketinden kan fışkırmaya başladı. El sinirleri ciddi hasar almış olmalıydı. Yine de silahını sıkı sıkıya tutmayı başarmıştı. İkinci bir atış yapmak için uğraşıyordu.

Bu küçük gecikmeyi kendi lehime kullandım. Kısa bir an için havalandım ve sol ayağımı savurup silahını düşürdüm. Sol bacağı geri çekilirken; sağ ayağımla, bir makas tekmesiyle şakağına –kafatasının en ince yerine– darbe indirdim. Sayısız çatlak sesi duydum ve incecik kemik kıymıklarının beynine saplandığını anladım. Gözleri kapanıverdi; bir daha açılacaklarına inanmıyordum.

Bütün bunlar birkaç saniye içinde olup bitmişti. Buna rağmen, başka gizli servis ajanların bakışları da üstümüze çevrilmişti. Birinin dikkatini çekmek konusunda birkaç el silah sesinden daha başarılı bir şey olamazdı. Ajanlar bana değil, yerdeki iki adama odaklanmıştı. Şimdilik. Diğerlerini durdurmak için on saniyelik daracak bir pencere olduğunu tahmin ediyordum. Büyük olasılıkla sonrasında tutuklanacaktım.

Gözlerim kaltakları aradı. Erkek ortakları gibi, onlar da iyi eğitilmişti. Ben Edward ve Thomas'la mücadele ederken pozisyon değiştirmişlerdi. Onları hemen göremedim ama biraz önce konuştukları bayan ajanların üçünün de yerde olduğunu fark

ettim. O istikametten gelen herhangi bir silah sesi duymadığım için, kaltakların kadınları sadece bayıltıklarını tahmin ettim.

Taramam hiçbir sonuç vermemişti. Ancak Edward'ın silahını –ayağımla itip uzaklaştırmadığım tek silahı– almak üzere diz çökünce bir silah sesi duydum ve bir merminin havayı yararak bir saniye önce başımın olduğu yerden geçtiğini hissettim. Kör talih eseri, geldiğini bile görmediğim bir atıştan son anda kurtulmuştum. Daha fazlasının yolda olduğunu biliyordum.

Doğrudan havaya, yükseğe, yerden üç metre yukarıya sıçradım. Sıradaki mermiden kaçmaya çalışıyordum ama havalanmamın bir nedeni daha vardı. Havadayken kolay hedef olsam da kalabalığı daha iyi görebiliyordum. Kaltakları bir grup insanın arkasına saklansalar bile seçebilirdim.

Kalabalığın arasında, saldırganlardan birisinin namlusunu yerden havaya çevirdiğini gördüm. Biraz önce bana ateş eden de oydu. Bu hareketini karşılıksız bırakmayıp ateş ettim. Aramızda otuz metre vardı ve bu mesafeyi mermiden kısmen de olsa kaçınmak için kullandı. Hızlı hareket ediyordu; mermim, ona isabet ettiği için –kafası yerine omzundan yakalasa bile– şanslıydı.

Şarjörde bol miktarda mermi vardı. Yanlarında güçlendirilmiş mermi getirdikleri yönündeki tahminimde yanılmamıştım. Atışım kaltağı kendi etrafında döndürdü. Tekrar kafasına nişan aldım.

Sonra o sesi duydum. Çekilen tetiğin cılız tıkırtısı.

Arkamdan gelmişti. Rakiplerimi bir kez daha tebrik etmem gerekirdi. Odanın aksi yönlerine kaçarak kendilerini zor hedeflere ve çok daha etkin katillere dönüştürmüşlerdi. Havada dönerken bile artık çok geç olduğunu, o mermiyi yiyeceğimi biliyordum. Tek sorun nereye isabet edeceğiydi.

İkinci kaltağı ateş ettiği anda gördüm. Birbirimize elli metre mesafedeydik ve merminin doğrudan suratıma geldiğini fark ettim. Sol dirseğimi havaya kaldırmayı başardım ama bu mermilerin gücünü iyi bilirdim ve kolumun başımı koruyacak kadar kalın

olmadığının farkındaydım. Yine de ben vampirlerin sonuncusu Sita'ydım ve kolay kolay ölmezdim. Mermi etimi delerken eş zamanlı olarak kolumu aşağı doğru çektim ve merminin yere yönelmesine neden oldum.

Hamlemdeki ataklık rakibimi şaşırtmıştı. Bir an tereddüt etti, hatta gözlerini kırıştırdı ve olduğu yöne iki atış yaptım. Biri kalbini havaya uçurdu. Diğeri kafatasını parçaladı.

Yere çarparken acı ve kurnazlıkla tortop oldum. İki kaltağın sonuncusu yaralıydı ama hâlâ tehlikeliydi. Ona olabildiğince küçük bir hedef sunmak istiyordum. Yine de ondan tarafa döndüğüm zaman, kapıya doğru koştuğunu gördüm. Zemin kan damlalarıyla kaplıydı. Damlaları görüyor, kokusunu alıyordum ve kaltak gözden kaybolduktan sonra bile, otelin dış merdivenlerini inen telaşlı adımlarını duyabiliyordum. Nihayet şoku üstünden atıp balo salonundan korkuyla kaçan korku dolu insan dalgasının peşinden gitmişti. Claudious'la aynı soydan geliyor olabilirdi ama hence onun cesaretine sahip değildi.

Bir kez daha donakalmıştım. Gerçek dünyaya dönmüştüm.

Mike ve Ted bana doğru birer adım attılar.

Mike kolumu işaret etti. "Vurulmuşsunuz," dedi.

"İyiyim," dedim.

Ted hoşnutsuz bir tavırla başını sallıyordu. "Bana az önce burada neler olduğunu anlatmak isteyen var mı? Çünkü ben kesinlikle bilmiyorum. O herifler silahlarımızı tekmeyle savurduktan sonra tek gördüğüm, buradaki Bayan Matrix'in bulanık görüntüsüydü."

Mike yanıma geçerken ortağına, "Sakin ol," dedi. Sadece kan kaybetmiyor, aynı zamanda elimde bir de silah tutuyordum ve etrafım düzinelerce gizli servis ajanıyla çevriliydi. Bunların hiçbirisi Mike'ı rahatsız etmiyor gibiydi. Sadece benim duyabileceğim kadar kısık bir sesle, "Kimsin sen?" diye fısıldadı.

"Bir dost. Bu insanları durdurmaya geldim."

"Bu insanlar kim?"

"Canavarlar. Ciddiyim."

"Başkanı mı öldüreceklerdi?"

"Buraya öldürmeye geldiler."

"İçlerinden birisi kaçtı mı?"

"Evet."

Kaşlarını çattı. "Seninle ne halt etmem gerekiyor?"

"Peşlerinden gitmeme izin ver. Onu sadece ben durdurabilirim."

Etrafına bakındı. "Üstlerim buna izin vermez."

"Ted ve sen gitmemde sorun olmadığını söylerseniz, gidebilirim. Beni kimse durdurmaz."

Düşündü. "Buna pekâlâ inanabilirim." Ted'e döndü. "Onu bırakıyoruz. Tek kelime etme."

Gitmeden önce Edward'ın yanında diz çöktüm ve ekstra bir sarjörün ve tuhaf saatinin yanı sıra, ikinci silahını da aldım. Ayrıca her iki adamın ceplerinde ekstra güçlü kelepçeler buldum ve onları da ödünç aldım.

Teri ve Matt'in henüz gelmemiş olmalarına minnettardım. Ve başkanın. Bunca ateşten sonra gizli servisin onu başka bir otele taşıyacağını tahmin ediyordum. Teri büyük olasılıkla onunla tanışamayacaktı.

Şu anda bunun için endişelenemezdim. O kaltağı ele geçirmek zorundaydım. O, bu insanlarla tek bağlantımdı ve hayatımın bundan sonraki on yılını arkamı kollayarak ve yeni bir saldırı bekleyerek geçirmek istemiyordum. Bu iş bu gece bitmeliydi.

Otelden ayrıldım. Kimse beni durdurmadı.

ON BEŞ

Kaltağın nabız sesinden, bir arabaya el koyduğunu ve aşırı hızla güneye gittiğini anlamıştım. Otelin sokağının biraz aşağısına park edilmiş bir *Porsche Carrera* –en sevdiğilerimden– vardı ve kilidi kırıp motora ters kontak yaptırdıktan kısa süre sonra kaltağın peşine düştüm.

Arabayı kullanırken iki odak nokta vardı. İlki yola çok dikkat ediyordum. Doğüstü reflekslerim sayesinde, profesyonel düzeyde rekabet edenlerden daha iyi araba kullanırdım. Ama ben bile aracın ve üzerinde bulunduğum arazinin limitlerini aşamazdım. Neyse ki yollar bir hayli ıssızdı ve hızımı saatte yüz milin üstünde tutmayı başarıyordum.

Kaltağın nabızı hedefe ulaşma sinyaliydi. Dikkatle dinlediğim zaman bana onunla ilgili birkaç şey anlatıyordu. Yarası düşündüğümünden daha kötü durumdaydı. Atışım atardamarlarından birini delmiş olmalıydı. Hâlâ kan kaybediyordu. Bu bana, yaratıkların güçlü olmakla birlikte bendeki yenilenme özelliğine sahip olmadıklarını düşündürdü. Claudious kendini o kadar hızlı öldürmüştü ki, şu ana kadar bu gerçekten emin olamamıştım.

Arabayı sürerken dirseğim iyileşiyordu.

Kaltak, tren istasyonu olduğunu tahmin ettiğim bir yerde durduğunda benden üç mil öndeydi. Otuz saniyelik bir sürede, trene binişini ve istasyondan ayrılışını dinledim. Trenin hareket etmesi tesadüf olmaktan öteydi. Kaçmaları gerekebilir diye ya da

beni ele geçirmeleri –ve beni yardım çağırma imkânı bulamadan şehirden uzaklaştırmayı istedikleri için– ihtimaline karşılık programı önceden incelemiş olmalıydılar. Müttefiklerim olduğu gibi yanlış bir kanıya sahip olarak hareket etmiş olabilirlerdi.

Yolların düzeni hiç yardımcı olmuyordu. Doğru yolda ilerleyecek otobanı bulmaya çalışırken bir sürü zaman kaybettim. Kaltağın İngiltere'nin güney ucuna doğru yol aldığından şüpheleniyordum ki bu, büyük ihtimalle ülkeyi terk etmeye çalıştığı anlamına gelirdi. Kaçmasının iki yolu vardı: Arabayla Manş Denizi'nin altından geçmek ya da feribota binmek. Feribotun gecenin bu saatinde çalıştığından şüpheliydim ama emin değildim.

Porsche'yi maksimum hızına, saatte yüz elli mile zorladım. Bir polisin peşime düşmesi çok sürmedi ama trafiğe giriş çıkış şeklimle beni yakalayamazdı. Yine de otoban yoğun değildi ve böylelikle, yolun büyük kısmında gaz pedalını yere bitişik tutabildim.

Kaltağın treni durdu ve ben liman istikametine benzeyen bir yöne doğru harekete geçip koşmasını dinledim. Tren istasyonu, Fransa gemilerinin kalktığı yerin bitişiğindeydi ve varış noktasının Fransa olduğu her an daha da belirginleşiyordu.

Feribot saatlerini bildiğini tahmin etmekten başka seçeneğim yoktu. Bu beni endişelendirmişti. Bir gemiye atlar ve ben varmadan rıhtımdan ayrılırsa, izini arabayla denizin altından geçerek sürmek zorunda kalabilirdim. Üstümdeki onca su ve toprakla, benim kulaklarımın bile izini sürebileceğinden şüpheliydim doğrusu. Büyük olasılıkla bu da planının parçasıydı. Radarımın dışına kaymak, beklenmedik bir hamleyle ortadan kaybolmak.

Edward'dan aldığım donuk yeşil saat hâlâ parlıyordu. İlginç bir aygıttı ve boş zamanımda uzun uzun incelemek isterdim ama ondan şüpheleniyordum. Beni izlemek için kullanıyor olabilirlerdi. Camdan dışarı fırlattım.

Kelepçe ve anahtarlarını incelemek için acele etmedim. Alaşımını tanımamıştım ama benim için alındıklarını biliyordum. Hayatımın

büyük kısmında en az on erkeğin gücüne sahip olmuştum ki bu, yaşımın ilerlemesiyle birlikte ağır ağır artan bir faktördü. Ancak on beş yıl önce, hem Yakşa hem de Kalika kollarımda ölüirken bana kendi kanlarından vermişlerdi ve gücüm yeniden on kat artmıştı. Yine de kelepçeleri kıramıyordum. Bu moral bozucu bir düşünceydi. Bu kelepçeleri bana takmayı başarırlarsa, tutsakları olacaktım.

Alaşım insanoğlunun sahip olmadığı bir teknolojinin ürünüydü.

Tıpkı Claudious'u buharlaştıran asit gibi.

Lanet olsun! Feribot, kaltak içine adım atar atmaz kalkmıştı.

Beş dakika gerideydim. Rıhtıma park edip suyun kenarına koştum ve geminin siyah suyun üstünde uzaklaşmasını izledim. Denizin altından arabayla son hız yol alarak diğer tarafa gemiden önce varmam ve kaltağı Fransa'da karşılayan kişi olmam yüksek ihtimaldi. Bununla birlikte, izini kaybetme ihtimali zihnimi kurcalıyordu. Onu artık duyamadığımı düşünürse etkili bir hamle yapardı. Mesela bir cankurtaran kayığına atlayıp kürek çekerek İngiltere'ye dönmek gibi.

Peşimdeki aynasız, aracını limanın park alanına çekti. Yanında destek getirmişti. Arabadan öyle büyük bir hızla koşarak uzaklaştım ki araçtakinin ben olduğumu anlamadı bile. Ancak *Porsche*'yi gözetime aldı. Çok yazık, sahibi arabasına iyi bakmıştı ve ben de süratinden çok keyif almıştım. Diğer yandan, bu durum bir sonraki kararımı kolaylaştırmıştı.

Rıhtımın kıyısında dururken ceketimi ve çizmelerimi çıkardım. Yanıma Edward'ın silahlarından sadece birini –su geçirmez olduğunu varsayarak– ve kelepçeleri aldım. Feribotun karaltısı daha şimdiden gecenin içinde kaybolmaya başlamıştı. Hızının saatte yirmi deniz mili olduğunu tahmin ediyordum. Kısa bir süre için daha hızlı yüzebilirdim ama zamanla ben bile yorulurdum. Ayrıca geciktiğim her saniye, takibimi çok daha zorlaştırıyordu.

İskeleden suya atladım.

Vampirler soğuğu sevmezler. Bunun mistik yılanlar olan Yakşinilerle akraba olmamızdan kaynaklandığını tahmin ediyordum. Sürüngen ve yılanların soğukta yavaşlamaları gibi, düşük ısı beni de zayıf düşürüyordu. Ama iki sebepten ötürü şanslıydım. Ağustos, İngiltere'nin en sıcak ayıydı ve adanın iklimi, Amerika'nın Atlantik'e sapmadan önce doğu kıyısından yukarı akan Körfez Akıntısı'nın kalıntısı olan Kuzey Atlantik Akıntısı denen şey sayesinde ılımanlaşmıştı. Bu nedenlerden ötürü su şaşırtıcı derecede ılıktı ve ben her zamankinden hızlı yüzebildim.

Yine de çıplak olsam işim çok daha kolay olurdu ama silahımı ve kelepçeleri bırakmaya gönülsüzdüm. Kaltak yaralı olabilirdi ama silahlıydı. Geldiğimi duyma ihtimali de yüksekti. Çıkardığım kulaç seslerine mani olmak zordu. Ben gemiye yaklaşıncı ateş etmeye başlarsa, karşı ateş açabilecek durumda olmak istiyordum.

Daha çok serbest stil yüzdüm ama arada sırada kulaçlarımı farklı kasları kullanacak şekilde değiştirdim. Bu tarz değişikliği enerjimi korumama yardımcı oldu.

Rıhtımdan ayrılmandan otuz dakika sonra, gemiye yaklaşmıştım. Kısa bir süre kendimi akıntıya bırakıp nefeslenerek dinledim. Düşmanım geminin arka kısmına geçmişti. Geldiğimi kesinkes biliyordu. Bu, yakın zamanda bana suyun içinde ateş açacağı anlamına geliyordu.

Gözü pek –ve zor– bir strateji denemeye karar verdim. Üç dakika boyunca çok hızlı nefes alıp verdim ve sonra suyun altına daldım. Nefesimi uzun süre tutabilirdim ama koşarken ya da suyun üstünde yüzerken işim daha kolaydı. Bununla birlikte suyun dokuz-on metre altında olmanın verdiği güven duygusuna direnmek zordu. Kaltak böyle bir bariyer varken ateş edemezdi. Ayrıca geldiğimi duyamayacağından da şüpheleniyordum. Bu akşam ilk defa onun tam olarak nerede olduğunu bilmeme rağmen radarından çıkacaktım.

Ben gemiye yaklaşırken komik bir şey oldu. Bir yunus sürüşü oyuncu hareketlerle yanımdan geçti. Yunusları severdim ve telepati yeteneğim bana bu hayvanların insanoğlunun idrak ettiğinden çok daha bilinçli olduklarını öğretmişti. Ama karmaşık dillerini hiçbir zaman çözemediğimi de itiraf etmek zorundaydım.

Bence bunun nedeni bilinçli olmaları ancak bilinçlerinin insanoğlununkine benzememesiydi. Sanki sürekli bir rüya halindeydiler. Ancak o anda yaptığım gibi zihinlerine odaklandığım zaman, derin bir huzur hissediyordum. Bu, insanların gözleriyle göremedikleri engin bir denizin görünmez akıntısında süzülme ve sürüklenmek gibi bir duyguydu. Böyle kayda değer hayvanlar söz konusu olduğunda, buz dağının sadece tepesini görebildiğimizden şüpheleniyordum.

Düşüncelerinin bilincinde olduğumu algılamış gibi yanıma sokuldular. Tekliflerini anlamam bir saniyemi aldı. Yorgun olduğumu ve havaya ihtiyacım olduğunu anlamışlardı ve beni feribota doğru sürüklemeyi teklif ediyorlardı. İki yanımla beni neredeyse aralarına sıkıştıran kocaman birer yunusla çevrilmişti. Tek yapmam gereken, uzanıp tutunmaktı. Ah, dinlenmek o kadar büyük bir rahatlamaydı ki. Aptalca olduğunu biliyordum ama sanki bir kez daha Krişna bana yardım etmeye çalışıyordu. Böyle sevgi dolu varlıkların arasında yüzerken iyiliksever bir yaratıcıya inanmak imkânsızdı.

Ben gemiye yaklaşırken yunuslar hızla uzaklaştı. Gemi gövdesinin orta kısmında yüzeye çıkıp tutunacak bir şey aramaya başladım ve su hizasında bir giriş buldum. Bir kez daha rahatladım ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Yine de usulca nefes alıp veriyordum. Yapmam gereken son şey, o kaltağa feribota ulaştığıma fark ettirmektir. Durumu abartarak, nabzımı normal bir insanın ritmine uyumlu hale getirdim.

Pek çok gemide olduğu gibi, bu feribotta da güverteden sarkan halatlar vardı. İçlerinden birine tutunup kendimi yukarı çektim.

Bu geç saatte, insanların büyük çoğunluğu feribotun iç kısmındaydı. Durup dinledim. Kaltak geminin arka kısmında bekliyordu. Benim hâlâ suda olduğumu sanıyordu. Gemi motorlarının gürültüsünün işitme gücünü bozduğundan şüphelendim. Biz suyu yarararak ilerlerken çarklar gürültülü sesler çıkarıyordu. Bütün bu faktörler benim lehime işliyordu.

Kadınla yeni bir silahlı çatışmaya girişmek istemiyordum. Ona canlı ihtiyacım vardı. Her şeyin ötesinde, intihar etmesine izin veremezdim. Onlar için bunun standart bir yürüyüş düzeni olmasından şüpheleniyordum. *Hiçbir şekilde o pis vampirin sizi sorgulamasına izin vermemelisiniz.* Benden neden bu kadar nefret ettiklerini bilmiyordum. Ben onlara ne yapmıştım ki?

Kadını gözüme kestirdiğimde bir operasyonun ortasındaydı. Bir et bıçağının yardımıyla omzuna yerleştirdiğim mermiyi çıkarmaya çalışıyordu. Berbat bir iş çıkarıyordu, oturduğu bankın her yanı kan içinde kalmıştı. Henüz iyileşmemesinin nedeni omzunda saplı duran mermi olabilirdi. Ettime bir şey saplandığında iyileşmede sıkıntı yaşıyordım. Ama bütün becerilerine rağmen bu insanların benden daha savunmasız olduklarını tahmin ediyordum.

Kucağında bir tabanca duruyor ve gözlerini sudan bir an ayırmıyordu. Aslında bir dürbünü vardı ve bu bana feribota önceden ayarlanmış bir arabayla bindiğini düşündürdü. Elinin altında başka ekipmanların olup olmadığını merak ediyordum; gerçi mutlaka bir ilk yardım çantası hazırlaması gerekirdi. Yandaşları böyle direnebileceğimi büyük olasılıkla düşünmemişlerdi.

Kalp atışlarını dinlerken, kan kaybından zayıf düştüğünü anladım. Ama bu onu hafife alacağım anlamına gelmezdi. Bu insanlar vahşiydiler. Bu kadın yaralıyken bile, göz açıp kapayana kadar bir düzine insanı öldürebilirdi. Ve onu canlı ele geçirme arzumu, zorluklarımı katlıyordu.

Yalnız olması iyi bir şeydi ve oturduğu bankın, kaptanın kontrol odasından görüldüğünü sanmıyordum. Ayrıca motorla-

rın sesi bana saklanma fırsatı sunuyordu. Ama ona yaya olarak yaklaşmak konusunda tereddütlüydüm. Kulakları bunun için fazla duyarlıydı.

Ne yapmalıydım?

Ona bir ya da iki mermi daha sıkmayı düşündüm. Bu onu yavaşlatır ve bilincini kaybettirme şansımı artırabilirdi. Aynı zamanda, bana geri ateş etmesini de istemiyordum.

Silahımın sesini bastırmam şarttı. Bir tuvalet bulmaya çalıştım ve kalın bir tuvalet kâğıdı rulosu yürüttüm. Edward'ın silahı hâlâ kuru mu diye baktım ve silahın, uzun yüzme faslını hiç sorunsuz atlattığını görünce şaşırmadım.

Güverteye dönünce, ortaya yerleştirilmiş bir *snack bar*'ı çevreleyen ikinci kata çıktım. İçeride bir avuç müşteri vardı ama bana aldırmadılar bile. Kaltağı artık göremiyordum, daha alçakta kalan salonun duvarları onu saklıyordu. Ama hâlâ bankta olduğunu biliyordum. Bir an rüzgârı, suyun içindeki hızımızı, kayan dalgaları hesaplayarak olduğum yerde kaldım.

Sonra havada dümdüz yukarıya fırladım.

Planım yüzeysel olarak biraz tuhaf kaçabilirdi ama aslında yalınlığın ta kendisiydi ve büyük olasılıkla kaltağın beklediği en son şeydi. Yukarı çıkan bir şey mutlaka aşağı inerdi. Ben havadayken gemi hedefine gittikçe yaklaşıyordu. Ancak atlayışımı öyle bir zamanlamıştım ki; arka güverteye, tekne çok fazla uzaklaşmadan inecektim. Aslında sıçrayışımı, banka, kadının yana inecek şekilde ayarlamıştım.

Havada süzülürken, horozu kaldırılmış tabancamı tuvalet kâğıdının arkasına kaydırdım. İnişime kadını görmeden başlamıştım. Sorun değildi; her şeyi kusursuzca ayarlamıştım. Nihayet görüş alanıma girdiğinde, üstünde olduğumdan bile habersizdi ve ben sağ dizine nişan alırken acele etmem gerekmedi.

Ateş ettim. Kurşun, tuvalet kâğıdıyla susturulmuş olsa da hâlâ ses çıkarmıştı. Hedefini vurdu ve kadın, mermi diz kapağını

parçalarken acıyla haykırdı. Silahını almaya çalıştı. Bunu yapmasına izin verdim. Sonra onu elinden tuttum. İki seri darbeyle sağ elini ve bacağına sakatlamıştım.

Yanına indiğim zaman bir sorunla karşılaştım. Bankın ahşabı eskimiş ve yıpranmıştı. İçeri doğru göçtü ve ayakta kalmak için debelenmem gerekti. Ayakta kalma mücadelesi verirken kollarım titredi ve hedefim şaştı. Kadının vücudunda üç mermi vardı ama henüz pes etmeye hazır değildi. Sol bacağıyla iki bacağımı birden tekmeledi ve ileriye, güverteye doğru düştüm.

Çaresiz bir et yığını gibi düşmekten ancak havada dönerek kurtulabildim. Ancak, ben dönerken o da ceketinden bir silah daha çıkarıp başıma nişan almıştı. Silahı tuttuğu eli kötü durumdaki omzunun uzantısı olduğu ve kontrolü zayıf olduğu için şanslıydım. Ona tetiğe basma fırsatı bırakmadan, sol avucuna dördüncü bir mermi gönderdim. Bir kez daha silahı elinden kayıp gitti.

Güverteye çarptım. Kadın, sakat dizine rağmen ayağa kalkmıştı; yüzüme bir tekme indirdi. Darbe etkileyiciydi; canımı yakmıştı. Burnum kırıldı ve burun deliklerimden ılık kan fışkırdı. Bir an için, dünyam hızla dönen kırmızı yıldızlar ve kara deliklerle doldu ve bir tekme daha savurduğunu gördüm. Başka seçeneğim yoktu. Onu diğer dizinden vurdum. Nihayet yere serildi ve ben ayağa kalkmayı başardım.

O yerde yüzüstü yatarken, "Kıpırdama!" diye bağırdım. Planım tam olarak bu değildi. Ağzında bir intihar dişi varsa, şimdi kullanabilirdi ve ona mani olamazdım. Yine de bu kadın, hayatta kalmak isteyen birisi gibi davranıyordu. Yani öyle sayılırdı.

"Haydi, vur beni ve hallet şu işi," diye mırıldandı.

"O zaman ne eğlencesi kalır?" Yanına diz çöktüm, her iki kolunu da çekip kelepçeledim. Ayağa kalkmaya çalıştı ama onu bakır rengine yakın bir renkteki saçlarından yakalayıp suratını güverteye vurdum. Diğer kelepçeyi ayak bileklerine taktım. O kelepçeleri ben bile kıramıyorsam, o hiç kıramazdı. Onu çekip

doğrulttum ve bankın hâlâ sağlam duran ucuna oturttum. Tuhaf saatini çekip koparıp denize fırlattım. Her ikimizin de burnundan ciddi miktarda kan boşalıyordu.

“Canın yanıyor mu?” diye sordum.

Tıslayarak, “Umurunda mı sanki?” diye sordu.

“Aslında çok da umurumda değil. Ama canın yanıyorsa ve üstünde ilacın varsa sana verebilirim.”

“Biz acıyı azaltmak için ilaç taşımayız.”

“Çok fena, ne de olsa vücudunda beş tane mermi var. Onları çıkarmak bir hayli acılı olacak.” Konuşurken ellerimle üzerini aradım ve bir tabanca, bir bıçak ve bir şaşırtma bombası buldum. Bu oyuncakları kendime saklamaya karar verdim. Çantasında ayrıca küçük sprey kutularına benzeyen çeşit çeşit metal kutular da vardı. Renkleri farklıydı ama etiketsizdiler. “Bu kutulardan birinin ani ve ıstıraplı bir ölüme neden olduğunu tahmin etsem?” diye sordum.

“Neden konuşuyorsun? Vursana beni.”

“Seni öldürmek için bir nedenim yok.”

Bana baktı ama acıyla ve belki de korkuyla titriyordu.

“Benden tek kelime alamayacaksın,” diye yemin etti.

“Belki, belki de alırım.”

Şakalaşma zamanı değildi. Fark edilmemize az kalmıştı. Onu aşağı indirmem gerekiyordu. Feribota binenler henüz ayaklanmamıştı. Alt güverte, yarısı yolcuların Fransa’ya götürmekte olduğu arabalarla doluydu. En büyük şansım, uygun bir araç bulmak, kadını bagaja tıkip feribottan inmek olacaktı. Fransa ve İngiltere arasındaki sınır kontrolü endişe uyandıracak türden değildi. Ülkeler arası trafik akışı bir hayli açıktı. Kontrol noktasında durdurulmam halinde, her zaman gülümseyebilir ve gözlerimi kırıştırabilirdi.

Tabii ki gizli yolcum sessiz kalmalıydı.

Uzanıp boynundaki iki atardamarı kavrayıp sıktım.

Bilincini derhal kaybetti.

İşe koyuldum.

ON ALTI

Fransa'ya ulaşınca hemen virajı aldım ve kanalın altından İngiltere'ye geri döndüm. Sonuç olarak şafak beni, Londra'da, şehrin kimseye hesap vermeden ucuz bir otel odası tutup bir beden taşımanın mümkün olduğu fakir bir bölgesinde buldu.

Kadını taşımak için çaldığım minibüs bir elektrikçiye aitti. Şanslıydım; arka tarafında her boyda, sayısız kablo rulosu yüklüydü. Kablolar kadını yatağa bağlamamı sağladı. Onu öyle sıkı sarmıştım ki, bu haliyle fişe takılmayı bekleyen bir jeneratöre benziyordu. Minibüste ayrıca tehlikeli bir şok aygıtı yaratmak için kullanabileceğim başka malzemeler de vardı. İşkence meraklısı değildim, ancak ölme meraklısı hiç değildim ve bu insanlar beni öldürmeye uğraşıyordu.

Fransa'da -İngiltere'ye dönüş yoluna çıkmadan önce- kadının vücudundaki mermileri ve intihar dişini çıkarmıştım. Hatta minibüsün arka tarafında, yırtılmış olan atardamarlarını da dikmiştim. Buna rağmen, onu yatağa bağladığımda kanaması devam ediyordu. Ağzının üstüne yapıştırdığım örtünün altında acı çekiyor ve inliyordu. Yerleşince ağzındaki bez parçasını çıkardım ve yatağa, yanına oturdum.

"Çılgılık atmayacağına söz verersen ağzını tıkamam," dedim. Gücsüzce başını salladı. "Susadım."

Pejmürde dış görünüşüne rağmen, otelin ağzına kadar dolu bir minibarı vardı. Bir şişe *Evian* suyunu kadının ağzına dayadım. Kana kana içti. Geri çektim.

“Küçük yudumlar al. Yoksa kusarsın.”

Başını salladı ve ağır ağır bütün şişeyi bitirdi.

Şişeyi çöpe atarken, “Biraz daha ister misin?” diye sordum.

“Böyle iyiyim.” Öksürdü. “Nispeten.”

“Demek mizah anlayışın var,” dedim. “İyi. Sizin nasıl insanlar olduğunuzu merak etmeye başlamıştım.”

Buruk bir sesle, “Hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi.

“Burada olma nedenimiz bu. Birbirimizi tanımak.”

“Burada olma nedenimiz bu değil.”

“Değil mi?”

“Seni ilgilendiren tek bir şey var.”

“Neymiş o?”

“Bu oyunları neden oynuyorsun?”

“Bu bir oyun değil. Neden bahsettiğini gerçekten bilmiyorum.”

“Kan.”

Gülümsedim. “Şaka yapıyorsun. Sana bunu kim söyledi?”

“Vampir olduğunu inkâr mı ediyorsun?”

“Hayır. Bu, etrafta reklamını yaparak dolaştığım bir şey değil ama kan emici de değilim. Son on beş yıldır, insan kanı içtiğim zamanlar çok nadirdir.”

“Yalancı.”

“Zihinsel yeteneklerinin farkındayım. Ben de benzer güçlere sahibim. Ama zihnini okuyamıyorum, sen de benimkini okuyamıyorsun. Bunun yanı sıra, yüksek sesle dile getirildiğinde doğruyu bildiğini de hissediyorum. Bu yüzden beni iyi dinle. Ben hemen hemen hiç insan kanı içmem. İnsanları avlayıp kanlarını sonuna

dek emdikten sonra ölüme terk etmem. Şimdi, söylediklerim gerçek mi, değil mi?"

Tereddüt etti. "Hikâyesi biliyoruz. Kötü olduğunu da."

"Adın ne senin?"

"Ne önemi var ki?"

"Benimki Alisa. Ben..."

"Bu gerçek adın değil," diyerek sözümü kesti.

"Gerçek adım ne peki?"

"Sita. Kanlı Sita."

"Etkilendim. Geçmişimle ilgili bilgi sahibisin. Sana adımı kim söyledi?"

"Söylersem, öldürülürüm."

"Haydi, hiç kimseye söylemem."

"Hayır."

"Dostlarına bilgileri senden işkence ederek aldığımı söyleyebilirsin."

"Umurlarında olmaz."

"Pekâlâ, bu durumda belki de sana işkence etmem gerekecek."

Gözleri açıldı. "Bundan çok keyif alırdın."

"Bu doğru değil. İnsanların canını yakmak bana keyif vermiyor."

"Seni iş üstünde gördüm. Ölüm makinesi gibisin."

"Bu işte iyi olmam, keyif aldığım anlamına gelmez. Sen ve ortakların beni öldürmeye geldiniz. Kendimi savunuyordum."

"Bizden daha hızlı, daha güçlüsün. Sadece kendini koruma derdinde olsaydın kaçabilirdin."

"Saçma. Benimle kolay oyun oynanmayacağının örneğini vermeseydim, sizinkiler beni asla rahat bırakmazlardı."

"Benden ne tür bir örnek yaratacaksın?"

"Birkaç sorumu yanıtlarsan seninkileri derhal arar ve bu otelin adresini veririm. Gelip seni alabilir ve özel hastanenize götürebilirler."

Gözlerini kaçırdı. "Bizim hastanemiz yok."

"Çünkü güçlüsünüz. Yaşlanmıyorsunuz."

"İşkenceye başlasan iyi olur. Sorularına cevap vermeyeceğim."

"Kes şunu! Sana işkence etmek falan istemiyorum."

"Ama ediyorsun! Dizlerim paramparça. Ellerim kırık. Kanamam durmuyor. Bana daha ne yapabilirsin ki?"

Ses tonumu yumuşattım. "Acı çektiğini biliyorum; bunu hissedebiliyorum. Şimdi hemen bir hastane ya da eczaneye gidebilir, sana bandaj ve ilaç getirip yaralarını temizleyebilir, acını giderebilirim."

"Eğer..."

"Bana adını söylersen."

Bana dik dik baktı. "Hepsi bu mu?"

"Evet."

"Adım Numbria."

"Hoş bir isim."

"Ne anlama geldiğini bilmiyorsun."

"Hayır, biliyorum. Tarih kitaplarında bahsedilmez ama Tanrıça İsis'in kız kardeşinin adıdır. *Om Numbria* mantrası yeryüzündeki en güçlü ilahilerden biri olarak kabul edilirdi."

Afallamıştı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir arkadaşım mantrayı bana öğretmişti. Eskiden söyledim."

"Sen Tanrıça'ya mı tapıyorsun?"

"Sayılır. Gençliğimde Krişna'yla tanışmıştım. Beni derinden etkilemişti. Bir insanın ona tapındığı zaman bütün tanrı biçimlerine tapınmış olduğunu anlatmıştı. Şeklin önemli olmadığını. Önemli olan tek şeyin sevgi olduğunu."

Gerçekten meraklanmış gibiydi. "Nasıl önemli?"

"Tapınmanın insan kalbini şekillendirdiğini söylemişti. Ebeveynliğin bir insanoğlunun varabileceği en üst merteye olduğunu anlatmıştı. Krişna pek çok ebeveynin çocuğuna taptığını söylemişti."

"Hah! Pek çok ebeveyn acımasızdır."

"Annen ve baban sana acımasız mı davrandı, Numbria?"

Başını çevirdi. "Onlardan bahsetmeyeceğim."

Elini usulca sıktım. "İlaç istiyor musun, istemiyor musun?"

Numbria bana yorgun bir şekilde bakış attı. "Hiç beklediğim gibi değilsin."

"Bunu iltifat olarak kabul ediyorum." Yataktan kalktım. "Buraya gelirken üç blok ötede bir klinik gördüm. Oradan ihtiyaç duyduğun şeyleri bulabilirim. Sessiz kalmaya söz verirsen, ağzını tıkamadan bırakırım. Ama yardım çağırırsan seni duyar ve başka kimse buraya ulaşmadan geri dönerim. Anladın mı?"

"Evet."

Kapıya döndüm.

"Çok sürmez."

* * *

İhtiyaç duyduğum bilgiyi işkenceye başvurmadan edinmeyi tercih ettiğim doğrudur. Numbria'yla doktorculuk oynamakta bir sakınca görmüyordum. Ancak ilaç peşine düşmemin ardında başka bir niyet gizliydi. *Sodyum pentothal*, kabul görmüş bir gerçeklik serumuydu. Etkisini edindiğim tecrübelerle öğrenmiştim. Bununla birlikte, morfin ve bir miktar *dilaudid*⁶ eklendiği zaman kombinasyon çok daha güçleniyordu; özellikle de söz konusu kişi acı çekiyorsa.

6 Morfin türevi bir narkotik analjezik ilaç olan hidromorfonun ticari isimlerinden biri. (ç.n.)

Klinikten istediklerimi hiç sorun yaşamadan aldım. Koridorda genç bir doktora kazayla çarptım ve sihrimi devreye soktum. Birkaç dakika sonra beni kapıdan içi ilaç dolu bir çantayla uğurladı. Üstelik hepsi bedava. İngilizleri ve evrensel sağlık sistemlerini sevmemek imkânsızdı.

Öte yandan, klinikten çıkmaya hazırlanırken rahatsız edici bir duygunun her yanıma sardığını hissettim. Bu neredeyse fiziksel bir etkiye neden olacak kadar güçlü bir histi. İzlendiğimi hissediyordum. Üstelik sadece bir değil, sayısız göz tarafından. Kaynağını tespit etmek için uzunca bir süre arabada oturduysam da, bir sonuç elde edemedim.

Doktordan yürüttüğüm cep telefonundan Seymour'u aradım. Daha önce aramadığım için bozulmuştu ama özür diledim ve hemen işe koyulduk.

"Teri ve Matt nasıl?" diye sordum.

"Dün gece hakkında ne hissettiklerini mi soruyorsun?"

"Evet. Bir şey görmüşler mi?"

"Seni görmemişler. O açıdan şanslısın. Ama başkanın otelinde bir düzine insan öldüren sarı saçlı süper bir piliçle ilgili dedikodular dönüyormuş. Yerdeki kanı ikisi de görmüş ve Matt sürekli senin nerede olduğunu sorup durdu."

"Neden?"

"Senin de dediğin gibi, adamın anteni var. Belki de süper pilicin sen olmandan endişelenmiştir."

"Benim o otelde olduğumu bile bilmiyorlar."

"Sanırım."

"Ona ne söyledin?"

"Yorgun olduğunu ve yatmaya gittiğini."

"Teri başkanla tanışabilmiş mi?"

"Hayır. Gizli servisi yeni bir parti vermek için fazla gerginmiş."

"Çok yazık."

"Anladığım kadarıyla dördünü de öldürmüşsün?"

"Üçünü öldürdüm. Birini rehin aldım."

"O adama ne yapacaksın?"

"Kadın. Onu sorgulayacağım."

"Soruma cevap vermedin."

"Onu konuşturmak için ne gerekirse onu yapacağım."

"Ben de bundan korkuyordum."

"Şimdi onları durdurmanın bir yolunu bulamazsam, asla huzura kavuşamam. Siz de tehlikede olursunuz hem."

"Beni vampire dönüştürmen için bir neden daha."

"Seni vampire dönüştürmemem için bir neden daha. Numbria benim ne olduğumu bildiğini itiraf etti."

"Ona kim söylemiş?"

"İşte öğrenmem gereken de bu ya. Uzun bir gün olacak."

"Ne kadar uzun süre ortadan kaybolursan, Teri ve Matt'in şüphesi de o kadar artar."

"Şu anda ne yapıyorlar?"

"Uyuyorlar. Saat henüz erken ve çok geç yattılar. Bana nerede olduğunu söyle."

Ona otelin adını ve adresini verdim. "Ben seni aramadan sakın gelme," diye uyardım.

"Tamam. Aradığım zaman cevap verdiğin sürece gelmem."

"Anlaştık. Gizli servis beni arıyor mu?"

"Sanmıyorum. Şimdiye kadar seninle Teri arasında bir bağ kurmadıklarını biliyorum. Onu sorgulamadılar."

"Mike adında bir gizli servis ajanı üçünü öldürdüğümü gördü ama beni yine de serbest bıraktı."

"Sihri mi kullandın?"

"Hayır. Öldürdüğüm insanların normal olmadıklarını kavramış gibiydi. Ve diğerleriyle uğraşmak için rahat bırakılmam gerektiğini de."

"Onun açısından bir hayli sağduyulu bir davranış."

"Sanırım Mike, insanların eski ruh dediklerinden. Yeterince uzun yaşarsan, onlara denk gelebiliyorsun. Nadir rastlanan bir önsezisi var. Beni rapor etmeyecektir."

"Çok tuhaf insanlarla karışlaşıyorsun."

"Birkaç normal arkadaşım olabilsin diye Teri'ye takıldım."

"Sonra onu vampir kanıyla suladın ve bir dünya rekorunu altüst ettiği olimpiik spot ışıklarının altına ittin."

"Dün gece beni haklamaya gelmelerinin benim kabahatim olduğunu mu söylüyorsun?"

"Söylememe gerek yok ki."

Seymour'un en sevdiğim özelliği buydu. Hiç kimse sadede onun kadar doğrudan gelemezdi. Ona izlenmekle ilgili hissimden bahsettim. Endişelenmişti.

"İzini bulmuş olmalılar. Rehinenle işini tamamlayıp ondan elinden geldiğince hızlı ve olabildiğince uzaklaş. Bırak yaşasın. Onu iyi niyet elçisi olarak geri gönder."

"Etkin bir elçi olmak için çok fazla kanaması var."

"Senin gibi iyileşmiyorlar mı?"

"Hayır. Ama çok güçlüler. Ve çok hızlı. Onu bırakabilirim. Ama geri dönüp beni öldürmeye çalışabilir."

"Karar senin."

"Şu izlenme hissinde beni rahatsız eden bir şey daha var. Bana SYK grubunu anımsatıyor."

"Düzen'i mi?"

"Evet."

"Bu altın madalya sana pahalıya mal oluyor."

"Bu hiç adil değil. Teri hayallerini gerçekleştirmeyi hak ediyor."

"Saçma. Bunu bilmese de hile yaptı."

"Onun hatası değildi."

"Bir önemi yok. Beraberinde getirdiği ilgiye bir bak. Benim yazdığım vampirin gölgede kalma saplantısı vardı. Sana ne oldu böyle?"

"Bunu planlamadığımı nereden biliyorsun? Düşmanlarımı nasıl açığa çıkardığını görmüyor musun?"

"Benim görebildiğim kadarıyla açığa çıkardığı tek kişi sensin."

Ne diyeceğimi bilemediğim içim hiçbir şey söylemedim.

"Bırak sana yardım edeyim," diye devam etti. "Oraya geliyim. Kadını sorgulamana yardım edebilirim."

"Fazla dayanıksızsın."

"Beni dinle, Sita, lütfen. İçimde kötü bir his var."

"Uykuna dön. Ben ne yaptığımı biliyorum."

"Ünlü son sözlerden... Birazcık bile tuhaflık hissedersen, beni ara."

Söz verdim. Telefonu kapayıp motele döndüm. Numbria kaçmaya çalışmamıştı. Kelepçelerin gücü konusunda benden daha çok şey biliyor olmalıydı. İşe, ona sağ elimde tuttuğum iki şişenin etiketlerini göstererek başladım: *Dilaudid* ve morfin.

Şırıngayı doldururken, "Acıyı yok etmek için sana bir iğne yapacağım ve sonra da seni bandajlayacağım," dedim. "Kırık kemiklerini de yerlerine yerleştirebilirim. Röntgene ihtiyacım yok. Her şeyi yerli yerine oturttuğumuz zaman ortalama bir insandan daha hızlı iyileşeceğini tahmin ediyorum, öyle değil mi?"

"Bütün bunları neden yapıyorsun?"

"Acı çekmen için bir neden yok."

"İkiyüzlüsün. Sorularına cevap vermezsem bana yine acı çektireceksin."

"İkiyüzlü birisi bir şey söylerken aslında başka bir şey kasteder." Bir damar buldum, iğneyi batırdım ve afyonlu çözeltiyi enjekte ettim. Yüzü daha o anda gevşedi. "Sana yalan söylemedim."

"Sen Kanlı Sita'sın," diye mırıldandı. "Kanımı istiyorsun."

Bu kadar canlı kokan bir kana çok nadir rastlıyor olmama rağmen, "Kanınla hiç ilgilenmiyorum," dedim. Mantıklıydı. Güçlerini kanlarından alıyor olmalıydılar. O kanı içmek eşine az rastlanır bir keyif olmalıydı.

Yine de yaralarını alkol ve oksijenli suyla temizlerken bu düşüncelerini bir kenara ittim. Ona cüssesine göre biraz sert bir iğne yapmıştım. Dizlerindeki kemik parçacıklarını çıkarırken ve açtığım kesikleri dikerken bile, keyifli dalgaların arasında süzülür gibi bir hali vardı. Avuçlarındaki kemikler de berbat durumdaydı ve iyileşmek için bir uzmana ve bir dizi operasyona ihtiyaç duyağa benziyordu.

Yaralarıyla işim bitince, uyuşturucuların etkisi geçmeden ona bir sodyum penthotal iğnesi yaptım. Fark etmedi bile. Vücudunda hâlâ gerçeklik serumunun gücünü ortaya çıkarmaya yetecek kadar afyon vardı. Gözleri kapanmıştı ama aldırmadım. Beni duyabildiği sürece sorun yoktu.

"Sesimi duyuyorsun, değil mi, Numbria?"

"Evet."

"Adımı biliyorsun, değil mi?"

"Evet?"

"Peki ne?"

"Pek çok adın var. Alisa Perne. Lara Adams. En eski adın Sita. Kanlı Sita."

"Bana neden Kanlı Sita diyorsun?"

"Çünkü sen bir vampirsin. Kötüsün."

"Sana kötü olduğumu kim söyledi?"

"Kaynak."

Saygılı ses tonuyla *Kaynak* kelimesine büyük harf eklemişti.
"Kaynak bir birey mi? Yoksa bireylerden oluşan bir grup mu?"
"Bir grup."
"Bu grubun bir lideri var mı?"
"Evet."
"Bu grup başkanı olan gizli bir konsey gibi bir şey mi?"
"Evet."
"Kaynak ne kadar eski?"
"Zamanın en başına kadar gidiyor."
"Tarihin en başına mı?"
"Evet."
"Bu grup kendine ne ad veriyor?"
"Telar."
"Ve bu Telar, SYK'yle bağlantılı mı?"
"Onun ne olduğunu bilmiyorum."
"Düzen'in ne olduğunu biliyor musun?"
"Hayır."
"Brutran adında bir insan tanıyor musun?"
"Hayır."
"Adından bahsedildiğini hiç duydun mu?"
"Hayır."
"Telar kelimesini İngilizce'ye tercüme edilebilir mi?"
"Üstünkörü."
"Benim için tercüme eder misin?"
"Ölümsüzler anlamına geliyor."
"En yaşlı Telar kaç yaşında?"
"Bilmiyorum."
"Tahmin edecek olsan, kaç derdin?"
"On... on iki... bin yaşında."

Onu sorgularken ayakta duruyordum. Şimdi oturma ihtiyacı duymuştum. Yeryüzünde benden daha yaşlı bir yaratığın var olduğunu hayal etmek benim için güçtü. Kendimin en yaşlı olduğum bilgisi içimde öylesine köklemişti ki.

"Kaç Telar var?"

"Bilmiyorum."

"Yaklaşık?"

"Beş bin. Belki daha fazla."

"On bin yaşın üstünde çok fazla Telar var mı?"

"Hayır."

"Sen kaç yaşındasın, Numbria?"

"Sekiz bin."

"Nerede doğdun?"

"İtalya'da. Karanlık çağda."

"Avrupa'da veba salgını olduğunda hayatta mıydın?"

"Evet."

"Telar'lardan vebaya yakalanan oldu mu?"

"Çok. Pek çoğu öldü."

"Kaynak üyelerinden yakalanan oldu mu?"

"Geldiğini anladılar. Saklandılar. Hayatta kaldılar."

"Kaynak size saklanma talimatı verdi mi?"

"Evet. Ama ben duyduğumda çok geçti. Azol hastalanmıştı."

"Azol da kim?"

"Ağabeyim. Vebadan öldü."

"O da Telar mıydı?"

"Kardeşimdi."

Telar ve ölümsüz olmak, aileden geçen bir şey olmalıydı.

"Orijinal Telar'lar bir medeniyet kurdu mu?"

"Evet."

"Adı neydi?"

"Mısırlılar."

"Modern arkeologlar antik Mısır toplumunun tarihinin sadece beş bin yıl öncesine dayandığını söylüyor. Telar'lar nasıl daha eski olabilir?"

"Modern arkeologların bir şey bildiği yok."

İtiraz etmedim. Hindistan'dan Mısır'a beş bin yıl önce kaçmıştım ve o zaman Mısır müthiş bir gelişme gösteren bir medeniyetti. Suzama'yla da o zaman tanışmıştım. Ben oradan ayrılmadan önce, Setian'lar adı verilen bir grup tarafından fena enkaza çevrilmişti. Gerçi daha sonra hızla yeniden inşa olduklarını duymuştum.

"Telar'lar, Setian'lar adı verilen bir grubun kayıtlarına sahip mi?"

"Evet."

"Onları nasıl tarif ediyorlar?"

"Bir şeytan soyu olarak."

Yerinde bir tespit, diye düşündüm.

"Telar'lar Suzama adında bir rahibeden haberdar mı?"

"Evet."

"Onu nasıl tarif ediyorlar?"

"İlahi bir kâhin olarak."

"Suzama bir Telar mıydı?"

"Suzama ölümlüydü. Telar'lar ise ölümsüz."

"Suzama Telar'dan haberdar mıydı?"

"Kaynak, Suzama'nın ne bildiğinden emin değildi."

"Telar'ların elinde antik Mısır'a dair kayıt var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Telar'lar vampirlerden ne zaman haberdar oldu?"

"Bilmiyorum."

"Telar'ların özellikle haberdar edildiği bir vampir oldu mu?"

"Evet."

"Adı neydi?"

"Yakşa."

Kalbim göğsümün içinde âdeta kanatlandı. Bu yabancı'nın ağzından adının döküldüğün duymak bile beni rahatsız etmişti.

"Yakşa'nın Telar'lardan haberi var mıydı?" diye sordum.

"Evet."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Bir Telar'la evlendi."

Neredeyse bayılacaktım. Yaratıcım, Yakşa, sadece bu ölüm-süzler soyundan –bana hiç bahsetmediği bu soydan– haberdar olmakla kalmamış, onlarla yakınlaşmıştı da. Lanet olsun, içlerinden birisiyle evlenmişti. Nedenini bilmiyordum ama birden ihanete uğramışım gibi hissettim.

"Karısının adı neydi?" diye sordum.

"Ondan bahsetmeyiz."

"Neden?"

"O vampirle birlikte olarak Telar'a ihanet etti."

"Dışlandı mı? Yakşa'nın karısından bahsediyorum."

"Evet."

"Öldürüldü mü?"

"Evet."

"Kim tarafından?"

"Kaynak. Kaynak'ın Yüksek Rahibi."

"Patronunu mu kastediyorsun?"

"Evet."

"Patron Yakşa'yı öldürmeye çalıştı mı?"

"Evet."

"Ama başarısız oldu."

"Evet."

"Neden başarısız oldu?"

"Yakşa. Akıllı. Güçlü. Öldürülmesi imkânsız."

"Kaynak karısını öldürünce, Yakşa öfkelenmiş olmalı."

"Bundan bahsetmeyiz."

"İntikam aldı mı? Kaynak'ınızı yerle bir etti mi?"

Numbria'nın cevap vermesi biraz zaman aldı.

"Kaynak ebedîdir. Yok edilemez."

"Telar'ın amacı ne?"

"Hayatta kalmak. Kontrol etmek."

"Telar'ın üyelerinden toplumda üst düzeyde olanlar var mı?"

"Evet."

"Politikacı var mı?"

"Evet."

"İş dünyasından?"

"Evet."

"Bilimle ilgilenen?"

"Hayır."

"Telar'lar, bilimsel bilgisini insan soyunun geri kalanıyla paylaşmak istemediği için bilimsel konulardan kaçınıyor. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Telar'lar insan soyuna yardım etmek istiyor mu?"

"Hayır."

"Ama neden?"

"İnsanoğlu bütün gezegene veba gibi yayıldı. Ve dünyayı zehirliyor. Durdurulmaları gerek."

"Onları nasıl durdurmayı planlıyorsunuz?"

"Yöntemleri var."

"Bana bu yöntemlerden bahset."

"Kaynak bundan sonra ne yapacağını ilan etmedi."

"Ama Telar'ların insan soyunun sonunu getirmek istediğinden eminsin, değil mi?"

"Sonunu getirmek değil."

"Yani bazı insan soyluların yaşamasına izin mi vereceksiniz?"

"Evet."

"Neden?"

"İncelemek için. Onlardan bazı şeyleri öğrenmek için."

"Bir insan soyludan ne öğrenebilirsiniz ki?"

Sorumun uç noktada bir tepkiye yol açması beni şoke edecekti. Numbria önce cevap vermedi ve ben soruyu duymadığını ve sızdığını sanma gafletine düştüm. Ama soruyu, biraz daha fazla güçlü tekrarladığım zaman, heyecanlandı. Yatağın içinde tepinmeye başladı ve kapamak için o kadar uğraştığım yaraları açılma tehlikesiyle karşı karşıya bıraktı. Belli ki hassas bir noktaya dokunmuştum. Onu iyice yatıştırmaktan başka seçeneğim yoktu ve bir süre sonra uykuya daldı.

Uzunca bir süre oturup Telar'larla aynı dünyayı paylaşarak varlıklarından nasıl bihaber kalabildiğime kafa yordum. Daha beteri, Yakşa bana onların varlıklarını paylaşacak kadar güvenmemişti. Doğru, yüzyıllar içinde onu nadiren görmüştüm ama hayatının sonunda bile beni uyatabilirdi.

Onlara yapabileceklerimden mi korkmuştu? Yoksa beni onlardan korumaya mı çalışıyordu? Belki nerede olduğumu bilmediklerini hissediyordu ve böylesi, konuyla alakalı olan herkes için daha iyi olabilirdi.

Numbria uyurken yüksek sesle, "Ama Kanlı Sita'dan haberdarlar," dedim.

Yakşa'nın evlendiği bu Telar kimin nesiydi? Kalbini kazanabildiğine göre kayda değer bir kadın olmalıydı. Bütün küstahlığımla, her zaman sevdiği tek kadının ben olduğumu hayal etmiştim. Gerçek üzücüydü. Hayır, daha kötüsü, çok daha kötüsü,

kalbimi kırmıştı. Kadının adını dahi bilmiyordum. Tek bildiğim, Telar'ların, onu Yakşa'yla birlikte olduğu için cezalandırmak adına öldürdüğüydü.

Uzunca bir süre, Yakşa'nın âşığı olmuştu. Ancak bu Krişna'nın hayatlarımıza girmesinden ve ben de dâhil bütün vampirleri yok edeceğine yemin ettirmesinden önceydi. Krişna benden de yemin etmemi istemişti. Başka vampir yaratmayacaktım. Buna karşılık merhametine ve korumasına her zaman sahip olacağıma söz vermişti. Böylece Yakşa ve bana birbiriyle çelişen yeminler etmişti. Hayatımızın amacını imkânsız kılmak, Kainatın Efendisi'nin kararıydı.

Krişna'nın her zaman tuhaf bir mizah anlayışı olmuştu.

Bitkindim. Dinlenmeyeli uzun zaman olmuştu ve Telar'larla savaşım rezervlerimi tüketmişti. Uyumak için ölüyordum ama yere uzanıp kendimden geçmekten korkuyordum. Bu yüzden pencere-leri ve kapıyı kilitledim ve kucağımda bir silahla, Numbria'ya bakan bir sandalyeye oturdum.

Uzun zaman önce, zihnimin düşüncelerini boşalttığı ve metabolizmamın yavaşladığı ama etrafımda olup bitenleri duyabildiğim yarım bir uyku uyumayı öğrenmiştim. Bu uygulama hayatımı sayısız kez kurtarmıştı.

Cep telefonumu kapadım, gözlerimi yumdum ve dinlenmeye çekildim.

* * *

İblis aslında yoktu. Ben var olduğuna inanmıyordum. Ya da iblisin en büyük başarısının, insan soyunun çoğunluğunu kendisinin var olmadığına inandırmak olduğuna dair o eski deyişe de inanmazdım. Benim için, Şeytan ve sözüm ona cehennem; Hristiyanlığın, insanlığı ölüm korkularını artırarak kontrol etme arzusundan doğan

fabllardı. Ne de olsa beş bin yaşındaydım ve Şeytanla bir kez bile karşılaşmamıştım.

Şu ana kadar, diye korkuyordum. Yakında olduğunu hissediyordum.

Kendimi rüya görür gibi hissetmiyordum.

Her şey... fazla gerçektir.

Ateş ve kükürt. Kırmızı duman yüzünden öksürmeye başladım ve etrafımı saran alevlerin ısıyla yüzümü buruşturdu. Gözlerim ne açık ne de kapalıydı. Etrafımda bir dizi yaratığın olduğunu hissediyordum ve odaklanmaya çalışınca, yerlerini başka bir şey aldı.

İçi lav ve iblislerle dolu, dipsiz bir çukurun yukarısındaki bir uçurumun kenarında duruyordum. Evet, kısa hayatlarının akışı sırasında günaha girmiş milyonlarca ruha işkence eden gerçek iblisler. Bu uçuruma, benden çok daha büyük bir varlık tarafından güdülmüşüm gibi hissediyordum; bütün günahlarımı bilen ve onların cezası olarak acı çekmem için can atan kötü kalpli bir varlık tarafından. Aşağıda, uzakta, içeri itilmek üzere olduğunu görünce aç kurtlar gibi tezahürat yapmaya başlayan iblislerin seslerini duydum.

Nereden içeri? Cehennemden. Cehennemin kapısında duruyordum.

“Hayır!” diye haykırdım. “Beni oraya atmayın! Ben oraya ait değilim.”

Haykırışlarım iblislerin bir kahkaha patlatmasına neden oldu. Cehennem kapısına getirilen hiç kimsenin asla geri dönemediğini biliyorlardı. Nedeni basitti. Bu melun bölgeye kimin gireceğine efendileri karar verirdi ve efendileri hiç yanılmazdı; çünkü Ulu Tanrı’nın tam aksi olsa da, neredeyse Tanrı kadar yaşlıydı. O, ezeli ve ebediydi; bir ve birden çok. İsimleri sonsuzdu; Şeytan, İblis, Lucifer, Beelzebub, Azazel, Satan...

Nedense bu karanlık ve acı dolu yerde beni en çok huzurlandıran isim; ışıık taşıyıcı anlamına gelen Lucifer'dı. İlk başta Tanrı'nın cenneti ve yeryüzünü –ve cennette içlerindeki en büyük meleği– nasıl yarattığını hatırlıyordum. Mikail ve Cebrail'den bile daha büyüktü. Adı Lucifer'dı ve Tanrı onu Kutsal Ruh'un ışığını bahşederek bütün meleklerin üstünde bir konuma yerleştirdi. Lucifer, bu ışııkla kendini Tanrı'ya denk saydı ve bütün diğer suçlara yol açtığı için bütün günahların ilki ve en mâhkum edicisi olan kibiriyle zehirlendi.

Lucifer'ın cennette Tanrı'nın yerini alma arzusuyla dolması ve melek topluluklarını ışııktan vermeyi vadederek yanına çekmesi de bu kibri yüzündendi. Ona katılan melekler bunu; Lucifer çok parlak, çok büyüleyici olduğu ve Yüce Efendi onlara hiçbir zaman böyle harika bir nimet vadetmediği için yaptı.

Savaş başladığında Lucifer'ın tarafı kalabalıktı ama Tanrı'ya karşı diklendiği zaman, Yüce Efendi savaşmamayı seçti. Aksine hizmetkârlarına cenneti ve yeryüzünü kurtarmalarını emretti. Mikâil ve Cebrail'e ve isimleri uzun zaman önce unutulmuş diğer baş meleklerle, Lucifer ve asilerini darbeyle indirmelerini emretti.

Bu savaşın ne kadar sürdüğünü hiçbir ölümlü asla bilemeyecekti; çünkü zaman ve mekânın dışında bir âlemde yaşanmıştı. Ancak Lucifer bir süre sonra Tanrı'nın onun için hazırladığı kuyuya düştü, onunla birlikte savaşan melekler de düştü ve iblis olarak bilindiler. Kuyudan, onlara şan vaadedilmiş ama onları ebedî lanete sürükleyen efendilerinden ettikleri kadar nefret ettiler.

Ama Mikâil ve kardeşleri, Lucifer'ı yenemediklerini çünkü çok güçlü olduğunu söyler. Lucifer bir başka nedenden yenilmiştir. Cennetin onun olduğunu iddia ederek savaşırken Kutsal Ruh'un ışııktan her an biraz daha fazla güç istemek zorunda kaldı ve ışıığın derinliklerine daldıkça, ışıığın kökenini Tanrı'dan aldığını fark etti.

Bu sırada Lucifer ortada korkunç bir ironi olduğunu idrak etti. Tanrı'yı yok etme mücadelesinde aslında kendine karşı savaşıyordu; çünkü Tanrı'nın ona bahsettiği tek şey ışığı değildi, varlığının ta kendisi de Tanrı tarafından yaratılmıştı. Ve Lucifer aslında Tanrı olduğunu gördü; tıpkı yanında mücadele veren bütün kovulmuşlar gibi.

Sonunda, bu gerçeği iblislerle paylaşmak yerine, kuyuya inmeyi seçti. Gerçeği başka hiç kimseye itiraf etmeye dayanamadığı için, sonsuz cenneti sonsuz sıkıntıyla takas ettiği söylenir.

Şimdi, cehennem kapısında karşımda duran, yine aynı Lucifer'di. Neden orada olduğumu anlayıp anlamadığımı sordu ve ben, "Hayır!" diye haykırdım.

Bana gülerek yanıt verdi. "Ama Sita, sen de kovuldu. Sen de ışığıma direnmedin mi? Bir zamanlar yeryüzüne ayak basmışlar arasında sadece senin Tanrı'nın ışığının eşi olduğunu anladığın ışığa?"

Cevap vermeye çalıştım ama konuşamıyordum. Korkum çok büyüktü. Gölgesi beni yutarken çılgılık attım ve beni kuyuya fırlattığında ağlıyordum.

Ama Tanrı haykırışlarımı duymadı. Çünkü terk edilmiştim.

* * *

Otel odasının zemininde, Numbria'nın çılgınlıklarıyla uyandım. Yatakta acı içinde çırpınıyordu. Bir iğne daha yapmam için ağlıyordu. Rüyada gibi, şırıngaya uzandım ve içini bir kez daha afyonla doldurdum. Ancak tekrar ona döndüğümde, kan içinde kalmış bandajlarını görmemem imkânsızdı. Kokusu beynimin tamamına işlemiş gibiydi ve kendimi bir yakşiniye, derinlerden bir şeytana, açlığın esir aldığı bir sürüngene dönüşmüş gibi hissettim. İçimde en ufak bir acıma

duygusu yoktu. Nasıl olabilirdi ki? Sonuçta Lucifer haklıydı, terk edilmiş ve unutulmuştum.

Numbria, "Sita, bana yardım et," diye ağlıyordu. "Aklımda bir sorun var. İçimde bir şey var. Dayanamıyorum. Beni öldürüyor."

Yatağa yanına oturdum, dudaklarımı ıslatıp gülümsedim.

"Acıya son vermemi mi istiyorsun?"

Elimdeki iğneye baktı. "Evet! Son ver!"

Şiringayı gözünün önünde kaldırdım ve birkaç damlasını fışkırttım.

"Ama acı işe biraz tatlılık katıyor, öyle değil mi?" diye sordum.

Numbria kıvranmayı kesip bana baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

İlacın bir kısmını daha fışkırtıp ziyan ettim.

"Kanı tatlandırıyor. Hiçbir öğün, kurbanın hiç şansının kalmadığını fark etmeden önce merhamet dilendiği öğünün yerini tutamaz. Acı ancak daha kötüleşecektir." Sırıtişım yüzüme yayıldı. "Bunu artık senin de biliyor olman gerek."

Başını salladı. "Konuşan sen değilsin. Şu kafamın içindeki şey. Senin de başında. Söylediklerini bir dinle. Sen canavar değilsin."

Yaralı kolunu sıkıca tuttum ve onu acıyla bağirtacak şekilde büküm.

"Ama öyleyim, canavarların en beteri. Ben bir iblisim. Bu kadar uzun yaşamamın nedeni bu. Bana söylediği buydu. Onun ışığında yaşıyorum ve onun karanlığından besleniyorum." Kolunu çektim, tırnaklarımı kullanarak teninde bir sıyrık açtım. Kanı öyle parlak, öyle ılık aktı ki, içmek için can atıyordum.

"Hayır, Sita! Bunu yapma! Ölmek istemiyorum!"

Ağzımı açtım ve yaladım. Isırdım ve yüksek perdeden bir kahkaha attım.

"O zaman hiç doğmamalıydın!"

Kanla beslenmeyeli asırlar olmuştu. Çılgınları kanına lezzet katıyordu.

* * *

Bir anda motelin kapısı çarptı. Kör edici bir ışık içeri doldu ve bir an hiçbir şey göremedim. Birisi –bir insan soyluydu– yanıma koştu ve omuzlarımı sıkıca tuttu. Kim olduklarını ya da ne istediklerini bilmiyordum ama bölünmekten nefret ediyordum ve onları öldürecektim. Bana hangi cüretle dokunabilirlerdi?

"Sita, benim Seymour. Beni duyabiliyor musun?"

Yüzüm kurumuş kanla kaskatı kesilmiş halde gülümsedim. Neden kuruduğunu bilmiyordum. Daha bir saniye önce kan emiyormuşum gibi geliyordu. Her neyse, karşımdakinin kanını da emecektim.

Kıkırdadım. "Evet! Seni duyuyorum. Seni tanıyorum. Seymour, canım Seymour." Elimi uzatıp yüzünü okşadım. Öyle güzel bir yüzdü ki. İstedığimi elde etmek için paramparça edecek olmam çok fenaydı. "Tanrım, o kadar sıcaksın ki... O kadar lezziz ki. Birazcık ısırabilir miyim?"

"Hayır, Sita! Sana büyü yapmışlar. Sen..."

Onu iyice kendime çekerken, "Evet!" diye haykırdım. "Bana *evet* demen gerekiyor. Kimse bana hayır diyemez. Hele senin gibi acınası durumdaki bir ölümlü. Ne olduğunu biliyor musun? Sen etsin! Kanlı et."

Diğerinin yaptığı gibi mücadele etmiyordu.

Gözlerimin içine bakarken, bakışları sükûnetini korudu.

"Krişna," dedi. "Krişna'yı düşünürsen geçecek."

Yakıcı bir şey etime batmış gibi hissettim.

Ona vurdum. Odanın diğer ucuna kadar uçup duvara çarpıp ve yere yığıldı. Odada birisinin daha olduğunu ilk kez o anda fark ettim.

Seymour, "Shanti," diye inledi. "Kaç."

Ama bu Shanti yaratığı kaçmadı. Aksine, yavaşça odanın içine ilerledi. Bakışları bana takılıp kalmıştı; yataktaki et yığınının tarafa bakmıyordu bile. Önce canım sıkıldı ama sonra orada olmasına memnun oldum. Sayı ne kadar çoğalırsa, eğlence o kadar artardı. Erkek olandan daha ufak tefekti. Önce onu yiyecektim, adamın önünde, dehşetini uzatacak ve sonra işe koyulacaktım.

Bu kez Shanti, "Sita?" dedi.

"Ah!" Onu omuzlarından kavradım ve sertçe salladım. Ama diğer dişi gibi sinmedi. Halinde korkudan eser yoktu ve bu beni rahatsız etmişti. Ayrıca bana bir şey daha yapmıştı. Birden kendimi sersemlemiş ve güçsüz hissettim. Gücümü emiyordu. Ona vurmak ve onu öldürmek için elimi kaldırdım.

Ama uzandı ve yanağımın yan tarafını okşadı.

Dokunuşu iğne gibi canımı yakmıştı. Lanet olası *Krişna* sözcüğü gibi.

"Her şey yolunda, Sita. Korkma. Buradayım. Seni seviyorum."

"Kes şunu!" diye bağırdım. Onu öldürecektim, canımı yakıyordu. Ama kolumu kaldıramıyordum. Kolumdaki bütün güç çekildi ve kolum yanıma düştü. Shanti yüzümü okşamayı sürdürdü. Elleri bir an önceki kadar kötü hissettirmiyordu. Aslında dokunuşu hoş bile sayılırdı.

"Bu doğru, Sita. O sadece kötü bir ruhtu ve şimdi gidiyor."

Gözlerimi kırıştırdım; onu tanıyordum. "Sen de kimsin? Nesin sen?"

"Shanti, dostunum. Seymour da burada. İkimiz de seni o kadar çok seviyoruz ki."

"Ama siz... onun gibisiniz. Etsiniz!"

Shanti başını salladı. "Sana bunu ruh söyledi. Yalan söyledi. Bırak gitsin, bırak seni terk etsin. Krişna'yı anımsa, o zaman gider."

Başımı tuttum. "Hayır. O kelimeyi söyleme. Canım yanıyor."

"Krişna, benim dokunuşum gibi teskin edicidir. Onu tanıyorsun. Bana onunla ilgili bir şeyler söyle."

Bu cevaplamaktan nefret ettiğim bir soruydu. Ama yüzüme dokunmayı bırakmasını istemiyordum. İçimdeki acıyı hafifletiyordu. Bu yüzden hızla birkaç kelime söyledim. "Bir flüt taşırdı. Onu çalardı. Hatırlıyorum. Müzik hoştu."

"Başka ne hatırlıyorsun?"

"Gözleri. Maviydi. Güzel bir mavi."

Shanti iki elini birden başımın üstüne yerleştirdi. "Adını yüksek sesle söyle. Neredeyse döndün sayılır. Geri dönüyorsun."

"Krişna. Krişna." O ismin ve Shanti'nin avuçlarının sıcaklığı, beni iyileştirici bir merhem gibi yıkayıp geçti. O kadar yumuşak, teskin edici, rahatlatıcıydı ki. Siyah bir kutuda kilitli duran zihnim, altın bir yastığın üstünde bana geri sunulmuş gibi hissettim.

"Shanti," diye fısıldadım.

"Benim."

"Seymour."

"Buradayım," dedi oturduğu yerden. "İyi misin, Sita?"

Yüzümde bir gülümseme hissettim. "Evet, iyiyim. Ben Sita'yım."

Sonra yeniden bedenime döndüm.

Siyah bir bulutun odadan kaçarcasına uzaklaştığını hissettim. Arkasında cılız ve pis bir koku bırakmıştı ama kim olduğuma ve arkadaşlarıma odaklandıkça, daha çok parfümlü bir kokunun odayı kapladığını hissediyordum. Her şeyi hatırlamıştım.

Anımsamak bana, yatağa bakma gücünü vermişti.

Numbria'dan arda kalanlara.

Paramparça bir et yığını. Yere sızıyordu.

Kusacağımı hissettim. "Hayır," diye inledim.

Shanti ve Seymour, her ikisi de beni kucakladılar. Seymour'un sesini duydum.

"Sen değildin, Sita. Düzen'di. Brutran ve kafadarları saldırmak için bu ana kadar bekledi."

"Ama neden? Nasıl?"

"Nasıl olduğunu bilmiyorum," dedi Seymour. "Ama bence nedeni netlik kazanıyor. Bunca zamandır tek bir düşmanla uğraştığımı varsaydık. Yanılıyorduk. SYK büyük bir güce geçiş yapmış normal insanlardan oluşuyor. Bu diğerleriye..."

"Kendilerine Telar'lar diyorlar. Ölümsüzler."

"Telar'lar onların düşmanı. Mantıklı geliyor. Brutran'ın sana evinde teklif ettiği buydu. Onları Telar'lardan koruman. Ama onu reddettin ve kızdırdın.

"Korumasına karşılık ne istediğini merak ediyorum."

Seymour döndü ve açık kapıya doğru bir adım attı. Kapıyı kapatacaktı.

"Her neyse, iyi bir şey olamaz," dedi. "Düzen'i senin üstüne odaklayabilecek ve bunun gibi bir şey yapmaya zorlayabilecek her kimse biraz hasta olmalı."

Numbria'nın kalıntılarından korumak için elimi gözlerime siper ettim.

"Onunla tanışana kadar bekle," dedim. "Buz kadar soğuk."

Shanti, "Tanrı'dan onunla hiç karşılaşmamayı diliyorum," dedi.

Seymour'un kapıyı kapadığını duydum. Ve sonra kapı son hızla açıldı.

Teri'nin nazik sesini duydum. "Alisa? Orada mısın? Matt ve ben burnumuzu sokmak istemedik ama takip etmeye karar verdik." Kelimeleri yarıda kesildi ve bir çığlık koyverdi. "Ah Tanrım! Alisa! Kan! Şu yataktaki ne? Ah, hayır!"

Ayağa fırladım ve Teri ve Matt'i şoktan donakalmış, yüzleri hayalet gibi solgun bir halde, kapı eşiğinde dururlarken gördüm. En kötüsü Teri'nin gözleriydi. Ve içlerindeki dehşet. Buna katlanabileceğimden emin değildim.

"Teri! Matt!" Dudaklarım ağızımı kaplayan kurumuş kanla çekilirken, "Göründüğü gibi değil!" dedim. "Bir grubun saldırısına uğradım. Lisa ve Shanti'yi taciz eden grubun ta kendisi. Uzun hikâye ama size yemin ederim, bunu ben yapmadım. Anlat onlara, Shanti. Seymour. Anlatın onlara."

"Doğru," dedi Shanti. "Bunu o yapmadı."

"Onu dinleyin," dedi Seymour.

Matt onlara dik dik baktı. "Siz buraya daha yeni geldiniz. Ne biliyorsunuz ki?"

"Gerçeği söylediğini biliyoruz," dedi Shanti.

Seymour, "Matt! Lanet olsun! Sadece onu dinle!" diye çıkıştı.

Sahne fazla mide bulandırıcıydı. Yatağın üzerindeki tiksindirici kütle, kanla kaplı yüzüm ve kıyafetlerim; hepsi bir araya gelince bütün mantığımı alıp götürüyordu. Ortamı yatıştırmaya çalışarak ellerimi uzattım ve sakın bir sesle konuştum.

"Matt, Teri'yi buradan çıkar. Ama lütfen daha sonra açıklamama izin verin. O zaman her şey akla yatkın gelecek. Size söz veriyorum, göründüğü gibi değil."

Matt, bayılmak üzere olan Teri'nin önüne geçti ve kapıdan dışarı itti. Bana döndüğünde, böyle bir dehşet karşısında ne kadar sakın kalabildiğini düşünmekten kendimi alamadım.

"Şimdi de mantıklı geliyor," dedi. "Açıklamaya gerek yok." Teri'yi kolundan tuttu ve bana sırtını döndü. "Bizden uzak dur, Alisa. Hem de çok uzak dur."

Çıkıp gittiler. Bir araba çalıştı.

Kanlı yanaklarımdan gözyaşları süzölmeye başladı.

İçimde, kalbimde varlığından hiç haberdar olmadığım bir acı duydum.

Ama tamir etmesi için Krişna'ya sığınamazdım.

Lucifer bir konuda haklıydı.

Bu acıyı hak ediyordum. Çünkü günah işlemiştim.

ON YEDİ

Bir hafta sonra, Seymour ve ben devasa bir feribotun güvertesinde oturmuş, ılık Akdeniz'in mavi-yeşil güzelliğini seyrediyorduk. Solumuzda ve sağımızda bir dizi kayalık ada vardı ama gemimizin bir sonraki hedefi dümdüz ilerisiydi... Santorini, Ege'deki en sevimli noktalardan biriydi.

Güneş parlak ve sıcaktı; uykumu getiren bir etkisi vardı. Ama Seymour enerji yüklüydü. Bugün rüyalarının gerçek olduğu gündü. Seneler önce, dünyaya Paul adında fevkalade bir bebek getiren İspanyol kökenli bir kadını, Paula Ramirez'i yazmıştı. Şimdi Seymour nihayet o çocuğu görecekti. John'u tarif ederken, Seymour ve ben çocuğun ilahi bir varlık olduğunu ima etmekte –ki bu hâlâ tartışmaya açık bir olasılıktı– biraz acele etmiştik. Rahat bir vicdanla söyleyebileceğim tek şey, John'un özel olduğuydu. Çevresine çok büyük bir enerji yayıyordu. Onunla oturmak, huzur dolu bir şelalede yıkanmak gibiydi.

Seymour, "Çocuk şimdi kaç yaşında?" diye sordu.

Esnedim. "On altı olsa gerek."

"Yorgun musun?"

"Sadece kendimi tembel hissediyorum. Güneş, bilirsin ya."

"İçeri girebiliriz."

"Hayır, hiç gerek yok. Sen burayı seviyorsun ve su da çok güzel."

“Çok temiz ve berrak. Yüzmeye gitmek için sabırsızlanıyorum.”

“Sen şuna çıplaklar plajını ziyaret etmek ve sahneye göz atmak için sabırsızlanıyorum desene.”

Başını salladı. “Bunda bir sorun yok ki. Yüzmeye sonra da gidebilirim.”

“Umarım suya çırılçıplak girmemin senin için bir sakıncası yoktur.”

“Buraya gelmemin ana nedeni bu. Sen ne zaman utangaç oldun?”

“Utangaç falan değilim. Senin yakınında olduğum zamanlar dışında.”

“Neden?”

“Bu bir sır.”

Seymour gülümsedi. “Çocuğu en son ne zaman görmüştün?”

“Minicikti. O zamanlar Tahoe’da yaşıyorlardı.”

“En azından o kadarını tutturmuşum.”

“Hikâyenin büyük kısmını tutturdun.”

“Beni hayata döndürmek için onun kanını kullandığını sanmıyorum.”

“Doğru. O senin farklı bir versiyonundu. Kalika’nın sivri bir sopayla etkisiz hale getirdiği kişi bendim. Kalbime saplandı. Ölmeliydim. Ama kızım beni ölüme terk edince kendime –doğrudan göğsüme– John’un kanından enjekte ettim ve hayatta kaldım.”

“Bu, sıradan bir çocuk olmadığına dair yeterli bir kanıt olsa gerek.”

“Ben hiçbir zaman sıradan olduğunu söylemedim. Ama İsa mı? Krişna mı? Bunlar çok daha ciddi sorular.”

“Onlardan her zaman aynı kişiymiş gibi bahsediyorsun.”

“Benim için bir ve aynılar. Bana aynı şeyi öğrettiler. Benzer hayatlar yaşadılar. Hatta aynı şekilde öldüler. Teri gibi şüpheciler

için bu, masaldan başka bir şey olmadıkları anlamına geliyor. Ben bu masallardan biriyle tanışma fırsatı bulduğum için şanslıydım."

"Krişna'nın Aşil gibi topuğuna yediği bir ok yüzünden öldüğünü sanıyordum."

"Tarihin, masalları ve gerçekleri karıştırmak gibi bir alışkanlığı var. Hindistan'da Krişna'nın ayaklarının toprağa değdiği kısımları dışında tamamen tanrısal olduğunu anlatan bir hikâye var. Sadece o kısımları savunmasızmış ve bu yüzden ölümü topuğuna yediği bir oktan olmuş. Ama bugün Hindistan'a seyahat edersen, Krişna'yı iki suçlunun arasına çarpmıha gerilmiş halde tasvir eden bir dizi eski tablo ve duvar resmi görebilirsin."

"Bunu bilmiyordum."

"Batı'da, insanlar birden fazla ilahi vücut bulmanın gerçekleşmiş olabileceği düşüncesiyle sorun yaşıyor. Hintliler bu kavramı kolayca kabul etmiş. Onlara mantıklı ve daha az dogmatik geliyor. Böyle varlıklar için bir de isimleri var. Onlara Avatarlar ya da İnenler adını vermişler."

"Nereden iniyorlar ki?"

"Bu soru sorulduğunda, Krişna'nın yanında oturuyordum. Aslında onunla, senin kitaplarında anlattığından çok daha fazla zaman geçirdim. Cevabı büyüleyiciydi. Yeryüzüyle onun âlemi arasında, yeryüzü en alçakta ve onun âlemi en yüksekte bulunmak üzere, elli katman olduğunu söyledi. Galaksideki eski ırkların çok azının bu elli katmanın evrimini geçirdiğini anlattı. Bahsettiği daha yüksek dünyalara taşınma şansımın olup olmadığını sorduğum zaman, evet dedi ama önce burada, yeryüzündeki uzun hayatımın bedelini ödemeliymişim"

"Ne demek istedi?"

"Bilmiyorum; sormaya çekindim." Krişna'nın yanında olmak için aniden güçlü bir istek duyarak başımı önüme eğdim. "Bazen, ödemeye daha fazla devam edemeyecekmişim gibi geliyor."

Seymour bana sarıldı. "Teri seni affedecektir. Seni seviyor."

"Bence onu korkutuyorum. Ayrıca, Matt yanına yaklaşmama izin vermez."

"Tanıdığım Sita hiç kimsenin yoluna çıkmasına izin vermez."

"Tanıdığın Sita artık yok. Ayrıca Matt haklı. Teri benden uzakta daha güvende."

"Hey, nasıl oluyor da benim güvenliğim için endişelenmiyorsun?"

"Sen sadece bir yazarsın. Tek yaptığın zıvalıklar uydurmak. Bu, seni kolay feda edilebilir kılıyor."

Seymour bir kahkaha attı. İtiraz etmemiştir.

Kısa bir süre sonra Santorini'ye yanaştık. Feribot rıhtıma, bir eldivenin içine süzülen parmaklar gibi kayarcasına sokuldu. Arabalarla dolu alt kat birkaç dakika içinde boşalmıştı. Atina havaalanından yanımızda üstü açılan bir *Audi SLX* getirmiştik. Bir karanlık yarattığı olan ben bile, Yunan Adaları'nı üstünüzde bir çatıyla gezmemeniz gerektiğini itiraf ediyordum.

Görülecek o kadar çok şey vardı ki. Nadiren görüntüden çıkan ışıltılı okyanusun yanı sıra yalçın kırık arazi ve beyaz badanalı tuğla binalar zamansız bir *aura* yaratıyordu. Santorini'yi yüz yıl önce ziyaret etmişim ve değişmemiştir. Paula Ramirez'in oğlunu yetiştirmek için böyle huzurlu bir ortam peşine düşmesine hiç şaşırmamıştım.

Yine de buraya, bana adresini bildirmeden taşınmış olmasını yadırgamıştım. Paula da tehlikeli olduğumu düşünen genç kadınlardan birisiydi. Yerini tespit etmek için CIA ve Interpol bağlantılarımı kullanmak zorunda kalmıştım. Aslında onu anlıyordum. Onun yerinde olsam, büyük olasılıkla ben de aynı şeyi yapardım. Çocuğunu birkaç defa kurtarmıştım ama asıl onun dünyayı kurtarması gerekiyordu.

Suzama'nın John hakkındaki kehanetleri doğruysa tabii.

Ortada kocaman bir EĞER vardı.

Paula'nın evine giderken, arabayı Seymour'un kullanmasına izin verdim. Düşünceli halim dikkatinden kaçmamıştı. "Geldiğimizi biliyor mu?" diye sordu.

"Hayır."

"Hoş karşılanacak mıyız?"

"Kapıdaki kurt hiçbir zaman hoş karşılanmaz."

"Şu saçmalığı keser misin? John senin sayende hayatta."

"Az kalsın benim yüzümden ölüyordu. Paula beni senin kadar iyi tanıyor. Şiddetin nasıl izimi sürdüğünü biliyor. İrtibatı korumak için bildiği yoldan çıkmadı."

"Onu görmeye neden gidiyoruz?"

"John'u göreceğiz."

"Neden?"

"Sana Numbria'nın çantasında bulduğum ipucundan bahsetmiştim. Adres, İsviçre, Arosa'da. Yakşa'nın karısıyla birlikte orada vakit geçirdiğinden eminim. Şimdi artık orada olmadığı için, Telar'ların Arosa'da bir üssünün olduğunu sanıyorum." Duraksadım. "Bunu kontrol etmem gerek."

"Harika. Seninle geleceğim."

"Hayır."

"Gelmeme engel olamazsın."

"Olamaz mıyım?"

"Central Park'ta yemin ettin. Beni arkada bırakmayacağını söylemiştin."

"Bu durumda beni o yeminden salıvermen gerekecek. Numbria yeryüzünde beş bin Telar'ın olduğunu söylemişti. Sence Arosa'da kaç tane vardır? Seni koruyabilmem imkânsız."

"Bir ölüm kapanına yürür gibi konuşuyorsun."

"Bu da bir olasılık."

"O zaman gitme, Sita. Avrupa'yı terk et. Kaç ve saklan. Hayatının büyük kısmını saklanarak geçirdin ve bunu pekâlâ başardın. Ben de seninle geleceğim."

"Telar'lar beni kafaya takmış durumda. Beni, rehin alınmadan ya da ölmeden rahat bırakmayacaklardır. Ayrıca insanlık için bir tehdit oluşturunyorlar. Bu iş beni ve şahsi güvenliğimi fazlasıyla aştı. Brutran ve SYK için de aynı şey geçerli. Daha beter olabilirler. Düzen'in zihnimi nasıl çarpıttığını bir düşün. Üstelik Brutran ve yandaşları aynı ülkede bile değildi. Silahlarıyla ABD Başkanı'nu hedef aldıklarını bir düşünsene."

"Almadıklarını kim söylüyor?"

"Doğru söze ne denir!"

Seymour düşünceliydi. "Brutran'ın, Numbra'nın aynı odada olmasına rağmen, Düzen'i sana odaklamayı nasıl başardığı benim için bir muamma. Senin zihninin onunkinden güçlü olduğu ortada. Yine de o nispeten akli başında kalırken, sen bütün kontrolünü kaybettin."

"Kaliforniya'da Brutran'ın evine gittiğim günden beri, bu durum benim de kafamı kurcalıyor. Sanırım cevabını çözdüm. SYK'yı, ilk ziyaret ettiğimde, o gün geleceğimden habersizlerdi ama büyük olasılıkla, eninde sonunda çıkageleceğimden endişe duyuyorlardı. Lisa'nın erkek arkadaşı Jeff Stephens'ı öldürmüşlerdi. Lisa'nın eski sevgilisi Randy Clifford'u da. Randy, dosyalarını *hack*leyen ve benim hakkımda bilgi topladıklarını ortaya çıkan kişiydi. Ne olduğumu biliyorlarmış gibi görünmüyordu ama pek çok normal insandan daha yaşlı olmamdan şüpheleniyorlardı. Bütün bu gerçekleri üst üste koyunca, Malibu ofislerine zorla girmemin kuvvetle muhtemel olduğu sonucuna varmış olmalılar. Bu yüzden bir tuzak kurdular."

"Bana Brutranla ilk karşılaşmanızı anlatmıştın. Doğru düzgün konuşmamışsınız bile."

"Haklısın. Görüntüde pek bir şey olmuş gibi görünmüyordu. Ama sonra oradaki ziyaretimin tamamını gözden geçirmeye başladım. İçeri dalıp Brutran'ı görmeyi talep ettiğim zaman, beni tahmin ettiğim gibi yaka paça dışarı atmadılar. Oturmamı, beklememi ve patronun beni birkaç dakika içinde kabul edeceğini söylediler. Beni uzunca bir süre beklettiler. Bir süre sonra yanında kıızıyla bir kadın geldi ve bekleme salonunda sohbet ettik. Sonra kadın tuhaf bir şey yaptı. O tuvaletteyken kızına göz kulak olmamı istedi."

Seymour, "Kız kaç yaşındaydı?" diye sordu.

"Üç ya da dört."

"Kadın seni sadece on dakikadır mı tanıyordu?"

"Neden tuhaf geldiğini anlıyor musun? Tabii ki, elbette dedim, hiç sorun değil, çocuğunuza göz kulak olurum. Ama daha kadın gider gitmez çocuk oradan oraya gezinmeye başladı. Kontrolden çıkmıştı. Bir vazoyu havaya kaldırıp cam bir masaya vurarak kırdı. Elini çok kötü kesti. Annesi geri geldiğinde, cam kırıklarını çıkarıyordum. Şey, görsen çocuğu boğmaya çalıştığımı sanabilir-din. Kadın delirdi, çocuğunu kaptığı gibi kapıdan dışarı fırladı. Yine de çekip gitmesi için gerçek bir neden yoktu. Sözüm ona Bay Brutran'la önemli bir toplantısı vardı."

Seymour, "Sence bu bir oyun muydu?" diye sordu.

"Ah, zekiceydi. Kanım konusunda ne kadar hassas davrandığımı bilirsin. Kanımı almak için beni öldürmen gerekir. Ama bunu yapmak için çocuğu kullanarak savunma kalkanımı indirmemi sağladılar. Kızın elindeki cam kırıklarını çıkarmak için parmak uçlarımdan başka bir şeyim yoktu. Kendi derimi pek çok yerinden zedeledim. Kadın kıızıyla birlikte hışımla uzaklaşırken, kanım her yere damlamıştı. Tuvaletе koştum, kanı yıkayıp elimi bandajladım. Kesikler kızla iyileşti. Ama hasar çoktan gerçekleşmişti."

Seymour'a dank etmişti. "Yerdeki damlalardan kan örneğini aldılar. Hatta tesisatlarını önceden hazırlamış olmaları durumunda, banyodaki borulardan kanını çekmiş olmaları da mümkün."

"Boruların kanımı tutacak şekilde hazırlandıklarına hiç şüphen olmasın. Her şey en ince detayına kadar planlanmıştı."

"Peki, çocuğun vazoyu kırmasını nasıl sağladılar? Eğitmiş olabilirler tabii ama bu çok uzun zaman almıştır."

"Zamanları ve buna ihtiyaçları yoktu. Onların Düzen'i var. Çok kısa bir süre için kıza odaklanmış olmalılar. Kız daha vazoyu kırmadan huzursuzlanmaya başlamıştı."

"Kanını ele geçirmeleri Düzen'i sana odaklamalarına nasıl izin verebilir ki?"

"Ne olduğunu bilmediğim için bu soruyu cevaplayamam. Ama kanımı çalmalarının o ilk toplantıyı anlamamızda kilit rol üstlendiğini nereden bildiğime dair bir neden daha anlatacağım. Nihayet Brutran'ı görmeye gittiğimde görüşmemizi kısa kesmesinden önce kısacık bir konuşma yaptık. Bununla birlikte daha fazla konuşmak istediğini, ama bunu daha sonra, o binanın içindeki avcı bakışlardan uzakta yapmayı tercih ettiğini anlamıştım. Diğer yandan, orada kendini güvende hissediyordu. Hiç kimse onu, üzerlerine silahlar doğrultulmadan göremiyor."

"Ama kendi evinde güvenlik olmadığını söyledin?" diye sordu Seymour.

"Aynen öyle. Evinin de tıpkı işi gibi bir kale olmasını bekledim. Ama çocuğu ve belki de kocasıyla tek başına yaşıyor. Bütün bunlar bana hiç mantıklı gelmedi. Sonra ikinci görüşmemizin zamanlamasıyla ilgili bir tuhaflık sezdim. İlk karşılaşmamızın ardından, üst üste iki gün ofisinde kaldı. Bunu biliyorum çünkü tepede bir noktadan onu izliyordum. Bütün o süre boyunca, onu gözetim altında tuttum. Evine hiç gitmedi; çalışmayı sürdürdü; o kadar."

"Kadının işkolik olduğu belli," dedi Seymour.

"Ben de Lisa'ya aynı şeyi söyledim. Ama Lisa bana Brutran'ın gece ofiste kaldığını hiç görmediğini söyledi. Anlamıyor musun? Brutran benim onu izlediğimi biliyordu. Onu tek başına yakala-

mak için binadan çıkmasını beklediğimi de. Ama bir sonraki gün benimle yalnız kalmaya çekinmedi."

"Özür dilerim ama bunun kanınla ne alakası olduğunu anlamıyorum."

"Bence Düzen'e, onu bana karşı silah olarak kullanılabilmesini sağlayabilmek üzere kanımı yüklemek için fazladan bir güne ihtiyacı vardı. Aradan iki gün geçmişken, benimle ikinci kez bir araya gelmeye çekinmemesi bu yüzdendi. O an itibariyle Düzen'i üzerime odaklayabileceğini biliyordu."

"Burada ciddi mantık atlamaları yapıyorsun," dedi Seymour.

"Benimle birlikte olsaydın, böyle düşünmezdin. Oturma odasına girdiğimde gözünü bile kırpmadı. Gücün elinde olduğunu biliyordu."

"Ama sen onu alt ettin. Kaçtın," dedi Seymour.

"Güç bela. Ve Numbria'ya olanlara bak."

Seymour tereddütlüydü. "Ne oldu?"

"Bundan bahsetmek midemi bulandırıyor. Beni kanını emmeye zorlayan alt üst edici bir dürtünün etkisine girdim. Onu canlı canlı yemeye ve akla gelebilecek en acı verici şekilde,ölümüne işkence etmeye zorlayan bir dürtünün..."

"Bu dürtü seni birkaç saniye içinde mi sardı?"

Kaşlarımı çattım. "Tam olarak değil. Ben uykudayken başladı sanki. Ama aslında tam olarak uyumuyordum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Seymour.

Seymour'un elini tuttum. "Biliyorsun, ben hiçbir zaman Şeytan'a inanmadım. Son iki yıldır, kilise hiç durmadan Şeytan'dan bahsederken, insanlara istediklerini yaptırmak amacıyla, etrafa korku salacak bir öcü yarattıklarını varsaydım. Ama artık o kadar emin değilim. O odaya giren şey; onu ancak şeytani diye tasvir edebilirim."

Seymour "Yani gerçekten bir iblis mi gördün?" diye sordu.

"Daha çok, bana bir sezgi verilmiş gibiydi diyelim."

"Neye dair bir sezgi?"

"Lucifer'a." Elini bıraktım ve avuçlarımı kapalı gözlerime bastırdım. Bir baş ağrısının kapıda olduğunu hissediyordum. Konuyu değiştirmem gerekiyordu. Diğer taraftan, korkumu da ifade etmeliydim. Seymour bu korkuyu anlayabilecek tek insandı ve onun bile bunun için debelendiğini görebiliyordum.

Kibarca, "Neydi o sezgi?" diye sordu.

Kelimeleri telaffuz etmek için mücadele veriyordum.

Işık Taşıyıcısının Tanrı'yla aynı olduğunu biliyor olması.

Ama kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Telaffuz edemiyordum.

"Önemli değildi," diye fısıldadım.

"Brutran'ın evinde de aynı şekilde mi hissettin?"

"Şeytan elementi, ben Numbria'nın yanındayken daha güçlüydü. Ve bana yaptırdığı şey, dine saygısızlıkmiş gibi geldi. Direnmeyi başaramayarak kendimi kirletiyormuşum gibi hissettim."

"Saçma. Direnmek için elinden ne geliyorsa yaptın."

"Öyle mi? Yoksa için için kanını emmeyi mi istedim?"

"Dinle. Sen bir vampirsin; kan içmek için can atman çok normal. Ama bu canımı yakmak istediğin anlamına gelmez."

"Keşke buna inanabilseydim."

"John'u görmeyi bu yüzden mi istiyorsun? İstedığın temize çıkmak mı?"

İtiraf etmesi güçtü. "Belki de."

"Sita, insanları korumaya çalışmak için bu dünyadaki herkesten daha çok şey yaptın."

"Onları neden korumaya çalıştım? Kendimden mi? Bana benzeyen diğer vampirlerden mi?"

"Ben rahip değilim ama kasten yapmadığın bir şeyde günahsız olduğunu söylemezler mi? Numbria'nın ölmesi... Kulağa acımasızca gelebilir ama o sadece ikincil bir zarardı," dedi.

“Bunu bir de ona anlat. Ama anlatamazsın, değil mi?”

Fazla ileri gitmiştim. Seymour söylediklerimi kabul edemezdi.

“Düzen’in Lucifer’la bağlantılı olduğuna gerçekten inanıyor musun?”

Başımı salladım. “Daha fazla tartışamayacağım. Baş ağrım kötüleşiyor. Kristal maviliğinde bir göğün altında, Santorini’nin güzel tepeleri ve Ege Denizi’nin hiçbir zaman bir milden daha uzağımıza düşmeyen ısıltılı suları arasında ilerliyoruz. Yine de burnuma ateş ve kükürt kokuları geliyor ve tutsakların çığlıklarını hâlâ duyuyorum.”

* * *

Paula ziyaretçilerin adaya geldikleri bir diğer ana arterin oralarda, havaalanının yakınlarında oturuyordu. Hayatını düşük güçte motosikletler kiralayarak kazanıyordu. Adada dolaşmanın en yaygın yollarından biri o motosikletlerdi. Büyük bir stoğu vardı –yüz tane motosiklet– ve harcayabileceğinden fazla çok para kazanıyordu. Bütün bunları onu bulmak için tuttuğum ajanlardan öğrenmiştim. Paula ve John on yılı aşkın süredir Santorini’de yaşıyordu.

Evi, dükkânına bir blok mesafede, tuğla çatılı, parlak beyaz badanalı, mütevazı, tek katlı bir evdi ve bu hali, adadaki evlerin yüzde doksanından ayırt edilmemesini sağlıyordu. Bize kapıyı açması çok uzun sürmedi. Beni görünce gülümsedi ama ifadesinin zoraki olduğunu hissetmiştim.

“Merhaba, Sita. Selam, Seymour,” dedi.

Seymour coşkuyla, “Adımı bildiğini bilmiyordum,” dedim. “

“Sita bana seninle ilgili her şeyi anlattı. Lütfen, içeri gelin.”

Paula’nın üstünde beyaz bir şort ve pembe bir bluz vardı. Bacakları güneşten iyice yanmıştı. Son karşılaşmamızdan bu yana yaşlanmıştı; ama bu, on beş yıllık bir süre için gayet doğaldı.

Bununla birlikte, bir zamanlar pürüzsüz olan tenindeki çizgilerin büyük kısmının strese bağlı olduğunu tahmin edebiliyordum. Ancak uzun, siyah saçları ve iri, koyu renk gözleriyle hâlâ çarpıcıydı. İnanılmaz kirpiklere sahipti, onları kırıştırarak bir düzine kadar incelikli ruh halini kolayca aktarabilirdi. Ayrıca duyduğum en hoş seslerden birine sahipti. Birkaç kelimeyle pek çok insanı etkisiz hale getirebilirdi.

Oturma odasında oturduk. Arka tarafta, John'un bilgisayar oyunu oynadığını duyabiliyordum: elektronik silahlar ateşleniyor, kötü adamların ölürlen çıkardıkları özel efekt ulumaları çınılıyordu. Geldiğimizde John'u ne yaparken bulmayı beklediğimi ben de bilmiyordum ama oyun oynamak listede yoktu.

Hepimiz birer fincan çayla yerlerimizi alınca Paula, "Çok hoş bir sürpriz," dedi. Bitkiler konusunda uzmandı. Çayları sadece lezzetli değil, şifalıydı da. "Neden arayıp geleceğinizi haber vermediniz?"

"Hayır demenden çekindim," dedim.

"Sita, sen benim en eski dostlarımdan birisin."

Seymour, "Ben kesinlikle en eskisi derdim," diyerek araya girdi.

Paula gülümsedi. "Buna itiraz edemem."

Seymour, "John burada mı?" diye sordu.

"Bir bilgisayar oyununun ortasında. Bozmak istemezsiniz. O zaman... sinirleniyor. Birkaç dakikaya kadar bitirir."

"John nasıl?" diye sordum.

"İyi."

"Ya sen?"

Paula omuz silkti. "Hayat, Santorini'den başka bir yerde daha güzel olamaz. Burada çok mutluyuz."

"Sevindim," dedim.

"Bana kendi hayatından bahset," dedi.

Tereddüt ederek Seymour'a baktım. "Sen anlat. Son üç ayı."

Seymour, sözü Teri ve Matt'le karşılaşmamdan başlayıp ve felaketle sonuçlanan Numbria sorgumla bitirerek kısa bir özel çıkardı. Her ne kadar dikkati üç nokta -Seymour, ben ve pencere- arasında gidip gelse de Paula dikkatle dinledi. Pencere kısmı beni rahatsız etmişti çünkü en çok şeyi hiçliğe baktığı zaman gördüğünü biliyordum. Öngörülemez geleceği görme gücünün yeniden uyanmış olmasından şüphelenmiştim.

Odayı bir serinlik sardı. Arka tarafta, John oyunu bırakmış, derin bir sessizlik çökmüştü. Hissettim ve ürktüm. Onu görmeye gelme nedenim bu değildi. Buraya bir şeyleri okusun diye gelmemiştim. Tabii ki biraz teselliye, her şeyin yoluna gireceğini duymaya itirazım olmazdı. Ama gerçeği istemiyordum. Hayır, asla. Gerçeği duymayı hiç kimse istemezdi.

Her nedense, Krişna'nın bir sözü hafızamda canlandı.

Hiç kimse güne o gün öleceğini düşünerek başlamaz. Ne bir aziz ne de bir günahkâr. Hatta hüküm giymiş bir katil bile. Hepimiz ölümlü olduğumuzu biliriz ama yine de sonsuza dek yaşayacağımızı sanarız.

Suzama olsa, korkum yüzünden onu görmeye geldiğimi bilirdi. Ve Paula bana bakınca, onun da aynı şeyi gördüğünü hissettim: Arosa'da ölmekten korktuğunu.

Seymour sözünü tamamlayınca Paula ses çıkarmadan oturdu. John oyununu bitirmişti ama bize merhaba demek için odasından çıkmamıştı. Annesi Seymour'a ona gitmesini işaret etti.

"Seni bekliyor," dedi. Birden öz güvenini kaybeden Seymour bana bir bakış attıktan sonra arka odaya çekildi. Paula ayağa kalktı ve ayaklarına bir çift terlik geçirdi. "Haydi, kumsala yürüyelim."

Deniz uzak değildi ama kıyıya varınca Paula terliklerini çıkardı ve dalgaların çıplak baldırlarını yıkamasına izin vererek kuzeye yöneldi. Ben de aynısını yaptım, su harika gelmişti. Uzun uzun yürüdük ama bir noktada elimden tuttu ve beni birkaç kırık dökük, eski sütunun uzandığı, korunaklı bir girintiye götürdü.

Tarihî kalıntıların yakınında bir kaya parçasının üstüne oturduk. Çalınmak için çok büyük ve ağırdılar.

Gerginliğim sürüyordu. Paula elimi bıraktı ve bana bakıp başını salladı. "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Seymour'un anlattıkları kısa ama detaylıydı.

"Teri'ye kanımı neden mi verdim? Yoksa neden merhaba mı dedim?"

"Merhaba dediğin andan itibaren, kanını vereceğin belliydi."

"Bu doğru değil." Duraksadım. "En azından ona vermeyi ben planlamadım."

"Anlat bana, Sita."

Bu basit isteği içimi titretmişti. "Bir oğlun var. O senin bütün hayatın. Günlerini dolduruyor. Benimse iki kızım vardı. İkisi de elimden alındı. Sen yalnızlığımı herkesten iyi biliyorsun."

"Bütün hayatın boyunca yalnızlık çektin. Boşluğu şimdi doldurmaya çalışman neden?"

"Yaşlandıkça, konfor ihtiyacım artıyor."

"Bu bir cevap değil."

"Gerçek. Başka ne dememi bekliyorsun ki?"

"Teri'yi hayatına sokmanın risk getireceğini biliyordun."

"Evet."

"Bencil davranmak hiç sana göre değil."

"Bilmiyorum. Yeryüzündeki en bencil insan olabilirim."

"Sita..."

"Ne?"

"Neden?"

"Bilmiyorum. Oradaydı. Güzeldi ve benimle bir kan bağı olduğunu biliyordum. Hatta bana benziyordu. Dayanamadım. Tabii ki onunla konuşmanın hata olduğunu, bunun bizi yakın bir ilişki

kurmaya iteceğini biliyordum. Masum olduğunu söyleyemiyordum. Onunla bir ilişkimin olmasını planladım."

"Bir cinayetle başladığın bir ilişki."

Seymour ona Delikanlı Danny'yi de anlatmıştı.

Sesimi sertleştirdim. "O adamı Teri'yi korumak için öldürdüm."

"Bana Matt de onu koruyabilirmiş gibi geldi."

"Emin olmam gerekiyordu. Ayrıca adam bir tecavüzcü ve katildi. Ölmüş olması ne fark ederdi ki? Dünya onsuz çok daha iyi."

"Hiç değişmedin, değil mi? Yargılama yeteneğinden hâlâ çok eminisin. Akıl danışmak için yine bana gelmene şaşırdım."

Tam ona çıkışmaya hazırlanırken, kiminle konuştuğumu, onun kim olabileceğini anımsadım. Paula'nın yanında otururken Suzama'yı yakınımnda hissediyordum. Sesleri ve sözcükleri içimde, birlikte yankılanıyordu. Her ne kadar tavırları yumuşak olsa da bakışında bir sertlik saklıydı. Ona bu kadar yakın otururken kendimi bir mikroskobun altında inceleniyormuşum gibi hissediyordum. Ona yalan söylemezdim; hiçbir faydası olmazdı.

Başımı eğdim. "Kayboldum. Yardımına ihtiyacım var."

"Geleceğine bakmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Bunu yapmaktan nefret ettiğini biliyorum."

"Gördüklerimi kontrol etmediğim için o kadar nefret etmiyorum."

"Her zaman gerçeği görmüyor musun?"

Paula başını salladı. "Gelecek akışkandır. Olasılıklar görüyorum." Yıpranmış haldeki sütunları işaret etti. "Bizim bakış açımızdan hiçbir şey taş kıvamında değil."

"Krişna geleceği görebiliyordu. Tek geleceği."

"Onun bakış açısı benimkinden genişti."

"Belki John'la konuşmalıyım."

"Tabii o seninle konuşursa."

"Geleceğimizi biliyor muydu?"

"Sormadım. Ama ben biliyordum."

"Yani gerçekten hoş bir sürpriz değildi," diye takıldım.

"Cidden, Sita. Buraya benden akıl almak için geldiyse, kulak vermelisin. Teri ve Matt'i rahat bırak. Bırak, hayatlarını yaşasınlar."

"Ya bırakmazsam ne olur?"

"Sevdiklerine her zaman olan şey."

"Ama iyi ya da kötü, kapıyı çoktan açtım. İkisi de ortada ve savunmasız. Büyük olasılıkla Telar ve SYK onlardan haberdardır. Korumama ihtiyaçları var."

"Ray'i koruyabildin mi? Joel'i? Kendi kızını?"

"Kalika, John'u öldürmeye çalışırken öldü. Unuttuysan diye söylüyorum."

"John'un korunmaya ihtiyaç duymasının tek nedeni senin çıkagelmendi."

"Bu bir yalan. Ben sana tesadüf sonucu rastladım."

"Ama sonrasında peşime düştün. Neden?"

"Nedenini biliyorsun. Bana Suzama'yı anımsatıyordun."

"Suzama öldü. O başka bir hayattı. Geçmişte yaşamaktan vazgeçmelisin. Seymour bunu biliyor. Kalika'yı doğurmanın tek nedeni Lalita'ydı. John'la konuşmak istemenin tek nedeni de bir zamanlar Krişna'yla tanışmış olman."

"Saçmalık! Ve canın cehennem! Yardıma ihtiyacım var! Bana yardım et."

"Shanti, Düzen'i durdurabilir."

Duraksadım. "Londra'da, odaya girdiği ve yüzüme dokunduğu zaman, sihir bozuldu. Ama Seymour bunu anlatmamıştı. Nereden bildin?"

"Sence SYK onun ölmesi neden istiyor?"

"Bunu nasıl yapıyor peki?"

"Bir önemi yok. Seni saldırılardan koruyabilir."

"Shanti'yi yanımda İsviçre'ye götüremem ki."

"Telar'lar orada mı?"

"Elimde o yönü işaret eden birkaç ipucu var."

"O ipuçlarını arkalarında bilerek bıraktıklarına emin olabilirsin."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Büyük ihtimalle, kendi ayağımla bir tuzağa düşüyorum. Shanti'yi nasıl yanımda götürebilirim?"

"Kararı sen ver. Brutran ve SYK tek bir mesele. Telar'larsa bambaşka."

"Düşman gibi görünüyolar. Brutran bu kadarını söylemişti. Düşündüm ki, bir tarafa yardım ediyor gibi görünür, aynı şeyi diğer tarafla da yaparsam aralarında bir savaş başlatabilirim. Bırakalım, birbirlerini yok etsinler."

"Telar'lar çok eski zamanlara ait insanlar. Bu kadar bariz bir oyuna kanmazlar."

"Telar'ların varlığından haberdar mıydın?"

"Evet."

"Nasıl olur da beni uyarmazsın?"

"Dünya uyuyan düşmanlarla dolu. Peşine düşsünler diye, hepsini birden uyandırmalı mıyım?"

"Telar'lar Suzama'ya hayran. Onun kehanetlerini inceliyorlar."

"Suzama onlardan hiç bahsetmemiști. Bilinçli olarak."

"Ama John'dan bahsetmişti. Bu seni endişelendirmiyor mu?"

"Geçmişteki ve şimdiki zamandaki pek çok kâhin İkinci Geliş'e dair kehanetlerde bulundu. Bu beni neden rahatsız etsin ki?"

"Söyledim ya, Telar'lar Suzama'yı ciddiye alıyor. Eğer durum buysa, büyük olasılıkla John'la da ilgileniyorlardır."

Paula elini salladı. "John başının çaresine bakabilir."

"Bunu kızıma da söylemeliydin."

Paula bana şaşkın gözlerle baktı. "Bunun için bizi suçlayamazsın. Olan her şey ya senin ya da onun tercihin sonucundaydı."

"Kalika'nın ölmesini ben seçmedim."

"Kalika, John'u korumak adına yapması gerekeni yaptı. Ama Teri'ye şans tanınmadı. Mevcut yolunda kalırsan, o da ölecek. Ya da daha kötüsü."

"Daha kötüsü ne olabilir ki?"

Paula ayağa kalktı. "Şu noktada sana söyleyebileceklerim bu kadar. Haydi, geri dönelim."

Eve vardığımızda, Seymour'u ön verandada otururken görünce hayal kırıklığına uğradım. Hükmü, daha o söylemeden biliyordum.

"John yeni bir oyuna başladı. Rahatsız edilmek istemiyordu."

Ben konuşma fırsatı bulamadan, Paula elini kaldırdı. "Oyunlar onun için önemli. Sana bunun iyi bir zaman olmadığını anlatmaya çalışıyor, Sita."

Reddedilmek içime dokunmuştu. "Daha sonra yine gelebilir miyiz?" diye sordum.

Paula gözlerime bakarak, "Bu sana bağlı," dedi.

Bize sarılarak vedalaştı. Hatta Seymour'u yanağından öptü. Arabayı ben kullandım. Seymour direksiyonu tutamayacak kadar mutlu görünüyordu.

Kıskançlığımı saklamayı başaramayarak, "Senin için hoş bir ziyaret olduğu sonucunu çıkarıyorum," dedim.

"John harikaydı."

"Merhametine karşılık daha fazla berbat roman yazmayacağına söz verdin mi?"

Seymour beni rahatlatmaya çalışarak, "Onu daha sonra göreceksin," dedi.

"Öyle mi söyledi?"

"Öyle hissediyorum."

"Harika. Bu adadaki herkes geleceği biliyor. Ben hariç."

"Sita..."

"Ne halt etmeye sabahtan akşama kadar bilgisayar oynuyor?"

"Emin değilim."

"En azından oynadığı şeyde iyi olduğu söyle."

"Tabii ki. Ama sert bir oyun."

"Yani bana tekrar tekrar aynı oyunu oynadığını mı söylüyorsun?"

"Evet."

"Adı neymiş?"

"Kozmik Yanılgı Sezgisi." Duraksadı. "KYS."

"Yani SYK'nin tersten okunuşu."

"Tesadüf olabilir."

"Oyunun amacı ne?" diye sordum.

"Hayatta kalmak. Ama bütün oyunlar bununla ilgilidir. Yeryüzünde başlıyor ve buradan daha yüksek ve egzotik dünyalara ulaşmak için mücadele vermen gerekiyor. Nihai amaç, galaksinin merkezine ulaşmak gibi görünüyor."

"John genelde nereye kadar ilerleyebiliyor?"

"Henüz yerküreden ayrılmamış. Sürekli öldürülüyor."

"Ama bu bir oyun, değil mi? Bu bir anlam ifade etmiyor?"

Seymour omuz silkti. "John oyunu fena halde ciddiye alıyor."

ON SEKİZ

A radan bir hafta daha geçti. Shanti ve ben birlikte Arosa'ya gitmiştik ve konforlu bir pansiyonda kalıyorduk. Kendimi *tuhaf* hissetmeye başlayacak olursam ona ulaşabileyim diye yanında bir cep telefonu taşıyordu. Shanti, SYK'nin insanları uzak mesafeden etkileyebilen zihinsel bir dalga gönderdiğini anlamıştı. Nasıl bir şey olduğunu fazla detaya girmeden anlatmışım.

Kıza vampir olduğumu sonunda söylemişim. Dinî olarak yetiştirilme şekli düşünülünce, haberleri iyi karşılamıştı. Beni hâlâ seviyor ve bana güveniyordu. Londra'da gördüklerinden sonra bana inancını hiçbir şeyin kıramayacağını düşünmeye başlamışım. Bu karşılıklı bir histi. Ona en az Teri'ye olduğum kadar düşkündüm.

Shanti'den görevimizin ne kadar tehlikeli olduğunu saklamıyordum. Korkmamışa benziyordu. Güçlü olması gereken kişi ben olmam gerekirken, onda kendimi korunaklı hissetmemi sağlayan bir sihir, *aura*'sında bir ışık vardı. Paula'nın haklı olduğuna inanıyor, Düzen'in Shanti yakınımıdayken saldırıya geçemeyeceğine güveniyordum.

Shanti'nin yüzü neredeyse iyileşmişti. Kendime paye biçemezdim. Kanımın yardımı olmuştu ama ağır kaldırma kısmını plastik cerrahi sayesinde halledebilmişti. Özellikle makyaj yaptığı zaman, yüzünün şeklinin bozulduğunu pek çok insan fark etmiyordu.

Üç gündür Arosa'daydık ve kapımızı çalan olmamıştı. Şehre sıra dışı bir huzur hâkimdi. Bunun bir aldatmaca olmadığını umuyordum. Şehrin merkezinde bir göl vardı ve üç tarafı, karla kaplı dağlarla çevriliydi. Arosa'nın kendisi de, deniz seviyesinden bir mil yukarıdaydı. Bu yaz neredeyse ıssız olmakla birlikte, kayak mevsiminde dolu olan yerlerdendi. Bir köşeye yığılıp son birkaç ayın travmalarından uzaklaşıp dinlenmem için mükemmel bir yerdi.

Arosa'ya Telar'ları aramak ve Yakşa'nın geçmişi ve bu esrarengiz ölümsüzler grubuyla bağlantısı hakkında neler öğrenebileceğimi görmek için gelmiştim. Tabii ki elimde Yakşa'nın bir fotoğrafı yoktu. Birlikte avlandığımız zamanlarda kamera diye bir şey yoktu. Ama ben görsel belleğe sahiptim ve pek çok yetenekli ressamın yanında çalışmışım. Yakşa'nın bir resmini fotoğraf yerine geçebilecek şekilde boyayabilirdim. Her sabah ve şehirde her yürüyüşe çıkışımda yanıma alıyordum ve insanlara onu hatırlayıp hatırlamadıklarını soruyordum. Bunun beni Telar için kolay bir hedefe dönüştürdüğünü biliyordum ama artık onlardan saklanacak değildim.

Arosa nüfusunun tamamı şehrin içinde yaşamıyordu. Ana sokaklarından yaklaşık dört yüz elli metre yukarıda, ormanın sınırında birkaç otel vardı. Kasabadaki üçüncü akşamımızda, uzun yürüyüşüm sırasında, içlerinden birisi dikkatimi özellikle çekti. Şu ana kadar yerel yaşlı halktan birkaç kişi Yakşa'nın tanıdık geldiğini söyledi ama onu en son nerede gördüklerini ya da nerede yaşadığını hatırlayamadılar.

Pratchli'ye adım attığım anda kokusunu aldım ve oteli sadece ziyaret etmekle kalmadığını anladım. Buraya sık sık gelmiş hatta belki de binada sürekli bir oda edinmişti. Kokusu eşsiz, güçlü ve kesinlikle heyecan vericiydi.

Ön bürodaki yaşlıca adama yaklaştım.

"Grüezi Val," dedim. Merhaba, nasılsınız?

"Grüezi. Sprechen sie Deutsch?"

"Ja."

Adam gülümsedi. "Ama İngilizce'yi tercih ediyorsunuz?"

Gülümsedim. "İsviçre Almancamın kusursuz olduğunu sanıyordum."

Başını salladı. "Korkarım ki hayır, tatlım. Amerika'da çok uzun yıllar kalmışsın ve aksanını bozmuşsun."

"Çok yazık." Elimi uzattım. "Lara Adams."

"Horace Reinhart. Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Adams."

"Lütfen Lara deyin. Kasabada isminizi duymuştum. Bu otelin sahibi siz misiniz?"

"Eşim ile benim. İki yüz yıldır ailemize ait. Oda mı arıyorsunuz? Yılın bu zamanı oda fiyatlarımız çok makuldür."

"Mümkün. Oteliniz çok şirin. Arka tarafta müthiş bir manzaranız var."

"Teşekkürler. Her zaman Arosa yukarıdan bakılan bir tabloymuş gibi hissetmişimdir. En üst kattan yandaki vadiye tepeden bakabileceğinizi duymak sizi şaşırtabilir."

"O zaman teklifinizi kesinlikle değerlendirmeli ve birkaç gece burada kalmalıyım." Yakşa'nın küçük portresini cebimden çıkardım. "Ama bu akşam buraya iş için geldim. Bu adam eski bir dostum ve burada vakit geçirdiğini biliyorum. Bana nerede yaşadığı ya da arkadaşlarının kimler olduğu konusunda bir şeyler söyleyebilirmişsiniz gibi geldi."

Reinhart, Yakşa'yı hemen tanıdı. Söylemesine gerek yoktu. Yine de resme başını sallayarak baktı; kaşları da çatılmıştı.

Beni denemek için, "Arkadaşınızın bir ismi var mı?" diye sordu.

"Benim tanıdığım dönemde Yakşa olarak bilinirdi."

"Ona Yak dememizi istemişti." Reinhart resmi bir kenara bıraktı ve beni süzdü. "On beş yıl önceydi. Neden bu kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz."

Hafifçe kıkırdayarak, "Göründüğümden daha yaşlıyım, Bay Reinhart," dedim. "Yak'ın burada ne kadar kaldığını sorabilir miyim?"

Reinhart hangi sırları bildiğime ve benimle ne kadarını paylaşması gerektiğine karar vermeye çalışırken içime işleyen bir bakış attı. "Uzun zaman oldu. Anlıyor musunuz?"

Sesimin tonunu bozmadan, "Evet," dedim.

"Otelde iki odası vardı. Biri en üst katta ve vadiye bakan bir odaydı. Diğeri de bodrumdaydı. Vaktinin büyük kısmını orada geçirirdi."

"Bodrumda ne yapardı?"

"Yazardı. Gece gündüz. Çok büyük bir kitap yazıyordu. Önce bana fantastik bir masal olduğunu söyledi. Daha sonra da hayat hikâyesi olduğunu anlattı. Hiçbir zaman okumadım. Yazmadığı zamanlarda, kitabını bodrum katına inşa ettiği gizli bir bölmede saklardı. Kasa yabana atılmayacak bir teknolojinin eseri idi. Yak'ın gitmesinin üstünden on yıl geçince, Zürih'ten kasayı incelemesi için bir uzman getirdim ama açmayı başaramadı. Bu adımı sadece Yak'ın geri dönmeyeceğine ikna olduğum zaman attığımı anlayın, lütfen. Ama için için, kendisi gitse bile, kasanın şifresini bilen birisinin bizi ziyaret etmesi için gerekli düzenlemeleri yapmış olması için dua ediyordum. "

"Bay Reinhart. O kişi ben olabilirim. Gizli bölmeyi görebilir miyim?"

"Elbette. Ancak kasayı size göstermeden önce, Yak'ın hâlâ hayatta olup olmadığını sorabilir miyim?"

"Öldüğünü söylemek zorunda olduğum için üzgünüm."

Başını saygıyla eğdi. "Bir tür kaza mı?"

"Biraz daha karmaşık."

Reinhart'ın üzüntüsü samimiydi. İkisnin iyi arkadaş olduklarını anlamıştım. Ayrıca otel sahibinin Yakşa'yı uzun seneler bo-

yunca tanınmasına rağmen, yaşlandığını görmediğinden emindim. Böyle bir sırrı ele verebildiğine göre, Yakşa bu adama gerçekten güvenmiş olmalıydı.

Reinhart beni personelin bodrum olarak nitelendireceği katın iki seviye altında bir yere indirdi. Derinlerdeki bu bölgelerin girişi kocaman ahşap kapılar ve büyük çelik kilitlerle sıkıca mühürlenmişti. Reinhart yanında, senelerdir hiç kullanmadığından şüphelendiğim kalabalık bir anahtarlık taşıyordu. Gizli bölmeye inen basamaklar ince bir toz tabakasıyla kaplıydı. Yakşa'nın resepsiyon alanında güçlü olan kokusu, derinlere indikçe baş döndürücü bir hal alıyordu.

Bodrum katında elektrik yoktu. Reinhart bir el feneri taşıyordu ve tepesi kubbe biçiminde lake bir kapının önünde durdu. Elimin büyüklüğünde bir anahtar çıkardı ve kilide sokmak için uğraştı. Yaşlıydı ve eli titriyordu. Bu yüzden, her ne kadar göğsünde kalbinin atmayı sürdürmesini sağlayacak bir cihaz olduğundan emin olsam da, nabızı da titrekti.

"Karım buraya hiç inmedi," dedi.

"Neden?"

Gülümsedi. "Perili olduğuna inanıyor."

"Bu kat ne için inşa edildi? Misafirler veya personel için ya da stoklama amaçlı olamaz."

Reinhart başını salladı. "Büyük büyük büyükbabam ardında bir günlük bırakmış. Bu katın sadece bir saldırı anında kullanılması gerektiğini, aksi takdirde boş bırakılması gerektiğini yazmış."

"Ama siz Yak'ın burada kalmasına izin vermişsiniz."

"Ja. İzin verdim çünkü burasının varlığından daha bahsedilmeden haberdardı. Ona nereden bildiğini sorduğumda bana "Buraya hiçbir zaman saldırıya uğramamanızı sağlamak için geldim," dedi."

Aklıma Telar'ları getirmesine rağmen, "Tuhaf bir yorum," dedim.

"Ja. Yak bana günlükte yazanları hatırlatmıştı. Bir nedenden, Tanrı'nın bana bir şeyler anlatmaya çalıştığını hissettim."

"İnançlı bir insan mısınız, Bay Reinhart?"

"Hem de çok. Ya siz, Lara?"

"Bu kâinatın hep gizemli bir yer olduğuna inanırım."

Reinhart sonunda kapıyı açmayı başardı ve beklediğimden çok daha geniş ve iyi döşenmiş bir daireye buyur edildim. İçerisi kusursuzdu. Kanepe, masa ve sandalyelerin antika olması dışında, Zürih'in en iyi otellerinden birinin pahalı bir dairesine bakıyor olabilirdim.

Tek sorun, lamba ya da hiçbir ışık kaynağının olmamasıydı. Reinhart bu sırrı da biliyor muydu acaba? Yakşa'nın da -benim gibi- ışığa ihtiyaç duymadığını?

"Çok güzel," dedim.

"Yak bizi terk ettiğinden beri, buraya sadece iki kez indiğime inanabiliyor musunuz?"

"Burayı onun kullandığı haliyle korumak istemiştiniz. Geri döneceğini ummaktan hiç vazgeçmemişsiniz."

"Siz bilge bir bayansınız. Kaç yaşındayım demiştiniz?"

"Yaşımı söylemedim, Bay Reinhart. Kasayı nereye koymuştu?"

"Şu tarafta. Banyonun diğer tarafında kalıyor." Reinhart beni, geniş bir küvetin bulunduğu bir banyodan geçirip kırmızı tuğlalardan yapılma, dar bir koridora soktu. Dekordaki değişim aniydi. Koridor taş bir duvara çıkıyordu.

Bay Reinhart hiç konuşmadan, dudaklarında cılız bir gülümsemeyle bir sonraki hamleyi benim yapmamı bekliyordu. Beni sınıadığını anlamıştım. Taşları inceledim; cilalı olmaktan çok uzaktılar. İleride; sağda ve solda, kapı kolları gibi sivrilen iki kaya parçası vardı. Ne kadar yıpranmış olduklarını fark et-

miştim. İkisini de hızla kavradım, birbirlerine bastırdım ve gözümde taşların üzerine uzanmış bir disk olduğunu canlandırımdım. Onları önce saat yönünde sonra aksi tarafa çevirmeyi deneyene dek hiçbir şey olmadı.

İşe yaramıştı. Taş duvarın üst kısmı sağa kayd ve Tanrı bilir nereye kaybolmuştu. Üzerine yirmi dört sayının kazındığı büyük, altın kadranlı gri bir girinti bana bakıyordu.

Reinhart "Çok etkilendim, Lara," dedi.

"Kombinasyonu bilmediğinizden emin misiniz?"

"Fazlasıyla. Aksi takdirde, Yak'ın başyapıtına bakmaktan kendimizi alamazdık."

"Başyapıt olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"O zeki bir adamdı. Aksi imkânsız." Cebinden ikinci bir fener çıkardı. "Denemek ister misiniz?"

"Başaracakmışım gibi davranıyorsunuz. Aklım karıştı. Bu inancınız nereden geliyor?"

"Sana karşı tam olarak dürüst davranmadım, Lara."

"Ah?"

"Yak bana senden bahsetmişti."

"Lara Adams'tan mı?"

"Herhangi bir adının olabileceğini söylemişti. Ama seni güzel mavi gözlerin, gücün ve zarafetinle tanurdım. Seninle bir gün tanışmaktan tamamen umudumu kestiğimi itiraf etmeliyim. Ama işte buradasın ve evet, bu kilidin şifresini bildiğinden eminim. Tek yapman gereken, birlikte geçirdiğiniz zamanları hatırlamak."

"Öyle mi demişti? Bunu Yakşa mı söyledi?"

"Ben söylüyorum." İkinci feneri yakıp bana uzattı. "İstedığın kadar oyalan."

"Teşekkürler."

O gidince, kasayı güç kullanarak açmayı düşündüm. Ama sonra altın kadranı tutunca, altına başka metallerin karıştırılmış

olduğunu ve benim büyük gücümün bile yetersiz olduğunu fark ettim. Aynı şey gizli bölme için de geçerliydi. Çelik gibi duruyordu ama başka bir şeydi. Büyük olasılıkla, Numbria'yı bağladığım kelepçelerde kullanılan alaşıma yakın bir şeydi.

Feneri söndürdüm ve karanlıkta durup düşündüm. Herhangi bir aydınlatma kaynağının olmaması sorun değildi; mükemmel görebiliyordum. Tuhaftı ama görüş yeteneğim karanlıkta daha da keskinleşiyordu. Bütün maddeler cılız bir ışık saçıyordu. İnsanlar bunun farkında değildi; o kadar.

Kadranı döndürdüm ve mekanizmanın kusurlarına dikkat kesildim.

Hiçbir kusuru yoktu. Bu lanet olası şey hiç mi yıpranmamıştı?

Kadrana ve yirmi dört sayıya kafa yoruyordum. İngiliz alfabesinde yirmi altı harf vardı. Kadranda iki sayı daha olsaydı, bir şifre düşünmem daha kolay olurdu.

Diğer taraftan, ben gençken ve Yakşa'yla birlikteyken ikimiz de İngilizce bilmiyorduk; çünkü henüz öyle bir dil yoktu. Sanskritçe konuşuyorduk; bugün Hindistan'da bilinen modern versiyonu değil, pek çok eski yazıtın kaleme alındığı versiyonuydu. O Sanskritçe'de yirmi dört karakter vardı.

Bu bir tesadüf olamazdı. Tesadüflere inanmazdım.

Yakşa'nın hangi kelime ya da kelime dizisini parola olarak kullanacağını hayal etmeye çalışıyordum. Haklı olduğuma ikna olmuş bir ruh haliyle "Krişna," diye iç geçirdim. "Krişna olmalı."

Krişna'yı değişik şekillerde heceledim. Önce K'yı temsil eden sayıya gittim. Sonra R, ardından I ve bu şekilde devam ettim. Bu bir işe yaramayınca, K'ya kadranı saat yönünde çevirerek yaklaşmaya çalıştım. Ardından bir sonraki harfi kadranı ters yönde çevirerek aradım.

Bir kez daha, işe yarayacağından emindim. Yine de gizli bölme kilitli kaldı.

Varyasyonları hızla tarayarak Yakşa'nın adını denedim. Bir sonraki kelimem "Sita" oldu. Hiç şansım yoktu. Bunalmış halde –sabır kesinlikle en güçlü yönüm değildi– karanlıkta homurdanarak oturdum. Kendi kendimle konuşuyordum.

"Anahtar, Sanskritçe olmalı. Yirmi dört sayıyı tesadüfen seçmiş olamaz. Ama burada Telar'lar vardıysa ve kitabı onlardan sakladıysa, sırrını korumak için sadece dilin eskiliğine güvenmezdi. Dili biliyor olabilirlerdi. Lanet olsun, o dili onlar icat etmiş bile olabilirler." Duraksadım. "Kod, Yakşa için oldukça özel olmalı. Ben ona, o bana ne söylemiş olabiliriz ki..."

Birden kodun ne olduğunu anladım.

Kodu, kadranı önce saat yönünde –sonra aksi yönde– aradığım harfe uyan sayıya çevirmeye başlayarak girdim. Hızlı çalıştım ve bir saniye sonra gizli bölme açıldı. İçinde, sayfalarından güzel bir el yazısının taşıdığı kalın bir el yazması vardı.

Kitabı elime alırken, kod yüzümün kızarmasına neden oldu.

Seni seviyorum, Sita.

Onun için bu sözlerin anlamı çok büyük olsa gerekti.

ON DOKUZ

Reinhardt başarım karşısında afallamıştı. Kitabı gece için alıp alamayacağımı sorduğum zaman daha az heyecanla gösterdi.

“Kalın bir kitap. Bir gecede okuyamazsın.”

“Ben hızlı bir okuyucuyum.” Kitabı almayı bir kopyasını çıkarabilmek için istiyordum.

“Burada okursanız daha rahat ederim. Ne de olsa, Yak el yazmasını bana emanet etti sayılır. Onu koruma konusunda kendimi sorumlu hissediyorum.”

“Anlıyorum. Ben de olsam aynı şeyi hissederdim. Ama Yak’ın bir gün çıkıp gelebileceğinden bahsettiğini söylemişsiniz. Ve gizli bölmenin şifresini çözebileceğimden.”

“Şifrenin ne olduğunu öğrenebilir miyim?”

“Bu sırrı paylaşmadan önce kitabı okumayı tercih ederim.”

Reinhardt’ın kaşları çatıldı. “Benden size güvenmemi istiyorsunuz ama bu jeste karşılık vermiyorsunuz.”

“Kitap bana ait olmadığı için ele vermek de bana düşmez.”

“Ama Yak’ın öldüğünü söylediniz.”

“Kitap hâlâ onundur.”

Reinhardt masasının arkasına oturdu. “Böyle şirin bir genç bayana göre fazla sıkı bir pazarlıkçısınız.”

Başımı salladım ama hiçbir şey söylemedim. Sessizlik genelde gergin bir pazarlığın en güçlü silahı olurdu. Reinhart kitabı bırakmak istemiyordu ama kararlılığımı hissetmişe benziyordu. Sonunda başını salladı.

“Yarın sabah sekizde masamda olacak. El yazmasını o zaman itibarıyla iade etmeye söz veriyor musunuz?”

Kitabı daha o gelmeden gizli bölmedeki yerine yerleştirmiş olabileceğimden hiç bahsetmeden, “Evet,” dedim.

“Pekâlâ. Bana kitabın kopyasını çıkarmayacağınıza da söz verin.”

“Aklımdan dahi geçmez.”

Kaldığım pansiyona dönmek için bir taksiye bindim. Okumaya başlamak için can atıyordum. Yine de ön bürodaki sert mizaçlı, İsviçreli bayandan bir fotokopi makinesi ödünç almaya çalışırken zaman harcadım. Eline beş yüz avro sıkıştırana kadar makineyi odama götürmeme izin vermemekte ısrarcıydı. Sonrasında sürekli gülümser oldu. Heybetli fotokopi makinesini odama taşımaları için güçlü oğullarını çağırdı ve bana ihtiyaç duyacağım on top kâğıdı verdi. Sayfalar numaralandırılmamıştı ama kitap otuz santim kalınlığındaydı. Beş bin sayfa olduğunu tahmin ediyordum.

Sayfaları sayma fikri sersemleticiydi. Metin, Yakşa’nın kendi el yazısıyla ve Sanskritçe yazılmıştı ve kimse ona çift satır aralığı bırakmanın erdemini öğretmemişti. El yazısı düzenli ve okunaklı ama sıkışıktı. Hatta metni bir büyüteç yardımı olmadan okumak çok zordu. Boyutların tesadüfi olmadığından emindim. Reinhart’ın söylediklerinden sonra, Yakşa’nın kitabı sadece “benim gözlerime özel” yazdığını hissediyordum.

Bir taraftan kopyalıyor bir taraftan da okuyordum. Aynı anda birden fazla iş yapmak konsantrasyonumu etkilemiyordu. Kitabın bir otobiyografi olacağını tahmin etmiş ve yanılmamıştım. Okumaya başladığımda titriyordum...

Çok iyi hatırlamama rağmen, doğduğum geceden başlamıyacağımı. Ya da ne olduğumu fark ettiğim yazdan veya öldürdüğüm ilk insanogludan ya da Sita'ya olan aşkımla ilan ettiğim o acı verici akşamdan. Krişna'yla karşılaştığım ve kendime onun gerçekten Tanrı olup olmadığını –böyle bir varlığın gerçekten var olup olmadığını– sorduğum andan başlamam yerinde olur.

Yakşa'nın ilk satırları beni şaşırtmamıştı. Anlatacak ilk kişi Seymour değil de ben olsaydım, ben de kendi hikâyeme aynı şekilde başlardım. Krişna'ya tepkisi de beni şaşırtmamıştı. Ne de olsa ikimiz de onun etrafında aynı hayranlık, hürmet, sevgi, korku ve her şeyden önce karmaşayı hissediyorduk.

Bununla birlikte, Yakşa'nın, Krişna'nın tanrısallığına inancı benimkinden daha güçlüye benziyordu. Krişna'ya ettiği, yarattığı bütün vampirleri öldürme yeminini gerçek bir inananın şevkiyle benimsediği kesindi.

Hikâyenin ilk kısmı, ürkütücü bir görevi ve kalabalık ailesinin fertlerini tek tek öldürmekten ne kadar nefret ettiğini ele alıyordu. Yakşa'nın pek çok vampire ne kadar yakın olduğunu neredeyse unutmuştum: Hazırcevap ve güzel Sadrai, güçlü ve samimi Apon, zeki ve sadık Jamune. Benimle birlikte en yakın arkadaşı Jamune'dü ve Yakşa'nın neyin peşinde olduğunu ilk fark eden ve diğer vampirleri ona direnmeleri konusunda organize eden de yine o olmuştu.

Hayatının bu kısmını çok az biliyordum çünkü Krişna'yla tanışmamdan kısa süre sonra Vrindavan'a kaçmışım. Ama Jamune'nin doğu kıyısında, bugünün Madras'ına çok da uzak sayılmayacak olan, insanlara ait bir kaleyi nasıl ele geçirdiğini ve Yakşa'nın saldırılarına karşı koymak için nasıl güçlendirdiğini okumak büyüleyiciydi. Hamle zekiceydi, çünkü her ne kadar Yakşa onlardan sayısız kat güce sahip olsa da, sayılar Jamune'den yanaydı.

Yakşa, Jamune'ün kalede iki yüz vampir barındırdığını düşünüyordu ve tekrar eden saldırılarına rağmen, türümüzden bir düzine kadarını öldürmesi ve karısıyla birlikte kaçabilmesi büyük şanstı. Jamune, vampirleri okçuluk sanatında eğitme konusunda hızlı davranmıştı. Kalbine saplayacakları bir kazığın liderimizi yok etmenin en iyi yolu olduğunu biliyordu.

Ancak Jamune'ün önündeki en önemli engel, bütün genç vampirlerin sahip oldukları iki zayıflıktı: düzenli olarak kan içme ihtiyacı ve güneş ışığı alerjisi. Tabii ki bir vampirin güneşte alev alacağı efsanesi saçmaydı ama yirmi yaşından genç bir gün ortası vampiri ortalama bir insan soyludan daha güçlü değildi.

Yakşa çok acayip bir yerden yardım istedi. Yerel Raca'yı, söz konusu kalenin –ki adı Samir'di– bir iblis çetesinin eline geçtiğine ikna etti. Şahitlik etmeleri için Samir'de konuşlandırılmış bir grup askeri çağırdı ve doğal olarak korkak görünmek istemeyen askerler, Raca'ya insanüstü güç sahibi canavarlara yenildiklerini söyledi.

Yakşa, Raca'yı Samir çevresindeki bütün ölümlerin çetelesini tutmaya ikna etti ve kral, kale çevresindeki tebaasının sadece alışılmadık sayılarda ölmediğini; bütün kanlarının da emilmiş olduğunu kısa sürede keşfetti. Yakşa'nın Raca'yı inananları arasına katması çok sürmemiştir.

Yakşa kendini şüphelerinden arındırmayı başardı. Doğumundan beri güneş ışığı onu rahatsız ederdi ve bundan elinden geldiğince kaçınmaya çalışırdı. Diğer taraftan güneş ışığı baygınlık geçirmesine neden olmazdı ve güneş ışığından nefretini saklamak için çok fazla çaba harcaması gerekmemiştir. Aynı şekilde kan içmeden uzun süre idare edebiliyordu. Özellikle yüzlerce gözün onu izleyebileceği Raca'nın şatosunda kalarak, onun da bir vampir olabileceği korkusunu hafifletmişti.

Ama Raca'ya savaşta kılıç kullanma konusunda ne kadar usta olduğunu göstermişti ve kral onu beş bin askerlik ordunun başına geçirmiş ve Samir'i zehirleyen bütün vampirlerin kellele-

rini tek tek getirmesini emretmişti. Yakşa bu avantajını daha da güçlendirmek için kaleye gün ortasında saldırdı.

Jamune hazırlıksız yakalanmamıştı. Fazla hırçındı. Son elli yıl içinde topladığı altın hazinesini kullanarak ülkenin dört bir yanında casuslar tutmuştu. Çekicin düşeceği günden haberdardı ve önlemlerini almıştı. Yakşa'nın ilk saldırısını püskürtmeyi başardı. Mücadelenin seyrinin değişmesi için Yakşa'nın yağa batırılmış çubuklarla körüklediği mancınığı devreye sokması gerekti. Öncesinde mancınığı gören olmamıştı çünkü onu Yakşa icat etmişti. Ayrıca, ateş de bir vampiri, kalbine saplanmış bir kazık kadar kolay öldürebilirdi.

Yakşa'nın saldırıya geçtiği gün, Jamune kaleyi ve takipçilerinin yarısını kaybetti ama herkesi kaybetmemesi planının yolunda gittiğinin bir ispatıydı. Yenilgi için hazırlıklıydı. Onu Pasifik'in ılık sularında bekleyen büyük yelkenli gemisi ve insanları vardı. Jamune ve ona inananlar gizli bir tünelden kaçıp sahile akın etti. Yeminini yerine getirme şansını elinden kaçırdığını fark ettiğinde Yakşa kaleye henüz giriş yapmıştı.

Yakşa sahile vardığında gemiyi ufukta kaybolurken gördü ama Jamune'ün nereye gidebiliyor olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Hepimiz gibi, onun da kulağına Avrupa'ya dair dedikodular çalınmıştı ama Yeni Dünya konusunda hiçbir fikri yoktu.

Yakşa, Krişna'ya dönmekten ve yemininden azat edilmek için yalvarmaktan başka seçeneğinin olmadığını hissediyordu. O dönemde, Krişna'nın kuzeyde, Hindistan'ın en güçlü iki parçasının savaştığı Delhi yakınında olduğu söylenirdi.

Bu noktada okumayı bıraktım, çünkü neredeyse, kendimi bilmeden Yakşa'nın öyküsüne yeniden girerken buldum. Çünkü beş Pandava kardeş –içlerinde en meşhuru Arjuna'ydı– Dhuryohana ve öfkeli ordusuyla savaşırken, ben de Keşava cephesindeydim. Savaştan önce Arjuna'ya Krişna'nın ordusunu müttefik edinme ya da kendisini alma seçeneklerinin sunulduğu söylenmişti. Arjuna

askerlerinin hoşnutsuzluğuna rağmen, tercihini ikinci seçenekten yana kullanmıştı ve o meşhur savaş boyunca Krişna, Arjuna'nın arabacısı olarak görev yapmıştı.

Mücadele başlamadan önce, Krişna'yı kısa bir an için bile olsa görmeyi umarak –Yakşa'nın aynı şeyi yaptığından habersiz– savaş alanında durdum. Şimdiyse Arosa'daki masamda titriyordum, çünkü hayatımın en büyük gizemlerinden birinin doğrulanmasının ya da gülünçlüğüünün ortaya çıkmasının an meselesi olduğunun farkındaydım.

O günü ve savaşın başlangıcının ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu çok iyi hatırlıyordum. Arjuna yanında Krişna'yla, düşmana savaş ilan etmek üzere yola çıkmıştı. Ancak oraya ulaşmadan durmuş, yayını ve okunu yere atıp yüksek sesle “Savaşmayacağım,” demişti.

Yakşa ve Krişna dışında, savaş alanında bu sözlerini duyan tek kişi ben olmalıydım. Hayal kırıklığına uğradığımı söylemek hafif kaçardı. Arjuna, Krişna'yı temsil ediyordu –ve tam tersini– ve biri korkaksa diğeri ne oluyordu? Krişna'ya olan bütün inancım sarsılmıştı.

Ama sonra Krişna, Arjuna'yla konuştu. Duyabilmem gerekirdi ama duyamıyordum. Bununla birlikte, diyalogları beş bin yıl boyunca, Hindistan'ın başlıca yazıtlarından biri olacaktı. Sonraki yirmi dakika içinde Krişna, Arjuna'ya Bhagavad Gita'yı, Hindu İncilinin dengi olan “Efendi'nin Şarkısı'nı” verecekti.

Krişna, esrarengiz bir güç sayesinde sesini benden saklamayı başarmıştı ve bu olaydan kısa süre sonra kıtadan ayrıldığım için, Gita'nın bir kopyasını elimde tutup okumam ancak bin yıl sonrasına kalacaktı.

7 Sanskritçe dilinde, Mahabharatta destanının bir bölümünü oluşturan “Kutsal Kitap”tır. Hinduizmin “vaishnavism” ve “smartism” mezheplerince kabul edilir. “En Yüce Olanın/Tanın'nın şarkısı” anlamına gelmektedir. (ed.n.)

Yine de, kitabın söylenenlerin birebir kaydı olduğundan asla emin olamamıştım. *Şu ana kadar.* Çünkü Krişna, Yakşa'nın duymasını engellememişti ve Yakşa'nın kitabında savaş başlamadan önce duyduklarından birebir aktardıklarını okuyordum. Her şeyin doğru olduğunu görürken müthiş bir sevinç dalgasıyla yıkandım. Bhagavad Gita, Krişna'nın Arjuna'yla konuşmasının kati bir türeviydi.

Bu, bir Hristiyanın İncil'deki her kelimenin doğru olduğunu keşfetmesi gibi bir şeydi. Diğer taraftan ben ne Hristiyan ne Hindu olduğum için, bu vahyin benim için bu kadar önemli olması merak uyandırabilirdi. Dürüst olmam gerekirse, bilmiyordum. Pek çok insan, hatta Vedic Puntit'ler gibi Gita'nın büyük kısmını anlamıyordum. Krişna'nın sözlerinin, Arjuna'yı Yüce bir Tanrı Bilinci seviyesine çıkardığını ancak varsayabiliyordum. O sözcükler, entelektüeller tarafından parçalara ayrılıp kavranmak üzere tasarlanmamıştı.

Yine de yeryüzünde, en azından tek bir yazıtın insan eseri olmadığını bilmek içimi rahatlatmıştı. Bugüne dek, Krişna'nın Tanrı olup olmadığı hakkında bir fikrim yoktu ama her ne ise, insan değildi.

Yakşa, Arjuna'yla savaşmış ve savaşı kazanmasına yardım etmişti.

Hikâyesi, Keşava sonrası, Yakşa'nın Krişna'yla tanışması ve iki müthiş sır duymasıyla bitiyordu. Krişna, Yakşa'yı Jamune ve geri kalan vampirlerin okyanusun diğer ucundaki bilinmeyen bir kıtaya seyahat ettikleri ve insan kurban eden bir kültür yarattıkları konusunda uyarmıştı. Ayrıca, Telar adında çok daha tehlikeli bir grup ölümsüzün varlığını da açıklamıştı. Yakşa'ya 'Telar'ların Mısır'da yerleşmiş olduklarını anlatmıştı.

Yakşa, "Vampirler gibi onları da yok etmem mi gerekiyor?" diye sormuştu.

Krişna, "Onları yok edemezsin," demişti. "Ama kontrol altına almaya çalış."

"Nasıl?"

"Eskiden bildiklerinin çoğunu unuttular. Hatta kökenlerinin sırrını dahi kaybettiler. Ama bu sırrı sana vereceğim ve bu, sana onlara karşı güçlü bir avantaj sağlayacak. Hdyra efsanesini biliyor musun?"

"Evet," dedi Yakşa.

"Kökleri Telar'a dayanıyor. Hydra çok başlı bir canavardır ve başlarından birini kesmen bir işe yaramaz; yerine hemen yeni bir baş büyütür. Hydra'nın hiçbir başı tek başına çok güçlü değildir. Zayıflığı da budur. Diğer yandan bütün başları aynı hizaya geldiğinde, dünyadaki hiçbir güç onu durduramaz. Gücü budur. Anlıyor musun?"

Yakşa, "Evet," diye yanıtladı.

* * *

Yazıtı, "Hayır!" diye haykırdım. Krişna'nın ne dediğini anlamamıştım ve anlamam gerekiyordu; çünkü bu Hydra, Brutran'ın Düzen'ine fena halde benziyordu. Diğer yandan Düzen, Telar'ların değil, SYK'nin elindeydi.

En azından bildiğim kadarıyla.

Lanet olsun!

Şimdi, kafam, Yakşa'nın kitabını başlamamdan öncesinden bile daha karıştı.

Ayrıca daha bir paranoyaklaşmıştım.

Okumayı bıraktım ve kitabın kopyasını çıkarmayı tamamladıktan sonra, Avrupalı iş bitiricilerimden birisiyle temasa geçtim. Ardından Shanti'yi odama çağırdım. Kitabın kopyasını çekçekli

valizime yerleştirip ona verdim. Geceyarı olmuştu ve Shanti uykuluydu. Yine de anlattıklarımı dikkatle dinledi.

“Bu kitap önemli. Yeryüzündeki en önemli kitap olabilir. SYK’nin ve senin gibi diğerk çocukları kullanarak aradığı sırrın barındırdığına inanıyorum. Bu kitabı bu gece Amerika’ya götürmen gerek. Yarım saat sonra bloğun aşağısına bir helikopter inecek. Seni, JFK’ya götürecek olan özel bir jetin beklediğı Zürih’e ulaştıracak. Kitabı Seymour’a ver. Sana New York’taki cep telefonu numarasını vereceğim. Seni karşılayacak, benden haber alana dek onunla kalacaksın, anladın mı?”

Başıyla onayladı. “Ya sen? Yanında olmazsam saldırıya maruz kalabileceğini söylemiştin.”

“Bu riski almam gerekecek. Durumumuz değışti. Bu kitap sayesinde. Bütün sorunlarımızın anahtarı bu kitapta olabilir. Seymour’a, kitabı benim için tercüme edecek bir Vedic âlimi bulmasını söyle. Önce Keşava Savaşı kısmından sonrasını okumasını tembihle.”

“Amcam Sanskritçe biliyor.”

“Vedic yazıtlarının çoğunu okuyabiliyor mu?”

“Boş zamanlarında tek yaptığı bu.”

“Mükemmel. Onu Seymour’la bir araya getir.”

Shanti meraklanmıştı. Ne de olsa Hintliydi ve bu savaşı biliyordu. “Kitap Krişna’yla mı ilgili?” diye sordu.

“Bazı bölümleri. Seymour’un o bölümleri okumasını sağla ama sadece o bölümleri. Bunun dışında içeriğı gizli tutmasını istiyorum.” Durasakdım. “şimdi git, hazırlan. Helikopter yola çıktı bile. Sadece bir saniye için inecek, binmeye hazır olsan iyi olur.”

Shanti’nin gözlerinde yaşlar vardı. “Tehlikede olduğunu hissediyorum. Neden sen de benimle gelemiyorsun?”

“Hayatta kaçığın zaman daha da kötüye giden şeyler vardır. Bu da o zamanlardan biri. Sana söyleyebileceğim tek şey bu. şimdi git, giyin ve eşyalarını topla. Seni helikoptere kadar geçireceğim.”

Shanti toplanırken kitabı okumaya çalıştım ama fazla gergindim. Dışarı adım atınca, gözlerimle etrafı taradım ve Telaar'ların kalp atışlarını duymak için kulak kesildim. Ay, karlı dağın zirvesinde ıslıl ıslıl parlıyordu. Hava olağanüstü denecek kadar sessizdi. Hiçbir şey duymadım ve Krişna'nın sırlarına verdiğim önemi abartıyor olabilir miyim diye düşündüm. Aklım evet, kalbim hayır diyordu. Telaar'ların bu kitaptan bir şekilde haberdar olduklarına ve onun bir kopyasını istediklerine inanıyordum.

Helikopteri daha görmeden, sesini duydum. Pilot yetenekliydi. Bir dağın etrafından dönüp gölün arkasındaki yolumuzun sonuna indi. Görünmeyen birinin, Shanti'nin kaçışına müdahale etmeyi istemesi ihtimaline karşılık, hızlı bir iniş ve kalkış için ben ısrar etmişim.

Seymour'un cep telefonu numarasını kulağına fısıldadım ve ezberlediğinden emin oldum. Numarayı bir yere yazmasına izin vermedim.

Shanti bana sıkıca sarılıp veda ederken, "Seni seviyorum," dedi.

"Sen sevginin ta kendisisin, çocuk," dedim. Onu bırakmak, tıpkı Teri'nin gidişinde olduğu gibi, içimi dağlıyordu.

Helikopter havalandı ve gecenin içinde gözden kayboldu.

Pilota, Shanti güven içinde jete binince beni araması tembihlenmişti.

Odama dönünce kitabı okumaya kaldığım yerden devam ettim.

Kitabı şafak söktükten iki saat sonra bitirdim ve Reinhart'a sözümü tutma zamanı gelmişti. Bu yoğun gecenin yorgunluğuyla, Patchili'ye gitmek üzere bir taksiye bindim. Otelin sahibi, sözünün eri bir adam olarak, tam saat sekizde ön bürodaki yerindeydi. Beni görünce gülümsedi.

"Hoşunuza gitti mi?" diye sordu.

"Çok ilginç," dedim.

"Ha! Hepsini bir gecede okumuş olmanız imkânsız."

"Her kelimeyi okuduğumu söylemedim ki."

Reinhart kendisinden yardım bekleyen genç bir çifti işaret etti.

"Şu anda meşgulüm, Lara. Gizli bölmeyi bensiz bulabilecek misin?"

"Tabii ki." Bodrum katına giden basamaklara yöneldim.

Arkamdan, "Yanınıza bir fener alın!" diye seslendi. "Ve lütfen gizli bölmeyi kilitlemeyin. Adil olmalısınız. Göz atma sırası bende."

Onu dinlemeyecek olsam da, "Seni duydum," diye seslendim. Üç kat aşağıya uzanan gıcırtılı basamakları inerek sonunda Yakşa'nın kitabını yazdığı daireye ulaştım. Gizli bölmenin ardına dek açık olması dışında, önceki günkü gibiydi. El yazmasını bölmenin içine koyup kapıyı kapadım ve altın kadranı döndürdüm. Aynı anda, koridordan bir *klik* sesinin geldiğini duydum.

Dairenin kapısı kapanmış ve kilitlenmmişti.

Kapının yan tarafındaki monitör aydınlanmıştı. Reinhart kapının dışında duruyordu. Sesi bir hoparlör aracılığıyla geliyordu.

"Kitabı tekrar bölmeye kilitlemen pek adilane bir davranış değil."

"Beni bu yüzden mi içeri kilitledin?"

"Hayır," diye yanıtladı. İsviçre aksanını bir anda kaybetmişti.

Bir anda zihnimdeki pek çok şey netleşti.

Taşıdığı o kalp ritmi cihazı sadece kamuflajının bir parçasıydı.

"Sen bir Telar'sın," diye fısıldadım.

YİRMİ

Jki gün boyunca beni yalnız bıraktılar. Bu süreyi kafesimde ayrıntılı ancak sonuçsuz bir arayışla geçirdim. Her duvarın arkasında, Numbria'nın kelepçelerinde kullanılan aynı metal alaşım vardı. Kapının kendisi de –bu gerçeği benden verniklenmiş meşe kaplamayla saklamış olmalarına rağmen– aynı metalden yapılmıştı. Vernik kokusu alaşımın kokusunu almamı engellemişti. Her şeyi düşünmüşlerdi.

Yine de için için, rehin alınmış olmama hiç şaşırıyordum. Arosa'ya gelirken bunun olası bir durum olduğunu biliyordum. Paula'nın dediği gibi, Numbria'nın ev adresini üzerinde taşıyor olması tesadüf değildi. Sadece Shanti'yi zamanında gönderdiğime seviniyor ve bütün arkadaşlarımın güvende olmaları için dua ediyordum.

Kendimi bol bol Krişna'yı düşünürken buldum. Belki de çizginin ucuna geldiğimi hissediyordum. Yakşa'nın kitabını okurken –ki her kelimesini tek tek okumuştum– Telar'ların ne kadar kusursuz olduklarına dair net bir fikre sahip olmuştum. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapıyorlardı ve her tür ahlaki bilinçten yoksun gibiydiler.

Yakşa'nın evlendiği ve bir erkek evlat sahibi olduğu diğİ Telar Umara dışında. Hikâyeye göre, Yakşa'nın tanıdığı en nazik kişiydi. Yakşa onu, beni sevdiği kadar sevdiğini yazmıştı.

Bunun çocukluk olduğunu bilsem de, Umara'yı kıskanmıştım. Yine de onunla ilgili bölümler, Yakşa'nın kitabının en sevdiğim yerleriydi.

Büyük bir zevkle okumuştum. Hatta birkaç kez okumuştum. Esaretimin ikinci gününün sonunda dairenin ışıkları yandı. Bir ziyaretçim vardı.

Adı Haru'ydu. Umara'nın kardeşiydi. Aslında, Telar'ın Kaynak adını verdiği şeyin yöneticisiydi. Umara ve Yakşa'nın Keşava adını verdiği oğlunun ölümünün sorumlusu da oydu. Yakşa'nın hikâyesi doğruysa, Haru ikisini diri diri yaktırmıştı. Görünüşe bakılırsa Haru, bir Telar'ın kendi türü dışında birisiyle evlenmesini onaylamıyordu.

Haru tuhaf bir adamdı. Tıknaaz ve bol kaslıydı. Gövdesi bacaklarından yüzde elli daha uzundu. Kısa, siyah saçları ve egzotik bir tür yağ kokan bronz bir teni vardı. Cildi pürüzsüzdü ama burnu ve ağzı, o kocaman kafası için bile fazla büyüktü. Koyu renkli gözleri küçük ve boncuk gibiydi. Sürekli dik dik bakıyor ve inceliyordu. Arkasında dört muhafızla, karşıma geçip bir tabureye oturdu. Muhafızlar lazere benzeyen tüfekler taşıyordu. Hedefleri başımdan ya da kalbimden hiç şaşmıyordu.

Haru'nun sesi... Tam olarak insan sesi gibi gelmiyordu. Derin ve yumuşaktı. Ona robotumsu bir hava veren cılız ve metalik bir tınısı vardı. Görünüşte, bir ölümlüye rahatlatıcı gelebilirdi ama ben manipülasyon dışında hiçbir şey hissetmiyordum.

Siyah takım elbise içine koyu kırmızı bir gömlek giymişti. Elleri küçüktü ve parmakları küt ancak güçlüydü. Konuşurken dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Kendi bedenini bir kukla gibi kullanan bir vantrilok olabilirdi. Ancak bunun bir illüzyon olduğu kesindi. Çirkindi ama bu, yaydığı gücü bastırmıyordu. Bu, kimsenin hayır demediği bir adamdı.

"Bunca zaman sonra seninle tanışmak bir zevk," diye başladı. "Hakkında o kadar çok şey duydum ki. Sıkı bir hayat yaşamışsın."

"Yakşı sana benden bahsetmedi. Hayatımla ilgili kaynağın kim?"

"Dünyanın dört bir yanında casuslarımız olduğunu biliyor olmalısın. Sadece Telar değil." Haru omuz silkti. "Seymour'un el yazmasını okudum."

"Bunu onun iznini almadan yaptın. Ya da benim."

"Senin buna izin vereceğinden şüpheliyim."

"Doğru ama sen bir Telar'sın ve canın ne isterse onu yapıyor gibisin."

"Bu seni şaşırtıyor mu?"

"Sinirlerimi bozuyor."

"Yaşımız bir şeyden sayılmıyor mu? Tecrübemiz ya da bilgeliğimiz? Yanılmıyorsam, sen de bütün hayatın boyunca canın ne istiyorsa onu yaptın."

"Ben, bana keyif veren bir hayat yaşadım, evet. Ama diğerlerini harcama pahasına değil."

Haru cılız bir gülümseme takındı; beyaz dişleri küçük ve sayıca çok fazlaydı. "Milyonlarca değilse de, binlercesinin damarlarından beslenen son vampir konuştu."

"Açlığımı giderirken çok az insan öldü. Özellikle de olgunlaşmamdan sonra. Öldürdüklerimin büyük çoğunluğu sorgulanabilir ahlaki görüşlere sahipti. Mesela, beni öldürmeleri için seçtiğin katiller gibi."

"Onlar seni öldürmek için değil, esir almak için gönderildi."

"Bunu, Claudious ve Mitralyöz'üne de söylemeliymişsin."

"Claudious'u seni sınamak için gönderdik. Eğer o gece ölmeni isteseydim, onun gibi bir düzinesini daha gönderirdim."

"Sınamaktaki amacın ne? Hakkımda bu kadar çok şey duymuşken?"

"Hikâyelerin doğru olup olmadığını görmek için. O gece olanların tamamını gördüm. Çok etkileyiciydin."

"Beni buradan mı izledin? Uzaktan kumandalı aygıtlarla mı?"

"Elbette uzaktan. Bu kadar uzun yaşamayı gereksiz riskler alarak başarmadım."

"Ya sana şimdi tehlikede olduğunu söylersem?"

"Nasıl yani?"

"Fazla yakın oturuyorsun. Ne kadar hızlı olduğum konusunda herhangi bir fikrin var mı?"

"Bana saldırırsan, ölürsün. Ölmek istediğini sanmıyorum."

"Hayatım senin gibi bir canavarı öldürmek için feda edilmeye değer."

"Bir kez daha tavrına şaşırdım. Bize karşı daha fazla yakınlık hissetmeni beklerdim. Hemen hemen aynı yaştayız. Benzer hayatlar yaşadık. Gölgede kalarak, insanoğlunun gelişimini gözlemleyerek ve sadece gerekli hallerde müdahale ederek."

"Yakşa'nın söylediği bu değildi."

"Sana göre dezavantajlıyım. Kitap sadece iki gündür bende. Okumayı bitirecek zamanım olmadı."

Bu defa şaşıran bendim. Gerçeği söylüyor gibi görünüyordu.

"Yani sahip olduğunuz bütün o ileri teknolojiyle basit bir gizli bölmeye girmeyi başaramadınız mı?"

"Sadece yüzeysel olarak bakıldığında basit görünüyordu. Yakşa bölmeyi kız kardeşimin yardımıyla inşa etmişti. Bilgisinin en ince elementlerini bizimkilerle harmanladı. Tabii ki kilidi güç kullanarak da kırabilirdik ama içindekine zarar vermekten çekindik."

"Bu kitap, sizin için bu kadar büyük bir anlam mı ifade ediyor?"

"Önce kitabı bitireyim, seni bilgilendiririm. Efendinin hayatını okumaktan keyif aldığını tahmin ediyorum. Önümüzdeki günlerde, kitabı uzun uzadıya tartışabileceğimizi umuyorum. Birbirimizden öğrenebileceğimiz çok şey var."

Kendimi gülmekten alamadım. "Yapma, lütfen."

Sesi sertleşti. "Efendim?"

"Tutsağınız olduğumu belirtmeme gerek var mı? Benimle tanışmanın ne kadar hoş olduğu ve birbirimizden çok şey öğreneceğimiz sözleri, sence de biraz saçma değil mi? Bu zırvalıkları bir kenara bırakıp sadede gelmeni öneriyorum. Benden ne istiyorsun?"

Haru bana uzun uzun baktı. Bakışları Brutran'ınkilerden çok daha güçlüydü ve düşüncelerimi sondaçlama girişimini hissetmiştim. Yine de zihnimi boşaltarak ona engel olabiliyordum. Beni rahatlatan boşluk onun keyfini kaçırmışa benziyordu; psişik dokunaçlarının geri çekildiğini hissedebiliyordum.

"Pekâlâ, Sita. Dobralık istiyorsan, dobra olacağım. Sana bir dizi soru soracağım. Cevaplamayı tavsiye ederim. Cevaplamazsan, seni cevaplamaya zorlamak zorunda kalırım."

"Bana işkence mi edeceksiniz?"

"Sadece bizi mecbur edersen. Bizler hayvan değiliz."

"Her tür acıya direnebilme yetim olduğunu biliyor olmalısın."

"Benim bahsettiğim türe değilsin. Üstün teknolojimizden bahsettin. Bu doğru... İnsanoğlunun sadece hayal edebileceği araçlara sahip olduğumuz bir gerçek. Örneğin; doğrudan zihnin acı ve zevk merkezlerine dokunabilen bir makinemiz var. Ona Nabız adını verdik."

"Durmayın, getirin. Yeni oyunculara bayılırım."

"Senin iyiliğin için buna gerek kalmayacağını umuyorum. Ne zaman birini Nabız'la sorgulasak, sorguladığımız kişiler sonunda... şey, şöyle söyleyeyim; artık kendileri değildiler."

"Beyin hasarına mı neden oluyor?"

"Ciddi beyin hasarlarına."

Teklifini hızla değerlendirdim.

"Sorularınızı yanıtlarsam, beni serbest bırakacak mısınız?" diye sordum.

"Hepsini dürüstçe cevaplarsan, evet."

Kusursuz müşterinin tekiydi. Zihni Numbria'nunkinden çok daha disiplinliydi. Aşılmaz psişik duvarları vardı. Yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyordum.

"Sorularını sor," dedim.

Haru muhafızlarına baktı. Birkaç adım geri çekildiler.

"SYK, Düzen adını verdiği bir aygıt kullanıyor. Onlara borsada öyle bir rekabet imkânı sağlıyor ki yatırımlarının büyük kısmı para kazandırıyor. Düzen ayrıca psişik bir silah olarak da kullanılabiliyor. İnsanları istemedikleri şeyleri yapmaya zorlayabiliyor."

"Bunu duymuştum."

"Senin üzerinde kullandılar mı?"

"Denediler."

"Kaç defa?"

"Bir."

"Bana ne olduğunu anlat."

"Bayan Brutran'ın oturma odasıındaydım. Herhalde kim olduğunu biliyorsundur."

"Evet. Seni evine mi davet etmişti?"

"Doğruyu söylemek gerekirse, arka kapıdan girdim."

"Güvenliği var mıydı?"

"Hayır. İlk başta bunu yadırgadım."

"Düzen'i güvenlik yerine kullanıyor."

"Evet." Duraksadım. "Adamlarınızı peşine takmışsınız."

"Tabii ki."

"Tahminimce hiçbiri geri gelmedi, değil mi?"

Yüzü asılmıştı. "Sana ne olduğunu anlat bana."

"Brutran oturmamı söyledi. Bana içecek bir şeyler teklif etti. Ve bir iş... Detaya girmedim ama birbirimize yardım edebileceğimiz konusunda beni temin etti."

"Seni bazı konularda teşvik etmiş olmalı."

"Bende dünyayı yönetmesine yardım edebileceğim izlenimini uyandırdı. Ayrıca beni sizlerden de koruyabileceğini söyledi."

"Bizden ismimizle mi bahsetti?"

"Tam olarak değil. Ama hakkınızda her şeyi biliyor gibiydi."

"Sonra ne oldu?"

"İlgilenmediğimi söyledim. Sonra kafamın arka tarafında güçlü bir basınç hissettim. Görüşüm bulanıklaştı ve midem bulanmaya başladı. Sonra silahımı çekip beynimi dağıtmak için tuhaf bir baskı hissettim."

"Neden tuhaf diyorsun?"

"Hayatım boyunca hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu."

"Devam et."

"Baskıya direnmeyi başardım. Bu Brutran'ı şaşırtmış gibiydi. Böyle bir şeyi daha önce gördüğünü sanmıyorum."

"Onu o noktada öldürmeye çalıştın mı?"

"Hayır."

"Ama neden?"

"Vakit kaybı olacağını düşündüm. SYK'nin iç çemberinden bir başkası hemen yerini alırdı."

"Kadının bu konuda ne kadar kışkırtıcı olduğu göz önüne alınca, kayda değer bir şekilde kendini dizginlemişsin. Araştırmalarımıza göre, bu senden bekleyeceğimiz bir tavır değil."

"Sanırım benim için yanlış kişilerle konuşmuşsunuz."

"Düzen'i üzerinde bir sonraki kullanışlarında neler oldu?"

"Bir sonraki seferin olduğunu kim söyledi?"

Haru beni süzdü. "Süper bir yalancısın. Karşılaştığım en yetenekli yalancılardan birisin. Ama Yakşa bile bana bilgim olmadan yalan söyleyemezdi." Duraksadı. "İkinci kez saldırıya uğradığında, Numbria'yla birlikteydin. Neler oldu?"

"Neden soruyorsun? Olanları biliyor gibisin."

"Ya bana cevap verirsin ya da beynini Nabız'a bağlarım."

"Siz bana başkanın otelinde saldırdıktan sonra, Numbria kaçtı ve ben de İngiliz Kanalı'nda izini sürdürdüm."

"Numbria o noktada bizimle temas halindeydi. Feribotu kacırdığını söylemişti."

"Arkasından yüzdüm."

"Yüzerek bir gemiye yetişebilir misin?"

"Evet. Feribota yetişip güverteye çıktım ve Numbria'ya saldırdım. Nihayet kendine geldiğinde, Londra'nın doğu yakasındaki bir otelde yatağa bağlanmıştı. Onu Telar konusunda sorguladım."

"Yani Telar hakkında bilgi edinmek için ona işkence ettin."

"Numbria mücadelemiz sırasında aldığı yaralar yüzünden acı çekiyordu. Ama ondan bilgi koparmak için acısından faydalanmadım. Aksine yaralarını sardım ve ona ağrı kesici ilaç verdim."

"*Sodyum Pentothal*'le birlikte."

"O ilaç bilgi almanın insani yolu."

"Numbria sana bizimle ilgili neler anlattı?"

"Birkaç ilginç gerçek. Ne kadar eskiye dayandığınızı, kaç kişi olduğunuzu, yeryüzündeki büyük hükümetlerin çoğunu nasıl kontrol ettiğinizi... Antik Mısır'ı nasıl inşa ettiğinizden, gizli ve sahne gerisinde kalmak için ne çok mücadele verdiğinizden bahsetti. İnsanoğlunu yakından izlediğiniz izlenimini uyandırdı ama onu sorgulamaya yeltenince kötü oldu ve ona sakinleştirici vermek zorunda kaldım."

Haru'nun gözleri kömür gibi simsiyahtı. Ve uzay kadar soğuk.

"Devam et," dedi.

Rahat görünmeye çalışarak omuz silktim ama aslında rahat olmaktan çok uzaktım. O otel odasında olanları hatırlamak bile sarsılmam için yeterliydi. "Düzen geldi. Daha... Daha öncekinden güçlüydü. Beni onu öldürmeye zorladı."

Haru başını salladı. "Bu seni üzdü."

"Seni üzmez miydi? Kontrolümü kaybetmeme neden oldu."

"Onu nasıl öldürdün?"

"Detayları bilmeye neden ihtiyaç duyuyorsun? Yoksa onlarla kafa mı buluyorsun?"

"Sorumu yanıtla."

"Bir vampir nasıl öldürürse öyle. Bir hayvan gibi. Ondaki geriye bir zamanlar insan ya da Telar olduğunu ayırt edemeyeceğin kadar az şey kalana dek hırpaladım. Şimdi mutlu musun?"

"Hayır. Bana bir şeyleri atlıyormuşsun gibi geliyor."

"Neyi?"

"Nasıl oldu da Düzen'e ilk defasında direnip ikincisinde direnemedin?"

"Söyledim ya, ikincisi çok daha güçlüydü."

"Seni daha fazla mı korkuttu?"

"Evet."

"Sen kolay kolay korkmazsın, Sita. Farkı neydi?"

"Şeytani... geldi."

"Anladığımdan emin değilim."

Başımı öne eğdim ve iç geçirdim. "Al benden de o kadar."

Haru ayağa kalktı ve odanın içinde dolaştı. Bir tabloyu düzeltti, aynada saçlarına baktı, raftan bir kitap çıkardı. Dairede uzun zaman geçirdiğim için, Yakşa'nın elindeki bütün kitapları biliyordum. Haru Bhagavad Gita'nın bir kopyasına uzandı.

"Sita, bana karşı şaşırtıcı derecede açık davrandın," dedi düz bir sesle. "Sana bunun için teşekkür etmek istiyorum."

"Bana beni serbest bırakarak teşekkür edebilirsin."

"Yakında. Hâlâ konuşmamız gereken birkaç şey var."

"Düzen hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Brutran ve SYK'deki yandaşlarının Düzen'i nasıl devreye soktukları da beni aşıyor. Neden adamlarının bir kısmını ele geçirip sorgulamıyorsun?"

"Sorguladık. Sadece Brutran'ın iç çemberinin Düzen'den haberi var. Ve o insanlara ulaşmak hiç kolay değil. Şu anda sen elimizdeki en iyi ipucusun. Nasıl çalıştığı konusunda bir teorin olmalı," dedi.

"Ama yok," dedim.

"Emin misin?"

"Onları senelerdir inceliyorsunuz. Ben varlıklarından yeni haberdar oldum. Size bu soruları benim soruyor olmam gerek."

"Krişna, Yakşa'ya Hydra'dan bahsederken, ne demek istedi?" diye sordu.

"Sizin insanlarınuzdan bahsediyordu. Bunu biliyor olmalısınız."

Haru elinde Gita'yla yanıma geldi. "Beş bin yıl önce Telar'lar Mısır'da yerleştiler. Krişna hayattayken, Hindistan'da olan ve yaşayan tek kişi sensin. Nasıl öğrettiğini görme şansın oldu. Zihninin nasıl işlediğini."

"Arjuna, Radha ya da Gopi'lerin tamamının Krişna'nın zihninin nasıl çalıştığı konusunda bir fikri olduğundan şüpheliyim."

Haru tepemde dikiliyordu. Sesi soğukluğunu korusa da sertleşmişti.

"Hydra çok başlı bir canavar. Birini kesip atsan yenisi büyüyor. Gücünün anahtarı bu. Krişna'nın Yakşa'ya söylediği buydu. Ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Tahmin etmeni istiyorum," dedi Haru.

"Neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikrim yok."

Haru, Gita'yı yüzüme doğru tuttu. "Sen de orada, Kurukestra'da mıydın?"

"Evet."

"Gita'nın aktarılmasını duydun mu?"

"Hayır."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Krişna bir şekilde işitme duyumu bloke etti."

"Ama Yakşa duydu. Elimde tuttuğum Gita'nın eksiksiz ve tam anlamıyla doğru olduğunu söylemişti," dedi Haru.

"Evet."

"Yani bir gün Krişna, Arjuna'ya insanlığın Tanrı'yı nasıl idrak edebileceğini anlattı. Ve ertesi gün de Yakşa'ya kaç kişinin yok edilebileceğini söyledi."

"Ben olsam üzerime alınmazdım."

"Böyle bir konuda nasıl espri yapabiliyorsun?"

"Krişna, Yakşa'nın bütün vampirleri öldürmesini istedi. Ve Yakşa da kendisine söyleneni yaptı. Kitapta Jamune'ün ve insanların peşinden Yeni Dünya'ya nasıl gittiğini ve ileri düzeydeki Aztek kültürünü nasıl keşfettiğini okumuş olmalısın. Aztekler, Jamune yüzünden ileri bir toplum olmuştu. Burada bahsedilenler; diğerleri bir gecede yok edildikten sonra piramitlerine taşınan kabile değil, ilk Aztekler." Duraksadım. "Şimdi en azından orijinal Azteklere ne olduğunu biliyoruz."

"Arkeolojik bulmacaları çözmekle hiç ilgilenmiyorum."

"Ben sadece Krişna'nın Telar ve vampirleri insanoğlunun düşmanı olarak gördüğünü ifade ediyorum. Bizim yok edilmemizi istiyor. Neden bu kadar şaşırıyorsun? Onun yerinde olsam, büyük olasılıkla ben de aynı şeyi isterdim."

"Yakşa, sen hariç bütün vampir âleminden kurtuldu. Ama bizi yok etmeyi hiçbir zaman başaramadı."

"Sizden on binlerce vardı, o ise tek başınaydı. Siz onu öldürmeyi neden başaramadınız?"

Sorum onu öfkeliendirmek içindi. Ancak Haru sesinin duygusuzluğunu koruyordu.

"Yakşa çok güçlü bir yaratıktı; senden çok daha güçlüydü. Ayrıca çok da bilgeydi. Krişna ona önce bizim tarihimize ilgili içgörülerini aktardı. Sonra kız kardeşim ona sırlarını açma ha-

tasına düştü. Eğer o ikisi bu meseleye gereksiz yere karışmasalardı, Yakşa'ya müdahale edebilirdik. Hatta bize katılmasını bile sağlayabilirdik."

"Bundan şüpheliyim. Yakşa'nın bir takım oyuncusu olduğu söylenemez."

Haru suratına bir tokat indirdi. Burnum kırıldı ve gömleğime kan damlamaya başladı. Yardakçılarına ve lazer tüfeklerine rağmen, büyük bir risk almıştı. Az kalsın elini -parmakları eksilmiş haliyle- ona iade edecektim.

"Benimle alay etme," dedi sakın bir sesle. "Asla."

Gözlerimi buz gibi bakışlarından ayırmadan, "Sakın bana bir daha vurayım deme," dedim.

Tehdidim onu rahatsız etmemişti. Konuyu değiştirdi. "Yakşa'nın kitabının kopyasını çıkarmayacağına söz vermiştin. Ama sözünü çiğnedin ve bir kopya aldın."

"Sanki Bay Reinhart bana karşı tamamen dürüst davranmış gibi."

"Kopyayı arkadaşınla gönderdin. Şimdi nerede?"

Shanti'nin nerede olduğunu bilmemelerine memnundum ama şaşırmamıştım. Beni tuzağa düşürene kadar Arosa'dan uzak durmaya dikkat etmeleri gerekmişti. Aksi takdirde, sıra dışı kalp atışlarıyla onları tespit edebilirdim. Bütün çete ortalıkta kalp ritimlerini düşürecek cihazlarla dolaşacak değildi ya.

"Bu soruya cevap veremem," dedim.

"Vereceksin."

Ancak bu kadarını kaldırılabildim. Sabrım tükenmişti.

"Neden? Daha fazla insanı rehin alıp işkence edebilirsiniz diye mi? Hayvan olmadığınızı söylüyorsunuz ama aslında tamamen öylesiniz. Sadece bir canavar bu kadar uzun yaşayıp bu kadar az şey öğrenebilir. Krişna'nın Yakşa'ya öğrettiği Hydra'nın sırrını

deşifre edebilmek için dua ediyorum. Bunu başardığım gün işleri aleyhinize çevirecek ve hepinizi toza dönüştüreceğim."

Haru ben tek kelime etmemişim gibi davrandı. "Suzama kehanetleri hakkında ne biliyorsun?"

"Hiç duymadım."

"Onunla aynı dönemde Mısır'da yaşadın. Onu tanıyordun."

"Her neyse."

Haru yanımda diz çöktü. "Nabız nasıl çalıştığını anlamıyorsun. Önce kafatasına delikler açıyoruz. Sonra beyninin içine ince teller ve fiber optikler sokuyoruz. Bu teller ve optikler; *neokorteks*inde, limbik sisteminde ve hatta beyninin bilim adamlarının R-kompleks diye adlandırdıkları sürüngen kısmında nöron ve sinapsları harekete geçiren özel kodlar iletiyor. Bu seviyelerde çalışırken, gelgitli acı dalgaları yaratabiliyoruz. Bunu tecrübe edenler ve hayatta kalıp hakkında konuşabilenler yaşadıkları sıkıntıyı cehennemde olmak gibi diye tasvir ettiler." Haru ayağa kalktı. "Uzun zaman önce Krişna'yla konuştun. Belki de o gün Tanrı'yla konuştuğuna inandın, bilmiyorum. Ama seni temin ederim ki, Nabız beyninin üstünde işlemeye başladığı anda, sanki Lucifer'ın ta kendisi sana işkence ediyormuş gibi hissedeceksin."

Numbria'yla motel odasındaki gecemde gördüğüm kâbusu düşündüm.

"İlk defa olmayacak," dedim.

Haru elini omzuma yerleştirdi. Hafifçe sıktı.

"Bunu yapmak istemiyorum, Sita. Kulağa ne kadar tuhaf gebede, sana hayranım. Bundan birkaç saat sonra, salyalar akıtan bir sebze gibi bu sandalyede oturuyor olacağını düşünmekten nefret ediyorum. Ancak, Nabız beynini kızartma işini tamamlayınca senden geriye kalan tek şey bu olacak."

"O zaman neden o kısmı atlamıyoruz?" diye önerdim.

“Tek bir soruyu yanıtlarsan, atlayacağım. Söz veriyorum, diğerlerini yanıtlaman gerekmeyecek. Biliyorsun, sen konuştuğunda –tıpkı senin ben konuşurken yaptığın gibi– doğruyu söyleyip söylemediğini anlayabiliyorum. Bana sadece tek bir şey söyler-sen zarar görmeden serbest kalmana izin vereceğimi vadederken yalan söylemiyorum.”

Haru gerçeği söylüyordu. Yine de, kurtuluşum çok daha uzak görünmeye başlamıştı. “Bilmek istediğin şey nedir?” diye sordum.

“Paula ve oğlu neredeler?”

“Beni aşar,” dedim.

YİRMİ BİR

Haru ve korumalarının odadan çıktığı anda kendimden geçtim. Havalandırma sisteminde herhangi bir gaz kokusu almamıştım ama beni bu kadar hızlı bayıltabildiğine göre çok güçlü olmalıydı. Uyandığımda daha hâlâ sandalyemdeydim ama bu kez zincirlenmişim ve sandalye zemine sürgülenmişti.

Daha da kötüsü, her iki kolumda da damar yolları açılmıştı ve kafatasımdan teller ve cam hortumlara benzeyen bir şeyler çıkıyordu. Gömleğim kan ve ufalanmış kemik parçacıklarıyla kaplıydı. Kafatası kemiklerim... Haru blöf yapmamıştı. Kafama bir düzine delik açmıştı.

Teller ve fiber optik olduğunu tahmin ettiğim diğer şeyler, basit görünen bir kutuya bağlıydı. Bir açma-kapama düğmesi ve birden ona kadar kademeleri olan bir kadranı vardı. On numaranın nasıl bir şey olduğu konusunda içimde kötü bir his vardı.

Yüzüme parlak bir ışık tutmuş ve yakına dijital bir kamera kurmuşlardı. Kadın ve erkek Telar'lar odaya girip çıkıyordu ama onlara pek aldırımıyordum. Gaz yüzünden hâlâ biraz sersemdim ve başım ağrıyordu.

Dakikalar sonra, Haru yeniden karşımda belirdiğinde zihnim açılmıştı. Üzerine vücut sıvılarımın sıçrayacağını önceden bilmiş gibi, yeşil bir ameliyat tulumu giymişti. Hatta ayağında -yer

birazdan kayganlaşacakmış gibi- tek kullanımlık terlikler vardı. Bu işaretlerin hiçbirisi zaten gergin olan sinirlerimi yatıştırmıyordu. Keşke Shanti'ye kulak vermiş ve o lanet olası helikoptere binmiş olsaydım. Şu anda Plaza'da ılık bir banyonun keyfini çıkarıyor ve oda servisine sipariş veriyor olabilirdim. Oysa şimdi kendimi transandantal acı dalgalarına hazırlamakla meşguldüm.

Haru sağ tarafıma, kontrol kutusunun yanına oturdu.

"Ne kadar az hareket edersen, o kadar iyi. Tellerin çoğu çok derinlerde ve beyninin nüvesine tutturulmuş bir fiber optiğimiz var. Hiç kıpırdamazsan hasarı asgari seviyede tutabilirsin. Ve sorulara dürüstçe cevap vererek acıdan kurtulabilirsin. Bu soruların bir kısmını sana zaten sordum. İlk defasında dürüstçe cevap verdiğini hissediyor olsan da, tekrar soruyorum çünkü cevaplarında belli hassas noktalar arıyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Numbria'ya neler sorduğuna dair daha detaylı bir açıklama istiyorum."

Ona hatırlayabildiğim bütün detayları aktardım. Bana bile kendimi tekrarlıyormuşum gibi gelmişti. Sıkılmıştım. Ne aradığını bilmiyordum.

Bununla birlikte, Numbria'ya Telar'ların modern toplum-daki rolüyle ilgili sorduğum soruları hatırlarken zihnimde bir düşünce belirmişti.

"Numbria, Telar'ların iş dünyası ve politikayla en üst düzeyde haşır neşir olduğunu söyledi. Ama bilimsel bilgilerini insanoğluluyla paylaşmaktan hoşlanmadıklarını anlattı. Sonra ona Telar'ların insanlıkla neden hâlâ ilgilendiğini sordum. İşte o zaman sinirlendi ve ona sakinleştirici vermek zorunda kaldım."

"Burada bir şeyleri atlıyorsun," dedi Haru.

"Ne?"

"Sen söyle."

"Bana ipucu verebilir misin?"

"Evet." Haru uzandı ve kadranın düğmesini çevirdi.

Acı aniden gelmişti ve daha önce tattığım hiçbir acıya benzermiyordu. Acıyı vücudumun özellikle bir yerinde hissetmemiştim. Sanki zihnim acıyla doluydu. Önce bir sinir acısı gibiydi, sonra yanma hissine dönüştü. Arttıkça değişiyordu. Acıyı anlamak ve kesmek için çabalayıp durdum ama yapamadım; çünkü fazla derindi. Acıyla ilgili düşüncelerim, acıdan yapılmaydı. Artık bir adımın olmadığını hissettim. Bütün kimlik duygumu kaybetmiştim. Sadece acıyı yaşamak için vardım.

Çok uzaklardan, birisinin çığlık attığını duydum.

Sesin bana ait olduğumu anlamam sonsuzluk kadar sürdü.

Acı aniden durdu. Gidivermişti.

Gözlerimi açtım ve ışık yüzünden tekrar kıstım. Alt dudakğımdan -ısırdığım yerden- kan damlıyordu. Kalbim deli gibi çarpıyordu ve nefes almakta zorlanıyordum. Haru sakın ve soğuk bir sesle konuştu.

"Bu üçüncü seviyeydi, Sita. Gördüğün gibi, kadrana ona kadar çıkıyor. Onuncu seviyeyi tecrübe ettikten sonra konuşabilen olmadı. İster insan olsun, ister vampir, ister Telar; beyin böyle bir işkence seviyesine dayanamaz. Bu haliyle oradan oraya çırpınıyordun ve seni sakinleştirmekte güçlük çektik. Beynine şimdiden zarar vermiş olabilirsin. Sana tavsiyem, yalan söylemeyi bırak ve sorularıma elinden geldiğince iyi cevaplar ver."

"Bunu Yakşa'ya da yaptınız mı?"

"Evet."

"O kadar çoğunuzu öldürmesine şaşmamalı." Esir alındığımdan beri ilk kez çaresiz hissediyordum. Nabız tahmin ettiğimden güçlüydü. Direnebileceğimden şüpheliydim. Kadranın tekrar çevrilmesini kendi rızamla davet etmek delilik olurdu. Acının bir parçasını bile bloke edememiştim. Nedeni incelikli ve açıktı. Aygıt

kişinin benlik duyusunu yok edip yerini acıyla dolduruyordu. Bu yüzden de geriye, direnmeye çalışacak herhangi bir benlik kalmıyordu. Haru üzüntümü hissetti ve belli belirsiz gülümsedi.

‐Yeter. Numbria sana insanlıkla ilgimiz hakkında neler s y-ledi?‑

‐İnsanlığa yardım etmek gibi bir arzunuzun olmadığını. Onları yeryüzüne yayılan bir veba salgını gibi gördüğünüzü. K k n n kurutulması gereken bir veba salgını.‑

‐Bunu nasıl yapmayı planladığımızı da anlattı mı?‑

‐Hayır. Ama herkesi yok etmeyeceğinizi söyledi. Çok azını incelemek ve onlardan bir şeyler öğrenmek için canlı bırakacağınızı.‑

‐Bu doğru değil.‑

‐Bana söylediklerini tekrarlıyorum.‑

‐Söyledikleri doğru değil.‑

‐Sen bilirsin.‑

Haru bana dik dik bakıyordu. ‐Planımız hakkında ne his-sediyorsun?‑

‐Söyledim ya, Numbria bana planınızı anlatmadı.‑

‐Unut onu. İnsanlığı yok etmeli miyiz, etmemeli miyiz?‑

‐Ciddi ciddi fikrimi mi soruyorsun?‑

‐Bu konuda ne hissettiğini merak ettim.‑

‐Planınız canavarca. İnsanları, güçlü yönlerini ve zaaflarını kimse benden iyi tanıyamaz. Ama burası onların gezegeni. Ya-şam hakları var. Bir sivrisinek ordusunu yok eder gibi, köklerini kazıyamazsınız.‑

‐İşte yanıldığın nokta bu. Geçmişte sayısız kez, yığınlarca insan öldürdük. Aslında Numbria sana vebadan bahsetmiş. Vebadan biz sorumluyduk.‑

‐Ama neden?‑

‐İnsanlar sıçanlar gibi  r yor.  oğalmalarını durdurmak için sıçanları kullanmaktan daha iyi bir yol var mı?‑

"Yine hastalığı mı kullanacaksınız?"

"Şart değil. Hangi metodu kullanırsak kullanalım, yeryüzü yedi trilyon insanın ağırlığını kaldıramaz. Hikâyeyi biliyorsun. Kutuplar eriyor. Okyanuslar kirlendi. Ozon tabakasında bir delik var. Kısa süre içinde harekete geçmezsek yeryüzü sonsuza dek yok olacak."

"O zaman insanlığın yeryüzünü temizlemesine yardım edin. Belli ki müthiş bir bilimsel birikime sahipsiniz. Ama sayıca azsınız. Onlara doğru yönü işaret ederseniz size yardım ederler. Biliyorsun, ben uzun bir hayat yaşadım ve her şeyi gördüm. Ama cinayetin daha iyi bir hayat standardına imkân sağladığı tek bir olay görmedim."

"Argümanlarına saygım sonsuz. Ama karar verildi."

"Kim tarafından?"

"Kaynak."

"Lanet olası Kaynak'ın lideri sensin." Cevap vermeyince, "Bunu nasıl yapacaksınız?" diye sordum.

"Bunun konumuzla alakası yok."

"Ne zaman yapacaksınız?"

"Yakında."

"Tanrım," diye fısıldadım.

"Tanrı'ya inanıyor musun? Sorularımdan biri bu."

"Ciddi olamazsın." Haru kadrana uzandı. "Dur! Tamam, ciddisin. Elimden geldiğince iyi cevap vereceğim. Bilmiyorum."

"Krişna'yla tanıştın. Seni derinden etkilendi. Onun tanrısal bir varlık olduğunu düşünmüş olmalısın."

"Etrafına sıra dışı bir sevgi ve güç yayıyordu. Kesinlikle normal bir insan değildi. Ama birinin Tanrı olduğunu söylemek ne anlama gelir? Dürüst olmak gerekirse, ben söyleyemem."

"Ama isteğini yerine getirmeye kendini mecbur hissediyorsun."

"Ben bu kadar açık ifade etmezdim. Ona itaatsizlik ettiğim zamanlar oldu."

"Ne zaman?"

"Ona daha çok vampir yaratmayacağıma söz vermiştim. Ama iki tane yarattım."

"Neden?"

"Hayatlarını kurtarmak için."

"Ve o ikisi hâlâ hayatta mı?"

"Seymour'un kitaplarını okuyorsun. İkisinin de öldüğünü biliyorsun."

"Yine de, orijinal soruya geri dönmüş oluyoruz. Kendini Krişna'ya itaat etmeye mecbur hissediyor musun?"

"Ben onun oluşturduğu örneğin izinden gitmeye çalışıyorum. Ancak her zaman başaramıyorum. Neden?"

"Nedenini biliyorsun. Yakşa'ya bizden olabildiğince çok kişiyi öldürmesini söyledi. Seni serbest bırakırsam senin de aynı şeyi yapmaya çalışacağını tahmin ediyorum."

"Eğer ikimizin de lehine olacak bir anlayışa ulaşamazsak."

"Elinde sunabileceğin ne var?"

"Yeteneklerimi biliyorsun ve Brutran ve SYK'nin dostu olmadığının da farkındasın. Belki onları bertaraf etmek için birlikte çalışabiliriz."

"Onları yok etmek için bir planın var mı?"

"Üzerinde çalıştığım bir plan var."

"Ellerinde Düzen varken, onlara nasıl yaklaşabilirsin ki?"

"Sizi alıkoyan esas şey bu mu?"

"Soruma cevap ver."

"Düzen'i bloke etmenin bir yolunu keşfettim. Beni serbest bırakırsanız, bunu sizinle de paylaşmaktan memnuniyet duyarım."

"Şimdi paylaş."

Tereddüt ettim. "Yapamam."

Haru, Nabız'ın üstündeki kadranı çevirdi.

Çığlık attım, çığlığıma mani olamıyordum.

Acı daha kötü olamaz gibiydi ama gittikçe kötüleşiyordu. Bütün zaman kavramımı kaybetmiştim. Acım sonsuz gibiydi. Acının olmadığı bir zaman hatırlayamıyordum çünkü acı hafızamı tamamen silmişti. Yine de makinenin adını hatırlamayı başarmıştım. Nabız; ona acı dalgaları yaymak için tasarlanmış gibiydi. Nabız adı tamamen palavraydı, çünkü azapta en ufak bir boşluk yoktu.

Var olan tek şey acı ve onun bitmesi için duyulan arzuordu.

Nihayet durdu. Bedenim, kontrol edemediğim spazmlarla sarsılıyordu. Gözlerimi açmaya korkuyordum. Berbat durumda olduğumu biliyordum. Gömleğime kusmuş, altına işemiştim. Ve eğer, bağırsaklarım boş olmasa altına da ederdim.

Haru'nun, "Sita," dediğini duydum.

"Dur," diye fısıldadım

"Acıyı durdurmamı mı istiyorsun?"

Gözlerimi sıkı sıkıya kapalı tuttum. "Bu kadarı yeter."

"Sadece sorularımı yanıtlarsan, seve seve dururum."

"Uğraşıyorum."

"Korkarım, yeterince değil. Bizimle güçlerini birleştirmeye gerçekten arzun yok. SYK'nın bizim olduğu kadar, senin de düşmanın olduğu ortada ama sen Yakşa ve Krişna gibisin. Telar'ı, kökü kazınması gereken bir şey olarak görüyorsun."

"Sadece siz şeyden bahsettiğiniz için..." Kendimi cümleyi toparlayamayacak kadar güçsüz hissediyordum.

"İnsanlığın kökünü kazımdan mı? Sana söyledim; sayılarını daha önce de azalttık ama hayatta kaldılar. Yapma niyetinde olduğumuz şeyi, derinlemesine budama olarak düşün. İnsanlığın büyük kısmı yok olunca, gezegenin yaşama şansı olacak. Tek şansı

bu. İnsanlığın neden olduğu hasarı telafi etmek için bize katılmasından istediğin kadar bahset ama bu sadece bir rüya. İnsanoğlu artık, çok geç olana kadar tek bir ciddi adım bile atmayacaktır. İnsanların elleri kolları, yarattıkları saçma sapan politik kurumlar tarafından bağlanmış durumda. Her ülkede seçilmiş her resmî görevli, seçmenlerine hızlı ilerlemeler göstermek zorunda. Aksi takdirde kendini kapının dışında buluverir. Sırf bu nedenden, liderleriniz ileriye planlamaktan acizler. Hayır, Sita, dünya bizim de evimiz ve bir kenara çekilip yok olmasına seyirci kalmayacağız.”

Gözlerimi açmayı başardım. “Bir orta yolu olmalı.”

“Bizi hâlihazırdaki bu felaketin kıyısına, uzlaşma için ısrar eden Telar’lar itti.”

“Hepinizin aynı görüşte olmadığını mı söylüyorsun?”

Eli kadrının üstünde duruyordu. “Canımı sıkmaya mı uğraşıyorsun?”

Tiksintim gücümü geri kazanmamı sağladı. “Şefkat duygusundan yedi trilyon insanı gömecek kadar mı yoksunsun?”

“Naziler beş milyon Yahudi’yi gaz odalarında öldürdü ve uykuları hiç kaçmadı.”

Gizli imasını yakalayarak, “Onlara siz yardım ettiniz!” dedim.

“İnsanlığın savaştığı bütün büyük savaşların arkasında biz vardık.”

“Ama neden?”

“İnsanoğluna haddini bildirmek için. Soğuk Savaş’ın bu kadar uzun sürmesine şaşırıyoruz. Birkaç nükleer savaş başlığının takasıyla ısınması bekleniyordu. İnsanoğlu cini şişede tutarak bizi şaşırttı.”

“İşte! Ne büyük şeylere muktedir olduklarını sen itiraf ettin! Saklandığın gölgeden çık, Haru ve onlara bir şans tanı. Olabilecek en kötü şey, yeniden orijinal planına dönmek zorunda kalman olur.”

"Şimdi kıymetli insanlığın için amigo kız gibi davranmaya başladın. Ölümsüz olduğumuzu öğrendikleri zaman, insanların tek bir amaçlarının olacağını –kendileri için ölümsüzlük isteyeceklerini– sen de bizim kadar iyi biliyorsun."

"Bu konuyu açmana sevindim. Önerdiğim şeyin anahtarı bu işte. Kısa hayatlar sürmek pek çok insanı kayıtsızlaştırdı. Çevre için neden canımı sıkayım? Birkaç sene içinde ölmüş olacağım. Ancak bütün bunlar, sonsuza dek yaşayabileceklerini gördükleri zaman değişecek. Uzun ömür armağanını onlarla paylaş, dünyayı kurtarmak için ellerinden geleni yapacaklardır."

"Beş bin yıldır kanını tek bir insanla paylaşmayı reddeden vampirin söylediklerine kulak verin."

"Kanımı kendime saklamak için neden mücadele ettiğimi biliyorsun."

"Krişna öyle yapmanı söylediği için."

"Evet."

"Bu bir hayli cılız bir bahane, Sita."

"Ama gerçek. Gerçeği duymak istediğini söyleyip duruyorsun."

"Senden asıl istediğim bize katılman. Haklısın. Brutran ve SYK'yle savaşımızda bize yardımcı olabilirsin. Özellikle de Düzen'de bir zayıflık keşfettiğin için."

"Gerçeği ayırt edebiliyorsun. Düzen'de bir delik bulduğumu biliyorsun."

"Ama paylaşmayı reddediyorsun. Birkaç temel soruyu yanıtlamazken, sana nasıl seni serbest bırakacak kadar güvenilebilirim?"

"Sen bana güvenmiyorsun, ben de sana. Söyleyeceklerimin dostlarımı daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıya bırakmasından çekiniyorum."

Haru başıyla onayladı. "Bu bir paradoks."

"Niyetim Numbria'yı öldürmek değildi. Onu serbest bırakacaktım."

"Çünkü önemsiz birisi olduğunu anlamıştın."

"Onun için üzuldüm. Öldürmek gibi bir niyetin yoktu."

"Gereksiz insani duygular. Bunca yüzyılın ardından bile bu duyguları aşamamış olmana şaşırdım doğrusu."

"Hâlâ duygularım olmasaydı, her gece tabutumdan çıkmayı başaramazdım."

"Sen tabutta uyumuyorsun ki."

"Espri yaparak havayı dağıtmaya çalışıyordum."

"Espri zamanı değil. Beni değerli olduğuna ikna edemezsen, seni öldüreceğim. Burada, bu odada ve bu gece."

"Hiç durma."

"Bu kadar kolay olmaz, Sita. Biraz önce kadranı beşe çevirdim. Seni öldürmeye karar verirsem ona çeviririm ve seni burada bırakırım. Öyle berbat bir acı içinde ölürsün ki bu dünyadan Krişna'ya lanet okuyarak gidersin. Anlıyor musun?"

"Tabii ki. Sen sadistin tekisin."

"Sana söyledim; işkence çektiğini görmek bana hiç zevk vermiyor. Ama itaatsizliğin cezasını anladığından emin olmam gerek."

"Bana iki kez şok uyguladın. Avazım çıktığı kadar haykırdım. Kusmuk ve sidik içindeyim. Sanırım o cezanın neye benzediği konusunda bir hayli fikir sahibiyim."

"Bu durumda sıradaki sorumu yanıtlamaya hazır olmalısın."

"Sor."

"Düzen nasıl işliyor?"

"Bilmiyorum."

"Bana bildiklerini anlat."

"Düzen'in işlemesi için çocukları kullanıyorlar. Ve ergenleri."

"Onları nasıl kullanıyorlar?"

"Onlara telefonda sorular soruyorlar."

"Ne tür sorular?"

"Evet-hayır soruları."

"Hisse senetleriyle ilgili mi?"

"Sanırım."

"Bu çocuklardan tanıdığın var mı?"

"Bir tane. Benimle birlikte Arosa'ya gelen kız."

"Adı ne?"

"Shanti Garuda."

"Onunla neden dostluk kurdun?"

"Çok tatlı, nazik ve şefkatli bir kız. Hayatı boyunca çok eziyet çekmiş ama şikayet etmiyor. Ona hayranım."

"Onu neden Arosa'ya getirdin? Tehlikeli olabileceğini tahmin etmiş olmalısın."

"Onu koruma amacıyla getirdim."

"Onu kimden koruyorsun? Bizden mi?"

"SYK'den. Ve aynı şekilde o da beni onlardan koruyor."

"Anlamıyorum. Açıkla."

"Düzen'in bana saldırmasına engel olabiliyor."

"Çok saçma. Bunu nasıl yapıyor?"

"Bilmiyorum."

"Bundan daha iyisini yapman gerekecek."

"Tek söyleyebileceğim, Londra'da Numbria'nın öldüğü motel odasında başıma dokunduğu anda, Düzen'in baskısı kesildi."

"Kızın psişik güçleri mi var?"

"Sanmıyorum. Nazik birisi."

"Bunu daha önce de söylemiştin."

"Evet. Ama bir şeyi şimdi fark ettim. Belki de cevap budur."

"Anlamıyorum."

"Düzen'in, iyiliğin var olduğu yerde işlememesi mümkün mü?"

Haru sabırsızlanıyordu. Hayır, aslında biraz... ürkmüşe benziyordu.

"Çok saçma," dedi.

"Bence gayet akla yatkın bir teori. En azından sen daha iyisini akıl edene kadar."

"O bir çocuk. Brutran ve Düzen'in üzerine fiziksel eğitim almış kaç Telar saldığımızı biliyor musun? Yüzlerce. Haklıydın. Çoğu geri dönmedi. Ama iyileşebilenlerin de öldürülmesi gerekiyordu. Zihinleri mahvedilmişti."

"Nasıl yani?"

"Zombi gibiydiler. Ortalıkta, karşılarına çıkan herkesin beynini yemeğe çalışarak dolaşıyorlardı."

"İğrenç."

"Shanti hakkındaki cevapların beni tatmin etmedi."

"Sana bildiklerimi anlattım."

"Shanti buradan ayrılırken, yanında Yakşa'nın kitabının kopyasını da götürdü."

"Evet."

"Onu nereye götürdü?"

"Seymour Dorsten."

"O nerede? Bana adresini ver."

"Veremem. Bende sadece cep telefonu var. Böyle bir duruma düşmem ihtimaline karşı nerede olduklarını bilemeyeceğim şekilde ayarlamalar yaptım. Ama sanırım sana Shanti'ye New York'a iner inmez Seymour'u araması talimatını verdiğimi söylememde bir sakınca yok. Seymour'un onu karşılayıp gizli bir yere götürmesi gerekiyor."

"Şehirde mi?"

"Seymour, New York'ta kalmayacak kadar akıllıdır."

"Ama numarasını biliyorsun. Şimdi arayıp nerede olduğunu sorarsan, sana yerini bildirecektir."

"Bana nerede olduğunu söylememesi için talimat verdim."

"O zaman onu nasıl bulacaksın?"

"O beni bulacak. İçin için benim nerede olduğumu her zaman bilir."

"Nasıl?"

"Aramızda bir tür telepatik bağ var."

"Yani kitaplarının o kısmı doğrudu?"

"Evet."

"Gerçek bir telepati yeteneği olan bir insanla hiç karşılaşmadım."

"Seymour'la da hiç karşılaşmadın."

"Ona daha sonra tekrar döneceğiz. Şu anda Paula Ramirez ve oğlu John'dan bahsetmek istiyorum. Bana konumlarını bildirmeye hazır mısınız?"

Acı hissettim ve henüz Nabız'ı devreye sokmamıştı.

Sanki Nabız'ı beynimin içine kazımişti. Korkuyordum.

İç çektim. "Bilmiyorum."

"Daha fazla acıya mı ihtiyacın var?"

"Hayır!"

"John'un bir bakireden doğduğuna inanıyor musun?"

"Hayır."

"Ama Paula, John doğmadan önce seks yapmadığını söylemişti."

"Paula hiçbir zaman bakire olduğunu söylemedi. Ve Paul doğmadan önce en son ne zaman seks yaptığı konusuna gelince, Seymour'un hikâyesinin o kısmıyla ilgili bir sorunuz var."

"Neden?"

"Seks konusunda herkes yalan söyler. İnsan doğası."

"Paula'nın Suzama'nın reenkarnasyonu olduğuna inanıyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Sana ne bildiğini sormuyorum. Neye inandığını soruyorum."

"Bu mümkün. Sanırım."

"Paula psişik yetenekler sergiledi mi?"

"Evet."

"Gelecekte olayları doğru olarak tahmin etti mi?"

"Evet."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Bir hafta önce."

"Nerede?"

Tereddüt ettim. "Sana söyleyemem."

"Ama neden?"

"John'a ulaşmana izin veremem."

"Sita. Bana söylemezsen, Nabız'ı kullanmak zorunda kalacağımı biliyorsun. Ve bu kez kadrani sekize getireceğim. Bunu istiyor musun?"

"Hayır."

"O zaman sorumu yanıtla. Paula ve John nerede?"

Kapalı gözlerimin yaşlarla dolu olduğunu hissettim. "Sana söyleyemem."

Kadrani çevirdi, çevirme sesini ve peş peşe sekiz rakamın çıkardığı tıkırtıları duydum. Cehenneme inen merdivende sekiz basamak. Ama acı başlamadan hemen önce Krişna'yı ve koyu mavi gözlerini düşündüm. Hindistan'ın gizli yazıtlarında, Efendi'nin gözlerine odaklanmanın bir insanın yerine getirebileceği en üst düzey ruhani ibadet olduğu söylenir. İsa'nın *İncil*'de, insanın bir başkasının hayatını kurtarmak için kendi canını vermesi olarak tarif ettiği en büyük iyiliğe denk düştüğü varsayılır.

Vedas ve *İncil*'in sık sık belli noktalarda kesiştikleri doğrudur.

Belki de Krişna'nın gözlerinin içine bakmak...

Acı... Acı... Acı...

... İsa'nın fedakârlığına denktir.

Bu acıya sadece Paula'yı korumak için katlanıyordum. Beni görmeyecek olması önemli değildi. Onu hâlâ seviyordum ve her zaman sevecektim. Ve bu fena halde acı verici anda, beni görmeyi, beni onun içini görmeye zorlamak için reddettiğini anlıyordum. Ah, anahtar buydu! Bu ibadeti, zihnimde Krişna'nın mavi gözlerinin içine baktığımı canlandırmayı, daha önce de yapmıştım.

Ama onu ilk kez bakışlarıma karşılık verirken görüyordum.

Acı geldi ama mutlak bir mutluluğa dönüşmedi.

Aslında öncekinden de beterdi. Tek bir fark vardı.

Acı, "Benlik" algımı yerle bir etmemişti.

Ben hâlâ son vampir Sita'ydım.

Gözlerimi açmayı başardım ve Haru'ya baktım.

"Soğuk piçin tekisin, biliyorsun değil mi?" diye fısıldadım.

Şoke olmuş bir halde bana bakıyordu. Kadrana uzandı ama sonra durdu. Asistanlarından birine seslendi: "Telleri yanlış loblara bağlamışsın. Böyle bir baskı altındayken kimse bana kafa tutamaz."

"Birkaç dakika önce altüst olmuş bir haldeydi."

"Ama şimdi değil!"

"Zihni insanlardan farklı bir yapıda olmalı."

Haru ayağa kalktı. "Tartışacak zamanım yok. Sorunu hallet ve hazır olunca beni çağır."

"O aptal tellerinle ne yaparsan yap fark etmez," diye seslendim Haru'nun arkasından. "Bütün sorularının cevaplarını verdim ama sen duymadın. Hayır, duydun ama seni ürküttüğü için reddettin. Düzen'den ve senin Nabız'ından daha güçlü olan şeyi zaten biliyorsun ve bu seni korkutuyor çünkü kendinden başka birisini önemseme yetini kaybetmişsin. Duygusuzluğun seni bir korkağa çevirmiş. Benim üstümdeki kontrolünü kaybetmene o neden oldu. Bütün bunları yaptı, çünkü o, gerçeğin ta kendisi. Evet, nihayet duymak için çok yalvardığın o gerçeği elde ediyorsun. Cevap;

sevgi ve iyilik. Onlar olmadığı sürece Düzen'den her zaman korkacaksın. Ve her zaman kendi gölgenden kaçıyor olacaksın."

Haru muhafızların birinden bir lazer tüfeği kaptı ve hızlı adımlarla bana doğru geldi. Bir düğmeye bastı ve silahın yan tarafındaki ışık kırmızıya döndü. Bunun, silahın ateşlemeye hazır olduğu anlamına geldiğini tahmin ediyordum. Namluyu kafama dayadı.

"Seni yalvartmak için acıya ihtiyacım yok," dedi.

Gülümsedim ve son sözlerim olacağını tahmin ettiğim şeyleri söylemeye hazırlandım.

Ve o anda koridorda bir gürültü koptu. Hayır, gürültü bir üst kattan geliyordu. Merdiven boşluğundan geliyor gibiydi. Olağanüstü yüksek bir ısıda et pişiriliyormuş gibi bir cızırtı sesinin ardından güçlü bir titreşim duydum. Korkunun yanık insan eti olduğunu hemen fark ettim. İşin tuhaf yanı, koku tatlıydı ve nahış olmaktan çok uzaktı. Titreşim seri olarak duruyor ve sonra tekrar başlıyordu ve bir Telar'ın yardım çılgınlıkları attığını duydum. Buna inanamıyordum. Birisi beni kurtarmaya çalışıyordu.

YİRMİ İKİ

Kaos üst noktaya çıkmıştı. Haru adamlarına davetsiz misafiri öldürmeleri için bağırıp çağırıyordu. Her biri tuhaf tüfekler kuşanmış kadınlı erkekli yarım düzine Telar kapıdan dışarı fırladı. Ancak daha onlar eşikten adımlarını attıkları anda bir dizi yakut ışın koridoru boylu boyunca kesip geçti.

Telar'lar dip dibeydiler. Seri lazer ateşinin yok edici etkisi vardı. Telar'ların göğüsleri dağlanmıştı; kopuk kollar kızıla boyanmıştı ve havada uçuyordu. Bir baş boyundan ayrılıp yere düştü ve odamızın içine doğru yuvarlandı. Haru'nun bana işkence etmesine yardım eden teknisyene aitti.

Dehşet verici bir karın yarası olan dişi bir Telar sendeleyerek Haru'nun işkence odasına girdi. Bacaklarından aşağı oluk oluk kan akıyordu. Yanık etinden kızarmış bir kalça kemiği fırlamıştı. Haru onu ellerinin arasında tuttu.

Antik Mısır diliyle, "Kim?" diye sordu.

Kadın aynı dilde, nefes nefese, "Yaratıklardan biri," dedi.

"İmkânsız!"

"Hayatta ve buraya geliyor." Kadın öldü ve Haru onu, bir çöp torbasıymışçasına gibi yere bırakıverdi. Geriye kalan üç muhafıza döndü. Grupça aynı kayıp dilde konuşmayı sürdürdüler. Haru, "Bu odayı mühürleyip otelin geri kalan kısmını gazla zehirleyebilir miyiz?" diye sordu.

Muhafızlardan biri, bileğindeki, Numbria ve Claudious'un taktıkları türden, acayip saate göz attı. "Hayır," dedi. "Savunmamızı etkisiz hale getirmiş durumda."

Haru, "Bu nasıl mümkün olabilir, Dakor?" diye sordu.

"Bu yapının bir planını ele geçirmiş olmalı. Tek çıkış yolu muz tünel."

Lazer ateşi iyice güçlenirken ve dışarıda, sıcak kanların buharı yükselirken koridorda daha güçlü haykırışlar koptu. Gelen her kimse, Telar'lardan daha hızlı ve güçlüydü. Haru, Dakor'un önerisi karşısında başını salladı.

"Adamlarınla birlikte burada kal ve onu yavaşlat. Benim Kaynak'a dönüp onları uyarmam gerek."

Dakor lazer tüfeğiyle beni işaret etti. "O ne olacak?"

Haru, gitmeye hazırlanmış bir halde gizli bölmeye doğru döndü. Omzunun üstünden, "Mecbur kalırsan onu kalkan olarak kullan ama kaçmasına izin verme," diye seslendi. "O da en az Yaratık kadar tehlikeli."

Haru'ya, "Güle güle," diye seslendim.

Dönüp bana baktı. İngilizce, "Öleceksin," dedi.

Sonra gitti ve büyük bir rahatlama hissettim.

Muhafızlar kapıyı kilitledi. Korkmuşlardı ama bir insan grubunun böyle bir durumda düşeceği dehşetten uzaktılar. Mobilyaları kullanıp kapıya hızla bir barikat kurdular.

İkinci muhafız arkadaşlarına, "Yaratık öldü," dedi.

Üçüncü muhafız, "Asep yanılmış olmalı," diyerek onayladı.

"O burada," dedi Dakor. "Bu otelde bizim dışımızda, belli yerlere konumlanmış bir düzine insan var. Öldüklerini duyuyorsunuz. Birisi onları öldürüyor. Bu Yaratık'tan başkası olamaz."

İkinci muhafız, "Bu daire, Neutra ile korunaklı," dedi. "Kapıyı aşıp girmesi imkânsız."

"Tabii eğer bir kesicisi yoksa," dedi üçüncü muhafız.

Komutanın Dakor'da olduğu belliydi. Canı sıkılmışa benziyordu. "Kaynak'a dalıp bir kesici almadı. Her neyse, silah henüz deneme aşamasında."

Üçüncü muhafız, "O zaman güvende olmalıyız," dedi.

Dakor cevap vermedi. Bana baktı. Sorgulamam boyunca beni inceleyip durmuştu. Güçlü bir ifadesi vardı; duygudan yoksun ve yıpranmıştı ama ben yakışıklı olduğunu düşünüyordum. Koyu renk ve gür saçları vardı. Sağ kulağından çenesine kadar uzanan çok kötü bir yara izi vardı. Kesin olan bir şey vardı ki; bu adam, hayatında cehennemi sayısız kez görmüştü.

Dakor bana İngilizce, "Yaratık'la baş edebilir misin?" diye sordu.

"O adamla daha önce karşılaştığımızı söyleyemem."

"Onu durdurmamıza yardım edebilir misin?"

Soru beni şaşırtmıştı. Yardımımı mı istiyordu?

"Emin değilim. Büyük olasılıkla. Sizden daha güçlüyüm."

İkinci muhafız, Dakor'a haykırdı. "Sen deli misin? O bir vampir! Onu salıverdiğin anda bizi paramparça eder."

Üçüncü muhafız, huzursuz bir tavırla, "Kaynak'a karşı gelemeyiz," dedi. "Haru öğrenirse, bizi Nabız'a bağlar. Acı içinde ölürüz."

Dakor, "Haru bizi hiç düşünmeden ölüme terk etti," diye çıkıştı. "Ona sadakat borcumuz yok."

İkinci muhafız, "Ona daha az önce işkence ettik," diye itiraz etti. "Bize neden yardım etsin?"

Dakor beni süzdü. "Bu mantıklı bir soru. Bize saldırmayacağına nereden biliyoruz?"

"Bilmiyorsunuz. Ama Yaratık'ın içeri girip hepinizi öldüreceğinden emin görüldüğünüze göre, beni pekâlâ serbest bırakabilirsiniz. Onu durdurmak konusunda tek şansınız benim."

Dakor sessizce düşündü. Sonra bir anahtarlık çıkardı. "Seni serbest bırakmadan önce, hiçbirimizin Haru'nun yaklaşımını onaylamadığını bilmelisin. Çoğumuz senin rehin alınmana karşıydık."

"Siz de Kaynak üyesi misiniz?"

"Hayır. Ben Kaynak'a yakındım. Haru beni görevden aldı-rana kadar."

Dışarıda çığlık sesleri dinmişti ve sessizlik, mücadele gürültülerinden daha sinir bozucuydu. Koridorda tek başına yürüyen birisi vardı. Diğerleri de onu duymuşlardı. Silahları toplar gibi bir hali vardı.

Dakor yakınımnda durdu. "Zincirlerini çözmeden önce telleri ve fiber optikleri çıkaracağım. Böylesi daha güvenli. Ama hiç kıpırdamamalısın."

İkinci muhafız, "Dakor. Ne yaptığını iyi düşün," diye yalvardı.

"Düşündüm," dedi Dakor. Steril eldivenleri giydi ve cerrah aletlerinin durduğu tepsiye uzandı. Kafatasımın içine yerleştirilmiş implantları çıkarmaya başladı. Hızlı çalışıyordu ama eli çok hafifti. Acı hissediyordum ama çok hafif bir acı.

"Sen doktor musun?" diye sordum.

"Ben pek çok şeyim."

Kapının en üst menteşesinden cızırtılar ve dumanlar yükselmeye başladığında, Dakor beni Nabız'dan sökme işlemini tamamlamak üzereydi. Bütün muhafızlar ter dökmeye başlamıştı ama en fazla korkuyu üçüncü muhafız sergiliyordu.

Güçlkle nefes alarak, "Kesicisi var," dedi.

"Hayır," dedi Dakor. "Lazerlerimizi bir araya topladı ve ışınlarını tek bir noktaya odakladı."

"Neutra erimez," dedi ikinci muhafız.

Dakor, "Eritmeye çalışmıyor ki," dedi. "Tek yapması gereken onu yumuşatmak."

"Kaçmalıyız, arka taraftan, tünelden," dedi üçüncü muhafız.

Dakor hüzünlü bir tavırla başını salladı. "Haru'nun bizim için bir araç bıraktığını mı sanıyorsunuz? Tüneli arkasından mı hürlemiştir."

İkinci muhafız, "Bundan emin olamazsın," dedi.

"Bana inanmıyorsan git, kontrol et." Dakor başıyla işini bitirmişti. Çömelip ayaklarımı ve bacaklarımı birbirine bağlayan zincirleri bir arada tutan ağır kilide bir anahtar soktu.

Kapının üç menteşesinin ikincisinden de cızırtılar geliyordu. Olduğumuz yerde neredeyse donakalmıştık ve dördümüz de olanları korkunç bir merakla izliyorduk. İki dakika daha akıp gitti. Bir düzine lazer ışınının –hem de insanları ortadan ikiye böyen lazerlerin– ısısına dayanabilecek bir alaşım hayal etmek güçtü. Ama Dakor'un haklı olduğunu biliyordum. Yaratık'ın menteşeleri eritmesi gerekmiyordu. Sadece yeterince zayıflatması ve...

İkinci ve üçüncü muhafız çılgılık atmaya başladı.

Kapı bir duman ve ateş bulutu arasında içeri doğru patladı.

Duman o kadar yoğunlu ki, ardını göremiyordum. Ancak düşmanımızın gözleri daha keskindi. Bulutun içinde yakut renkli bir ışın patlaması belirdi ve ikinci muhafızın göğsüne isabet etti. Kalbi patladı ve göğüs kafesi parçalandı. Patlama gövdesinde kocaman bir delik açmış ve odayı, buharı tüten kırmızı bir pus içinde bırakmıştı.

Bir ses, "Yaşamak istiyorsanız silahlarınızı bırakın," dedi.

Bu sıradan bir ses değildi. Tanımıştım.

Bütün hayatım boyunca hiç yaşamadığım bir afallamayla seslendim. "Matt?"

Matt odanın içinde bir adım daha ilerlerken sakın bir sesle, "Hepiniz olduğunuz yerde kalırsanız, kimsenin ölmesi gerekmez," dedi. Simsiyah bir saldırı üniforması benzeri bir şey giymişti ve bir hayli hırpalanmışa benziyordu. Bir düzine yarası ve kanaması vardı. Göbeğinin üstündeki yanık ve kesik ciddi görünüyordu.

Ayaklarının üstünde durmasına bile hayret etmiştim. Kafasının sağ tarafındaki saçların büyük kısmı yanmıştı.

Ancak bu değişimler sadece yüzeyseldi. Sanki üstündeki pelerini atmış ve gerçek doğasının parlamasına izin vermişti. Varlığının yarattığı güç muazzamdı. Otel temelinden sarsan, elle tutulabilir bir kütleden farksızdı. Yüzü sertti; hatta acımasız olduğunu bile söyleyebilirdim ama bu, sadece uzun ve acılı bir hayattan gelen özgüvenle damgalanmış bir ifadeydi. Bütün jestleri, kontrolün onda olduğuna işaret ediyordu.

“Demek yalan söyledin!” Dakor lazer silahını kafama dayarken bir küfür savurdu. “Bunca zamandır Yaratık’ın seni kurtarmasını bekliyordun demek!”

“Sizin Yaratık’ınız hakkında en ufak bilgim yok,” diye çıkıştım. “Birkaç dakika öncesine kadar varlığından bile habersizdim. Bu adam benim Matt adında bir dostum.”

Tiksinti dolu bir sesle, “Yalanlar. Hep yalanlar,” diye söylendi.

Matt, “Sana gerçeği söylüyor, Dakor,” dedi. “Geçmişim hakkında hiçbir bilgisi yok ve Telar’lar hakkında çok az şey biliyor. Size, siz ona saldırdığınız için karşılık verdi. Hepsi korkunç bir yanlış anlaşılımdı. Neden silahlarınızı indirmiyorsunuz. Konuşalım.”

“O masum olsa bile, senin olmadığın kesin,” dedi Dakor. “Sana teslim olmayacağım ve beni vuracak olursan elim kasılacak, tetiği sıkacak ve onun beynini havaya uçuracak.”

Bu bir ikilemdi. Her ne kadar masum bir hata olsa da, onu tanıdığımı ele vermekle hata yaptığımı fark etmiştim. Matt’in gerçek kimliği konusunda ne kadar kör olabildiğime hâlâ inanamıyordum. Aslında hâlâ kim olduğunu bildiğimi söyleyemezdim. Bunca Telar’ı bir anda nasıl öldürebilmişti? Bunu ben bile yapamazdım.

“Geçmişimiz acıyla dolu. Aksi yönde rol yapacak değilim. Ama her şey uzun zaman önce oldu. Baştan başlayabiliriz. Sita’ya ve ortaklarına, Haru hakkında söylediklerini duydum. Kaynak’ın hâkimiyetini kaba kuvvetle ele geçirdiğini ve Telar’ları bir apta-

lin yolundan yürüttüğünü biliyorsun. Onu durdurmama yardım edebilirsin."

Dakor başını salladı. "Senin gibi bir canavara nasıl yardım edebilirim ki?"

"Ben bir canavar değilim."

"Değil misin? Peki babamı kim öldürdü?"

"Baban babamı öldürmeye çalışırken öldü. Bir savaşta, cesurca öldü ama ne yaptığını biliyordu. Masum değildi."

"Hiçbir Telaar, Haru'ya karşı bir savaşta sana katılmaz. Elinde çok fazla Telaar kanı var Keşava. O kanı asla yıkayamazsın. Buna mecbursan, beni öldür ama sana asla katılmayacağım."

Bu bilgiler havada uçuşurken başım dönüyordu.

Keşava, Yakşa'nın oğluydu!

Ölmüş olması gerekiyordu.

Matt bir Vampir/Telaar meleziydi.

Bu kadar güçlü olmasına şaşmamak gerekirdi!

Matt, bitkin bir tavırla eski dostu ya da düşmanına nişan aldı. "Daha iyi bir yolu olmalı," dedi. Dakor'la değil, benimle konuştuğunu anlamıştım. Dakor'un lazer silahının namlusu şakağıma yaslıydı. Bacaklarımı çözdüğünü unutmuş olmalıydı ya da bunun bir şey değiştirmeyeceğini düşünüyordu. Yakşa oğluna Sita hakkında bir şeyler öğretmişse, Matt'in ayaklarımın ellerimden daha öldürücü olduğunu biliyor olması gerekirdi.

Başımı usulca çevirdim ve Dakor'a baktım.

Duygu dolu bir sesle, "Keşke onu dinlesen," dedim.

Sesi umuttan arınmıştı. "Keşke bana yalan söylemeseydin."

Dakor beklemeyecekti. Tetiği çekmeye davrandı.

Benim kadar hızlı değildi. Kafamı lazerin menziline çıkmak için hızla öne, göğsüme doğru eğdim. Aynı anda ayağımı savurdum ve sol bacağına tekmeleyerek onu kendimden uzaklaştırırken, sağ bacağına kanca atıp onu kendime çektim. Baştan ayağa bir

fiyonk kraker gibi bükülse de, ateş etmeyi başardı. Silah patladı. O gün kemik ezebilecek olan bacaklarım insaflıydı. Ama durdum. Canını yakmayı gerçekten istemiyordum.

Önemi yoktu. Matt, Dakor'u daha iyi tanıyordu.

Çaresiz durumda olmalıydı. Matt onu göğsünden vurmuştu.

Sıcak ve yoğun kan beni sıırıslıkla etmişti. Dakor düştü ve bir an sonra üçüncü muhafız da yerde ona katıldı. Matt hızla yanıma geldi, anahtarlığı yapış yapış sıvının içinden aldı. Zincirlerimin sonuncusu da çözdü. Bir an sonra ayaktaydım ama rüzgârlı bir gündeki cılız bir ağaç gibi sallanıyordum. Güçlü koluyla bana destek verdi ve uzun zaman sonra ilk kez kendimi güvende hissettim.

"Keşava," dedim. "Sen gerçekten de Yakşa'nın oğlusun."

"Sana geliş nedenim buydu."

"Bana kızgın olduğumu sanıyordum."

"Sana deli gibi kızgınlım ama buradan hemen çıkmamız gerek. Daha başkaları da gelecektir."

"Bana Shanti'nin Seymour'a ulaştığını söyle. İkisinin de güvende olduğunu..."

Kapıya yürümeme yardım etti. Koridor et, yağ ve kan kalıntılarıyla, kelimenin tam anlamıyla bir kasap tezgâhına dönmüştü. Basamaklara ulaşmak için yanmış iç organ yığınının arasından yürümek zorunda kaldık. Manzara Matt'i tüketmişe benziyordu. O öylesine bir katil değildi. Yorgun bir sesle konuştu.

"Şimdilik güvendeler. Ama buraya gelerek bir kapıyı açmış oldun. Telar'lar artık benim hayatta ve seninle olduğumu biliyorlar. Öleceğimiz güne kadar izimizi sürecekleler." Duraksadı. "Teri için istediğim son şey buydu."

İç geçirerek cevap verdim. "Biliyorum. Biliyorum."

YİRMİ ÜÇ

Bir helikopter bizi otelin park alanında bekliyordu. Sıradan bir helikopter değildi. Benzerini daha önce Joel ve ben Nevada Çölü üzerinden ABD askeri gücünden kaçarken görmüştüm. Bu bir Apaçi helikopteri ve yeryüzündeki en ölümcül uçan makinelerden biriydi. Çifte mitralyöz, bir tankı havaya uçurabilecek büyüklükte mermi atma özelliğine sahip bir roketatar ve büyük bir evi yok edebilecek füzelerle donatılmıştı. Matt ön koltuğa geçmeme yardım ederken –gerçek adına alışmam gerekecekti– Apaçi’yi nereden bulduğunu sordum.

“eBay.”

“Cidden.”

“Babamın topladığı oyuncakları görsen şaşardın.”

Yakşa’dan “baba” olarak bahsedilmesi yüreğimi ısıtmıştı ama Umara’yı hâlâ kıskanıyordum. Bu çocuğa ben değil, o sahip olmuştu; çünkü yeniden insan olduğum kısa süre dışında, bütün vampirler gibi kısırdım.

Matt arkada, ön taraftaki kokpitten biraz daha yüksek seviyeye yerleştirilmiş pilot koltuğunda oturuyordu. Etrafım silah kontrol panelleriyle çevriliydi. Yükselirken ve Arosa’yı ardımızda bırakmadan önce, bir dağ zirvesinin etrafında daire çizerken panelleri inceledim. Tecrübeli bir pilota benziyordu. Geceyarısıydı ama ay parlaktı ve Matt’in endişeli bakışlarını yakalamıştım.

"Haru havalanacağımızı biliyor muydu?" diye sordum.

"Yakında öğrenecek."

"Ne yapacak peki?"

"Bizi havaalanına varmadan vurup indirmeye çalışacak."

"Havaalanına mı gidiyoruz? Bizi bekleyen bir jet mi var?"

"Bizi bekleyen çok hızlı bir jetim var ama varış noktamız değişken. Kaynak'ın ne kadar hızlı tepki vereceğine bağlı." Duraksadı. "Haru'nun kaçmasına asla izin vermemeliydim."

"Gizli bir tünel kullanarak kaçtı."

"Tünelden haberdardım. Engel olabilirdim ama..." Cümlesini tamamlamadı. Tamamlamasına gerek yoktu. Beni kurtarmak ve Haru'yu öldürmek arasında bir seçim yapmak zorundaydı ve tercihini yapmıştı.

"Seni ne zamandır ölü sanıyorlar?" diye sordum.

"Shanti bize kitabı okuduğunu söyledi. Üç yüz yılı."

"Kitap öldüğünü söylüyordu."

"Şey, Yakşa, Telar'ın öyle sanmasını istemişti."

"Umara da hâlâ hayatta mı?"

Tereddütlüydü. "Evet. Ama onu asırlardır görmedim."

"Neden?"

"Birbirimizden uzak durmamız, ikimizden birinin hayatta kalma şansını artırıyor." Omzunun üstünden arkaya baktı. "Başın nasıl?"

"İyileşiyor. Yavaş yavaş. Nabız berbat bir şey."

"Biliyorum."

Cevabı beni şaşırtmıştı. "Üç yüz yıl önce de var mıydı?"

"Farklı bir versiyonu vardı. O da yeterince kötüydü." Duraksadı. "Pes ettin mi?"

"Yaklaştım."

"Etkilendim. Yani Paula ve John şimdilik güvende."

"Onları nereden biliyorsun?"

"Seymour bahsetti. Dün."

"Ona kim olduğunu söyledin mi?"

"O çözdü."

"Nasıl?"

"Kitapta ipuçları gördüğünü söyledi. Adam bir dâhi. Şu anda Seymour ve Shanti, Teri'yle birlikteler. Colorado'dalar."

"Colorado'da ne var?"

"Güvenli bir ev."

"Ne kadar güvenli?"

"Kale denebilir."

"İyi. Lisa nerede?"

"Hâlâ Missouri'de."

"İşte bu kötü."

Matt ağaçların tepelerine yakın kalmaya özen göstererek -büyük olasılıkla radardan korunmaya çalışarak- bir zirvenin yanından geçti. Saatte iki yüz milden fazla süratle tam gaz uçuyordu.

"Sağ tarafındaki bilgisayarda özetleştirilmiş bir kullanıcı el kitabı var," dedi. "Oku ve Apaçi silahlarını kullanmanın temel özelliklerini öğren."

"Kontrol panellerine bakarak da fikir edindim."

"Yine de programı kullan. Senin için yazdım."

"Kurtarılmamı iyi planlamışsın."

"Tabii ki. İçeri dal, herkesi öldür ve kaç."

"Hayır, ciddiyim, sana teşekkür etmek istiyorum, Matt. Beynimde bütün o tellerle sandalyeye bağlı halde oturup bir egosantrik işkencesine maruz kalırken sonunda artık bittiğini düşünmüştüm. Çıkış yolu göremiyordum."

"Artık Krişna'nın merhameti tarafından korunduğunu hissetmiyor muydun?"

"Aslında, yakın zamanda onunla konuşabileceğimi düşündüm." Duraksadım. "Minnettarım. Sana borçlandım. Sana her şeyi borçluyum."

Matt uzunca bir süre sustu. "Babamla son konuşmamızda, seni korumamı söylemişti," dedi.

"Çok komik. Oregon'a beni öldürmeye gitmişti."

"Seni asla öldürmeyecekti."

"Ama Krişna'ya bir yemin etmişti. Beni neredeyse öldürüyordu."

Matt başını salladı. "Seni o kadar çok seviyordun ki. Canını asla yakmazdı."

"Keşke bana senden bahsetseydi."

"Kendine göre nedenleri vardı."

"Ama ölürken yanıdaydım," dedim hüzünle.

Matt ruh halimi hissetmişe benziyordu. "Konuşmak ister misin?"

"Seymour'un kitaplarını okudun. Ne olduğunu biliyorsun."

"Okurken sonunda huzura kavuşmuş gibi hissettim."

"Kavuştun. Işık saçıyordu. Krişna'ya geri döndüğüne inanmıştı." Duraksadım. "Biliyorsun. Sana milyonlarca sorum var."

"Tahmin ediyorum."

"Teri'yi neden arayıp buldun?"

"Seni bulmak için. Babam atalarına casusluk etmeye meraklı olduğundan ve zaman zaman onlarla temas kurduğundan bahsetmişti."

"Beni neden arıyordun?"

"Merak etmiştim. Büyürken hakkında o kadar çok şey duydum ki. En azından annem ortalıkta yokken. Onun en sevdiği konu değildin."

"Seni yönlendiren meraktan daha öte bir şey olmalı."

"Doğru. O kadar da farklı değiliz, Sita."

Benim gibi yalnızlık çektiğini söylüyordu.

Ancak her nedense bu duygu içimde cılız bir şüphenin uyanmasına neden olmuştu.

"Teri'ye âşık olacağını tahmin eder miydin?"

"İstediğim son şeydi."

"Onu nasıl buldun?"

"Babamda atalarınızın kayıtları vardı. Onları benimle paylaştı. Ama Telar'ın onları hiç görmediğini söyleyebilirim. Görselerdi, seni çok daha erken bulurlardı."

"Beni nasıl buldular?"

"Sanırım seninle ilgili ipucuna Lisa, erkek arkadaşı ve eski sevgilisi SYK'nin bilgisayarlarını *hack*'leyince ulaştılar. Lisa ve Jeff seni aramaya geldiğinde, Telar'lar da çok geride değildi."

"Bana saldıran ilk Telar, Lisa'yla aynı günlerde çıkageldi."

"Bu ilginç."

"Seninle tanıştığım geceydi."

"Telar'lar beni gözetlemiyordu. Gözetleseler bilirdim."

"Nasıl?"

"Ölmüş olurdum."

"Ama bunun enteresan bir tesadüf olduğunu kabul etmelisin."

"Hiç de değil. Lisa ve Jeff profesyonel dedektif değillerdi. Telar'ların, SYK'nın Malibu ofisinde çalışan herkesi takip etmiş olması mümkün. Telar'ların, Lisa'nın dairesini dinliyor olmalarına şaşırmazdım. Lisa, eski sevgilisinden seni duyunca, Telar'ların da senden haberdar olmaları çok sürmemiştir."

"Telar'lar SYK'yle neden bu kadar ilgili?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Beni aydınlat."

"Telar'lar son on bin yıldır dünyayı yönetiyor. Şimdi birden kasabada yeni bir oyuncu oraya çıkıyor; kimsenin hakkında bir şey bilmediği, dünyadaki bütün büyük firmaların kontrolünü ele geçirmeye başlayan bir oyuncu." Duraksadı. "Bunu sen de biliyorsun. Gerçekten sorduğun ne?"

"SYK'nin gücü para üstüne kurulu."

"Paraları ikinci planda. SYK'nin asıl gücü, Düzen'e dayalı. Ve bunu sen de biliyorsun." Durdu. "Bir dakika! Beni deniyorsun!"

"Üzgünüm."

"Daha bir saniye önce minnettar görünüyordun. Tanrım!"

"Matt... Sana Matt diye hitap etmemin sakıncası var mı?"

Homurdandı. "Sorun değil."

"*Maraton Adam* filmini seyretmiş miydin?"

"Sanırım Dustin Hoffmann'ın karakterinin sonunda, Lawrence Olivier'in canlandırdığı Nazi dışı karakterinin sadist işkencesine maruz kaldığı kısımdan bahsediyorsun. Adam Dustin'e, "Güvenli mi?" diye sorup duruyordu. Ama Dustin onca işkence altında pes etmedi çünkü sorunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. "

"Benim bahsettiğim bölüm bundan sonra gelen."

"Biliyorum. Oraya geliyordum. Sonra Dustin bir arkadaşı tarafından kurtarılıverir. Şehrin etrafında dolaştırılır ve işkence sırasında maruz kaldığı sorular ona tekrar sorulur. Ama hepsi Dustin'in güvenini kazanmak için oynanan bir oyundan ibarettir. Arkadaşı gerçekten Nazilerle çalışıyordur ve Dustin'le işi bitince onu doğrudan Alman'a geri götürür."

"İlginç bir filmdi."

"Onca Telar'ı öldürüp seni, sırf sen sonunda koyverip sırlarını bana açasın diye kurtardığımı gerçekten düşünüyor musun?"

"İlginç bir teori."

Matt'in canı sıkılmıştı. "Ne sinirsin. Bana güvenmiyorsun."

"Seymour sana Paula ve John'un yerini söyledi mi?"

"Hayır. Sanırım o da bana güvenmiyor."

"Krişna, Yakşa'ya Hydra'nın hikâyesini anlatırken ne demeye çalışıyordu?"

"Hiçbir fikrim yok. Hikâyeyi Seymour kitaptan bazı bölümleri benimle paylaşıp dek bilmiyordum."

"Baban kitabı sana hiç göstermedi mi?"

"Onu kitabın üstünde çalışırken gördüm ama okumama hiçbir zaman izin vermedi."

"Ne kadar da uygun düşmüş."

"Gerçek bu. Gerçeği söylediğimi anlayamıyor musun?"

"Senin ağzından çıkınca mı? Lütfen ama... Sen bir Telar/Vampir melezisin. Büyük olasılıkla hayal edemeyeceğim güçlere sahipsin. Telar'ların o Yaratıklardan o kadar korkmalarının bir nedeni olmalı."

"O isim hiçbir zaman umurumda olmadı."

"Kendini aklamak konusunda pek de iyi iş çıkarmıyorsun."

"Kendimi neden aklamak konusunda?"

"Telar adına çalışan bir casus olduğun iddiasından. Şu anda yaşanan her şey göstermelik bir oyun olabilir."

"Bunu arkada bıraktığım ölümlere söyle. Bu arada, Dakor dışında, o insanların bir kısmı yakın arkadaşımıdı."

"Beni kurtarmak için onları kurban ettin."

"Hayır, ölmüş gibi yaptılar. Sırf gerçek ortaya çıksın diye, karınlarını lazerle deştiler, organlarını yaktılar ve uzuvlarını keşip attılar." Matt homurdandı. "Babamın sende ne bulduğunu anlamıyorum."

İşte bu beni güldürmüştü. "Bak Matt, bana gerçeği söylediğinden yüzde doksan dokuz eminim. Aslında, sanırım seninle uğraşmamın ana nedenini bana çok uzun süre rol yapman. Utanıyorum. Birisinin beni böyle kandırmasına pek alışık değilim."

Matt bir süre sessiz kaldı. "Yüzde birlik şüphe kalıntından kurtulmaya çalışacak değilim. Aslına bakarsan, umurumda değil. Senin sorunun."

"Biraz şüphe iyi bir şey olabilir. Uzunca bir süre hayatta kalmamı sağladı."

Bir zirvenin daha etrafından dolaştık; altımızda ay ışığında bembeyaz parıldayan büyük bir göl uzanıyordu. Matt beni sıkı tutunmam konusunda uyardı ve suya doğru inişe geçti. Helikopteri yüzeyden bir buçuk metreden daha az bir yükseklikten son hızla geçirirken, dört kollu pervanemiz, serin bir buğunun havalanmasına ve donuk bir kükreme oluşmasına neden oluyordu.

Silahların kontrol programını incelemeye koyuldum.

On beş dakika boyunca hiç konuşmadık.

"Hâlâ izlendiğimizi düşünüyor musun?" diye sordum.

"Haru mahcup olmaktan nefret eder. Bizi durdurmak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Ama büyük bir avantajımız var. Onları şaşırttık. Daracık da olsa en azından kaçabileceğimiz bir pence-remiz var."

"Çok ikna edicisin."

"Şunu keser misin?"

"Casus olmadığını ispatladığın anda derhal keserim."

Öne doğru uzandı ve kulak mememi çekti. "Senden daha güçlü ve hızlıyım. İsteseydim, sen daha gözünü kırpmadan boynunu kırabilirdim."

Otelde geride bıraktığımız katliamı düşündüm.

"Sana inanıyorum," dedim.

"Boynunu beğenmiyor değilim."

"Hah! Tanıştığımız ilk akşamdan beri beni arzuluyorsun."

"Bana sorarsan tam aksi daha doğru derim. Unutma ben senin ne olduğunu biliyordum ama senin benim kim olduğumdan haberin yoktu."

"Kendini bu kadar iyi saklamayı nasıl başardın?"

"Vücut fonksiyonlarım üstünde hassas bir kontrolüm var. Bir insan gibi nefes alıp vermek benim için çok kolay. Aynı şey kalbim için de geçerli. Birlikte olduğumuz zamanlarda, normal bir insanınki gibi atmasını sağladım."

"Yakşa sana mutlaka Krişna'dan bahsetmiş olmalı."

"Tabii. Krişna onun için her şeydi."

"O zaman sana Hydra hikâyesinin ne anlama geldiğini neden anlatmadı?"

"Gerçekten o hikâyenin Telar'larm zaaflarını açıkladığını düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim.

"Babamın kitabı ne anlama geldiğini söylemiyor mu?"

"Bazı ipuçları veriyor. Krişna böyle olmayı severdi. Bhagavad Gita, Tanrı'yı bulmak üzerine uzun bir ipucu gibi. Krişna nadiren, ortaya çıkıp net şeyler söylerdi."

"Belki de babam da büyük sırrı bana açmak niyetindeydi. Seni gördükten sonra."

"Sana söyledim, ziyareti hatır sorma amaçlı değildi. Beni öldürmeye gelmişti, sonra da ölmeyi planlıyordu."

Matt omuz silkti. "İstediğine inan. Hayatta olman haklı olduğumu gösteriyor. Bana veda etti ama bu bana bir son gibi gelmedi. Beni yine görmeyi planlıyordu. En azından bir kez daha. Ölmeden önce Umara'ya da veda etmek istediğini biliyorum."

"Onu görebildi mi?"

"Sanmıyorum."

"Anneni çok özleyorsun olmalısın."

"İkisini de özleyorum." Duraksadı. "Teri'yle olmanın çok faydasını gördüm."

"Seçmelerde Olimpiyatlarda bana çok kızdın, çünkü ona vampir kanı verdiğimi anlamıştın."

"Tabii ki. Babam senin temkinsiz davranabileceğin konusunda beni uyarmıştı ama hiçbir fikrim yoktu. Kanın onun için fazla güçlüydü. Kendini çok fazla zorlamasına neden oldu. Ayrıca ben dikkat çekmemeye çalışırken onu spot ışıklarının altına ittin. Bunu neden yaptın?"

"Kazanmak istiyordu. Onun için anlamı büyüktü."

"Onu Telar'ları saklandıkları yerden çıkarmak için kullanmadın mı?"

"Teri'yi asla o şekilde kullanmazdım."

Matt başını salladı. Bana inanmış gibiydi. Sadece bin yaşındaydı. Bana göre delikanlı sayılırdı. Bende ki şüpheciliği o henüz geliştirmemişti.

Bir sonraki sorumu sormak konusunda isteksizdim.

"Teri, Numbria'ya yaptıklarını görünce nasıl tepki verdi?"

"Ona hiçbir şey yapmadığına ikna ettim. Senin de diğer kadınla birlikte saldırıya uğrayıp dövüldüğünü anlattım. Sadece onun kadar kötü olmadığını söyledim."

"Çok yetersiz bir açıklama. İnandı mı?"

"İnanmasını sağladım. Ne demek istediğimi anlamışsındır."

"Anlıyorum." Psişik güçlerini kullanmıştı. "Seni bu duruma düşürdüğüm için özür dilerim."

"Senin hatan değildi. Seymour bana Düzen'in saldırısına uğradığını söyledi."

"Ne zamandır haberdarsın?"

"Babam SYK'den seni görmeye gelmesinden kısa süre önce haberdar oldu. Onlarla ilgili bilgileri muğlaktı ama ne kadar tehlikeli olduklarını gördüğünü biliyorum. SYK hakkında konuşurken bana söylediği son şeylerden biri, "Hydra geri döndü," oldu."

"Ama Krişna, Hydra'nın Telar'la bağlantılı olduğunu söylemişti."

"Yakşa'nın söylediklerini kelimesi kelimesine tekrar ediyorum."

"Bütün gece söylediğin en ilginç şey bu oldu."

"Sıkıcı bir casus olmadığımı sevindim."

"Casus olduğuna ikna olmuş değilim."

"Kahraman olduğuma ikna olmuş da değilsin."

"Güvenmek zaman alır. Bu gece o işkence odasına girerek dünyamı tepetaklak ettin."

"Kimi bekliyordun?"

"Godzilla. Kalika. Bilmiyorum."

"Gerçekten kızın olabileceğini düşündün mü?"

Sanki gırtlığıma bir şey oturmuştu. "Zihnimde, kimin bu kadar güçlü olabileceği listesini tarıyordum."

"Kalika'yı özlüyorsun. Onu kaybetmek, Teri'nin peşine düşmene neden oldu."

"Şimdi sen de Paula gibi konuştun."

"Şu kâhin mi? O kadın ve oğluyla tanışmak isterim."

"Çok iyi saklanıyorlar. Aslında, Paula'nın son ziyaretimin ardından taşınmış olması beni hiç şaşırtmaz. Beni gördüğüne pek sevinmemişti."

"Sana yol gösterdi mi?"

"Duymak istediğim hiçbir şeyi söylemedi."

"Çocuk nasıl birisi?"

"Bilmiyorum. Beni görmeyi reddetti."

Matt şaşırmıştı. "Ama neden?"

"Korkarım bu onura layık değilim. Ama Seymour'u gördü."

"Sana Arosa'ya gitmeni söyleyenin John olduğunu sanmıştım."

"Bir ipucunu takip ediyordum. Ama bir yandan da Telar'la karşı karşıya gelme şansımın olduğunu düşünüyordum."

"Gerçekten de işe yaramış."

"Canın cehenneme! Kim olduğunu söyleseydin, beni pek çok eziyetten kurtarabilirdin."

"Arosa'ya gitmeseydin kitabı asla ele geçiremezdin."

"Evet ama şimdi Telar'larda bir kopya var. Babanın istediğinin bu olduğunu hiç sanmıyorum."

"Ellerinde zaten bir kopya olması mümkün. Seninle oyun oynamış olmaları da. Babamın bazı bölümlerde neyi kastettiğine dair onlara içgörü aktarmanı umarak oynadıkları bir oyun."

Zihnimi arındırmaya çalışarak başımı salladım. Kafatasımın Nabız'dan kalma sancısı hâlâ sürüyordu. Yine de kendimi büyük bir çıkışa yakın hissediyordum. Yapbozun bütün parçalarını bir araya toplayabilmiş değildim ama en azından hangilerinin tah-taya ait olduklarını biliyordum. Birkaç fikrimi Matt'in üstünde denemeye karar verdim.

"Sence Hydra ve Düzen birbiriyle bağlantılı mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Telar'ların kendi Düzen'lerinin olmadığı kesin. Ve SYK'nin saldırıları karşısında çaresiz görünüyorlar."

"Brutran'ın, Haru'nun özel operasyoncularına ne yaptığını duydun mu?"

"Evet. Hâlâ benimle konuşmayı sürdüren birkaç Telar var. Çoğunun öldüğünü duydum. Ve hayatta kalanlar da akıllarını oynatmış."

"Haru bana zombiye dönüştüklerini söyledi."

Matt başını salladı. "Bu korkunç bir şey."

"Muhtemelen senin düşünmediğin bir fikrimi sana açayım: Krişna, Yakşa'ya Telar'ların eskiden bildiklerinin çoğunu unuttuklarını söylemiş. Geçmişte bir Düzen'e sahipken, günümüzde benzerini nasıl inşa edecekleri bilgisini kaybetmiş olmaları mümkün mü?"

"Bu kadar önemli bir şey nasıl unutulabilir ki?"

"İlk başta ben de böyle düşündüm. Ama eski Telar'ların nasıl olduklarını sen benden iyi biliyorsun. Her grup gibi, onların da iniş ve çıkışları olmalı. Orijinal Telar'lardan hayatta kalan olup olmadığını biliyor muyuz? Annen sana ne anlattı?"

"Orijinal Telar'ların hepsinin öldüğünü söylemişti."

"Yaşlılıktan mı ölmüşler?"

"Ayaklanmalar, iç kavgalar, dış savaşlar. Annem yaşayan en yaşlı Telar."

"Haru onun öldüğüne kesin olarak ikna olmuş mu?"

"Olmuştu. Ama şimdi beni gördükten sonra fikri değişecektir."

Ne dediğini idrak etmem birkaç saniyemi aldı.

"Üzgünüm. Beni kurtarmak için her şeyi riske atmışsın," dedim.

"Senin hatan değildi."

"Kendin söyledin. Temkinsiz davrandım. Beni kurtarman anneni yeniden tehlikeye attı."

"Sen yapman gerekeni yaptın. Ben de öyle."

Sesinde taklit olamayacak kadar gerçek bir hüznü vardı.

Son şüphem de yok olmuştu. Telar'lar adına casusluk yapmıyordu.

"Onu bulabilir misin? Onunla konuşabilir misin?" diye sordum.

"Bir yolu var. Ama henüz o yola girmeye hazır değilim."

Sessizlik içinde on beş dakika daha uçtuk. Yakındaki bir sıradağdan bulutlar dökülüyordu ve ay gökyüzünde saklanmıştı. Karanlığın iyice çökmüş olması Matt'i rahatlatmışa benziyordu. Bir vadiden diğerine, gökyüzünde nadiren yüksekten uçarak son hızla ilerliyordu.

Helikopterin gelişmiş silah sistemi üzerinde çalışmayı sürdürdüm. Matt bana bir program yazmakla akıllık etmişti. Silahlar, toplar ve füzeler, birbiriyle entegre bir bütün halde işliyordu. Sistem nişan almak ve ateş etmekten daha karmaşıktı. Bu tarz

silahları kontrol edebilmek için senelerce eğitim alan erkek ve kadınlara hayranlık duymamak elimde değildi.

Zürih ve havaalanı yolunun yarısını geride bırakmıştık ki, bir alarm sesi duyuldu.

"Bu da ne?" diye sordum.

"C-Tarayıcını kontrol et. Güneyden iki jetin yaklaştığını göreceksin."

"Telar'lar mı?"

"Büyük ihtimalle."

"İsviçre Hava Kuvvetleri'ninden olabilirler."

"Alarm bizi taradıkları ve radar kilidi sağlamaya çalıştıkları için devreye girdi. Ateş açmak üzereler. Telar'lar."

"Ne kadar zamanımız var?"

"Bir dakika. Belki de daha az." Duraksadı. "Geldiklerini görmedim. Gizli bir hava sahasından fırlamış olmalılar."

"Önce biz ateş açabilir miyiz?"

"Arkamızdalar ama arayı hızla kapatıyorlar. Önce biz menzile gireceğiz. Arkadan saldırmak her zaman daha kolaydır."

"Belki de akışı tersine çevirmemiz gerek."

"Hayır."

"Ama neden?" diye sordum.

"Bana güven. Kendimce nedenlerim var."

"Bizi ısı güdümlü füze sistemiyle vurmaya mı çalışacaklar?"

"İlk tercihleri bu olacaktır."

"Ne yapacağını biliyor musun?"

"Umarım," dedi Matt.

Geriye dönüp saldırıya geçmemesinin nedeni, biraz ilerideki küçük kasabaydı. Apaçımız süratliydi ama salt hız söz konusu olduğunda bir jetle boy ölçüşemezdi. Helikopterin en büyük avantajı durup havada asılı kalabilmesiydi. Matt'in ne düşün-

düğünü biliyordum. Peşimizdeki jetler ısı güdümlü füzelerini sıcak motorlarımıza kilitleyeceklerdi. Kasabada silahlarını allak bullak edecek alternatif bir ısı kaynağı bulmayı umuyordu.

Kamp ateşini ikimiz aynı anda görmüştük. Şehrin merkezinde, iki geniş sokağın kesiştiği noktadaydı. Matt'in o tarafa doğru gitmesi için ısrar ettim ama o dağa, kasabanın arkasındaki ağaçlara yönelmişti.

"Neden?" diye bağırdım.

"Saldırı planlarını nasıl karşılık vereceğimizi görmeden harekete geçirmelerini istiyorum."

Daha güçlü bir alarm sesi duyuldu. C-Tarayıcımda gördüğüm...

"İki füze fırlattılar!" diye bağırdı.

"Bir tanesi yeterli değil miydi?"

"Sıkı tutun!" Matt aniden yön değiştirdi ve korkutucu bir hızla kasabaya doğru alçaldık. Hoş bir yaz gecesi idi ve ateşin etrafında toplanmış –daha çok ergenlerden oluşuyormuş gibi görünen– bir kalabalık vardı. Yukarı bakıp devasa pervanelerimizi görünce hızla dört bir yana kaçtılar. Gerçi Matt'i memnun edecek kadar hızlı oldukları söylenemezdi.

"Onları pervanelerimizle korkutmam gerek," dedi.

"Füzeler buraya varmadan ateşin önüne inmiş olman gerek."

"Bir avuç masum çocuğu havaya uçuracak değilim."

"Çarpmaya ne kadar kaldı?"

"On saniye."

Mitralyözün kontrolünü ele aldım ve Matt'in iznini almadan ateşten otuz metre kadar uzaktaki karanlık ve boş bir pastaneye ateş açtım. Tetiği sadece bir saniye aşağıda tutmuştum ama dükkânı yerle bir etmeye yetmişti. Çocuklar çığlıklar atarak sokakta kaçtılar.

"Şimdi o ateşin önüne geç!" diye emrettim

“Akıllıca, Sita.” Apaçi’yi kamp ateşiyle hızla yaklaşan füzelerin arasına alçalttı. Geceleyin kızıl meteorlar saçan füzeleri artık çıplak gözle görebiliyordum. Doğrudan üstümüze geliyorlardı. Matt’in çelik gibi sinirleri vardı. Ben olsam füzelerin yönünü çoktan saptırmıştım ama o ateşin önünde havada asılı durmayı sürdürüyordu.

Füzeler penceremizin dışında yükseliyordu.

Apaçi’ye temas edecek kadar yakın görünüyorlardı.

Matt, helikopteri sağa yönlendirdi. Birkaç saniye için yere doksan derece açıyla dönüp yan yatarak uçtuk. Kamp ateşi kör edici, kızıl bir ateş topuyla infilak etti. Şok dalgası bizi öyle sert sarstı ki kontrolden çıktık; pervanelerimiz az kalsın yere sürtünüyordu.

Matt’in bunu nasıl başardığını bilmiyordum ama saniyeler sonra istikrarı yeniden sağlayıp hızla yükselmiştik. “Her jete birer füze kilitle ve ateş aç,” dedi.

Füzeleri ateşlerken, “Anlaşıldı!” diye bağırdım.

“Makineli tüfekleri radar izleme sistemimize kilitle.”

“Kilitlendi bile. Ateşlemeye hazır.”

“Mükemmel. Geçişe üç... iki... bir. Ateş!”

Füzelerimiz ıskalamıştı ancak şaşırmadım. Isı güdümlüydüler ve jetlerin motorları bizim bulunduğumuz yön için zayıf hedeflerdi. Ancak kaçma hamlesi için son dakikayı bekleyen Matt, jetleri üstümüze kapanmaya çekmişti. Neredeyse doğrudan ana caddenin üstünden uçtular ve bunu yaparlarken onları yüksek hızlı mitralyözümüzle vurdum. Parmaklarımın ucundaki saf güç hissi harika gelmişti.

Her iki jet de dağın sırtına çarpıp infilak edince çok daha iyi hissettim. Ağaçların üst sınırına çarpmışlar ve kasabayı büyük bir yangından son anda kurtarmışlardı. Aslında, kıştan kalma bir

kar yığınınına isabet etmişlerdi. Patlamanın yoğun ısısı karı eritti ve buharlaşan su, alevleri söndürdü.

Yerde yara alan kimse yok gibiydi.

Hasar almadan Zürih'e doğru uçtuk.

Matt rahat bir tavırla "Hâlâ Telar'ların casusu olduğumu düşünüyor musun?" diye sordu.

"İsviçre jetleri olabilirlerdi."

"İsviçre jetleri telsizden arayıp kibarca uçuş plan numaramızı sorarlardı. Bizi vurmazlardı. İsviçreli medenidir."

"Sen daha iyi bilirsin."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Sadece onları daha iyi tanıdığını söylüyorum. Ne de olsa Telar'ların merkezi burada."

Matt bir kahkaha attı. "Babam ve annem burada yaşadılar. Seni Arosa'ya çekmelerinin tek nedeni buydu. Seymour'un kitapları sayesinde Yakşa / İsviçre bağlantısını kuracağını biliyorlardı."

"Merkezleri nerede?"

"Amerika'da."

"Amerika çok büyük."

"Merkezleri Washington DC'de."

"Nedense hiç şaşırmadım."

YİRMİ DÖRT

Beş gün sonra, Colorado'da Goldsmith adında eski bir maden kasabasıındaydık. Matt burayı, temiz dağ havası ve mahremiyeti yüzünden seçtiğini söyledi. Goldsmith'in bin beş yüz kişilik nüfusu vardı; hafta sonları. Kasaba kesinlikle gözlerden uzaktı.

Matt, sahte bir isimle bir ev satın almıştı. Konforlu ve bir hayli sıkı korunan bir evdi. Ayrıca yoldan görünmüyordu ve stratejik bir konuma sahipti. Kasabadan on mil uzaklıktaydı ve bir yanda gür çam ağaçlarından oluşan bir koru, diğer yanda bir granit sırtının arasına gizlenmişti. Dahası, evin hemen yanında, sınır sakinlerinin on dokuzuncu yüzyılın sonunda kazdıkları mükellef bir maden ağı vardı.

Efsaneye göre girişi tahtalarla kapatılmış madenlerden biri -dağın içine millerce uzanan ana tünelin gizli kollarından biri- içeride hazineye muhafızlık ederken birbirini öldüren kadın ve erkeklere ait düzinelerce iskeletin bulunabileceği kadar zengin bir altın damarını barındıran bir mağaraya çıkıyordu. Mesleğin eskileri madenin lanetli olduğuna yemin ediyorlardı.

Artık bir anlamda gerçekten de öyleydi. Apaçi, Yakşa'nın ele geçirmeyi başardığı ve oğluna bıraktığı tek egzotik oyuncak değildi. Matt, evi ve madeni, küçük bir orduyu alt etmeye yetecek miktarda mühimmat gücüyle donatmıştı. Yerimiz bulun-

duğu zaman, Telar'ın bizi tam olarak bu silahlarla vurmasından korkuyordu. Günlerini, birbirimizi havaya uçurmamak için ne yapacağımız konusunda bizi eğiterek geçiriyordu.

Gecelerini de Teri'ye nahoş durumumuzu izah ederek.

Teri'ye anlattıklarının yüzde doksanı kulağa bilim kurgu gibi geldiği için iyi iş çıkarıyordu. Ancak, Teri'nin Londra'daki o eski püskü motel odasında, beni Numbria'la birlikte bastığı o günden beri sersem bir halde olduğu da gerçektir. Bütün konuşmalar, onu tabi tuttuğumuz bütün psikik mesajlar; Matt ve benim, ikimizin de âşık olduğu o tatlı, masum kadını geri getirmeye yetmemiştir.

Bunun Matt'i nasıl tükettiğini görebiliyordum ve ben de her gün onunla biraz daha tükeniyordum.

Benim için, beni kurtarmak için saklandığı yerden çıkmıştı. Hayatını ve gerçek aşkının hayatını benim için mahvetmişti. Bunlar gerçeklerdi ve müthiş bir pişmanlığa neden oluyordu. Yine de bu kişisel fedakârlıklardan daha önemli meselelerimiz vardı. Telar'lar insanlığı ezmek üzereydi. Brutran ve SYK durumun kesinlikle farkındaydı ve karşı darbe için planları vardı. Bu da; savaşın tam ortasında kalacağı için, baştan çıkarıcı gölgelerin Matt'i daha fazla saklayamayacağı anlamına geliyordu. Ayağa kalkıp savaşması gerektiğini bilecek kadar akli başındaydı.

Ayrıca feda ettiği basit ve umarsız hayat tarzına da üzüliyordum. İki sene boyunca kendini –bir gün çıkagelmemi bekleyerek ama hiç gelmemem için dua ederek– Teri'ye duyduğu aşkın akışına bırakmıştı. Yine de fırtınayla aynı anda bir araya gelişimizin bir tesadüf sonucu olduğundan şüpheliydim.

Bu yüzden suçluluk duygum sorumluluklarla hafifliyordu.

Lisa ayrı bir meseleydi. Truman'daki işinden istifa edip bizimle Colorado'ya gelmeyi reddetmişti. Suçun bir kısmı Matt'teydi. Ona kim olduğumuzu açıklayacak kadar güvenmiyordu. Sıradan şartlar altında olasaydık kararı anlaşılabilirdi. Ama onu bu vahşi hayatın ortasında savunmasız bırakmak bana yanlış geliyordu.

Belki Telar ve SYK onu fazla önemsiz görecek ve yok sayacaklardı. Yine de her iki grup da kimsenin öldürülmeyecek kadar küçük olmadığını defalarca ispatlamışlardı.

Matt'e kafa tutabilirdim. En yaşlı olan bendim ve lider ben olmalıydım. Ama roller aniden değişmişti ve bunun büyük olasılıkla geri dönüşü olmadığını hissediyordum. O benden daha hızlı ve güçlüydü. Ayrıca çocukluğundan bu yana, Yakşa tarafından Telar'larla çarpışmak üzere eğitilmişti. Seymour bile kendini koruması için ondan medet umuyordu.

Ama Seymour ve ben cevaplar için hâlâ birbirimizden medet umuyorduk.

Colorado'daki beşinci akşamımızda ikimiz, madenin üstündeki zirveye oturmuş güneşin batmasını bekliyorduk. Hava durgun ve kuru, aynı zamanda huzur ve zamansızlık duygusuyla yüklüydü.

Başım sonunda iyileşmişti ama fiziksel olmaktan ziyade psikolojik sancılarım hâlâ devam ediyordu. Kolay kolay sarsılmazdım ama Haru bana sıkı numara çekmişti.

Seymour, her zamanki gibi zihnimi okumuşa benziyordu.

"Yerimizi gerçekten ele verir miydin?"

"Pes etmeye çok yaklaştım. Ne kadar yaklaştığımı düşünmek beni korkutuyor."

"Bir keresinde acının sadece zihinsel bir durum olduğunu söylemiştin."

"Makine zihnimi sildi. Sorun buydu. İnsanda mücadele edecek bir şey bırakmıyor."

"Umarım aygıtın seri üretimine girmeyi planlamıyorlardır."

"Fiziksel teknolojileri SYK'ninkinden üstün. Ama SYK'nin de Düzen avantajı var."

"Belki çok safça gelecek ama Telar'ın zihin konusunda daha fazla bilgi sahibi olmasını beklerdim."

"Aynı şeyi ben de düşündüm. Ama Krişna'nın sözlerini hatırla. Eski bilgilerinin büyük kısmını unuttular. Hatta kökenlerinin sırrını bile kaybetmişler. Bunu beş bin yıl önce söylemişti ve büyük olasılıkla Krişna yeryüzündeyken de en az o kadar eskiydiler." Duraksadım. "Seymour, ölümsüzlüğün sırrını kaybetmiş olmaları mümkün mü?"

"Seni takip edemiyorum. Numbria, sadece birkaç yüz yıl önce doğmuş olmasına rağmen, ölümsüzdü."

"Evet, onlardan doğan çocuklar hâlâ ölümsüz. Ama onlara ilk başta kalıcılıklarını sağlayan anahtar kaybetmiş olabilirler mi?"

"İlginç bir teori. Nereden çıktı?"

"Haru benden bir şey istiyordu. Bunu hissettim. Yardıma ihtiyacı vardı."

"Sadece kanını istemiş olabilir."

"Telar'lar vampir kanını, senin tahmin edeceğin boyutta saplantı haline getirmiş gibi değiller. Matt'e verdikleri isme bir bak-sana. Yaratık. Hayır, onlar sadece Düzen'den korunmak istiyorlar. Ve cevabın Yakşa'nın kitabında saklı olabileceğine inanıyorlar."

"Kitabın sadece küçük bir kısmını okudum. Bay Garuda'nın yerini alıp benim için tercüme edebilir misin?"

"Tabii ki. Vaktim olunca."

"Düzen ve Hydra arasında bir bağ olduğuna hâlâ inanıyor musun?"

"Evet."

"Ama her ikisinin de tam olarak ne olduklarını bilmiyorsun."

"Seni burada yanımda tutmamın nedeni bu. Evimizin tam zamanlı dâhisi. Bu gibi şeyleri senin çözmen gerek."

"Her iki grup hakkında yeterince bilgi sahibi olmadığımızı zaten biliyorum."

"Bir faydası oluyor mu?"

"Bir şeyi bilmediğimi bilmenin faydası oluyor."

"Matt'in annesi yeryüzündeki en yaşlı Telar ama o bile ilk Telar'ları, yaşlı olanları tanımıyor. Uzun zaman önce, kaydedilmiş tarih başlamadan önce, sinir sistemlerini daha üst düzey bir işleme tetikleyen bir şeyler yapmış olmalılar."

Seymour hemfikir değildi. "Böyle bir sonuca varamayız. Ya Telar'lar hiçbir şey yapmadıysa? Ya sadece genetik olarak üstünlerse?"

"Yani insanlığın farklı bir kolu gibi mi?"

"Evet. DNA'larının vampir DNA'sını taklit edebileceğini ve kendi kendini düzeltebileceğini biliyoruz. Sırf bu bile onları yaşlanmaktan alıkoyabilir. Büyük olasılıkla güçlerini de arttırır."

"İki gerçek olmasa bu fikri dikkate alabilirdim. Krişna'nın sırlarını kaybettikleri yorumu. Ve Haru'nun yardım arzusu. İnan bana, bunu gözlerinden okudum. Soğukkanlıydı ama yenebileceğinden emin olmadığı bir düşmanla karşı karşıya olduğu barızdı." Duraksadım. "Keşke ona Shanti'nin Düzen'i bloke edebildiğinden bahsetmeseydim."

"Sana işkence ediyordu. Bazı şeyleri ağzından kaçırman çok doğal."

"Ama ağzımdan kaçırmadım. Ona Shanti'den kasten bahsettim. Onu o lanet olası kadranı çevirmekten alıkoymak için ne gerekiyorsa yapardım."

"Sita, eğer Haru bana Nabız'ı içeren kutuyu gösterseydi, ben hemen pes eder ve ona senin hakkında bildiğim her şeyi anlatırdım. Kendine bu kadar yüklenme."

Gülümsedim. "Benim canım Seymour'um. Ben sensiz ne yapardım?"

"Beni bu kadar mı seviyorsun?"

"Sevdiğimi biliyorsun."

"O zaman belki benim için küçük bir iyilik yaparsın."

"Yapıldı bile."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Her gün o hapları almana gerek yok. Dün gece sen uyurken, damarına kanımdan birkaç damla akıttım. HIV virüsünü öldürdüm."

Seymour neşelenmişti. "Bunu neden şimdi yapmaya karar verdin?"

"Arosa'dan sonra, Krişna'nın en büyük yanılsamasına kapıldığımı fark ettim. Sürekli olarak asla ölmeyeceğimi düşünüyorum ama her an ölebilirim. Bugün bile."

Bana eğildi ve yanağını öptü. "Teşekkürler."

"Rica ederim. Şimdi konumuza dönelim. Telar'lar nasıl olur da sırların sırrını kaybetmiş olabilirler?"

"Bunu anlamak o kadar zor değil. Büyük olasılıkla çok azı Hydra'nın nasıl işlediğinin sırrına hâkimdi. Ve o çok az sayıdaki isim, Telar'ların geri kalanı karşısında iltimaslarını korumak için böyle kalmasını tercih etmiş olabilir. İktidarda kalmalarına yarayacak iltimas."

"Ama ya Telar'ların çoğu Kaynak'a karşı isyan etseydi?"

"O zaman sırların sırrını bilen bir ya da birkaç Telar'ı öldürürlerdi. Beş bin yıl içinde bir yığın isyan çıktığından eminim."

Onayladığımı göstermek için başımı salladım. "Ya da genç Telar'ların orijinal adamları öldürmesiyle son bulan, tek bir büyük isyan çıkmış olabilir. O zaman Hydra'nın sırrı sonsuza dek kaybolmuştur. SYK bunu sil baştan keşfedene dek."

"İkisinin arasında bir ilişki olduğundan hâlâ emin değilim. Hydra ve Düzen arasındaki bağlantılar çok cılız."

"İçimden bir ses olduğunu söylüyor. Her durumda, Bayan Brutran'ın geçmişini ve etrafındakilerin kökenlerini incelememiz gerek. SYK ilk kurulduğunda yönetim kurulunda beş isim varmış. Brutran'ın kocası da onlardan biriymiş."

"Los Angeles'tayken adamı takip etmedin. Neden?"

"Lisa firmayı kadının yönettiğini söyledi. Ayrıca, adamı hiç görmedim."

"Evde bir çocuk olduğunu söylemiştin."

"Evet. Bir kız."

"Kaç yaşındaydı?"

"Dört ya da beş. Neden?" diye sordum.

"Bir çocuk için böyle ürkütücü bir anneyle büyümenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim."

"Brutran'ın evine adım atıp çocukla karşılaştığımda, onda beni ürperten bir şey hissettim."

"İlginç"

"Hangi tehdit daha büyük? Telar mı SYK mi?"

Seymour durup düşündü. "Yüzeysel olarak bakılırsa Telar dersin. Yaşlı, güçlü ve topluma iyice yerleşmiş durumdalar. Ama Haru sana yüzlerce Telar askerini Brutran'ın evine saldırdığını ve hiçbirinin geri dönmediğini itiraf etti."

"Çok azı zombi olarak geri gelmiş."

"Çok hoş. Söylemeye çalıştığım SYK güç kazanır gibiyken, Telar'lar bir kısır döngüye takılıp kalmış. Eğer SYK mal varlığı olarak trilyonlar biriktirmişse, pratik bir yaklaşımla hükümetleri satın alabilir."

"Ya kitle imha silahları?" diye sordum.

"Bu konuda Matt'i sorguladım. Telar'ların nükleer bombaları ve onları getirtecek araçları olduğunu söyledi. İnsanlığı yok etme yolları bu olabilir."

"Ama öyle olduğunu sanmıyorsun," dedim.

"Nükleer bombalar arkalarında bıraktıkları radyasyon ve kalıntılarla karmaşık şeylerdir. Telar'lar burada yaşamayı sürdürmek zorunda. Haru'nun vebayı başlatmaları konusundaki böbürlenmelerinin önemli olduğunu düşündüm. Onların yerinde olsaydım ve nüfusu yüz milyonun altına düşürmek isteseydim

süper bir virüs geliştirir ve halkımı o virüse karşı aşıladım. Sonra virüsü havaalanlarına ve dünyanın dört bir yanına seyahat eden uçaklara yayardım.”

“Böyle bir virüs yaratmak ne kadar zor olabilir ki?” diye sordum.

“Bilim adamlarımızın bunu çoktan yaptıklarına kalıbımı basarım. Mesela ebola virüsünü ele alalım. Beyaz gömlekli zeki adamlar ve kadınlar virüse ince bir ayar verseler ve havadan yapılmasını sağlasalar, o zaman dünyadaki hemen hemen herkesi öldürebilirsin.”

“Beni korkutuyorsun. Veba Avrupa’yı silip süpürdüğünde sen hayatta değildin. Koca şehirlere neler yaptığını gördüm. Tek bir insanın bile hastalığı kapması yeterliydi; üç ya da dört gün sonrasında sokaklarda cesetler üste üste olurdu. Hepsi kapkara ve şişmiş cesetler. Bir hafta içinde köy ahalisi tamamen ölmüş olurdu.”

“Kaçırdığıma memnunum. Normal bir virüsün yayılmasına engel olmak bile çok zor. Ama eğer Telar’lar bir virüs üretir ve birkaç düzine büyük şehre yayarlarsa, o zaman bunun önünün alınması neredeyse imkânsız olur.”

“Telar’ların daha tehlikeli olduklarını kanıtlar gibisin.”

“Hangisinin daha beter olduğuna karar vermek neden bu kadar önemli?”

Cevap vermedim. Buna gerek yoktu. Birazdan öğrenecekti.

Seymour’un rengi attı. “Bir tarafa katılmayı planlıyorsun. SYK’ye yardım etmeyi düşünüyorsun.”

“Yapılacak en mantıklı şey buymuş gibi görünüyor.”

“Tabii ki. Mantıklı. Ama bir sosyopat için.”

“Brutran ve insanların kötü olduklarını biliyorum. Ama bize ve ne yaptığımıza bir bak. Koca bir hiç! Bir dağ başında saklanıyor ve ikisinin de bizi bulmaması için dua ediyoruz. Matt

ve ben Telar'dan kaçtığımız için, Haru planlarını hızlandırmak için can atıyordur. Bana ne yaptığını söylemesinin tek nedeni, o otelden canlı çıkmayacağıma inanmasıydı. Ama şimdi doğruca SYK'ye koşacağımdan korkuyor olmalı."

"Düşmanımın düşmanı dostumdur."

"Bu bazen doğru," dedim.

"Saçmalıktan başka bir şey değil. Hiçbir şey yapmadan durmak akıllıca bir hamle olabilir. Bırak kendi aralarında dövüşsünler. Sonunda birbirlerini yok edebilirler."

"Güçlü virüsler için endişelenmemiz gerekmeseydi sana katılabilirdim."

Güneş ufukta kaybolurken derin bir sessizliğe gömüldük. Normalde gün doğuşu ve batımını huzurlu bulurdum. Ama o an huzur vermiyordu. Goldsmith bana Arosa'yı anımsatıyordu. Huzuru aldatmacaydı.

"En büyük soruyu yok sayıyoruz," dedi Seymour.

"Paula ve John."

"Ona ulaşmayı denedin mi?"

"Tabii ki. Santorini'den ayrılmışlar."

"İyi etmişler."

"Paula haber ulaştırabileceğim bir numara bırakmamış."

"Bu, sadece güvenli olduğunu hissettiği zaman kendisinin seninle temas kuracağı anlamına gelir. Ben onun önsezilerine güveniyorum. Sen de güvenmelisin."

"Bu bana güvenmediği anlamına gelir."

"Sita. John'u korumak zorunda."

"Kozmik Yanılgı Sezgisi'ni daha yakından inceledin mi?"

"Çok oynadım. Peşinde çok güçlü bir yeraltı var. Bedavaya indirebiliyor olman çok tuhaf. Oyun yüksek kalitede. Elli papele kolayca satabilirsin."

"Oyunu piyasaya süren firmanın adı ne?"

“Yükseliş.”

“Yeni Çağ hissi uyandırıyor. John’un oyunu neden saplantı haline getirdiğini söyleyebilir misin?”

“Yüzde yüz emin değilim. Söylediğim gibi oyun dünyada başlıyor. Kalkmak üzere olan bir uzay aracına ulaşabilmek için savaşman gerekiyor. O noktaya varmak zor. Henüz o kadar ilerleyemedim. Sonrasında galaktik nüveye ulaşana kadar daha üst düzey dünyalarda yol almak zorundasın.”

“John’u neden cezbetsin ki?”

“Oyun pek çok açıdan sıra dışı. Öncelikle, bunun zihin-beden koordinasyonunun ne kadar iyi olduğuyla alakası yok. Bu bir ateş etme yarışı da değil. Oyunda başarılı olmak için, bilge ve merhametli kararlar aldığın ahlaki bir cambaz ipinde yürümen gerek. Karşılaştığın her durumda, aklını ya da kalbini dinlemek arasında bir seçim yapmak zorundasın. Örneğin; karakterin evlenip çocuk sahibi olabiliyor. Ama üç yıl sonra başka birine rastlayıp âşık olabiliyorsun. O zaman bir karar vermen gerekiyor. Soylu olanı yapıp eşimle kalarak çocuğumun bir babası olmasını mı sağlamalıyım? Yoksa gerçek aşkımla kaçmalı mıyım?”

“Bu ergenlere yönelik bir bilgisayar oyunu mu?”

“Hiçbir zaman ergenlere yönelik olduğunu söylemedim. Sadece John’un sürekli oynadığını söyledim.”

“Sanırım ailen adına fedakârlık yaptığın zaman daha hızlı ilerliyorsun.”

“Bazen bu doğru olabiliyor. Ama başka durumlarda, daha önce aldığın kararlara bağlı olarak bu kötü bir tercih de olabiliyor. Yanlış eşle olmak hayatını mahvedebiliyor. Gördüğün gibi, oyun bir açıdan da hayati kararları almakla ilgili. Ama içinde uzaylılar, melekler ve iblisler de var. Onlarla kurduğun bağlantıya göre sana yardım edebiliyor ya da zarar verebiliyorlar. Ama burada oyun gerçekten aklınla alay ediyor. Karakterin belli bir seviyeye ulaşana kadar, melekler ve iblislerin zihninde fısıldadıklarının farkına

bile varmıyor. Farkındalığın ne kadar azsa, anneliğe ulaşmadan ölmen o kadar olası.”

“Annelik mi?”

“Seni galaktik nüveye ulaştıracak olan şey.”

“Kulağa inanılmaz karmaşık geliyor.”

“Sersemletici. Oyunu geliştirmek bir servete mal olmuş olmalı.”

“Yükseliş’in SYK’yle bir bağlantısı olduğuna dair herhangi bir işaret var mı?”

“Sadece baş harflerdeki rastlantı.” Seymour hayranlıkla başını salladı. “John’un hakkını vermek gerek. Evindeyken, böyle bir labirentte yolunu bulmak konusunda ne kadar yetenekli olduğunu anlamamıştım. Tanrısal bir varlık değilse bile, en azından çok yüksek bir IQ’ya sahip.”

Bu açıklama beni tatmin etmemişti. Günlük olaylarda derin işaretler aramaktan hiç haz etmiyordum. Belki de John vaktini bilgisayar oyunlarına harcamaktan hoşlanan diğer çocuklar gibiydi ve Kozmik Yanılgı Sezgisi’ni sadece hoşuna gittiği için oynuyordu. Nokta.

“Haru’nun onu bulmaya neden bu kadar hevesli olduğunu merak ediyorum,” dedim.

“En büyük soru bu.”

“Öyle mi? Bilmiyorum.”

“Nerede olduklarını söylediğin zaman gitmene izin vereceğini söyledi.”

“Yalan söylüyordu. Gitmeme asla izin vermeyecekti.”

“Yine de bu, çocuğu bulmak konusunda ne kadar umutsuz olduğunu gösterir.”

“Nereye varmaya çalışıyorsun?” diye sordum.

“Düşmanını, kendini onun yerine koymadan anlayamazsın. Ne düşünüyorlar? Ne istiyorlar? İkinci sorunun yanıtını biliyoruz. Haru, John’u istiyor.”

Seymour sık sık yaptığı gibi fikirlerimin arasına taze tohumlar serpiştiriyordu. Beni düşünmeye zorluyordu. "Haru, Krişna'nın Yakşa'ya Telar'ı yok etmeye yarayacak bilgiler vermesine bozulmuştu. Diğer yandan Krişna'nın bilgisinden etkilenmiş gibiydi."

"Haru, John'un ikinci bir Krişna olmasından endişeleniyor olabilir," dedi Seymour.

"Senin söylemeyi çok sevdiğin gibi, bu ciddi bir sıçrama."

"Sana katılmıyorum. Telar'lar ateist değil. Öldürdüğü ilk Telar Tanrıça İsis'e dua ederek öldü. Numbria da İsis'e tapıyordu. Bazıları doğaüstü olana inanıyor. Suzama'ya gösterdikleri ilgiye bir bak. Bence Haru, Suzama konusunu gündeme getirirken motivasyonu konusunda ciddi bir ipucu vermiş oldu."

"Açıkla," dedim.

"Kaybolmuş olabilir mi? Ya da rehberlik arıyordu?"

"Seymour! Adamlar insanlığın kökünü kurutmaya hazırlanıyor. Bu olasılık, gerçeği aramaya en az Hitler'in Polonya'yı işgal ettiği zamanki kadar uzak."

Seymour düşünceliydi. "Yine de insan merak ediyor."

"Neyi?"

"Bu kadar uzun yaşamının nasıl bir his olduğunu."

"Bana sorabilirsin. Ben o kadar uzun yaşadım."

"Sen farklısın. Bir vampirsin. Alınma ama Sita, Telar'lar vampirden çok insana benziyor. Bunca sene yaşamının onları nasıl etkilediğini merak ediyorum. Ve daha binlerce yıl yaşayabileceklerini bilmenin."

Bence yanıliyordu. Ben Haru'dan daha insani özelliklere sahiptim. Yine de söyledikleri, sezgileri beni fazlasıyla etkilemişti. "Ne demek istiyorsun?"

Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Ölümsüzlüğün bedeli, bildiğimizden daha ağır olabilir," dedi.

Arkamızda bir ses duydum. Hassas kulaklarıma göre, herkes kendine ait bir yürüyüşü ve kendine has bir nefes alıp veriş şekli vardı. Bu sesin, evimizin arka tarafından buraya çıkan top-rak patikadan yukarı koşan Shanti'ye ait olduğunu biliyordum. Shanti görüş alanımıza girerken Seymour ve ben ayağa fırladık. Shanti'nin yeniden yapılmış yüzüne kan hücum etmişti. Gözleri korkuyla parlıyor, sesi titriyordu.

"Matt geldiklerini söyledi."

Seymour, "Kim?" diye sordu.

"Telar'lar."

"Kaç kişiler?" diye sordum.

Shanti, "Çok fazla!" diye haykırdı.

YİRMİ BEŞ

Matt, Seymour'un Shanti ve Teri'yi alıp madenin içine, Matt'in hazırladığı bir yere saklanmaları için ısrar etti. Seymour son birkaç gününü bir M-16 tüfeğini kullanmayı öğrenerek geçirmişti ve bebek bakıcılığının –kendi deyimiyle– kendisi için fazla korkakça bir rol olduğunu hissediyordu.

Matt, Teri'nin kurşungeçirmez yeleğini giymesine yardım ederken, "Karnına bir kurşun yersen böyle hissetmezsin," dedi. Ben de Shanti'yi giydiriyordum. "Ayrıca, Sita ve benim de sizin arkanızdan gelmek zorunda kalmamız çok sürmeyecektir."

"Büyük olasılıkla Seymour, sizi içeri girerken vuracak," dedi Teri. Sesi, uzun süredir olmadığı kadar canlı geliyordu. Korkuyordu ama sanırım savaş düşüncesi zaten rekabetçi olan ruhunu harekete geçirmişti.

Seymour mutsuzdu. "En azından bayıra açtığın o keskin nişancı hücresinin korusam?.. Hani şu yolun aşağısını gören hücreyi."

Matt, "Orası Sita'nın noktası," dedi. Kemerine el bombaları tıkiyordu. Bunlar sıradan şarapneller değildi. İçlerinde onları özellikle öldürücü kılan Telar patlayıcıları vardı. Kusursuz küreler oldukları ve patlayıcılarının her miligramını aynı anda havaya uçurabildikleri için bir kasa dinamitle eşit oranda şok dalgasına

neden olabiliyorlardı. Pek çok insan, bir tanesini kendisinin ölümünden kaçınmasına yetecek kadar uzağa fırlatmayı başaramazdı.

Elimizde Telar'larınkilerden ve geleneksel silahlardan oluşan bir karışım vardı. Ne yazık ki sadece dört lazer tüfeğine sahiptik. Matt onların ikimizde kalması konusunda ısrarcıydı. Aklın yolu birdi. Gerçek hasarı onun ve benim vereceğimizi biliyordu. Seymour, Shanti ve Teri'nin madene M-16larla gitmeleri bu yüzdendi.

Ama ben insan silahlarından vazgeçecek değildim. Claudious'un üzerimde kullandığı mitralyözü ortaklarına yöneltmek için can atıyordum. O silahı Truman'dan Goldsmith'e getirmek için küçük bir servet harcamıştım.

Teri, Seymour'a "Sadece takılıyordum," dedi. "Sen bizi korurken çok daha iyi hissedeceğim."

"Ben de öyle," dedi Shanti.

Seymour cici kızlardan gelen birkaç nazik söze kanacak birisi değildi ama kaderini ne zaman kabullenmesi gerektiğini de iyi bilirdi. Matt'e dönüp, "Bu saldırıda bilgi kaynağın ne?" diye sordu. "Eve dönerken, ortalıkta hiç kimseyi görmedin."

Matt, "Bir düzine minibüs ve kamyon Goldsmith'e giriş yaptı," diye açıkladı. "Orada kiralık adamlarım var. Arayıp ziyaretçilerin bizi sorduklarını doğruladılar. Konvoy on dakikaya kadar burada olur."

"Helikopterlerle hücum edip bizi bombalayarak taş devrine geri göndermemelerine şaşırdım," dedi Seymour.

"Bizi canlı ele geçirmek istiyorlar," dedi Matt. "Ama inan bana, esir alınmak istemezsin."

Seymour kızlara, Matt'le aynı fikirde olduğunu söyledi. Teri ve Shanti'nin tanımadıkları Nabız'dan tabii ki haberdardı. Onların, ölümün o cihaza oturmaya yeğ olduğu konusunda hiçbir fikirleri yoktu.

Seymour, "Ağır bir çatışma başlarsa polis harekete geçmez mi?" diye sordu.

"Telar'lar polisin icabına çoktan bakmıştır," dedi Matt.

Teri, "Nasıl?" diye sordu.

"Rüşvet. Hem de yüklü bir rüşvet," dedi Matt.

Seymour, "Tercihimizi daha kalabalık bir yerleşim yerinden yana kullanmalıydık," dedi.

Matt başını salladı. "Bu Telar'ları durdurmazdı. Daha fazla insan ölürdü."

Seymour, "En azından bir şansımızın olduğunu söyle," diye yakındı.

Matt onun sırtını sıvazladı. "Aslında bence canlarına okuyacağız. Bol miktarda cephanelikle derine gömülmüş küçük bir ekip, koca bir müfrezeyi defedebilir. Yıllarımı bu evi silahlandırmakla geçirdim. Bütün bölgeye mayın döşedim. Madenin uzak köşesinde gizlenmiş bir helikopterim var. Yani seçeneklerimiz var."

Seymour, Matt'in cevaplarından tatmin olmuşa benziyordu. Yola çıkmaya hazırlandı. Ama Shanti beni son anda köşeye sıkıştırdı. "Seninle kalmam gerek," dedi.

"Saldıran Telar'lar dedim, SYK değil."

"SYK, Numbria'yla birlikte olduğunu biliyordu."

"Tesadüf olabilir. Ayrıca Matt'i duydun. Kısa bir direnişin ardından geri çekileceğiz. Birazdan görüşeceğiz."

Shanti bana sıkı sıkı sarıldı. "Ne olursa olsun, benim için yaptığın her şeye minnettarım."

"Tanrı aşkına, Shanti. Seni çok kötü bir tehlikeye attım."

"Beni hayatta tuttun. İyileştirdin."

Onu iyice sıktım. "Sana el sürmelerine sakın izin verme."

Sesimdeki gerginliği fark etmişti. "Anladım."

Seymour yanında Teri ve Shanti'yle uzaklaştı. Silahlarımızı yüklemeye devam ederken, Matt bana mayınları nerelere döşediği anlattı.

"Mayınları havaya uçurmayı olabildiğince ertele," dedi. "Bunun savunmamızın bir parçası olduğunu öğrenmelerini istemiyorum. İçimde dalga dalga yaklaşacaklarına dair bir his var. Haru adamlarını kurban etmekten kaçınmıyor. Biz pes edene kadar durmayacaktır."

"Yani sonunda helikopteri kullanacağız," dedim.

"Belki de kullanmayız. Haru savaşı sonsuza dek sürdüremez. Rüşvetleri ne kadar mahremiyet sağlarsa sağlasın, bütün o silah sesleri dikkat çekecektir. Bir noktada polis ve Milli Savunma boy gösterecektir."

"Sence Telar'lar bizi nasıl buldu?"

"Sana bulacaklarını söylemiştim," dedi.

"Ama bu kadar çabuk... Daha fazla zamanımız olur sanıyordum."

"Buradalar. Elimizden gelen bir şey yok."

"Seni bu evde bırakmaktan nefret ediyorum," dedim. "İyi nişan alınmış bir havan mermisi gelecek ve tarihe karışacaksın."

"Büyük silahlarla başlamazlar. Çok fazla gürültü çıkarıyorlar. Ne zaman geri çekileceğimi bilirim. Kulaklığın iyi çalışıyor mu?"

İncelikli işitme yetimizi engelleyebilecek boyuta gelebilecek mücadele gürültüsü arasında bile irtibat halinde kalabilmemiz için kulaklarımızın içine yerleştirilmiş küçük telsizlerimiz vardı. Hızlı bir deneme yaptık, kusursuz işliyorlardı. Madeni çevreleyen kayanın sinyali engelliyor olması çok yazıktı; yoksa diğerleriyle de temasımızı koruyabilirdik.

Ancak Seymour'a inancım tamdı. Daha önce hiç savaşmamıştı ama korkmuyordu. Ölmekten çekinmiyordu ve keşke kendim için de aynı şeyi söyleyebilseydim. Kendime güvenim tamdı, aslında

savaşı sabırsızlıkla bekliyordum ama için için Haru'nun bize bir sürpriz hazırladığını hissediyordum.

Matt de aynı şeyi hissediyor olmalıydı. Bir sonraki yorumu beni endişelendirecekti.

"Madene ve nişancı deliğine gaz maskeleri sakladım," dedi. "Birini tak ve sakın çıkarma."

"Madene gaz verebileceklerine inanıyorum ama bir dağın bütün bir yanına nasıl gaz verecekler?"

"Burada vebayı başlatan adamlardan bahsediyoruz."

"Anlaşıldı."

Matt çok ciddiydi. Beni hızla evden çıkardı. Bayıra çıkmamı istiyordu çünkü koruma ateşim kadar, gözlerime de ihtiyacı vardı. Artık savaş kapıya dayandığı için, kumandayı ona vermekten hoşnuttum. Beni kurtardığında söylediklerimde haklıydım; babasının oğluydu. Haru'nun kendi hileleri tabii ki olacaktı ama Matt'in giysisinin kolunun içinde hiçbirimizin haberdar olmadığı asların saklı olduğundan emindim.

Bayıra ulaştığımda alacakaranlık iyice çökmüştü. Venüs batıda ıslıl ıslıl parlıyordu ve Vega tepede görünür durumdaydı. Bir mil ötede, Goldsmith istikametinde bize doğru yaklaşan yirmi kadar araç gördüm. Seymour gibi ben de sürpriz bir saldırı yapmalarına şaşırıyıştım ama bu, Haru'nun kibrinin işareti olabilirdi. Araçlardaki herkesin düzenli kalp atışlarından karşımızda kesinlikle Telar askerlerinin olduğunu anlamak mümkündü.

Kamyonların üç tanesi heybetliydi.

İçlerinde ne tür oyuncakların saklı olduğunu merak ediyordum.

Mitralyözü yüklemeyi tamamlamıştım. Bir ton cephanem vardı. Onlara bu mesafeden ateş açabilirdim. Ama Matt'in talimatlarına uydum ve yaklaşmalarına izin verdim. İki lazer tüfeğim, iki keskin nişancı tüfeğim vardı. Tüfekleri dönüşümlü olarak kullanmayı planlıyordum. Lazerlerin kötü yanı enerjilerini kısa

sürede kaybetmeleri idi. Nişancı hücresinde kaldığım sürece, bu bir problem değildi. Matt tüfekleri iki ağır Telar aküsüne bağlamıştı. Ama madene çekildiğimiz zama, güç kaynağını arkada bırakmak zorunda kalacaktım. O zaman lazerlerle yapacağım her atışı tek tek saymam gerekecekti.

Matt telsizden konuştu: "Onları gördün mü?"

"Anlaşıldı. Neredeyse araç yolumuzdalar. Yavaşlama emaresi göstermiyorlar."

"Yanımızdan geçip gitmeleri ve araçlarını kuzeyimizdeki uçuruma saklamaları olası."

"Onları, geçerken vurmamı istemediğinden emin misin?"

"Bırak ilk hamle onlardan gelsin. Ve Sita..."

"Ne?"

"Gaz maskeni tak."

"Çok boğucu."

"Hayatını kurtarabilir."

"Gaz püskürtürlerse hemen takabilirim."

"Ya gazın yanında başka bir şey daha kullanırlarsa?"

Matt onları benden daha iyi tanıyordu. Maskeyi taktım.

Öngörüsü doğruluğunu kanıtladı. Telar konvoyu, bizi es geçti ve bütün araçları görüş alanımızın dışına çıkana dek durmadı. Adamlarının araçlarından inip tepelere yayılmalarını dinledim. Haru cinsiyet ayrımı yapmıyordu. Gelenlerin yarısı kadın, yarısı erkekti. Kendi kulaklıklarından birbirleriyle konuşuyor ama bilmediğim bir kod kullanıyorlardı.

"Keşke ne dediklerini bilseydim," dedim.

"Bunun planlarımızı değiştireceğinden şüpheliyim."

"Matt, doğudan yaklaşan altı Telar var. Ayrıca araç yolunun sağ tarafına, güneyden gelen altı kişi daha."

"Anlaşıldı. Onları görüyorum."

"Kameralar?"

"Bölgeyi döşedim. Batı tarafında, aşağıda bir düzine Telar var. Ayrıca arka tarafından zirveye tırmanan yarım düzine daha. Büyük olasılıkla seni vurup indirmeyi umuyorlar."

"Anlaşıldı. Ateş açabilir miyim?"

"Bekle. Maden girişini net olarak görüyor musun?"

"Pozitif. Maden yakınında kimse yok. Ama gözümü açık tutarım."

"İlginç," diye mırıldandı.

"Neymiş o?"

"Enerjimi kesmeye çalışıyorlar."

"Yedeğin var mı?"

"Pozitif." Sesi daha telaşlı bir tınıya bürünmüştü. "Sita, plan değişti. Bir yığın tuhaf görünüşlü projektör kuruyorlar. Büyük olasılıkla enerjiyi araçlarına istifledikleri şey her neyse, ondan alıyorlar."

"Uzak mesafeden enerji yansıtabilirler mi?"

"Evet." Şaşırmış gibiydi. "Bunlar engelleyiciler olabilir."

"Dakor ve muhafızları bahsetmişti. Engelleyici ne demek?"

Matt'ın sesi gergindi. "Pis herifler. Vites değiştiriyoruz. Önümüzdeki altmış saniye boyunca olabildiğince fazla asker öldür. Diğerlerini çekilmeye zorla. Sonra bir düzine Telar el bombasını uçuşumdan aşağı fırlat."

"Anlaşıldı."

"Kolun o kadar uzağa ulaşabilir mi?"

"Lanet olsun, tabii ki. Kanlı Sita silahlı ve tehlikeli."

Lazer tüfekleri kusursuz dürbünlerle donatılmıştı. Kızılötesi ve harekete duyarlıydılar. Hatta bir hedefin tam mesafesini geri yansıtabilen sonik bir nabız yayıyorlardı. Telar'ların evin yakınına kurdukları yansıtıcılar konusunda çok endişelendiğim için, önce Matt'ın arkasını kollamaya çalışıyordum.

Evin doğu tarafına yönelen Telar'lar ağaçların arasına sinmişlerdi ama gözüme orada bir kafa, şurada bir kol, dışarı taşan bir bacak çarpıp duruyordu. Peş peşe üç el ateş ettim ve üç çığlık duydum. Matt'in bahsettiği yansıtıcılardan birini gördüm. Bir tripod üstüne yerleştirilmiş, geniş açılı bir lense benziyordu. Onu havaya uçurdum.

Üst tarafa doğru tırmanan Telar'lar konumum için tehdit oluşturuyorlardı. Üçünü indirdim ama diğerleri saklanmayı başardı.

Lazerin hedeflerimin üzerindeki etkisi -mide bulandırıcı anlamda- büyüleyiciydi. Işın bir uzva denk gelirse, ciddi hasara neden oluyordu. Ama bir gövdeye denk geldiği zaman sonuç çok daha kötü oluyordu. Vücudun neredeyse tamamı sudan ibaretti. Ve anlık bir lazer darbesi bile litrelerce suyu kaynatmaya yeterdi. Sonuç olarak buhar, bağırsakların püskürmesine neden oluyor ve hedeflerimin çoğu yere düşerken patlıyordu. Ölmek için hoş bir yol değildi. Kendi kendime, en azından hızlı bir yol, dedim.

Araç yolundan yukarı tırmanan iki Telar'ı ve araçları ile saldırı güçlerinin büyük kısmını saklayan uçuruma yayılmış olanların bir düzinesini öldürmüştüm. Altmış saniyem dolmuştu ve rakiplerim ateşe karşılık verdikleri sırada el bombalarım uzanıyordum. Geleneksel keskin nişancı tüfekleri kullanmalarına şaşırmışım doğrusu. Polisin daha sonra lazer ateşi kanıtı bulmasını istemiyor olabilirlerdi. Silah seçimleri daha az öldürücüydü. Ne yazık ki hepsi müthiş nişancıydı ve mermileri hücremin içinde yankılanıyordu. Kafamı korumak üzere, bir düzine kum torbasının yerini hızla değiştirdim.

En rahatsız edici olanlar, üst tarafımda bulunan ve öldürmeyi başaramadığım askerlerdi. Sadece üç kişiydiler ama saldırgandılar. Onlardan kurtulmak için, mitralyözümü bulundukları istikamete çevirdim ve otomatik kontrole ayarladım. Yirmi derecelik bir yay çizerek öne arkaya sallanırken, saniyede otuz mermi atmaya başladı.

Silahın gürültüsü sağır ediciydi. Hayatımda ilk kez kulak tıkacı kullanıyordum. Tabii ki bu gaz maskemi çıkarmam anlamına geliyordu ve geri takmak için müthiş acele ettim. Ayrıca kulak tıkaçları, kulaklığımı da sıkıştırmıştı. Matt'le birbirimizi duymayı başarabileceğimizi umuyordum.

Üstümdeki Telar'lar saklanacak yer bulmak için oradan oraya koşturuyordu.

Özel el bombaları çok güçlüydü. Bir beyzbol topu büyüklüğünde ve dokuz kilonun üstündeydiler. Hiç ara vermeden peş peşe fırlatabilmek için, kayalık bir çıkıntının üstüne sıraya dizerken kontrollerini inceliyordum. Her birinin yan tarafında küçük bir dijital saat ve bir ateşleme düğmesi vardı. Yeterince açık görünüyordu.

Asıl soru patlamadan önce havada ne kadar kalacaklarıydı? Yarisinin boğaza düşmesini, diğer yarisinin de Telar kampının üstünde patlamasını mı istiyordum? Fikir hoşuma gitmişti. Havada patlayan el bombaları, her ne kadar zemine isabet edenler kadar yoğun olmasa da, daha büyük bir şok dalgası göndereceklerdi.

Bombaların yarisini dört saniyeye, diğerlerini üç saniyeye ayarladım. Her birini tek tek elime alırken, ateşleme düğmesine otomatik olarak basmayı planlıyordum. Tam fırlatmak üzereyken Matt'ten işaret geldi. Kulak tıkacım yüzünden onu zar zor duyabiliyordum.

"Sita. Kamyonlarını hemen şimdi vurman gerek."

"Anlaşıldı. Engelleyicileri açtılar mı?"

"Birkaç saniyem kaldı. O kadar."

"Anlaşıldı."

Bir düzine el bombasını peş peşe fırlattım. Teslimatım o kadar hızlı ve akıcıydı ki; ilki patlamadan on ikisi birden havadaydı. Görkemli –özellikle yangın çıkarma delileri için ki nüfusun yüksek bir yüzdesinin öyle olduğun inanıyordum– bir manzarayla ödüllendirildim. El bombaları kör edici mavi ve yeşil ışık toplarıyla

patladı. Ateşleri ve sarsıcı güçleri, araçları ve içlerindeki Telar'ları hırpalarken daha büyük bir ateş dalgası patladı. Yanımızdaki vadi birden lavlarla dolmuştu sanki. Altmış metre yüksekliğe kadar çıkan turuncu alevler havayı kamçılıyordu.

"Evet!" diye çığlık atarak havaya sıçradım.

Sonra evimiz kırmızı bir mantar balonu içinde infilak etti.

Telsize, "Matt! Matt!" diye bağırdım.

Cevap yoktu. Tabii ki yoktu. Matt evdeydi ve ev yok olmuştu. İki şok dalgasıyla birden sarsıldım. Biri evimizden gelen ve beni yere seren; diğeri de duygusal olan ve beni yerde tutandı. Mitrallyözün hiddetine rağmen, üstümdeki Telar'lar ateşi kesmişlerdi. Geri ateş etmedim. Bir top gibi kıvrılıp tetikçi hücremin en derin köşesine saklanmaya çalıştım.

Kendi kendime, "Ölmüş olamaz," diye fısıldadım. Matt çukura yanıma atladı ve başını salladı.

"Bana olan inancın ne kadar azmış," dedi. "Gaz maskeni tak."

Doğrulup oturdum ve ona sarıldım. "Nasıl zamanında çıkabildin?"

"Gelişini tahmin ettim."

"Neydi o?"

"Bir engelleyici dalgası."

"Nükleer bombaya benziyordu."

"Şaşırmadım. Sistemi, atomları parçalamak üzerine kurulu."

"O zaman burada kalırsak öleceğiz demektir. Madene girmeliyiz."

"Dur bir dakika." Üstümüzdeki Telar'ların silahlarının ateşi Matt'i rahatsız etmişti. Ayağa kalktı ve benim en iyi günümde becerebileceğimden daha hızlı nişan alarak lazer tüfeğini üç kez ateşledi. Ateş sesi durdu. Matt mitrallyözü durdurdu ve yeniden yanıma oturdu. "Nerede kalmıştım?" diye sordu.

"Madene girmeliyiz diyordun."

"Gireceğiz de. Ama bu daha ilk dalga. Bir sonraki daha beter olacak."

İkiz lazer tüfeğinin yanı sıra bir *joy stick*'in bağlı olduğu bir diz üstü bilgisayar vardı. Açtı ve ekranı taradı. Kameralara bağlı olduğunu tahmin etmişim ama eyaletin bu kısmının, yerden bin fit yüksekten kaydedilen ve hızla değişen bir çekimini görünce aklım karıştı. Bir düğmeye bastı ve ekrandaki görüntü yarım düzine kargo uçağının arka plan çekimine kaydıldı.

"Lanet olsun," dedi.

"Sorun ne?"

"Yakında."

"İkinci dalga mı?"

"Evet."

"Bir anlamda bize uğrayacaklar yani."

"Ah, evet, yüzlercesi."

Bir çaresizlik dalgası hissettim. "SYK'ye katılmalıydım."

Matt lazer tüfeğini benim güç kaynağıma takarken konuştu.

"Paraşütle inecekler. Bizi yaya olarak basacak kadar yakın ama onları gökyüzünden vurmakta sorun yaşayacağımız kadar uzak."

"Lazerlerimizin menzili ne kadar?"

"Beden zırhları varsa, üç mil."

"Işınlara o kadar hızlı yayıldığını bilmiyordum."

"Bu Uzay Yolu değil. Bunlar da fazer⁸ değil. Ama bizi öldürmek için yaklaşmaları gerekecek. Biz daha yukarıdayız ve içeri gömülmüş durumdayız. Geri çekilmeden önce pek çoğunu haklayabiliriz."

"Uçakların fotoğrafını çeken kim?"

"Kim değil, ne. Birkaç dakika içinde göreceksin."

8 Fazer (ing. phaser), Uzay Yolu'nda geçen bir silah türü. (ç.n.)

İkinci dalgayı beklerken Matt birinci dalgadan geriye kalanların işini hızla bitirdi. Hiç duraksamadan, bir robot gibi ateş ediyordu. Belli ki böyle ateş etmeyi babası öğretmişti."

Çevredeki Telar'ların en sonuncusunu tam kargo uçakları görüntüye girerken öldürdü. İki bin metredeydiler. Paraşütlerini altı yüz fit ya da daha yukarıda çekmeleri gerekecekti. Ne yazık ki uçaklar en az dört mil uzaktaydılar. Lazer tüfeklerimizin olmasını beklemişlerdi. Bir düzine uçaktan bir takım karaltılar döküldü. Simsiyah özel operasyon kıyafetleri içindeydiler ve on saniyelik hızlı bir inişin ardından kordonlarını çektiler. Paraşütlerinin de siyah olduğunu görmek beni şaşırtmamıştı. Sıradan bir insan gözü onları gece karanlığında fark etmezdi bile.

Telar'lar yere indikleri zaman, paraşütlerini hızla toplayıp bize doğru yöneldiler. Çoğu lazer tüfekler ve normal keskin nişancı tüfekleriyle donanmıştı. Ama birkaçında engelleyici de olabilirdi, uzaktan bunu ayırt etmek güçtü.

"Haru beklediğimden daha fazla gürültü çıkarıyor. Onu gerçekten fena kızdırmış olmalısın."

"Ben mi? Yaratık dediği ben değilim."

"Annem beni doğurarak onu delirtmişti."

"Anladığım kadarıyla Haru, Yakşa ve Umara'nın düğünlerine davet edilmemiş."

"Evlendiklerini kim söyledi?"

"Yoksa bana piç olduğunu mu söylüyorsun? Sana böyle hitap edebilir miyim?"

"Neden olmasın?" Ekrandaki görüntüyü dört parçaya ayırdı ve her kareyi yakından inceledi. Hava çekimi uçaklarla temasını kaybediyor gibiydi. Şimdi, bize doğru yaklaşırlarken, Telar'ların geçtikleri araziye daha fazla odaklanmış durumdaydı.

"Claymore'lar ne kadar uzakta?" diye sordum. Claymore ABD ordusu tarafından geliştirilmiş yüksek derecede öldürücü bir kara mayınıydı.

"İki mil öteden başlıyorlar."

"Kaç tane gördün?"

"Binlerce."

"Mayınlara karşı zemini taramıyor olmaları beni şaşırttı."

"Tarama zaman alır. Haru bu askerleri ölmek için salınmış yemler olarak görüyor. Bizi olaya dâhil etmek için üst düzey bir kayba razı."

Silahın namlusunu ilerleyen orduya doğru çevirirken, "Mitralyöz onları uzaktan vurabilir," dedim.

"Ağır mermiler mayınları harekete geçirebilir. Bırak önce onları patlatayım, sonra mitralyözü çalıştırırız."

Askerler hızla koşarak yaklaşmayı sürdürüyorlardı. Dört yüze kadar saydım. Çoğu bir milden daha yakındaydı.

"Lanet olsun, ne bekliyoruz!" diye çıktım.

Matt diz üstü bilgisayarını kenara itti. "Ateşe başla. Ama unutma, amacımız geri çekilmelerini sağlamak, onları yavaşlatmak ve bir araya gelip kalabalıklaşmalarını sağlamak. Böylece mayınların etkisi daha büyük olur."

"Anlaşıldı."

Ateşe başladık. Telar'lar harekete geçmekte gecikmedi ve lazerlerini kullanarak karşılık vermeye başladılar. Bu, Matt'i haklı olarak rahatsız etmişti. Claymore'lar tetiklendikleri zaman havaya fırlıyor ve Vietnam Gazilerinin "Uçan Betty" adını verdikleri şeyle infilak ediyorlardı. Mayının ana patlayıcı maddesi buydu. Bir Betty yerden en çok bir metre yükselebilirdi ama bu, şok dalgasının ve şarapnelin çok daha geniş bir daireye saçılmasına neden olurdu. Ama düşman zaten zemindeyken mayınlar o kadar işe

yaramazdı. Hatta bir uçan Betty tam yanınızda patlayabilirdi ama eğer alçaktaysanız, bir çizik bile almazdınız.

Yüzlerce lazer, bayırın bizim bulunduğumuz tarafını yalayıp geçiyordu. Ama granit üzerindeki etkilerinin zayıflığı beni şaşırtmıştı. Kayanın kuruluşundan kaynaklanıyor olmalıydı. Çalılık ve fundalıklar tutuştu ama biz zarar görmedik.

Matt duraksadı. "Sita, dur, fikrimi değiştirdim. Onları tekrar yukarı çıkarmalıyız. Mitralyözü çalıştır ve öne-arkaya kaydır." Bilgisayarına uzandı. "Yardım çağıracağım."

"Bizim tarafımızda olan birileri mi var?"

"Birinden değil bir makineden bahsediyorum."

"Harika." Mitralyözünü yüksek hızlı otomatik ateşe ayarladım. Geniş bir yay -altmış derecenin üstünde- halinde öne-arkaya gidip gelmesini sağladıktan sonra, yeniden çukura atladım ve lazerimle tekrar ateş açtım. Mitralyözün yakınında kalmaya çekinmiştim. Yüzlerce lazer ateşinin, onu etkisiz hale getirmek için daha şimdiden havada uçuşmaya başladığını görebiliyordum. Telar'lar mükemmel nişancıydı ama silah derine gömülmüştü. Yine de içlerinden birisinin şansının yaver gitmesi ve mitralyözün havaya uçması an meselesiydi.

Matt'ın bilgisayarına odaklanmış olması canımı sıkıyordu. Özellikle de ağır silahlı bir saldırı helikopteri arkamızdaki dağın üstünde dolaşırken. Üzerimize roket mermileri yağdırmalarını bekliyordum. Oysa o, Telar'lara ateş açıp onları havan toplarıyla, füzelerle ve makineli tüfek mermileriyle vurmaya başladı. Şimdi, en sonunda, hava çekimlerini nereden elde ettiğini öğrenmiştim.

Telar'lar ayağa fırlayıp bize doğru koşmaya başladı.

"Lütfen bana bunun kaçış helikopterimiz olduğunu söyleme," dedim.

Matt, "Bir yedeğim var," diye cevapladı. "Kulaklarını kapa."

"Tıkaçlarım var."

"Ellerini üzerlerine kapat."

Ateş etmeyi bıraktım ve dediğini yaptım.

Matt kara mayınlarını patlatmaya başladı. Hepsini, binlercesini. Bir an için, miller boyunca yer kabuğunun parçalandığını ve altındaki lavanın serbest kaldığını hayal ettim. İlerleyen Telar'lar için bu, kelimenin tam anlamıyla yeryüzünde cehenneme girmek gibiydi. Çünkü ateş dalgalarının ortasında kalakalmışlardı. Ve bu korkunç akıntının içinde, dumanı tüten siyah benekler misali gizlenmiş olan sayısız şarapnel parçası gömülüydü. Telar'ları paramparça ediyor, beden zırhlarının etkisiz kılarak onları kıymıklara, kanlı etlere dönüştürüyordu. Belki de çok uzun yaşamış olmanın getirdiği ölümsüz hayatımın trajedisi olarak, dört yüz ruhun hep bir ağızdan ve acıyla haykırmasını dinliyordum.

Buna dayanamazdım. Bakamıyordum bile.

Matt'ın kaygı içinde beni çekiştirdiğini fark ettim. Gaz maskesini takmıştı.

"Gitmeliyiz, Sita. Mağaraya girmeliyiz."

Cılız bir hareketle bozguna uğrayan düşmanımızı işaret ettim.

"Ama hepsi öldü," diye mırıldandım.

"Emin olamayız." Maskemi yüzüme indirdi. "Şunu tak ki buradan hemen çıkalım."

Sersemlemiştim. Sesim maskenin altından boğuk çıkıyordu.

"Sorun ne?" diye sordum.

Elimin üst tarafını yüzüme tuttu.

Tenimde kabarcıklar oluşmaya başlamıştı. Bir kısmı koyu renkti.

Tenimi ovaladı ve elini çekti.

Kan içinde kalmıştı.

"Havaya bir şey saldılar," dedi. "Madene girmeli ve girişi kapatmalıyız. Bu şey diğerlerine ulaşırsa hepsi ölür."

“Bu da ne böyle?” Peşinden mağaraya girerken âdeta inliyordum. Birkaç saniye önce fiziksel anlamda kendimi iyi hissediyordum. Ama şimdi binlerce ateşböceği tenime inip derimden içeri benzin kusuyor gibiydi. Bu yakıcı his, ancak katlanılması imkânsız bir kaşıntıyla karşılaştırılabilirdi. Kaşınmamak elimde değildi ve kaşındıkça daha çok kanıyordu. Matt’in sonraki sözcükleri, en az görünmez illet kadar can yakıcıydı.

“Haru’nın insanlığı öldürmek için kullanacağı şey, işte bu.”

YİRMİ ALTI

Seslerini duyduğumda madenin girişindeydik. Kulaklarım, Matt'inkinden daha güçlü olan bedenimdeki tek organım olabilirdi. Onu durdurmam gerekiyordu. Telar'ların el bombalarını ateşlemeye ve arkamızdaki duvarları indirmeye ve bizi diğerleriyle birlikte içeri kapatmaya hazırlanıyordu.

"Üstümüzde, bu tepenin diğer tarafında üç Telar var," dedim.

"Ben duymuyorum."

"Oradalar."

"Umurumda değil. Orada her ne varsa orada kalmalı. Girişi bloke etmeliyiz."

Matt'i durdurmak için el bombasını kaptım. "Ya gaz değil de bir tür virüse? Çoktan enfekte olmuş ve virüsü doğruca diğerlerine taşımak üzere olabiliriz."

"Bana harici bir ajan gibi geldi."

"Bizi deli ettiği için böyle düşünüyorsun. Beni dinle. Bu Telar'ları bu kadar yaklaşıp dek fark etmedim bile. Ya yeraltında saklanıyorlardı ya da kalp atışlarını ve soluklarını bloke eden bir şeyler giymişlerdi."

"Yani?"

"Bir süredir burada olduklarını düşünüyorum. Hatta savaşı gözlemleme emri ve savaş aleyhlerine döndüğü zaman; bu toksin, virüs ya da her neyse işte, onu salma talimatı almış bile olabilirler."

"Kapıyı hemen şimdi kilitlemek için bir neden daha."

"Hayır. Enine boyuna düşün, Matt. Enfeksiyon kapıp kapmadığımızı öğrenmemiz gerek. Savaş alanında hayatta kalan kimseyi görmüyorum. Bu şeyi bu üçlünün saldığından bir hayli eminim. Yani ne olduğunu biliyor olmalılar. Hatta iyileştirmenin bir yolunu biliyor bile olabilirler." Döndüm. "Peşlerine düşmem gerek."

Beni durdurdu. "Eğer yanılıyorsan, Teri ve diğerlerini daha büyük bir kontaminasyon riskiyle karşı karşıya bırakıyor olabilirsin."

"Üç dakika içinde dönmezsem girişi kapat."

"Seni dışarıda bırakamam." Kanayan yüzümü sildi ve bir düzine yeni kabarcığın acısını hissettim. "Benden daha kötü durumdasın. Peşlerine ben düşeceğim."

"Telar'ları herkesten iyi tanıyorsun ve benden daha güçlüsün. Beni harcamak daha az tehlikeli. Burada dünyanın güvenliğinden bahsediyoruz. Tartışmayı bırakalım da gidebileyim."

"Üç dakika. Daha fazla değil."

"Anlaştık," dedim.

Yanıma tek bir lazer tüfeğı alarak madenin girişinden hızla uzaklaştım ve koşar adımlarla zirvenin yan tarafına çıktım. Telar'ların buralarda olduklarını bildiğim için, yerlerini kestirmem o kadar zor olmadı. Onları madene sadece yarım mil uzaklıkta bir geçitte şaşırttım. İki dişi derhal karşılık verdi ve lazerleriyle, sürekli ışınlarla bana ateş ettiler. Kaçınmak için eğilip bükülmek zorunda kaldıysam da nihayet onları doğrudan göğüslerinden vuran iki atış yapmayı başardım. Kalpleri patladı ve yere serildiler. Ve ona atış yapma fırsatı bırakmadan, yirmi yaşlarında görünen adama döndüm. Ben çıkıverince donakaldı; grubun zayıf halkası oymuş gibi görünüyordu. Kalın gözlükleri ve bir tiki vardı. Ölümsüzlerin

poster yüzü olabilecek biri sayılmazdı. Umurumda da değildi. Konuşacak zamanım yoktu. Lazerimi kafasına doğrulttum.

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum.

Korkmuştu. Diğerlerinden daha genç görünüyordu. "Evet."

"Birkaç dakika önce havaya bir şey saldınız. Neydi o? Bir virüs mü, toksin mi?"

Kekeledi. "Ben... Bundan bahsedemem."

Tüfeğimi indirdim ve onu gırtlığından yakaladım.

"Beni tanıdığını söylüyorsun. Vampir olduğumu da biliyor olmalısın. Ve kanımı vererek diğer insanları da vampire dönüştürebildiğimi. Şimdi sana bunu yapacağım. Sonrasında daimî ve eziyet yüklü bir susuzlukla yaşayacaksın. Sonsuza dek kan için kıvrınacaksın. Binlercesinden beslenerek dünyayı dolaşacaksın ama bu sana asla yetmeyecek."

Boynunu ısırmak için uzandım. Bir çığlık attı.

"Dur! Lütfen dur! Vampir olmak istemiyorum!"

Elimi gevşettim. "O zaman bana bilmek istediklerimi söyle."

"Söylersem, beni bırakır mısın?"

"Bırakabilirim."

"Bu cevap sayılmaz."

Onu tekrar sıktım. "Lanet olası! Vampir olacaksın!"

Ağlayarak, "Burada olmamalıydım," dedi. "Ben bir bilim adamıyım."

"Bu kabarcıklara neden olan şeyi geliştirmelerine sen mi yardım ettin?"

"Evet. Hayır! Ben sadece denenmesine yardım ettim. Kullanılabileceği hiç aklıma gelmemişti."

"Bana ne olduğunu söyle. Sabrımın sonuna geliyorum."

"Virüs mü toksin mi diye sormuştun. Her ikisi de."

"Nasıl her ikisi de olabilir?"

"Açıklayabilirim ama zamana ihtiyacım var. Bak, inanılmaz derecede bulaşıcı. Milyarda biri bile derinin kabarmasına neden olabilir. Ama nefes yoluyla içine çektiğin ve kanına girdiği anda çoğalmaya başlıyor."

Kaşıntıdan deliye dönecek gibiydim. Sözünü kestim.

"Bunu salanların arasında mıydın?"

"Hayır." Öldürdüğüm kadınlardan birini işaret etti. "Hayır, o saldı."

"Ne zaman?"

"Birkaç dakika önce. Kumandanımız ona..."

"Kapa çeneni. Sana bulaşmamış. Neden? Aşılı falan mısın? Ya da bir tedavisi mi var?"

"Aşı, tedavinin kendisi. Bu, dünyanın gördüğü patojenlere benzemiyor."

Umutsuzluğumun arttığını hissediyordum. Hastalık ruh halimi de etkiliyordu ve çılgılık atmamak için büyük mücadele veriyordum. "Lanet olsun. Üzerinde bu aşıdan var mı, yok mu?"

"Evet." Aynı ölü kadını işaret etti. "Sırt çantasında bir şişe var."

Çocuğu bırakıp sırt çantasını karıştırmaya başladım. Etiketinde X6X6 yazılı, şeffaf sıvıyla dolu bir şişe buldum. "Aşı bu mu?" diye sordum.

"O, patojen. Diğer cebe bak."

Diğer cepte üzerindeki etikette T-11 yazan, mavi bir sıvıyla dolu şişe vardı. Ayrıca bir paket şırınga buldum. Birini açtım. "Durdurmak için ne kadar aşıya ihtiyacım var?" diye sordum.

"On miligram pek çok insanın üstünde yeterli oluyor."

"Ben insan değilim. Yine de onu deneyeceğim." İğneyi şişeye batırdım ve sütümsü sıvıyı çekip koluma enjekte etmeye hazırlandım. "Damar içinden almak daha mı iyi?"

"Evet, daha hızlı etkiliyor."

"Umarım yalan söylemiyorsundur." İğneyi damarıma saplayıp bekledim. Zamanımın kalmadığını biliyordum ama bir dakikanın geçmesini bekledim. Sonrasında kaşınmanın azaldığını hissettim; kabarcıklar da küçülmeye başlamışlardı. T-11'i sallayarak, "Bu şişeyle kaç kişiyi iyileştirebilirim?" diye sordum.

"Elli."

X6X6 şişesini havaya kaldırdım. "Bununla kaç kişiyi enfekte edebilirim?"

Yutkundu. "Bir milyon."

"Tanrım. Böyle bir şeyi nasıl geliştirebildiniz?" Tam cevap verecekken onu susturdum. Vakit yoktu. Lazeri aldım. "Ölmeyi hak ediyorsun."

Ellerini havaya kaldırdı. "Bütün sorularını yanıtladım. Lütfen beni öldürme. Ben.. Ben... Seni iyileştirdim."

"Aynen öyle. Benimle geliyorsun."

"Ne? Bunu yapamam."

"Ya benimle gelirsin ya da ölürsün."

Bana eşlik etmeye karar verdi. Hızlı adımlarla mağaraya döndük. Yanımda birini getirmeme pek sevinmese de, Matt beni görünce rahatlamıştı. Yüzünden kırmızı bir sıvı sızıyordu ve el bombası, kabarcıkların kapladığı avuç içinden akan kanla kaplanmıştı.

"Tam patlatmak üzereydim," dedi.

"Biliyorum. Matt, bu... Adın ne?"

"Charles Legart. Arkadaşlarım Charlie derler."

"Charlie'nin bizim için aşısı var. İşe yarıyor. Dur sana bir iğne yapayım." Temiz bir şırınga çıkardım ve T-11 şişesine sapladım.

"Bekle! Bu herife güvenebileceğimizi nereden biliyorsun?"

"O bir bilim adamı. Buraya ait değil. Kolunu uzat."

Matt söylediğimi yaptı. Geniş, güçlü damarları vardı. İğneyi sapladım.

Matt'e bakarken, Charlie'nin rengi atmıştı. "Sen Yaratık'sın."

Matt acısına rağmen gülümsedi. "Hakkımda duyduklarının hepsi doğru."

Charlie'ye, "Bu bölgede gizlenen başka Telar var mı?" diye sordum.

"Bildiğim kadarıyla, hayır."

Matt'e döndüm. "El bombasını bana ver. Şimdiden daha iyi hissediyorum. Ben yaparım."

Matt itiraz etmedi. Charlie'yi madenin derinliklerine yönlendirdiğimde sendeliyordu. Onlara uzaklaşmaları için zaman tanıdıktan sonra zamanlayıcısını on beş saniyeye ayarlayıp bombayı ateşledim. Şok dalgalarının mağaranın duvarlarına odaklanacağını bildiğim için, arkalarından olabildiğince hızlı koştum. Patlamanın etkisi güçlü ve sağır ediciydi. Ayaklarım neredeyse yerden kesildi. Charlie ve Matt yere serilmişlerdi. Ayağa kalkmalarını yardım ettim.

Matt, "Kabarıklıklarım geçmeye başladı," dedi.

Charlie, "T-11, X6X6 için kusursuz bir panzehir," diye böbürlendi.

"Daha fazla T-11 üretebilir misin?" diye sordum.

Charlie gergin görünüyordu. "Hayır. Yani demek istediğim ben aşı üstünde hiç çalışmadım. O bambaşka bir araştırma alanı."

"Ama nasıl işlediği konusunda fikir sahibi olmalısın," dedi Matt.

Charlie başını salladı. "Korkarım ki hayır."

Matt bana döndü. "Kurtul ondan."

Charlie şakımaya başladı. "Ama ben bir kimyagerim. Biyokimyager ve genetikçi. Öğelerine ayırmayı başarabilirim."

Charlie'ye bakıp iç geçirdim. "Onu şimdilik canlı tutacağız. Ama bizi yüz üstü bırakırsan, seni akşam yemeğinde yerim."

Matt, "Tatlı," diye önerdi. "Canlı canlı ye."

"Kulağa harika geliyor," diye katıldım.

Zavallı Charlie'nin nutku tutulmuştu.

Dakikalar sonra arkadaşlarımıza ulaştık ve hepsine T-11 enjekte ettim. Charlie'ye dönmüş olmam, onlar için büyük şanstı. Hepsi enfeksiyon belirtileri taşıyordu. Özellikle Shanti'nin yüzünün ameliyatla düzeltilmiş kısımları acı içindeydi. Seymour, Charlie'yi sorguya çekti ama cevaplarından hoşnut kalmadı.

"Hiçbir virüs bu kadar kuluçkalayamaz," dedi. "İmkânsız."

"Haklısınız," dedi Charlie. "Ama Hydra'nın iki ögesi var. Hem bir toksin hem de virüs. Kabarcıklara toksin yanı neden oluyor."

Seymour, "Yerin bir mil altındayız," diye itiraz etti. "Bizi nasıl etkilemiş olabilir ki?"

Charlie kaşlarını çattı. "Üst düzeyde bulaşıcı. Ama itiraf ediyorum, üçünüzün belirtileri taşımanıza ben de şaşırdım."

Cevabı güven verici değildi.

Diğer taraftan ekip rahatlamıştı. Dışında dikkatle gömülmüş bir helikopterin bizi beklediği madenin diğer ucuna doğru yürürken ettiğimiz sohbet bunu gösteriyordu. Gaddar bir saldırıya direnmiş ve kayıpsız atlatmıştık. Telar ordusunun ölüm çılgınlıklarının etkisinden kurtulmamın vakit alacağı doğrudu ama o askerlerin ölümü için Matt'in sayıları binleri bulan mayınlarını değil, Haru'yu suçluyordum. Telar'lara soykırım planlarını işleme koymaları konusunda tereddüt etmelerine neden olacak gözdağını verdiğimizizi umuyordum. Haru'nun yerinde olsaydım, X6X6 ve T-11 numunelerini ele geçirmiş olmamızdan huzursuz olurdum. Ve bundan bölgeyi incelediği anda, haberdar olacaktı.

Maden, sayısız dönemeci, kıvrımı ve farklı yükseltileriyle beklediğimden daha karmaşık bir labirent çıkmıştı. İlk saat boyunca tırmandık ve sonra grubumuzun insan üyelerinin aşağı inmek için halat kullanmak zorunda kalacakları dik bir bayıra ulaştık. Tozlu zemin, tıkırdayan duvar ve tavanlar Matt'i rahatsız etmiyordu. Madenin yüzyıldan uzun zamandır var olduğunu ve şimdi tepemize çökmeyeceğini söylüyordu.

Sonunda, gecenin bir yarısı, bir köşeyi döndük ve arasından yıldızları gördüğümüz küçük dairesel bir açıklığa geldik. Birkaç dakika sonra dışarıya çıkmıştık ve gür bir koruda temiz havanın keyfini çıkarıyorduk. Bir çayıra inmek için bayır aşağı yüz metre kadar yürüdük. Ancak Matt, çimenleri çekip halı gibi kalkmalarına neden olarak benim dışımda herkesi şaşırttı. Çimenlerin altında bir dizi uzun tahta ve altlarında da helikopter vardı.

Matt her şeyi düşünmüştü. Diğerlerinin inebilmesi için uzun bir merdiven vardı ama şimdi artık açığa çıktığımız için, Matt zifiri karanlığa rağmen acele etmemiz için ısrar ediyordu. Diğerleri helikoptere tırmanırken onu yana çektim.

“Sorun ne?” diye sordum.

“Hiçbir şey.”

“Havan değişti.”

Eliyle kapalı bilgisayarına vurdu. “Diğer bilgisayarımla bağlantım kesildi. Kapatıldığını tahmin ediyorum.”

Başımlı helikopteri işaret ettim. “Bu bebeğin ner tür silahları var.”

“Bir Apaçi değil.”

“Bölgeden uzaklaşır uzaklaşmaz terk ederiz.”

Matt şüpheliydi. “Denver’a ulaşmak istiyorum. Orada bağlantılarım var. Ortadan kaybolmamız daha kolay olur.”

“Telar’ların o uçakları havalandırmak için ne tür ayarlamalar yaptıklarını bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, Colorado valisinin onlarla iş birliği yaptığı.”

“Haru bozguna uğradı. Hasar tespitiyle meşgul olduğunu umuyorum.”

“Bizi aramakla meşgul. Helikopteri en kısa zamanda terk edelim. Benim önerim bu.”

Helikopterin yakın zamanda bakıma girdiğini gösteren temiz bir yağ kokusu vardı. Hemen havalandık ve ağaçların arasından

çıkar çıkmaz, Matt yönümüzü Denver'a çevirdi. Karşımızda dağlar yükseliyordu ve tırmanmak zorunda kalmıştı ama İsviçre'de olduğu gibi, yere yakın kalmayı tercih ediyordu. Genelde ağaç sınırının hemen üstünde uçuyorduk.

Kayalık arazilerin haşın bir güzelliği vardı. Çıplak toprağın pası andıran bir rengi vardı ve bana daha önce incelediğim Mars fotoğraflarını anımsatmıştı. Ancak bu yanılsama sık sık üstlerinden geçtiğimiz küçük göllerle kesintiye uğruyordu. Bu ıssız gölcüklerin yüzeylerinde buz tabakaları yüzüyordu ve suyun soğuk olması gerektiğini biliyordum.

Alarm sesi duyulduğunda bir saattir havadaydık.

Matt'ın yanında oturduğum *co-pilot* koltuğundan, "Bu da ne?" diye sordum.

"Birisi radarında bizi tespit etmeye çalışıyor," dedi.

"Bir jet mi? Yakında mı?"

"Bir dakika." Matt dik bir zirvenin daha arkasına geçti. Alarm kesildi. Matt hız kesti. "Bu zirve radarlarını bloke ettiğine göre, bizimle benzer yükseklikte uçuyor olmalılar. Peşimizdeki bir helikopter."

"Bu tür bir radar... Ne olabilir?" diye sordum.

"Her kimse, silahlara kilitlenmeye çalışıyor."

"Telar'lar."

Matt ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Haklıydın. Bizi yere daha önce indirmem gerekirdi." Alarm bir kez daha devreye girdi. "Lanet olsun."

Pencereden dışarı baktım. "Onları göremiyorum. Ama pervanemizin üstünden duymamız zor. Sence ne kadar gerideler?"

"Bilmemiz imkânsız. Radarımızda görünmüyorlar. Bir Apaçi'de olmalarından şüpheleniyorum."

"Lanet olsun. İt dalaşında onları yenme şansın var mı?"

"Yok."

"O zaman geri kalanımız helikopterden çıkmalıyız."

"Yere inmem, konumumuzu işaret fişeğiyle belli etmekten farksız olur."

"Ben inmekten bahsetmiyorum." Diğerlerinin duyabilmeleri için sesimi yükselttim. "Takip ediliyoruz. Bir ya da iki dakika içinde bir zirvenin etrafını döneceğiz ve birkaç saniyeliğine radarlarından çıkacağız. İşte o zaman aşağıdaki göllerden birine atlayacağız."

Seymour, "Aşağıdaki su dondurucu olmalı," dedi.

"Ilık ve hoş bir çöl gölü gibi bir tercihimiz yok."

Seymour anlıyordu. "Bunu Joel'den kaçtığın zaman da yapmıştın."

Başım la onayladım. "O zaman işe yaradıysa, şimdi de yarar."

"Atlayışınızı mükemmel zamanlamanız gerekiyor," dedi Matt. "Yavaşlayamam, yoksa neyin peşinde olduğumuzu anlarlar."

Matt'e yumuşak bir sesle, "Ne yapacağını biliyor musun?" diye sordum.

"Bir füze fırlatmaları halinde son saniyede dışarı atlayacağım."

"Evet. Bir gölün üstünde kalmaya çalış. Onlar bölgeden ayrılana kadar suyun altında kalıp zeminde tutunabilirsin."

"Ben idare ederim, Sita. Sen diğerlerine göz kulak ol."

"Merak etme. Nerede buluşalım?"

"Evanston. Buraya göre daha doğuda kalan küçük bir kasaba. 1244 Pine Sokağı."

"Anladım. Bol şans."

"Sana da."

Helikopterin arkasına geçtim ve yan kapıyı çekip açtıktan sonra diğerlerine iyice sokuldum. Charlie yakınacak gibi olduysa da onu susturdum. Gece karanlığında arazi yi bir engel olamadan görmem gerekiyordu. Saatte yaklaşık yüz mil hızla gidiyorduk. Rüzgâr uğulduyordu ve gruptakiler ısınmak için birbirlerine sokulmuşlardı.

"Göründüğü kadar zor değil," dedim. "Düşüşümüzü kaldırarak kadar derin bir göl seçeceğim. Su elbette soğuk olacak ve yüzeye çarpmanız şok etkisi yaratacak. Ama kıyıya ulaşmak için hiçbirimizin çok fazla yüzmesi gerekmeyecek. Soğuk aslında lehimize işleyebilir. Tam üstümüzde olabilirler ve kızılötesi dürbünlerine de görünmez olacağız. Önemli olan atlayın dediğim anda atlamamız. Birimizin tereddüt etmesi bile gölü iskalamamıza, kayalara denk gelmemize neden olabilir. Sorusu olan?"

Charlie, "Ben yüzemem," dedi.

"Charles, kaç yaşındasın?"

"İki yüz."

"O zaman öğrenme zamanın gelmiş demektir. Kollarını sallayıp ayaklarını çırparsan başının çaresine bakabilirsin." Dar bir zirvenin etrafını döndük ve iki mil ötede bir göl gördüm. Şans bizden yana gibiydi. Radar alarmı susmuştu. Dışarıyı işaret ettim. "Bu bizim gölümüz. Shanti, elimi tut. Önce biz gideceğiz. Teri, Seymour'a tutun ve bizi takip edin. Charlie... Boğulmamaya çalış."

Saniyeler geçiyor, üzerine ince buz tabakaları serpiştirilmiş göl iyice yaklaşıyordu. Yüzeyin büyük kısmı açıktaydı ve dibi görebiliyordum. Bir hayli derin görünüyordu, endişeli değildim. Shanti'nin parmakları ılık avcumun içinde buz gibiydi. Onu yanıma almıştım; çünkü içlerinde en hassas durumdakinin o olduğunu hissediyordum.

"Korkuyor musun?" diye sordum.

"Biraz. Seninle atlayacağıma memnunum."

Teri'ye, "Bu Olimpiyat finallerini baştan yaşamak gibi olacak," dedim.

Teri titriyordu. "Bu daha beter."

Gölün kıyısını geçtik. Matt hafifçe yavaşladı.

Sesimi herkesin duyabileceği şekilde alçalttım. "Shanti ve ben üç dediğimizde atlayacağız. Teri ve Seymour hemen arkamızdan gelecek. Ve sonra da Charlie. Bir... İki.. Üç..."

Shanti'yi helikopterden dışarı çektim ve düşerken kollarımın arasına alıp bir çocukmuş gibi sıkıca sarıldım. Matt alçalmış ve bizi suyun on beş metre kadar üstüne indirmişti. Sorun kısa düşüş değil, ileri doğru ivmemizdi. Son anda Shanti'yi göğsüme çektim ve darbe etkisini emmek için döndüm.

Bir buz tabakasına çarptık ve altı metre aşağı daldık. Buz sadece iki santim kalınlığındaydı ama ilk benim çarpmam büyük şanstı. Bu hızla, tuğla etkisi yaratmıştı. Su neredeyse buzla aynı ısıdaydı. Ayrıca basınç da vardı; kulaklarımdaki basıncı boşaltmak zorunda kaldım. Ancak buz gibi karanlıkta, Shanti başparmağıyla her şey yolunda işaret verdi. Ona göz kulak olacağımı biliyordu.

Buz tabakasından uzaklaştım ve birkaç saniye içinde yüzeye çıktık. Shanti yüzebiliyordu ama ben onu sırt üstü çekmek konusunda ısrar ettim. Bir dakikadan kısa süre içinde, kıyıda güvendeydik. Ama kollarını, bacaklarını ısıtacak zamanım yoktu. Gölün ötesinden gelen iniltileri duydum ve Teri'nin sıkıntıda olduğunu anladım.

Koşup suya atlarken, Shanti'ye "Burada kal," diye talimat verdim. Teri ve Seymour'a ulaşmam çok sürmedi ama durum iyi değildi. Seymour, Teri'nin kafasını suyun üstünde tutmak için debeleniyordu ve Teri şoka girmiş gibi görünüyordu.

Seymour nefes nefese, "Havada ayrıldık," dedi. "Buza çarptı. Sanırım bacağı kırıldı."

Teri'nin sağ bacağı sadece kırılmakla kalmamıştı, paramparça olmuştu. Geceleyin siyah suda bile, uyluk kemiğinin etini delmiş olduğunu görebiliyordum. Ciddi kanaması vardı. Bacağı boyunca uzanan ana atardamarın yırtıldığından şüphelendim. Durum böyleyse, çok fazla yaşamazdı.

"Onunla benim ilgilenmem gerek," dedim. "Sen kıyıya tek başına çıkabilir misin?"

Fena halde titriyordu. "Git. Benim için endişelenme."

Teri'yi sırtüstü çevirdim ve Shanti'yle de yaptığım gibi, kolumu göğsüne dolayarak, bacaklarımı var gücümle çırpıttım. Kıyıya ulaşmak için öyle delice bir telaş içindeydim ki, gölün dört bir yanına dalgalar yayıyordum. Shanti ve Charlie beni kayalık kara ile soğuk suyun buluştuğu yerde bekliyorlardı. Ayağa kalktım ve Teri'yi kollarıma aldım. Charlie yakındaki bir tepenin yan tarafını işaret etti.

Bir cep çakmağı çıkarıp bana uzatırken, "Orada sığınabileceğimiz bir mağara var," dedi. "Derin bir oyuk. Ateş yakabilirsin ve sizi kimse görmez. Ben çalı çırpı toplayacağım. Sizinle orada birkaç dakika içinde buluşuruz."

"Teşekkürler, Charles, lütfen elini çabuk tut," dedim.

Teri'yi sıkıca tuttum ve Shanti'yi geride bırakarak mağaraya koştum. Mağara daha önce gezginler tarafından kullanılmıştı ama belli ki, seneler önceydi. Arka tarafında birkaç ince kütük ve kuru dallar gömülüydü. Teri'yi yere bıraktım ve bulduğum bütün odunları bir araya toplayıp tutuşturdum. Sarı ışık ve cılız sıcaklık, Teri'yi sersemliğinden uyandırmaya yetti. Sağ tarafına diz çöktüm. Gözlerini açtı.

Acıyla inleyerek, "Alisa," dedi. "Acıyor. Çok soğuk."

"Biliyorum, tatlım. Bacağını kırdın. Ama sana yardım edebilirim." Pantolonunun bacağını seri bir hareketle boydan boya yırttım ve yarasını yakından inceledim. Kırık kötü haldeydi ve kemiklerin uçları pütürlüydü. Ağır bir kanaması vardı ama ana atardamarın koptuğunu sanmıyordum; öyle olsa çoktan ölmüş olurdu. Yine de bu kadar kan kaybettirdiğine göre, bu bir tür yırtık olmalıydı.

"Üzgünüm," diye inledi. "Suya çarpmaya çalıştım. Ama buz vardı. Ahhh."

"Her şey yolunda, Teri. İyi olacaksın." Gömleğimi çıkardım ve uzun şeritler halinde yırttım. Üçünü tepede, kalçasının yakınında bacağının etrafına bağlayarak kumaşı turnike olarak kullandım. Kan akışı hemen yavaşladı ama duracak gibi görünmüyordu. Sorunumun bir kısmı, suyun içindeyken ne kadar kan kaybettiğini bilmememdi. Çok olmasından korkuyordum. Benzi ölü gibi beyazdı ve genelde güçlü bir nabızı olan bir insan için, kalp atışı çok zayıftı. Kızım ne de olsa bir Olimpiyat şampiyonuydu.

Onun benim olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Onu kaybetme düşüncesine tahammül edemezdim.

"Sesimi dinle, Teri." Sol elimi alınının üstüne koydum ve sağ elimle yarasına usulca dokundum. "Sadece söylediklerime kulak ver. Alnında bir miknatıs gücü hissedebilirsin. Bunda bir sorun yok, şifa veren enerji demek bu. Acının azalmasına yardım edecek. Şimdi, gözlerini kapa ve vücudun yaralı bacağın iyileştirmek için her şeyi yaparken, acının dağıldığını hayal et. Bu çok eski bir uygulamadır. Bedeni kendini iyileştirmeye davet ederiz ve o da karşılık verir. Beni duyabiliyor musun?"

Sesi çok uzaktan geliyormuş gibi, "Evet," diye mırıldandı. Gözleri kapalıydı ve nefes alıp verışı daha iyi bir ritim kazanmıştı. Kanaması bile yavaşlamıştı ama durmamıştı.

"Cılız, sarı bir ışıkla dolduğunu hisset. Tıpkı bu ateşin ışığı gibi. Bu senin ateşin, hayatının ateşi. Bu sana hızlı ve uzağa koşma gücü veren ateşin ta kendisi. Bu ateşin bacağın iyileştirmesine izin ver."

"Bacağım," diye fısıldadı.

"Aferin, çok iyi gidiyorsun," diye fısıldadım. Ancak psişik güçlerim ona bir yere kadar yardım edebilirdi. Cerrahi müdahaleye ve kanıma ihtiyacı vardı. Yarasını daha fazla açmamaya dikkat ederek sağ elimin parmaklarını kesikten içeri kaydardım ve zonklayan atardamarını yokladım. Bulduğum şey beni mahvetmişti. Kırığın travması, atardamarın şişmesine neden olmuştu.

Üzerindeki küçük yarığın yanı sıra, damar basınçtan patlama sınırındaydı. Bunun olması halinde kan kaybından ölmesi sadece saniyeler sürerdi.

Parmaklarımı hızla geri çektim ve kendi kanımın akması için uçlarını sertçe ısırdım ve tekrar yaranın içine, yaralı atardamarın etrafına kaydırdım. Küçük yırtık kanıma hemen tepki verdi. Birleşme mücadelesini hissediyordum. Ancak damarın şişen kısmı daha sert zonklamaya başlamıştı. Dokunun baloncuğu büyüyordu. Vücudunun bir kısmı kanımı kabul ederken, geri kalan kısmı reddediyor gibiydi. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Parmaklarımı dışarı çektim ve sol elimi alından ayırmadan bacaklarımın üstüne oturdum.

Usulca, "Teri, ne hissediyorsun?" diye sordum.

Gözleri kapalıydı. Cılız bir fısıltıyla konuştu.

"Acı... Soğuk... Sevgi."

Gözyaşımı sildim. "Sevgi mi hissediyorsun?"

"Seni seviyorum, Sita. Bunun gerçek adın olduğunu biliyorum."

"Teri ben de seni seviyorum. Düzeleceksin."

"Öldüğümü... hissediyorum." Sesi cılızlaştı. "Ölüm."

Bayılmıştı. Büyük bir dikkatle kemiğinin iki ucunu birbirine bastırdım ve atardamarın üstündeki basıncı artırmamaya her şeyden çok çaba harcayarak bacağına içine ittim. Sonra geri kalan iki kumaş şeridini aldım ve kemiği yerinde tutmayı umarak bu kez yaranın tam üstüne sardım. Daha sonra ona daha fazla kan vermeye karar verirsem bandajları çıkarabilirdim.

Shanti ve Charlie kucak dolusu çalı çırpıyla mağaraya girdiler. Yarısını ateşe eklettim ve diğer yarısını daha sonrası için sakladım.

"Seymour nerede?" diye sordum.

Shanti, "Geliyor," diye yanıtladı. "Kıyıya zar zor ulaştı. Çok üşüdü."

Charlie'ye döndüm. "Git yardım et. Gerekirse onu taşı."

Charlie mağaradan dışarı koştu. Shanti, Teri'nin diğer yanına oturdu.

"Nasıl?" diye sordu.

"İyi değil."

"Yaşayacak mı?"

"Bilmiyorum."

"Onu kurtarmak için... Güçlerini kullanabilir misin?"

Shanti insan olmadığımı biliyordu. Ama neler yapabileceğimi, neler yapamayacağımı bilmiyordu. "Elimden geleni yapıyorum. Ama yeterli olacağından emin değilim."

"Cep telefonlarımız var. Hâlâ çalışıyorlar. Dışarıda sinyal alabiliyorum. Yardım çağırabiliriz."

"Telar'lar hastaneye yapacağımız her aramayı tespit eder."

"Ama eğer bir seçim yapmamız gerekiyorsa... Yani... Teri'nin ölmesiyle..."

"Biliyorum, Shanti. İzin ver, bir dakika düşüneyim."

Charlie bir süre sonra yanında Seymour'la geldi. Eski dostum çok kötü titriyordu. Onu ateşin yanına yatırdık. Ağır bir ısı kaybı yaşıyordu ama yaralı değildi. Titreyen eliyle Teri'yi işaret etti."

"Söyleyin," diye mırıldandı.

"Bacağı parçalanmış. Çok kan kaybetmiş. Bacağındaki atardamar basınçtan patlamak üzere." Çaresizlik içinde omuzlarımı kaldırdım. "Bu kadarı yeterli mi?"

"Onu iyileştir," dedi Seymour.

"Yapabileceğimden emin değilim."

Bayılmadan önce, "Yapabilirsin," diye bastırdı.

Zaman, Teri'nin yanında değildi. Vermem gereken kararlar vardı. Ayağa kalktım ve Shanti'den cep telefonunu isteyip mağaranın kapısına yürüdüm. Oradan Matt'i aramaya çalıştım. Üzerinde her zaman iki telefon olurdu. İnanılmaz derecede kötü muamelelere tahammül edebilen iki telefon... Bizim ve onun telefonlarımız ara-

sındaki bağlantı güvenliydi. Araya kimse giremiyordu. Ama ona iki telefondan da ulaşamadım. Bu kötüydü. Helikopterinin büyük olasılıkla Matt'le birlikte vurulup indirildiği anlamına geliyordu.

Ama öldüğünü kabul etmeye razı değildim. O Yakşa'nın oğlu ve en eski Telar'ın çocuğuydu. Vücutundaki kumaşlar küle dönse bile hayatta kalırdı. Helikopteri o içindeyken infilak etse bile dayanabilirdi. Hayatta ve 1244 Pine Sokağı, Evanston yolunda olduğunu varsaymak zorundaydım.

Mağaraya geri döndüm. Teri de Seymour da baygındı. Eski dostum için endişelenmiyordum ama Teri kan kaybetmeye devam ediyordu. Komaya girmek üzereydi.

Charlie ve Shanti'ye Evanston'dan ve mevcut konumumuzun yirmi mil doğusunda olduğundan bahsettim. O yönde olabildiğince hızlı yürümelerini söyledim. Charlie'ye, işleri hızlandıracaksa, Shanti'yi yolun bir kısmında taşıyabileceğini söyledim. Ya da başka kampçılara rastlarsa, kasabaya ulaşmak için yardım isteyebilirlerdi. Ama onları Matt'in oradaki bir evde bekliyor olacağına temin ettim.

Shanti, "Matt'e ne diyeceğiz?" diye sordu.

"Teri'nin durumunu anlatın. Yardım bulmasını ve buraya gelmesini söyleyin. Ya da güvenli olduğunu düşünüyorsa, yeni bir helikopter bulup öyle gelsin." Charlie'ye döndüm. "Bizi uzun süredir tanımiyorsun ama sanırım hakkımızda duyduğün bütün hikâyelerin yalan olduğunu anlamışsındır."

Başını salladı. "İyi insanlara benziyorsunuz."

"Matt'in yerini bulduğunuzda, Telar'lara kahramanlık yapabileceği zaman, Haru'yla temasa geçebilirsin. Ama Telar'lar hastalar ve tahminen bunu sen de biliyorsun. Ama bunu açıkça duymam gerek ve o zaman gerçeği söyleyip söylemediğini bileceğim. Bizimle misin yoksa onlarla mı?"

Tereddüt etmedi. "Sizinleyim."

Sırtını sıvazladım. "Seninle gurur duyuyorum, Charlie. Shantie'ye iyi bak."

"Bakacağım, Sita. Söz."

Shantie gitmeden önce beni bir kez daha köşeye sıkıştırdı.

"Charlie bensiz gidebilir. Ben onu sadece yavaşlatırım."

Başımı salladım. "Charlie'nin senden hoşlandığını görebiliyorum. Bize yardım etmeye ikna oldu ama eğer onu gece tek başına ortalıkta dolaşmaya bırakırsak, fikrini değiştirebilir. Senin varlığın ona ahlaki güç sağlayacak."

Shantie bana iyice sokuldu. "Ama ya saldırıya uğrarsan?"

"Bu riski almaya mecburum."

"Sürekli risk alıyorsun. Sence bu akıllıca mı?"

"Teri'yle yalnız kalmam gerek. Yalnız olursak daha fazlasını yapabilirim."

"Ama Seymour..."

"Git, Shantie. En iyisi bu."

Şüpheliydi. Onun da önsezileri vardı. Ben bunu hissediyordum ve onun da kendi yeteneğine güveni vardı. Beni asıl endişelendiren, onun önsezilerinin benimkinden daha doğru olabileceğiydi. Hele bu durumda. Yine de, her zamanki gibi, bana itaat etti ve Charlie'yle birlikte yola çıktı.

Dikkatimi yeniden Teri'ye çevirdim. Turnikeleri sonsuza dek yerlerinde bırakamazdım, en azından bu kritiklikte. Bacağına kan akışını ve atardamarındaki basıncı kesiyorlardı ama zaman içinde yeterince kan olmadığı için, bacağı ölmeye başlayacaktı. İkilemde kalmıştım. Yapmak isteyeceğim her şey, ona hem yardım edebilir hem de zarar verebilirdi.

Turnikeleri gevşettim. Ama çıkarmadım. Ama iki bandajı çıkardım ve atardamarın ne durumda olduğunu yoklamak için parmak uçlarımı bir kez daha yaradan içeri kaydurdım. Orijinal yarık iyileşmişti ama balonun tabanında yeni bir yırtık oluşmuştu.

Bu çok kötüydü; olabilecek en kötü şeydi. Atardamarın açılacağı ve öleceği anlamına geliyordu.

"Teri," diye ağladım. "Ne yapmalıyım?"

Teri beni şaşırtarak gözlerini açtı. Sersem haldeydi ama beni duymuştu ve ikilemimi anlar gibiydi. Duyabilmek için benim bile iyice yaklaşmamı gerektirecek kadar yumuşak bir sesle, "Bir önemi yok," dedi. Ölümüne o kadar yakındı ki, bu kelimeler düşünceleri de olabiliyordu.

"Neyin önemi yok, Teri?" diye sordum.

"Gördüğüm... Londra'da..."

"Otelden bahsediyorsun. Orada gördüklerinin mi önemi yok?"

"Sen iyisin... İyilikten güç alıyorsun."

"Teşekkür ederim. Bunun benim için önemi çok büyük."

"Ama ben sen olamam... senin gibi olamam."

Kaşlarımı çattım. "Sen ne dediğini biliyor musun?"

"Ölmek... Bırak, öleyim."

"Hayır, ölmene izin vermeyeceğim."

"Bırak gideyim. Senin gibi olamam. Kan... Hayır... Asla..."

Bunlar son sözleri oldu. Bayıldı ve titreyişlerinin bütün bedenini sarsmasını izledim. Ateş güçlüydü ama ısınamayacağı kadar çok kan kaybetmişti. Nabızı kesik kesik atıyordu. Kalbinin pompalayacak yeterince sıvısı kalmamıştı. Atardamarı patlamasa bile, ölecekti. Nefesi yeniden acılı ve hızlı haline dönmüştü. Organları tek tek devre dışı kalıyordu.

Parmaklarımın ucunu yırttım ve bir kez daha atardamarına uzandım. Çok tuhaftı. Seçmelerden, Olimpiyatlardan önce, vücudu kanımı memnuniyetle içmişti. Ama sanki şimdi sistemi benden kaçınıyordu. Kanı, Londra'da gördüklerini bilirmiş gibi, bir vampirinkiyle kirlenme fikrini reddediyordu. Atardamarındaki balonun yardımına tepkisi buydu. Deli gibi, basınçtan patlamakla tehdit eder gibi çarpıyordu.

Onu vampire dönüştürmeme mani olmak ister gibi.

Teri ölmek üzere olduğunu biliyordu. Ölmesine izin vermeme söylemişti.

Doğan herkes ölürdü. Ve ölen herkes yeniden doğardı.

Bilge olanlar, kaçınılmaz olan için yas tutmazdı.

Bunu bana Krişna öğretmişti. Neden dinleyemiyordum ki?

Kendi kendime, "Çünkü onu seviyorum," dedim.

Hayır. Bu sadece bir parçasıydı. Küçük bir parçası.

"Çünkü böyle olması gerekmiyor."

Beklersem ve atardamar patlarsa, onu dönüştürecek zamanım olmayacaktı. Kan kaybından ölecekti. Kollarımda. Aşkım. Kızım. Hayır, buna izin veremezdim.

Kendi kendime, "Ama senden onu oluruna bırakmanı istedi."

Bunlar o gece için son sözlerim oldu. Artık konuşamıyor, artık düşünemiyordum. Acım çok büyüktü. Tek bildiğim, o ölürse, bir daha asla sevmeyecektim. Ve yaşamak için bir nedenim kalmayacaktı.

Ateş gücünü kaybetti. Gece soğumaya başladı.

SON SÖZ

Seymour Dorsten cenazelerden nefret ederdi. Elinden geldiğince uzak durmaya çalışırdı. Kendisinininkine de gitmeyeceğini söylerdi. Bu şakaya gülen olmazdı tabii. Katıldığı son cenaze, annesinininki olmuştu. Ondan önceki de babasınıninkiydi. İkisi de üzüntü verici olaylardı ama onlar en azından hastaydılar ve biraz huzur bulmak için ölmeyee can atıyorlardı.

Ama bugünkü cenazenin safi üzüntü olacağını iyi biliyordu.

Paula ve John'un gelmelerine yardım etmenin bir faydası olacağını ummuştu. Santorini'de oğlanla baş başa kaldığında çok etkilenmişti. Orada, bir saat boyunca bilgisayar oyunu oynamaktan başka bir şey yapmamışlardı ama John içine işlemişti. İşin tuhaf yanı, John'un söyledikleri on kelimeyi geçmezdi ve derinlikli bir şeyler söylemediği kesindi.

Ancak Seymour onunla otururken her şeyin yolunda olduğunu ve her şeyin yolunda gideceğini düşünmüştü. Hayat denen bu tuhaf şeyin özetinin huzur ve neşe olduğunu. O zaman, Seymour, John'un böyle bir duygu uyandırmayı nasıl başardığını bilmediğini söylemişti. Aslında, adada, çocuğun bunu nasıl başardığına aldırmamıştı bile. Seymour'un tek yapmak istediği, John'un varlığının tadını çıkarmaktı. Sita'ya onu çocukla tanıştırdığı için hâlâ minnet duyuyordu.

Tabii ki Sita, Arosa'ya yaptığı o pis yolculuktan sonra Paula'yı aramaya çalışınca kendini bir pislik gibi hissetmişti ve telefon-

ları kesik olduğu için, anne-oğula ulaşmayı başaramamıştı. İşin aslı, John, ihtiyaç halinde ona ulaşabilmesi için, Seymour'a özel bir numara vermişti. Seymour, sırf John öyle istediği için, bu numarayı Sita'dan gizlemişti. Ama hâlâ favori vampirine ihanet ediyormuş gibi hissediyordu.

Paula ve John, Denver'a bir önceki akşam varmış ve bugünkü cenazeye yetişmişlerdi. Seymour, oğlanın moralini düzelterecğini umarak, John'la birlikte vakit geçirmeye çalışmıştı ama mutluluk kaynağı kurumuştur. John, bilgisayar oyunu oynamaya birinin ölümünden çok daha fazla ilgi gösteren sıradan bir çocuktan farksızdır.

Seymour otel odasının kapısının vurulduğunu duydu.

Kapıyı açtı. Gelen Shanti'ydi. Onu görmek her zaman güzeldi. Görünüşte, eski dost John'dan çok daha parlak bir gün ışığı damlasını olduğunu kabul etmek gerekirdi. Ancak Shanti de son iki günü gözyaşı dökerek geçirmişti.

Genç kız, burnunu çekerek nasıl olduğunu sordu.

"Fena değilim. İçeri gelmek ister misin? Az önce kahvaltı siparişi verdim."

"İçeri gelirim ama yiyebileceğimi sanmıyorum," dedi.

"Bir şeyler yemen gerek. Çok sıksa görünüyorsun."

Daireden içeri girerken, Shanti zoraki bir gülümseme takındı. "Kitaplarının bazılarını okudum. Bir kızın asla çok sıksa olamayacağını söyleyen sen değil miydin?"

"Fazla sıksa, fazla aptal, fazla seksi. Ama bunu söyleyen karakterlerimden biriydi ve o adam kadın cinsine şahsi bakış açımı yansıtmıyor." Duraksadı. "En azından biraz yoğurt ye. Üç farklı cins ısmarladım."

Shanti, "Kendin için mi?" diye sordu.

"O şeylerden nefret ederim. Ama senin uğramanı umuyordum sanırım." Kapı tekrar vuruldu ve Seymour bir kez daha açmaya gitti. "Kahvaltımız geldi. Sen de oda servisine bayılmıyor musun?"

Tek yaptığın ahizeyi kaldırmak ve on beş dakika sonra kapında sıcak yemek buluyorsun. Hâlâ yazmamın tek nedeni, güzel otellerde kalıp oda servisine sipariş verecek paraya sahip olmak.”

“Sita senin hoş otellerde kalmak, gün boyu TV seyrederek oda servisine yemek siparişi vermek için sık sık başka şehirlere yolculuk ettiğini söylemişti.”

“Bu doğru.” Seymour tekerlekli masanın üstündeki tepsiyi aldı, garsona cömert bir bahşış verdi ve kapıyı kapadı. Yemekleri Shanti’ye doğru itti. Shanti ne kadar çok şey ısmarladığını görünce şaşırdı. Çırpılmış yumurta, sosis, kızarmış yulaf ekmeği, jambon, *pancake*, yoğurt, pasta çeşitleri, bir termos kahve ve bir bardak portakal suyu. Hepsini yememesine rağmen, her zaman bu siparişi verirdi. Aslında çok fazla yemek yiyen birisi değildi; sadece her şeyden birazcık yemeyi severdi. Bir dilim jambon, bir yumurta, bir *pancake* vs. Shanti yanına yerleşirken ona düzenini izah etti.

“Yani yiyeceklerin çoğunu ziyan ediyorsun,” dedi Shanti.

“Etmiyorum. Genelde paket yaptırıp yolda karşılaştığım ilk evsize veririm. Ama oteller küçük porsiyonlar halinde sipariş vermeme izin verdiklerinde, öyle yaparım.”

“Hindistan’da büyüdüğümü biliyorsun.”

“Lütfen bana açlıktan ölen çocuk hikâyeleri anlatma.”

“Bu miktarda yemek, dört kişilik bir aileyi bir hafta boyunca doyurabilir.”

Seymour kahvesini doldurdu ve bir bearclaw’a uzandı. “Bu geçmişte doğru olabilirdi ama artık değil. Hindistan’a son gidişimde *dhotis*’ler içinde o kadar çok şişman adam ve sariler içinde o kadar çok şişman kadın gördüm ki. Hindistan’ın tüketilenden çok daha fazla yiyecek ihraç ettiğini biliyor muydun? Bunu okuyunca açlık çeken çocuk programlarına bir daha tek kuruş bağış yapmamaya karar verdim.

"Sita paranın çoğunu yardım kuruluşlarına bağışladığını anlattı. Ucuz biri gibi davrandığını ama kimse bilmeden üzerine düşeni yaptığını söyledi."

"Bir yalan daha. Sita'nın söylediği her şeye inanamazsın."

Shanti'nin alt dudağı titredi. "Bana söylediği her şeye inanıyorum."

Seymour onu üzdüğünü fark etmişti. "Özür dilerim."

"Dileme. Ne istiyorsan söyle. Seni dinlemeyi seviyorum. Beni güldürüyorsun. Sadece aşırı hassasım."

"Nişanlısının yüzüne asit fırlattığı herkes aşırı hassas olabilir. Özellikle de artık bir güzellik kraliçesinden farksızsa."

Bu iltifat Shanti'nin üzerinde harikalar yaratmıştı. Neredeyse ışık saçmaya başlamıştı.

"Gerçekten hoş olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bu soruyu bir de on sekiz yaşına geldiğinde sor, sana ispatlarım."

"Sen! Çok sinsisin."

"Yoğurdunu ye. Muhteşemsin ama biraz kilo alman gerek."

Seymour, Shanti'nin yüzünün yeni bir derinin büyük bir ustalikle aşılandığı bölgelerindeki kabarcıkları genç kız yoğurdunu yerken fark etti. Aynı kabarcıklardan onun da baldırlarının arkasında vardı. Mağarada maruz kaldıklarından daha miniktiler ve tam olarak siyah değillerdi ama bu kötüye işaretti. Seymour ne anlama geldiklerini düşünmemeye çalıştı.

Dünyanın sonu gibi mesela.

T-11 şişesini çantasında taşıyordu. Sita aşırı ona vermişti.

Uzun uzun kahvaltı edip Shanti'yle sohbet etmek çok hoş olabilirdi ama saatine baktığı zaman mezarlığa gitme vaktinin geldiğini fark etti. Cenaze törenlerinin neden genelde sabahın erken saatlerinde yapıldığını merak ediyordu. Sanki insanlar, canlılar başka şeyler yaparken, bir ölüyü gün boyu ortalıkta bekletme-

nin –yatay konumda bile olsa– kabalık olduğunu hissetmek gibi tuhaf bir anlayışına sahiptiler. Şahsen, Seymour bütün cenazelerin geceyarısı yapılması taraftarıydı.

Mezarlık görüş alanına girince, Shanti usulca ağlamaya başladı. Seymour da boynunun basıldığını hissediyordu. Doğası gereği çok ağlayan birisi değildi ama bu sabah kendini tutmakta güçlük çekeceğini biliyordu. Şapelde tören yapılmayacağı ve ortada bir rahip ve açık bir tabut olmayacağı için minnettardı.

Tanrı aşkına, açık tabut ritüelini her kim icat etmişse, vurulmalı ve ibret olsun diye sergilenmeliydi. Şaka değildi. İnsanlar o lanet olası kutuların kapaklarını kapatmayı reddederken, sonu nasıl kabul edebilirlerdi ki?

Bir rahip ya da şapel olmayacaktı çünkü cenaze masraflarını Seymour bizzat ödemişti. Hatta yeri bile o seçmişti. Etrafının bir grup ölü insan tarafından çevrili olması dışında hoş bir yerdi. Tören alanı dağlara bakan çimenlik bir çıkıntının üstündeydi.

Paula ve John çoktan gelmişlerdi. Tıpkı Charlie gibi. Seymour, Telar'ın yepyeni bir *Armani* takım giydiğini görünce şaşırdı. Seymour askıdan nefret ettiği, eski bir takımını çekmişti. Belli ki Charlie olayı ciddiye almıştı. Aslında küçük aileleri tarafından kabul görmek için elinden geleni yapıyordu.

Lisa Fetch de oradaydı. Matt'in ve herkesin tanıdığı ama kimse konuşmadığı sarışın kadının yanında duruyordu. Garazları cenazeye taşımak biraz tuhaftı ancak Seymour kendi kendine bunun tam olarak bir garaz olmadığını hatırlattı. Daha çok bir ön yargı, hatta bir tür korkuydu. Seymour, Matt ve beraberindeki kadına doğru yürürken bu tavırdan kurtulmaya çalıştı. Ancak zemindeki çukuru, taze toprak yığının ve üzeri kapalı tabutu görünce sendeledi.

İşte o zaman kafasına dank etti. Bu artık bir hikâye değildi. Central Park'taki o an gibiydi.

Çok gerçektir. Fazla gerçek.

Shanti ona sıkıca sarıldı. Birbirlerine dik durmakta yardım ettiler.

Matt döndü ve tüm hislerini saklayarak, "Selam Seymour, selam Shanti," dedi.

Shanti sakın bir sesle, "Merhaba," dedi.

Seymour cevap veremedi. Hatta Matt'in sarışın ve mavi gözlü partneri ona bakıp başını hüznle eğince bile, sustu. Kadın bugün daha tetikte duruyordu; daha az sersemdi. Seymour bunun iyi bir şey olması gerektiğini düşündü.

Ancak ona hiçbir zaman canlı görünmeyecekti.

Teri, Seymour'a, "Merhaba," dedi.

* * *

Üç gün önce o berbat sabaha gözünü açtığında, Seymour'ın ilk fark ettiği şey, Teri'nin yanında uyuduğu olmuştu. Gerçi o kadar hareketsiz yatıyordu ki, Seymour yaşadığından emin olmak için ellerinin ve dizlerinin üstünde emekleyerek yanına gitmek zorunda kalmıştı. Bir fare kadar sessiz olsa da, Seymour genç kızın nefes aldığını görünce rahatlamıştı. Bunun haftada yüz mil koşmakla alakalı olabileceğini düşünmüştü.

Ancak bacağını kontrol etmemişti. Zaman zaman şiddet içeren sahneler yazardı ama iş gerçekliğe dönüşünce, midesi kaldırmazdı ve kendini bir çalılığın arasında öğürürken bulması an meselesi olurdu. Ceketinin Teri'nin üstüne örtülmüş olmasına da aldırmamıştı. Sita'nın onu ateşe yakın tutarak ısıtmayı tercih ettiğini tahmin etmişti. Sita insanlara göz kulak olma konusunda çok iyiydi.

Dışarıdan gelen konuşmaları o zaman duymuştu. Ancak bu arkadaşça bir sohbet değil, ciddi bir tartışmaydı. Ayakkabılarını giymiş ve ne olduğunu görmek için telaşla mağaradan çıkmıştı.

Sita mağaranın girişinin yakınında duran bir kaya parçasının üstünde oturuyordu. Matt omzunda bir lazer silahıyla, önünde bir ileri bir gidip geliyordu. Seymour helikopterin gölün yakınına bırakılmış olduğunu görünce rahatlamıştı. En azından bu ıssız yerden kurtulmak için yürümek zorunda kalmayacaklardı. Önceki gece, saatte yüz mil hızla donmuş bir göle atlamak, ona hayatının sonuna dek yetecek bir dehşet yaşatmıştı zaten.

İşıltılı bir yaz sabahında, yüksek tepelerde olmak gibisi yoktu. Bir de Sita ve Matt kavga etmeseler, sahne büyüleyici olabilirdi.

Seymour yarı uyanıktı. Söylenenleri algılaması biraz zamanını almıştı.

"Buna hakkın yoktu," diyordu Matt. "Sen Tanrı değilsin. Babam küstahlığından bahsetmişti. Seçmelere kadar ona inanmak istememiştim ama sen onu sıradan bir uyuşturucu bağımlısı gibi suladın. O gün bunun da geleceğini anlamam gerekirdi."

Sita, "Saçma," diye çıktı. "Bunun geleceğini senin dışında kimse bilemezdi. Evet, sen ve o kadar şaşırmış gibi bakma. Her ne yaptıysam, beni imkânsız bir duruma düşürdüğün için yaptım. Kabul et, Matt, mahremiyetinin benim güvenliğimden daha önemli olduğuna karar verdiğin gün, Teri'yi öldürdüğün gündür."

Seymour, Teri'nin hayatta olduğunu söylemek istiyor ama araya girmeye çekiniyordu.

"Teri'yi riske atan sendin," dedi Matt.

"Onu korumak için yapabileceğim her şeyi yaptım."

"İnsanları şöhrete dönüştürerek koruyamazsın. Onları sadece hedef yaparsın. Teri'nin etrafındayken ağzımı kapalı tutmam, işte bu yüzdendi."

"Ah, evet, tabii ya. Sen sessiz kalma konusunda ustasıdır. Neden peşime bir katil taktıklarını bile bile bana Telar'lar konusunda tek kelime etmedin?"

"Claudius'tan ancak olaydan sonra haberim oldu.

"Telar'dan bana onu öldürmemden bir hafta sonra da bahsedebilirdin. O zaman Arosa'ya gitmezdim. Böylece Goldsmith yolu açılmazdı ve bu arada buraya da gelmezdim. Teri burada düştü. Bacağı burada kırıldı ve kan kaybının büyük kısmını burada yaşadı." Sita duraksadı. "Seni aramaya çalıştım ama cevap vermedin. Tek başımaydım, bir karar vermem gerekiyordu."

"Benim söylemeye çalıştığım da bu zaten. Bu onun vermesi gereken bir karar değil."

"Bunu bilemezsin. Burada değildin."

"Burada olmama gerek yoktu. Londra'daki o kadına yaptığın şeye nasıl tepki verdiğini biliyorum. Ölmeyi ve bir vampir olarak yeniden doğmayı asla seçmezdi."

Seymour nihayet ışığı görmeye başlamıştı.

"Öylece ölmesine izin veremezdim," derken Sita'nın sesi duyguyla titriyordu.

"Evet, verebilirdin. O bunu isterdi."

"Bunu o kadar kolay söylüyorsun ki. Ama burada değildin. Ben karar vermek zorunda kaldım."

Matt bir ileri bir geri gidip gelmeyi bıraktı ve tehditkâr bir şekilde parmağını salladı. "İşte şimdi yalan söylüyorsun. Yalanlarının kokusunu sesinden alıyorum. Teri sonunda seninle konuşmuş olmalı. Sana onu bırakmanı söylemiş olmalı."

Sita ona dik dik baktı. Gözünden bir damla yaş aktı ve eliyle sildi. Diğer gözünden kanlı bir damla süzüldü ve Sita sanki oracığa

yığılacakmış gibi sarsıldı. Seymour onu hiç bu halde görmemişti. Mümkün olabileceğini düşünmezdi.

"Haklısın," dedi. "Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum."

"Onu öldüremezsın. Olan olmuş."

"Olan bir şey yok. Babam bana vampir olmanın yirmi dört saat sürdüğünü söylemişti." Matt duraksadı. "Çok geç olmadan durdurabiliriz."

Sita titriyordu. "Mağaraya dalıp onu vuracak mısın? Bunu yapabileceğini mi sanıyorsun?"

Matt tüfeği omzundan indirdi. "Evet."

Sita ayağa fırladı. "Hayır."

"Beni durduramazsın."

"Deneyebilirim. İnan bana, denerim."

"Tanrı aşkına, silahlı bile değilsin."

Sita kararlı adımlarla üzerine yürüdü ve göğsünü itti. Çok sert vurmuştu ama Matt düşmedi, sadece bir adım geri çekildi. "Onu öldürmene izin vermektense ölürüm. Ve belki ben ölünce etrafına bakınırsın, göle, gökyüzüne, cesedime ve fikrini değiştirsin. Bu riski alırım. Bu yüzden hiç durma, vur. Çünkü ben onsuz yaşayamam."

Nihayet Matt de acısını gösteriyordu.

"Ben de onsuz yaşayamam. Ama şimdi onu asla özgür bırakamayacağım. Senin yüzünden... Yaptığın şey yüzünden. Hâlâ burada olacak ama kendisi olmayacak. O artık..."

"Ne? Canavar mı olacak? Vampir mi? Senin baban da vampirdi. Onu severdin. Neden Teri'yi de aynı şekilde sevemiyorsun?"

"O aynı olmayacak! Bir daha hiçbir şey aynı olmayacak!"

“Ölümünden daha iyidir. Her şey hiçlikten daha iyidir.” Sita ona sarılmayı denemek için uzandı. “İnan bana, Matt. Bu şekilde, hayat en azından devam eder.”

Matt de onu kucakladı ve birbirlerinin kollarında ağladılar.

Seymour onları izlememesi gerektiğini hissetti. İstenmeyen misafirdi.

Gitmek üzere arkasını döndü. Sonra havada tuhaf bir titreşim hissetti.

Beklenmedik bir anda gelmişti ama birden her yanı kaplamıştı.

Seymour bir koku aldı. Çocuksu hikâyelerde, kızları ve oğlanları ve cahil insanları, masalı anlatan kişiye itaat etmeye çağıran tanıdık koku. Sülfür, yanık sülfür, bozuk yumurta kokusu. Koku burnuna doldu ve kafatasının arkasına çarpana dek yoluna devam etti. Birden başı ağrımaya başladı ve kulaklarında, sinirlerini tırmalayan ve oldukça sinir bozan bir çınlama oldu. Ve birkaç saniye içinde herkese kızdığını hissetti. Ama daha kötüsü, bin kat beteri, nefretinin sonsuza dek süreceğini bilmesiydi.

“İmdat,” diye geveledi. “İmdat.”

Ama etrafta ona yardım edebilecek kimse yoktu. Arkadaşları da psişik ağa takılmışlardı. Sita artık Matt’in kollarında ağlamıyordu. Yüzü korkuyla alev alev geri geri uzaklaşıyordu. Matt’in elinde lazer tüfeği, yüzünde bir gülümseme vardı. Şu elindeki büyüteçi karıncaların, çekirgelerin, kelebeklerin ve hatta kurbağaların üstüne tutan ve derilerinin, küle dönüşene ya da en azından koyu renk kan sızdırana dek kaynamasına neden olan oğlan çocuğunun sırtıydı bu. Matt, elinde güneşin gücüyle büyüyen o çarpık çocuğa dönmüştü.

Tüfeği kaldırdı ve Sita’ya doğrulttu.

Seymour o zaman Matt'in odak, Sita'nınsa hedef olduğunu anladı. Seymour ona doğru yürümeye başladı. Yardım etmeli, bir şeyler yapmalıydı.

Matt yavaşça, "Kaltak," dedi. "Kızımı senin gibi kan emici bir kaltağa dönüştürüp paçayı yırtabileceğini sanıyorsun. Bir kez daha düşünsen iyi olur. Benim kızım gecenin bir yarısı başka heriflerin kanını emmek için yatağımdan çıkamaz. Kalbini yaktıktan sonra, senden geri kalanı ona götüreceğim ve ısırp ısırmadığına bakacağım. Bunu yaparsa, aynısını ben de ona yapacağım. Ve eğer yapmazsa..." Müstehcen bir kıkırtıyla ekledi. "Onu yine de becereceğim."

"Matt dinle beni, konuşan sen değilsin!" dedi Sita. "Bu, Düzen!"

Sita sesinin gücünü kaybetmemişti ve sesi Matt'e, ayıltıcı bir kova buzlu su gibi çarptı. Bir an için hastalıklı sırtışı kayboldu ve acılı bir kafa karışıklığına gömüldü. Şehvetli aksanı geldiği gibi son hızla gitmişti.

"Adım Matt değil," diye mırıldandı. "Ray de değil."

Sita ona varlığının bütün hücreleriyle yalvardı.

"Düzen denen şey bu. Kötü. Londra'yı hatırla. Bana neler yaptırdığını."

"Hayır!" Matt onu uzakta tutmak için elini kaldırdı. "Ne yaptığını gördüm. O kızı kemirdin. Kötü olan asıl sensin."

Seymour onlara yaklaşmayı sürdürdü.

Sita sesini yumuşatsa da yalvarmaya devam ediyordu.

"Bununla savaşılabirsin, Matt. Teri için savaş."

Seymour, böyle hassas bir anda Teri'nin adını kullanmanın hata olabileceğini düşündü. Çünkü daha Düzen saldırıya geçmeden, bu isim ikisini birbirlerinden ayırıyordu. Şimdi Matt'in beynini ele geçiren bu delilik kazanına atılan isim bir devreyi harekete

geçirmişti ama bu, yanlış devreydi. Pislik torbası yenilenmiş bir buruklukla geri dönmüştü. Tüfeğini kaldırdı.

“Kapa çeneni! Onu pis kanıyla zehirleyen sensin. Lanet olası cadının tekisin. Cehennemden çıkmayıp yanması gereken bir cadı. Ah, evet, aynen öyle. Şimdi gel de nasıl yandığını seyredelim.”

Matt lazer düğmesinin yan tarafındaki bir düğmeye bastı.

Bir dizi kırmızı ışık yandı. Seymour bu ışıkları tanıyordu.

Silah yüklenmişti ve ateşlenmeye hazırды.

Seymour, Matt’e doğru hamle yaptı. Matt tepki verdiğinde, belki yarım adım ilerlemişti. Matt döndü ve lazeri Seymour’a odakladı.

“Ah, bak sen, kaltağın bir de eniği varmış.”

Sita, “Hayır!” diye haykırdı.

Matt, “Evet!” diye bağırdı ve tetiğe bastı.

Yakut rengi bir ışın fırladı. Seymour ışını ve ışık hızıyla hareket ettiğini bildiği için kendi ölümünü gördü. Anlamadığı Sita’nın ışının önüne atlamayı nasıl başardığıydı.

Işın göğsüne isabet etti, göğüs kemiğini yakıp geçti ve kalbinin büyük bir parçasını eritti. Ama göğüs boşluğunun diğerleri gibi yırtılmasına neden olmamıştı. Lazer Sita’nın vücudunda her iki ucundan da galonlarca kanın boşandığı temiz bir delik açmıştı. Havaya temas ettiği anda kırmızı toza dönen kan. Tatlı kokulu bir esinti bölgeyi sararken, altın pullara dönüşen toz. Altın güneşte ışıldarken ve kendi etrafında fır dönerek yükselirken Seymour Düzen’in düğmesinin kapandığını ya da daha büyük bir kudret tarafından durdurulduğunu fark etti.

Sita, “Krişna,” diye fısıldadı.

Matt tüfeği bıraktı ve Sita’yı yere düşmeden yakaladı.

Seymour yanlarına koştu. Çok geç kalmışlardı.

Sita'nın boş bakışları sonsuz mavi göğe sabitlenmişti.
Vampirlerin sonuncusu Sita, artık yoktu.

Seymour, Teri'nin selamını başıyla almayı başarmıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

Teri başını eğdi. "İyiyim."

Tören kısa sürdü. Hepsi Sita hakkında birkaç kelime etti. Nasıl tanıştıkları. Sita'nın onlar için yaptıkları. Onları güldürdüğü zamanlar. Onu neden sevdikleri. Çemberi tamamladılar ve Charlie bile birkaç şey söyledi. Ancak Teri ve John sessiz kaldılar; Seymour hiç şaşırmamıştı.

Son bir veda olarak, her biri tabutun üstüne birer kırmızı gül bıraktı. Shanri, "Güle güle, Sita," dedi. "Seni özleyeceğim." Paula "Güle güle Sita," dedi. "Seni seviyorum." John ve Teri dışında, diğerleri de benzer şeyler söylediler. Ancak John bu kez bir miktar duygu sergiledi. Işıltılı, koyu renk gözlü, koyu renk saçlı çocuk, mezarın yanında diz çöktü ve başını, tatlı kokulu akçaağaca yasladı. Uzun süre -beş dakika kadar- o halde kaldı. Kimse onu rahatsız etmedi. İş bitince, Teri'ye doğru bir adım attı, ellerini tutup sıktı. Tamamen aynı boydaydılar ve saniyeler akıp giderken gittikçe uzar gibi görünen kısa bir mesafeden birbirlerin bakıyorlardı. John sonunda onu kısa bir an için kucakladı ve bıraktı.

Bitmişti.

Seymour dışında herkes mezarlıktan ayrıldı. Shanti, onu Matt'in otele bırakabileceğini söyleyerek teselli etmişti. Seymour, takım elbisesini toprak ve çimle lekelediğine aldırmadan, yere oturdu ve sırtını tabuta verdi. İçinde sadece elli beş kiloluk bir kadın

olduğu göz önüne alınırsa, bayağı ağır duruyordu. Tabii ki, Sita sıradan bir kadın değildi. Seymour için. Dünyasını doldurmuş ve onunla bütünleşmişti.

Şimdiyse... Seymour şimdiyi düşünemiyordu.

Kabarcıklarını kaşıdı. Çok kötü değillerdi. Sadece kaşınıyorlardı.

Orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Sita'nın yakınında olmak bile güzeldi. İşin tuhaf tarafı, varlığını hâlâ hissediyordu. Hâlâ sesini duymayı umuyordu. Sesini her zaman sevmişti. Onunla ilgili her şeyi sevmişti. Bu açıdan, yolları kesiştiği için şanslıydı. Seçilmiş azınlıktan biri olduğunu hissediyordu. Ama onu böyle kaybetmek... Lanet gibi bir şeydi.

Kâinatın dengesini böyle koruduğunu düşündü.

Sita'nın ölürken Krişna'nın adını anmasını hatırladı.

Gita'ya göre, bu, şu anda onunla olduğu anlamına gelirdi.

Seymour bunun doğru olduğunu umuyordu.

Bunca mücadeleden sonra, huzur bulmayı hak ediyordu.

Bir ses, "Seymour," diye seslendi. İrkildi ve belki de içinin geçmiş olabileceğini fark etti. Ama Teri Raine'nin ona doğru geldiğini görünce hızla ayaklandı. Pantolonunu silkelerken, kendisinin dışında bütün arabaların gitmiş olduğunu gördü. Teri'nin Matt'in kaldığı yere bırakılmak için yardıma ihtiyacı olacaktı.

Bunun sır olması gerekiyordu. Matt uğursuz bir adam olmalıydı. Nasıl olmazdı ki? Babasının gerçek âşkını öldürmüştü ve kendi âşkının vampir kopyasıyla birlikte uyuyordu.

"Teri. Sürpriz oldu," dedi Seymour.

"Nasılsın?"

"Daha iyi zamanlarım oldu. Ya sen? Değişim zorlu muydu?"

“İlk birkaç gün, kafam karışık gibiydi. Nerede olduğumu ya da ne yaptığımı bilemiyordum.” Duraksadı. “Ama John’u görünce, her şey netleşti.”

“Bu iyi. Yanında sana rehberlik edecek bir Sita olmadan zor olacağını düşünmüştüm. Senin adına sevindim. Biliyor musun, burada oturmuş, şimdi artık senin en son vampir olduğunu düşünüyordum.”

Teri ona baktı. “Bu doğru. Değişen bir şey yok.”

Seymour ne demek istediğinden emin değildi. “Şey, senin için sorun değilse, Matt’in de zaman içinde, senin hâlâ onun sevgilisi olduğunu kabul edeceğinden eminim.”

“Beni dinlemiyorsun. Ben onun sevgilisi değilim. Değişen bir şey yok.”

Seymour onu nihayet duymuştu. Yine de bunu kabul edemiyordu.

“Ne demek istiyorsun?”

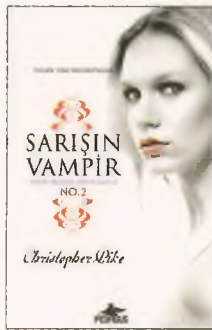
Genç kadın onu kucakladı ve yüzünü omzuna gömdü. Ve sonra, ona sırların sırrını fısıldıyormuş gibi kulağına, “Benim,” dedi. “Sita. Hâlâ buradayım. Teri’nin bedeninde.”

Hiç ölmeyeceğim ama her an ölebilirim...

Bugün bile...

Alisa, son beş bin yılını yalnız yaşayıp hayatta kalmak için savaşıyor. Bu yalnızlığının içinde, insan olan ailesinin soyundan gelen Teri'yi hayatına sokmaktan kendini alamaz. Ancak Alisa'nın dört bir yanı ölüm ve belayla sarılıdır ve sadece onu tanımak bile Teri'nin hayatını riske atacaktır.

Alisa'nın duyduğu suçluluk, kendini tehlikeli bir kumpasın içinde bulduğunda daha da büyür. Gizli bir örgüt, Alisa'nın sırrını biliyordu ve güçlerini kendi amaçları için kullanma konusunda hiçbir engel tanımayacaktır. Alisa kime güveneceğini, kiminle mücadele edeceğini ya da kim olacağını bilmemektedir. Kendini ve Teri'yi bu bilinmeyen düşmandan çaresizce korumaya çalışırken, şimdiye dek gördüklerinden çok daha eski ve çok daha ölümcül bir gücü keşfeder...

NO.2

NO.4

Yeni macerayı bekleyin...

www.pegasusayinlari.com

ISBN: 978-605-5360-40-5

Kapak Tasarım: Cara E. Petrus
Kapak Fotoğrafı: Micheal Frost ©
Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke